

СТИВ БЕРИ ТРЕТАТА ТАЙНА

Превод от английски: Веселин Лаптев, 2005

chitanka.info

На Долорес Мурад Париш, която твърде рано напусна този свят (1930–1992).

Църквата се нуждае единствено от истината.

Папа Лъв XIII (1881)

Няма нищо по-прекрасно от магнетичната загадка на Фатима, която съпътства църквата и човечеството през това дълго столетие на вероотстъпничество и ренегатство.

Без съмнение тя ще ги придружава до тяхното окончателно падение и ново възкресение.

Абат Жорж дьо Нант (1982), по повод първото поклонение на папа Йоан Павел II във Фатима

Вярата е най-важният съюзник в търсенето на истината.

Папа Йоан Павел II (1998)

ПРОЛОГ

Фатима, Португалия

13 юли 1917 г.

Вдигнала глава към небето, Лусия наблюдаваше как Светата Дева се спуска към земята. Както и в предишните два случая, видението се появи първо като блестяща точка сред облаците на изток. Бързото и плавно движение замря на два-три метра над зелената корона на близкия дъб, формата изведнъж стана по-плътна и по-ясна.

Мадоната беше изправена, от кристалночистия ѝ лик струеше сияние, по-силно от слънчевото. Лусия неволно сведе поглед.

За разлика от първата поява на Дева Мария преди два месеца, когато Лусия, Жасинта и Франсишку пасяха овцете на поляната съвсем сами, сега момичето беше обкръжено от хора. Братовчедите ѝ бяха съответно на седем и на девет години. Наскоро навършила десет, тя беше най-голяма и се чувстваше отговорна за по-малките. Франсишку коленичи вдясно от нея. Беше с шапка и дълги панталони. Същото стори и Жасинта отляво. Беше облечена с черна рокличка и забрадка върху тъмните си коси.

Лусия извърна глава към множеството. Хората бяха започнали да се събират още от вчера. Мнозина идваха от съседните села. Някои водеха и болните си деца с надеждата, че Дева Мария ще ги изцери. Свещеникът на Фатима обяви явлението за измама и призова хората да стоят настрана, наричайки го „дяволско дело“. Но те не го послушаха, а един селянин дори го нарече глупак. И имаше основание, тъй като дяволът никога не би поощрил вярата във всевишния и молитвите в негова прослава.

Някаква жена крещеше и проклинаше, наричайки Лусия и братовчедите ѝ „самозванци“, и призоваваше Бог да ги накаже за светотатството им. Мануел Марту, чичо на Лусия и баща на Жасинта и Франсишку, се обърна да я скастри. От него се излъчваше авторитетът на човек, който познава и света отвъд планините Сиера да Аир.

Увереността му вдъхна сила на Лусия, кафявите му очи излъчваха топлина. Слава богу, че беше тук, сред всичките тези непознати.

После направи опит да прогони от съзнанието си виковете и проклятията, помъчи се и да забрави за аромата на мента, бор и див розмарин, изпълващ въздуха наоколо. Очите ѝ бяха приковани в Дева Мария, носеща се, обгърната в сияние, над вековното дърво.

Виждаха я и тримата, но само тя и Жасинта чуваха думите ѝ. Стори ѝ се странно, че Франсишку е изключен, но още при първата си поява Мадоната даде да се разбере, че момчето ще се възнесе на небето само след дълги и ревностни молитви.

Лек ветрец полъхна над долината, известна с името Кова да Ирия. Собственост на родителите на Лусия, тази земя беше осеяна с маслинови дръвчета и иглолистни горички. Буйната трева се превръщаше във великолепно сено, а плодородната почва даваше богата реколта от картофи, зеле и царевица.

Отделните ниви бяха очертани от ниски каменни синори, срутена на много места. Лусия беше доволна от този факт, защото овцете можеха да пасат на воля. Тя се грижеше за семейното стадо, също като Жасинта и Франсишку. По тази причина тримата бяха винаги заедно. Играеха, молеха се, понякога момчето свиреше на флейта, а двете момичета слушаха.

Всичко това се промени преди два месеца, когато видението се появи за пръв път.

Невярващите бяха много, засипваха ги с лавина от въпроси, караха им се. Майката на Лусия дори я заведе при енорийския свещеник, настоявайки дъщеря ѝ да признае, че всичко е било лъжа. Свещеникът изслуша историята ѝ, после поклати глава. Според него не било възможно Мадоната да слезе от небето само за да им каже, че трябва да се молят всеки ден. Самотата беше единствената утеха на Лусия. Тогава тя можеше да плаче на воля — за себе си и за света.

Небето потъмня и хората започваха да затварят чадърите, с които си пазеха сянка.

Лусия скочи на крака и извика:

— Свалете си шапките! Виждам Светата Дева!

Всички бързо се подчиниха, а мнозина започнаха да се кръстят, сякаш молеха прошка за непристойното си поведение.

Момчето се обърна с лице към видението и коленичи.

— *Universes que me quiere?* — попита то. — Какво искаш от мен?

— Престанете да обиждате бога, нашия господар, защото той е достатъчно гневен. От теб искам да дойдеш тук на тринайсетия ден следващия месец и да изречеш пет десетстишия от молитвата за прослава на Богородица, за край на войната и установяването на мир в света. Защото единствено тя може да ви помогне...

Лусия не сваляше очи от видението. Фигурата на Мадоната беше прозрачно жълта, обгърната от бяло-синьо сияние. Прекрасното ѝ лице излъчваше непонятна скръб. Дрехата ѝ стигаше до глезените, а главата ѝ беше покрита с воал. В скръстените си ръце държеше броеница от едри перли. Гласът ѝ беше тих и приятен, с равен тон и невероятно успокояващо въздействие — като лекия бриз, който рошеше косите на събралите се хора.

Лусия набра кураж.

— Искам да ни кажеш коя си. Искам да направиш чудо, за да повярваме, че наистина ни си се явила.

— Идвай тук всеки месец, на този ден. През октомври ще ти кажа коя съм и какво желая. А след това ще направя чудо, за да ми повярват всички.

През целия отминал месец Лусия бе обмисляла какво да каже на Мадоната. Много хора я бяха помолили да спомене в молитвата си техните близки, твърде болни, за да го сторят сами. Една от тези молби изплува в съзнанието ѝ и тя вдигна глава.

— Можеш ли да излекуваш сакатото момче на Мария Карейра?

— Няма да го излекувам, но ако се моли всеки ден за мен, ще му предложи начин за достойно съществуване.

Стори ѝ се странно, че небесната гостенка поставя условия за милосърдието си, но едновременно с това Лусия добре разбираше нуждата от всеотдайност. Енорийският свещеник неизменно повтаряше, че молитвите са единственият път към божията милост.

— Жертвайте се за грешниците — рече Мадоната. — И когато го правите, винаги казвайте: „О, Исусе, върша това в името на твоята любов, за да изкупя греховете на хората, дръзнали да се усъмнят в непорочното сърце на Дева Мария“.

После пръстите ѝ се разтвориха, а ръцете ѝ се вдигнаха нагоре. От тях заструи ослепително сияние, което обля Лусия като топъл слънчев лъч в сурова зима. Момичето се потопи в него с чувството на

дълбоко блаженство. След известно време забеляза, че сиянието залива не само нея и братовчедите ѝ, а пронизва и земята. И тя се отвори.

Това беше нещо ново и различно и Лусия се изплаши.

Пред очите ѝ се появи огнено море. В него се мяркаха черни силуети, наподобяващи парчета месо във вряща супа. Силуети на хора без лица, без черти. Подскачаха върху пламъците, после потъваха в тях. Във въздуха се разнесоха викове на ужас и протяжни стенания. Бяха толкова страшни, че по гърба на Лусия пробягаха ледени тръпки. Бедните души бяха лишени от тегло и равновесие, бяха изцяло във властта на огъня, който ги поглъщаше. Сред тях се мяркаха силуети на животни; някои ѝ бяха познати. Страхни и заплашителни демони, които имаха задължението да подклаждат огъня. Лусия забеляза, че Жасинта и Франсишку са не по-малко уплашени от нея. По бузите им се ронеха сълзи. Изведнъж ѝ се прииска да ги утеши. Защото и тя щеше да се страхува, ако Дева Мария не беше пред очите ѝ.

— Гледайте нея — прошепна на братовчедите си Лусия.

Те се подчиниха и обърнаха гръб на ужасното видение. После скръстиха ръце.

— Виждаш ада, където отиват душите на грешниците — каза Мадоната. — За да бъдат спасени, Бог желае светът да бъде посветел на моето непорочно сърце. Войната скоро ще свърши. Но ако хората не престанат да гневят бога, ще избухне нова, още по-страшна. Това ще стане по времето на папа Пий XI.

Адът се затвори и топлата светлина се върна в протегнатите ѝ ръце.

— Когато видиш необикновена светлина в нощта, това ще бъде божи знак. Ще означава, че той е решил да накаже света за неговите престъпления. Чрез войни и глад, чрез преследване на църквата и светия отец.

Лусия изпита безпокойство от тези думи. Тя знаеше, че през последните години Европа е разкъсвана от опустошителна война. Много мъже от селото заминаха да се бият и не се завърнаха. Църквата кълтеше от плаحوвете на близките им. Но сега ѝ беше казано как могат да се прекратят тези страдания.

— За да предотвратят това, аз идвам да поискам посвещаването на Русия на моето непорочно сърце и причастие за изкуплението на греховете всяка първа събота от месеца. Ако думите ми бъдат чути,

Русия ще се обърне към бога и ще настъпи мир. Ако това не стане, светът ще се зарази от грешките ѝ. Ще се водят войни, ще се преследва църквата. Доброто ще бъде пожертвано, светият отец ще преживее тежки страдания, а много народи ще изчезнат. Накрая моето непорочно сърце ще възтържествува. Светият отец ще благослови Русия с моето име и тя ще се обърне към бога. И ще се възцари дълъг мир на света.

Лусия се запита какво ли е това „Русия“. Може би човек? Покварена жена, която се нуждае от спасение? Или пък някакво място. Освен Галиция и Испания, тя не знаеше имената на други страни. Светът ѝ беше селцето Фатима, където живееше семейството ѝ, близкото градче Алюстрел, където живееха Жасинта и Франсишку, долината Кова да Ирия с хубавите пасища и плодородна земя, пещерата Кабеко, в която миналата и по-миналата година се появи ангелът, известяващ за явяването на Мадоната. Тази „Русия“ трябва да е нещо важно, след като бе привлякла вниманието на Девата. Но Лусия искаше да научи повече.

— Ами Португалия? — попита тя.

— В Португалия винаги ще царува вярата.

Момичето се усмихна. Беше приятно да чуе, че небето има добро мнение за родината му.

— Когато си казваш молитвата, непрекъснато повтаряй: „О, Господи Исусе, прости ни и ни извади от пламъците на ада. Спаси душите на всички ни, но най-вече на грешниците“.

Лусия кимна.

— Има още неща, които трябва да ти съобщя... — Когато Мадоната свърши с третото послание, тя вдигна ръка и добави: — Не го споделяй с никого.

— Дори с Франсишку? — вдигна вежди момичето.

— С него може.

Последва дълго мълчание. Тълпата също беше притихнала. Мъжете, жените и децата стояха на колене, сякаш омагьосани от това, което вършеха тримата „виждащи“, както вече ги бяха кръстили. Мнозина стискаха молитвеници в ръце, а устните им беззвучно помръдваха. Лусия знаеше, че никой от тях не вижда Дева Мария и приливът на вяра е единственото, което изпитват.

Отпусна се, опиянена от мига. Цялата долина тънеше в тържествена тишина. Дори вятърът утихна. Кожата ѝ изведнъж изстина от тежестта на огромната отговорност. Лусия си пое дъх и тихо попита:

— Не искаш ли и нещо друго от мен?

— Днес не искам нищо друго.

Мадоната потрепна и бавно започна да се възнася към небето. Някъде отдалеч долетя гръмотевичен тътен. Лусия се изправи.

— Ето я, възнася се! — извика тя и посочи нагоре с трепереща ръка.

Тълпата се люшна напред, разбрала, че видението си отива.

— Как изглеждаше?

— Какво каза?

— Защо си толкова тъжна?

— Ще се върне ли пак?

Живата верига около вековния дъб бързо се затягаше и Лусия се изплаши.

— Тайна, тайна — объркано отвърна тя.

— Добра или лоша? — извика някаква жена.

— За някои добра, за други лоша.

— Няма ли да ни я разкриеш?

— Мадоната забрани.

Мануел Марту хвана Жасинта и започна да си пробива път. Лусия го последва, стиснала ръката на Франсишку. Хората тръгнаха подире им, като продължаваха да ги засипват с въпроси.

— Тайна, тайна — отговаряше Лусия, неспособна да изрече нищо друго.

ПЪРВА ЧАСТ

Ватикана

Сряда, 8 ноември, в наши дни, 6:15 ч.

Звукът отново се появи и монсеньор Колин Мичънър затвори книгата. Вече беше сигурен, че в помещението има някой.

Както преди.

Изправи се, отстъпи една крачка от масата за четене и огледа библиотеката в стил „Барок“. Високите рафтове го заобикаляха отвсякъде, продължаваха и в двата тесни коридора. Огромната, подобна на пещера стая излъчваше нещо мистично, подхранвано и от табелата на вратата: *L'Archivio Segreto Vaticano*. Секретен архив на Ватикана.

Наименованието винаги му се беше струвало странно, тъй като хилядите томове едва ли съдържаха нещо тайно. Повечето от тях съхраняваха грижливо подредени факти от две хиляди години живот на църковната институция. Факти от времето, в което папите са били и крале, и бойци, и политици, и любовници. Според единодушното мнение на статистиците общата дължина на тези рафтове надминаваше петдесет километра, а съдържанието им предлагаше много на онези, които знаеха какво търсят и къде да го търсят.

Един от тях със сигурност беше Мичънър.

Обръщайки се по посока на звука, той бавно тръгна напред. Плъзна се покрай фреските, изобразяващи Константин, Пипин и Фредерик II, след което спря пред желязната решетка в дъното. Пространството отвъд нея беше тъмно и тихо. Достъпът до това хранилище, така нареченият „Резерв“, се разрешаваше само от папата, а ключът за решетката се съхраняваше от началника на архива на Ватикана. Мичънър никога не беше влизал там. Често съпровождаше шефа си, папа Климент XV, който редовно се затваряше в тъмната стая, но винаги оставаше да чака отвън. Въпреки това обаче имаше представа за част от документите, които се пазеха в лишеното от прозорци пространство. За последното писмо на шотландската кралица Мери, обезглавена от Елизабет I. За петицията на седемдесет

и пет английски лордове, които настояваха папата да анулира първия брак на Хенри VIII. За подписаните признания на Галилей, за Толентинския договор, сключен от Наполеон.

Сведе поглед към решетката от ковано желязо с фриз от позлатени листа, на който бяха изобразени фигурите на различни животни. Вратата беше от XIV век. Във Ватикана няма обикновени неща. Всичко е излязло от ръцете на прочути художници или легендарни майстори занаятчии. От хора, работили дълги години върху творенията си, за да доставят радост на своя Бог и на своя папа.

Стъпките му отекнаха в неподвижния въздух. Откъм решетката полъхна топъл въздух. Дясната част на двойния портал беше със солидно, здраво залостено резе.

Мичънър бавно се огледа. Може би някой от служителите беше влязъл в архива. Дежурният писар се беше оттеглил в момента на появата му. Папският секретар не се нуждаеше от бавачка. Но огромното помещение имаше много врати. Може би една от тях беше издала звуците, които смутиха спокойствието му. Трудно беше да се определи. Тук звуците бяха не по-малко обърквачи от съхраняваните ръкописи.

Тръгна по един от дългите коридори вдясно, който водеше към Залата на папирусите. Движението предизвика включването и изключването на лампите на високия таван, които осветяваха пътя му. Испита чувството, че навлиза в подземен тунел, въпреки че архивите бяха на втория етаж.

Направи само няколко крачки, не чу нищо и се обърна.

Беше рано сутринта в средата на седмицата. Нарочно избра това време за проучванията си. Не искаше да смуцава работата на други изследователи, но не искаше и да привлича вниманието на служителите от архива. Изпълняваше лична поръчка на светия отец, проучванията му бяха частни. Но явно не беше сам. И миналата седмица беше усетил чуждо присъствие.

Върна се в главната зала и се отправи към масата за четене. Но вниманието му все още беше насочено към заключеното помещение без прозорци. Мозаечният под представляваше зодиакален кръг, ориентиран към слънцето, чиито лъчи достигаха до него благодарение на тесни, прецизно изчислени отвори в стените. Мичънър знаеше, че преди векове тук, точно в тази зала, е бил изработен и изчислен

грегорианският календар. Но днес слънчевата светлина не достигаше до пода. Времето навън беше влажно и студено, над Рим валеше ситен есенен дъжд.

Върху писалището лежах папките от дебел картон, които бяха ангажирали вниманието му в продължение на два часа. Голяма част от съдържанието им беше събирано през последните две десетилетия, но четири от тях бяха много по-стари. Две бяха запълнени с ръкописи на италиански, третата беше на испански, а четвъртата — на португалски. Мичънър ползваше тези езици с лекота — една от причините да бъде привлечен като личен секретар на Климент XV.

Испанските и италианските архиви нямаха особена стойност, но за сметка на това португалските бяха изключително важни. Заглавието в съответната папка гласеше: „Подробно описание и анализ на разказите за появите на Дева Мария във Фатима: от 13 май 1917 г. до 13 октомври 1917 г.“.

През 1922 г. папа Бенедикт XV бе заповядал да се започне проучване, което бе част от общото разследване на църквата на събитията, случили се в една затънтена португалска провинция. Целият документ беше изписан на ръка. Мастилото беше избледняло и пожълтяло, придавайки топъл златист оттенък на калиграфски изрисуваните думи. Епископът на Лейра беше провел изключително задълбочено проучване, отнело му цели осем години. Резултатите от него бяха придобили особено важно значение през 1930 г., когато Ватикана се съгласи да се говори публично за шестте появи на Дева Мария във Фатима. Към оригинала имаше и три приложения, изготвени съответно през 50-те, 60-те и 90-те години.

Мичънър ги беше проучил с вниманието и задълбочеността на юрист, какъвто всъщност беше. Църквата го беше изпратила да следва право в Мюнхенския университет и след седем години учение се беше сдобил със съответните научни степени. Но никога не беше практикувал реално право, тъй като бе специализирал в областта на църковните канони и свързаните с тях декрети. Прецедентите се простираха две хилядолетия назад и отразяваха по-скоро вижданията в различните исторически периоди, отколкото чисто юридическата теза, известна като *stare decisis*. Решава очевидното. Изключителните му юридически познания се оказаха ценни за службата му на църквата, тъй като логиката на правото му помагаше да се ориентира в

тресавището на църковната политика. Както беше в този случай. Единствено юридическата подготовка му позволи да открие верния път в сложните лабиринти на отдавна забравената информация, да разбере какво е искал да знае Климент XV.

Звукът се появи отново.

Леко поскърцване, сякаш от докосването на раздвижени от вятъра клонки. Или пък мишка, обявяваща своето присъствие. Мичънър рязко се обърна и изтича в коридора. Огледа го в двете посоки, но не видя нищо. На около петнайсет метра вляво се намираше една от вратите, осигуряващи достъп до архива. Изтича към нея и натисна бравата. Тежката врата от резбован бук леко поддаде, железните ѝ панти проскърцаха. Звук, който вече познаваше.

Коридорът зад нея беше пуст, но вниманието му беше привлечено от нещо блестящо на мраморния под.

Той се отпусна на колене. Прозрачните влажни петна бяха на равномерно разстояние едно от друго. Идваха от коридора, прекосяваха прага и продължаваха навътре в архива. В някои от тях имаше микроскопични останки от кал, трева и изсъхнали листа.

Мичънър ги проследи с очи и откри къде свършват — пред един от високите каменни рафтове. Дъждът глухо трополеше по покрива. Той разбра какви са тези влажни петна. Отпечатъци от стъпки.

7:45 ч.

Медийният цирк започна рано, точно според предвижданията на Мичънър. Изправен до прозореца, той гледаше как микробусите на различните телевизии нахлуват на площад „Свети Петър“ и заемат предварително определените си места. Още вчера пресслужбата на Ватикана докладва, че са били одобрени седемдесет и една заявки на журналистически екипи от Англия, Франция и Северна Америка, без да се броят около дузина италиански и три немски станции. Представителите на печата бяха повече, но разрешение за директно предаване получиха и немалко електронни медии. Екипът на Би Би Си дори поиска камерите му да бъдат допуснати в залата на трибунала, мотивирайки се с документалния филм, който подготвяше. Молбата му обаче беше отхвърлена. Нещата неизбежно вървяха към шоу, но това бе цената на всичко, свързано с популярните личности.

Апостолическият трибунал е най-висшата от трите съдебни инстанции на Ватикана, която се занимава основно с отлъчване от църквата. Каноническото право различава пет основни причини за отлъчване: нарушаване на тайнството на изповедта, физическо нападение срещу папата, ръкополагане в епископски сан без одобрението на Светия престол, оскверняване на светото причастие и накрая — причината за днешното заседание на трибунала — опрощаване на сексуален грях от страна на свещеник, който е бил и съучастник на грешника.

Отец Томас Кийли от църквата „Св. Св. Петър и Павел“ в Ричмънд, Вирджиния, бе сторил този тежък грях. Преди три години той бе демонстрирал своята връзка с една жена и открито, от църковния амвон, беше опростил греха и на двамата. Това смайващо поведение, придружено от язвителни коментари по отношение на твърдата позиция на църквата за безбрачието, беше предизвикало истинска сензация. И други свещеници и теолози се бяха обявявали против позицията на Рим по този въпрос, но политиката към тях беше колкото постоянна, толкова и удачна: търпеливо изчакване. Бунтарите

или се отказваха от църквата, или влизаха в правия път. Но отец Кийли бе издигнал предизвикателството на ново ниво. Бе написал и публикувал три книги, в които открито се противопоставяше на традиционната католическа доктрина. Едната от тези книги се превърна в международен бестселър. Мичънър отлично познаваше институционалния страх, породен от подобни действия. Едно е някой свещеник бунтар да предизвика Рим, но нещата стават съвсем различни, когато хората започнат да го слушат.

А хората слушаха отец Томас Кийли.

Той беше красив и умен и притежаваше дарбата да изразява мислите си убедително и ясно. Беше обиколил света, а проповедите му привличаха милиони последователи. Всяко движение се нуждае от лидер, а привържениците на идеята за реформа на църквата бяха открили такъв в лицето на дръзкия свещеник. Специалният му уебсайт се посещаваше от най-малко двайсет хиляди души дневно — факт, който апостолическият трибунал следеше с нарастваща тревога. Преди около година Кийли създаде своя глобална организация, наречена Католически съюз за борба с теологическите ексцесии, съкратено КСБТЕ, която набра над един милион членове — главно от Европа и Северна Америка.

Дръзкото поведение на Кийли вдъхна смелост и на редица американски епископи, които се обединиха около неговата доктрина и миналата година бяха на крачка от открития бунт срещу архаичната средновековна философия, изповядвана от Рим. А самият Кийли неуморно повтаряше, че кризата в американската църква се дължи на старите идеи, деградиралите свещеници и арогантните водачи. Голяма популярност придоби твърдението му, че „Ватикана обича американските пари, но не и американското влияние“. Мичънър отлично съзнаваше, че всичко това е популизъм, но онзи популизъм, за който мечтаят повечето граждани на западните страни. Свещеникът се превърна в знаменитост. Днес предстоеше решителният сблъсък между претендента и шампиона, който световните медии се готвеха да проследят.

Но на Мичънър му предстоеше и друг, персонален сблъсък.

Обърна се с гръб към прозореца и погледна Климент XV. Сърцето му се сви от мъка при мисълта, че старият му приятел скоро ще си отиде.

— Как се чувстваш днес, свети отче? — попита на немски той. Когато бяха само двамата, той винаги използваше майчиния език на Климент. Почти никой друг във Ватикана не говореше немски.

Папата протегна ръка към порцелановата чашка пред себе си и с наслада отпи глътка еспreso.

— Странно е, че човек може да изпитва недоволство, когато е заобиколен от такова величие — промърмори той. — И все пак е така.

Цинизмът му не беше нещо ново, но напоследък ставаше все по-силен.

Климент остави чашката върху чинийката и смени темата.

— Откри ли нещо в архивите?

Мичънър се отдалечи от прозореца и кимна.

— Помогнаха ли ти оригиналните сведения от Фатима?

— Не. Но открих други документи, които ми помогнаха. — Недоумяваше какво толкова важно има в тях, но не продължи.

Папата, изглежда, усети и вдигна глава.

— Никога не питаш, а?

— Ако искаш да знам, ще ми кажеш.

През последните три години този човек много се промени, помисли си Мичънър. Ставаше все по-затворен в себе си, все по-блед и слаб. Поначало Климент беше дребен, но в последно време наистина се беше стопил. Главата му, доскоро покрита с гъста кестенява коса, днес беше почти гола. Лицето, което бе очаровало вестници и списания по цял свят с приветливата си усмивка в деня на избора му за папа от балкона на катедралата „Свети Петър“, днес беше толкова изпито, че наподобяваше карикатура. Руменината отдавна беше изчезнала от хълтналите му бузи, а червеното петно на челото му личеше още по-ясно. Петно, което липсваше на официалните фотографии, старателно ретуширано от пресслужбата на Ватикана. Напрежението, свързано с управлението на Светия престол, си бе казало думата. Трудно можеше да се допусне, че този човек не чак толкова отдавна беше катерил високите върхове на Баварските Алпи.

Мичънър махна към подноса. Доскоро на него, редом с кафето, присъстваше и обичайната закуска на папата — йогурт, черен хляб и парченце баварски вурст.

— Защо не се храниш? — изостави почтителния тон той. — Икономът каза, че и снощи не си вечерял.

— Ох, стига с тая загриженост.

— Защо нямаш апетит?

— Каква настоятелност...

— Изобщо не ме успокояваш с тази тактика да не отговаряш на въпросите ми! — намръщено го погледна Мичънър.

— А каква е причината за безпокойството ти, Колин?

Прииска му се да спомене за бръчките по челото, за тревожно бледата кожа, за синкавите вени по ръцете.

— Безпокоя се за здравето ти, свети отче — кратко отвърна Мичънър. — Нищо повече.

— Бива те — усмихна се Климент. — Изобщо не се поддаваш на закачките ми.

— Споровете със светия отец са безсмислени.

— О, забравих. Папата винаги е прав.

— Невинаги — позволи си да подхвърли Мичънър.

— Може би си открил името в архивите — разсмя се Климент.

Мичънър извади бележките, които беше направил малко преди да чуе онези звуци. Подаде ги на папата и подхвърли:

— Там пак имаше някой.

— Кое то не бива да те учудва. Ватикана отдавна вече не предлага възможност за уединение. — Очите на Климент пробягаха по редовете. — Отец Андрей Тибор.

Мичънър знаеше какво се очаква от него.

— Пенсиониран свещеник, живее в Румъния. Според финансовата ни служба чековете с пенсията се изпращат на тамошния му адрес.

— Искам да отидеш да го откриеш.

— Ще ми обясниш ли защо?

— Още не.

През последните няколко месеца Климент беше дълбоко разтревожен. Правеше всичко възможно да не го показва, но след двайсет и четири години близко приятелство Мичънър четеше лицето му като отворена книга. Отлично помнеше кога се появи тази тревога: малко след поредното посещение в архивите и отварянето на древния сейф, заключен зад металната решетка.

— А мога ли да зная кога ще получа тези обяснения? — попита той.

— След молитва.

Излязоха от кабинета и мълчаливо тръгнаха по коридора на четвъртия етаж. В дъното имаше параклис от бял мрамор. Прозорците му бяха покрити с великолепни витражи, изобразяващи Христовите мъки по пътя към Голгота. Всичките четиринайсет спирки. Климент идваше тук всяка сутрин за няколко минути медитация. През това време никой нямаше право да го безпокои. Всичко трябваше да почака, докато приключат контактите му с Бога.

Мичънър служеше при него още от времето, когато слабичкият немец беше архиепископ, кардинал и държавен секретар на Ватикана. През това време растеше заедно с шефа си — от семинарист до свещеник и монсеньор. Последното повишение получи преди трийсет и четири месеца, когато светият конклав избра кардинал Якоб Фолкнер за 267-ия наследник на свети Петър. А Фолкнер веднага го назначи за свой личен секретар.

Мичънър добре познаваше този човек, получил образованието си в разкъсваната от противоречия следвоенна Германия, усъвършенствал дипломатическите си умения на такива неспокойни места като Дъблин и Кайро, Кейптаун и Варшава. Якоб Фолкнер притежаваше безкрайно търпение и отделяше фанатично внимание на дребните детайли. Нито веднъж през тези дълги години Мичънър не бе имал повод да се усъмни във вярата или характера на своя ментор и винаги беше смятал, че ако притежава дори половината от добродетелите на този човек, би могъл да приеме живота си за един голям успех.

Климент свърши молитвата, прекръсти се и целуна тежкия кръст, който красеше нагръдника на бялата му дреха. Днес времето му за уединение беше кратко. Надигна се от молитвеното столче, но се забави пред олтара. Мичънър стоеше в ъгъла и чакаше.

— Възнамерявам да изложа мнението си в писмо до отец Тибор — обърна се към него Климент. — То ще бъде под формата на папска заповед, която го задължава да ти предостави определена информация.

Думите му все още не даваха отговор на въпроса защо се налага да пътува.

— Кога да тръгна?

— Утре. Най-късно вдругиден.

— Не съм сигурен, че е добра идея. Не можем ли да възложим задачата на някой от легатите?

— Колин — усмихна се папата. — Уверявам те, че няма да умра, докато си извън Рим. Може да изглеждам зле, но се чувствам прекрасно.

Факт, който лекарите на Климент бяха потвърдили преди по-малко от седмица. След редица прецизни изследвания светият отец беше обявен в добро здраве, без наличието на тежки заболявания. Но в частен разговор личният му лекар предупреди, че най-опасният враг на Климент е стресът и именно на него се дължи бързото влошаване на общото му състояние през последните месеци. Нещо му тежеше на душата.

— Никога не съм казвал, че изглеждаш зле, твое светейшество.

— Не е било нужно да го казваш, защото го виждам ей там. — Възрастният мъж посочи очите му. — Отдавна умея да чета всичко, което се изписва в тях.

Мичънър вдигна хартията, която държеше в ръце.

— Защо търсиш контакт с този човек?

— Трябваше да го сторя още след първото си посещение в хранилището, ала реших да изчакам. — Климент замълча, после тихо добави: — Но не мога да чакам повече просто защото нямам друг избор.

— Защо главата на римокатолическата църква е лишен от избор?

Папата отстъпи крачка назад и извърна глава към разпятието на стената. От двете страни на мраморния олтар горяха дебели свещи.

— Ще присъстваш ли на трибунала днес? — попита той, без да се обръща.

— Това не е отговор на въпроса ми.

— Главата на римокатолическата църква може да отговори каквото пожелае.

— Доколкото си спомням, ти лично ми нареди да присъствам на трибунала. Следователно отговорът ми е „да“, ще присъствам. В компанията на десетки репортери.

— Тя ще бъде ли там?

Мичънър отлично знаеше кого има предвид папата.

— Докладваха ми, че е подала молба за акредитация — отвърна той.

— Знаеш ли на какво се дължи интересът ѝ към трибунала?

— Вече ти казах — поклати глава папският секретар. — Научих за присъствието ѝ съвсем случайно.

— Каква щастлива случайност — обърна се да го погледне Климент.

Защо ли проявява такъв интерес? — запита се Мичънър.

— В това няма нищо лошо, Колин — успокои го папата. — Тя е част от твоето минало. Част, която не бива да забравяш.

Единствено Климент знаеше всички подробности просто защото в онези мигове Мичънър се нуждаеше от изповедник, а архиепископът на Кьолн беше най-близкият му приятел. Това беше единственото нарушение на свещеническия обет за всичките му двайсет и пет години служба. Тогава беше решил да напусне църквата, но Климент го бе разубедил, изтъквайки, че духът става силен именно чрез слабостта. Сега, дванайсет години по-късно, той си даваше сметка, че Якоб Фолкнер е бил прав. Днес той беше личен секретар на папата и вече трета година помагаше на Климент XV да управлява католическия свят. Папата явно не се вълнуваше от факта, че сегашната роля на приятеля му се базира на нарушената клетва към бога и църквата. Но напоследък това положение бе започнало да всява смут в душата на Мичънър.

— Не съм забравил нищо — прошепна той.

Папата пристъпи към него и сложи ръка на рамото му.

— Не съжaliaвай за загубеното. Подобно отношение е нездравословно и непродуктивно.

— Не ми е лесно да лъжа — поклати глава Мичънър.

— Господ ти е простил и това е главното.

— Защо си толкова сигурен?

— Сигурен съм, и толкова. А ти трябва да вярваш на това, което ти казва главата на римокатолическата църква, нали? — Забележката беше придружена от закачлива усмивка, която предупреждаваше Мичънър да не приема нещата толкова сериозно.

— Невъзможен си — въздъхна той и също се усмихна.

— Вярно, но съм и обичлив — кимна папата и свали ръката си.

— Ще се опитам да го запомня.

— Запомни го. Съвсем скоро ще бъда готов с писмото до отец Тибор. В него ще настоявам за писмен отговор, но ако прояви желание

да говори — изслушай го. Задавай му каквито искаш въпроси, а после ще ми разкажеш всичко. Разбра ли?

Мичънър се запита как може да задава въпроси, без да знае за какво, но кимна.

— Разбрах, твое светейшество. Както винаги.

— Правилно, Колин — усмихна се Климент. — Както винаги.

11:00 ч.

Мичънър влезе в залата на трибунала — импозантно помещение от бял и сив мрамор, чийто под беше покрит с изящна мозайка. Помещение, което помнеше последните четиристотин години на католическата църква.

Двамата швейцарски гвардейци пред бронзовия портал почтително се поклониха, разпознали личния секретар на папата. Той умишлено беше изчакал един час, защото знаеше, че присъствието му ще предизвика коментари. По принцип на тези заседания рядко се появяваше някой от приближените на папата.

Климент настоятелно го бе помолил да изчете и трите книги на Кийли, след което бе поискал подробна информация за провокационното им съдържание. Опасявайки се от неизбежните спекулации, папата бе отказал да ги прочете, но бе проявил жив интерес към идеите на отец Кийли — човека, когото Мичънър видя за пръв път в момента, в който се насочи към по-задните места в залата.

В качеството си на обвиняем Томас Кийли седеше сам зад една маса. Беше около трийсет и пет годишен, с буйна кестенява коса и приятно младежко лице.

Периодичните усмивки по това лице изглеждаха предварително калкулирани, в комплект със съответните изражения. Мичънър беше изчел цялата информация, събрана от трибунала. Тя категорично определяше Кийли като самодоволен неконформист, или „пълн опортюнист“, както го беше нарекъл един от следователите. Но Мичънър съзнаваше, че аргументите на този човек са силни и убедителни.

Разпитът водеше кардинал Алберто Валендреа, държавен секретар на Ватикана. Доста неблагоприятна задача според Мичънър. Екипът на обвинителите беше подбран измежду най-консервативно настроените кардинали и архиепископи, които бяха изявени противници на идеите на Втория ватикански събор и трудно можеха да бъдат наречени привърженици на папа Климент XV. Сред тях

изпъкваше Валендреа, известен със стриктното си придържане към официалната догма. Наредени зад дълга маса под огромно платно на Рафаел, членовете на трибунала блестяха с официалните си одежди: кардиналите с мантии от алена коприна, а архиепископите — с черни, от фина вълна.

— Еретикът е човек, максимално отдалечен от бога — обяви кардинал Валендреа. Басовият му глас беше достатъчно силен, за да не се нуждае от микрофон.

— Ваше преосвещенство, според мен еретикът е по-опасен, когато се прикрива — отговори Кийли. — Аз не крия своето несъгласие и съм убеден, че църквата само може да спечели от един открит и честен дебат.

Валендреа вдигна три томчета от масата пред себе си и Мичънър разпозна книгите на свещеника.

— Това е ерес — обяви той. — Няма друго име за съдържанието им.

— Защото твърдя, че свещениците трябва да се женят? Че и жените могат да бъдат проповедници? Че божите служители могат да обичат съпругите и децата си редом със своя Бог по подобие на всички вярващи? Че папата невинаги е безгрешен? Че и той е човек като всички други? Това ли е ерес?

— Уверен съм, че няма член на този трибунал, който да мисли другояче.

И действително беше така.

Италианският кардинал се размърда на стола си. Беше нисък, набит, грубоват. Над очите му падаше кичур бяла коса, който рязко контрастираше с мургавата му кожа. Едва шейсетгодишен, Валендреа беше един от най-младите кардинали във Ватикана, а в осанката му липсваше онази тържественост, която повечето вярващи очакват от висшите духовници. Пушеше по два пакета цигари дневно, притежаваше изба с отбрани вина, за която мнозина му завиждаха, участваше редовно в социалния живот на определени европейски кръгове. Семейството му беше изключително богато, а той — в качеството си на първороден син — управляваше еднолично голяма част от огромното му състояние.

Пресата отдавна го наричаше *parabile* — неофициална титла, която означаваше, че по възраст, положение и влияние той е напълно

достоеен кандидат за папския престол. Мичънър беше чувал доста неща за начина, по който държавният секретар си разчиства пътя към следващия конклав, сключвайки сделки с евентуалните си противници. Под натиска на внушителен брой кардинали Климент беше принуден да го назначи за държавен секретар — пост, който отстъпваше по важност единствено на папските правомощия, — проявявайки достатъчно здрав разум да изпълни желанието на хората, които го бяха издигнали на престола. Или, както беше споделил в частен разговор с Мичънър, „приятелите трябва да са близо до теб, но враговете — още по-близо“.

Валендреа отпусна ръцете си на масата. Върху нея нямаше никакви книжа. Той беше прочут с изключителната си памет и рядко използваше помощни материали.

— Отец Кийли, много са вярващите, които не приемат експериментите, предприети от така наречения „Втори ватикански събор“. А вие сте убедителен пример за техния провал. Божите служители нямат право на лично мнение. В света, в който живеем, съществуват прекалено много и различни мнения, за да можем да си го позволим. Църквата е длъжна да говори само с един глас и това е гласът на светия отец.

— Но много хора не приемат безбрачието и непогрешимостта на папата. За тях това е отживелица, останала от безпросветността на средновековието и неограничената власт на корумпираната църква.

— Аз не мисля така. Дори такива хора да съществуват в редовете на църквата, те не бива да изразяват гласно своето мнение.

— Страхът налага мълчанието, ваше преосвещенство.

— Тук няма място за страх.

— Позволете ми да не се съглася.

— Църквата не наказва своите служители за това, което мислят, отче. Но ги наказва за техните действия. Такива като вашите. Организацията ви е обида за църквата, на която служите.

— Ако не изпитвах уважение към църквата, просто щях да замълча и да я напусна. Но аз я обичам твърде силно, което ми дава смелост да се противопоставя на нейната политика.

— Нима си въобразявахте, че църквата ще остане безучастна, докато вие нарушавате обета си, поддържате открита връзка с жена и сам си опрощавате греховете? — разгневено попита Валендреа и

потупа книгите пред себе си. — И имате дързостта да ги опишете? Това е открито предизвикателство, отче!

— Нима наистина вярвате, че всички свещеници спазват обета за безбрачие, ваше преосвещенство? — попита Кийли.

Въпросът накара Мичънър да застане нащрек. Същото сториха и повечето репортери в залата.

— Няма значение какво вярвам аз — отвърна кардиналтът. — Това е проблем, който всеки духовник решава сам за себе си. Защото всеки е дал обет пред бога и църквата и аз очаквам този обет да се спазва. А онези, които го нарушават, трябва да напуснат или да бъдат прогонени.

— Вие самият спазвате ли обета си, ваше преосвещенство?

Мичънър се стресна от дързостта на Кийли. Може би вече се е примирил със съдбата си и просто не му пука. Валендреа въздъхна и поклати глава.

— Нима вярвате, че личните предизвикателства ще бъдат от полза за защитата ви? — попита той.

— Въпросът е съвсем прост.

— Да, отче. Аз спазвам обета си.

Кийли изобщо не беше впечатлен.

— Имате ли и друг отговор, ваше преосвещенство? — небрежно подхвърли той.

— Искате да кажете, че лъжа?

— Не, ваше преосвещенство. Искам да кажа, че никой свещеник, кардинал или архиепископ не би посмял да признае какво изпитва. Всички ние сме длъжни да казваме това, което църквата изисква от нас. Аз нямам представа какво изпитвате в действителност, което ме натъжава.

— Моите чувства нямат нищо общо с вашата ерес.

— По всичко личи, че вече сте ме осъдили, ваше преосвещенство — отбеляза Кийли.

— Само дотолкова, доколкото ви е осъдил Бог. Който *наистина* е непогрешим. Или ще оспорите и тази доктрина?

— Кога Бог е казал, че свещениците не трябва да познават обичта на близките си?

— На близките си? Или любовта на жена?

— Любовта не познава граници, ваше преосвещенство.

— Означава ли това, че сте привърженик и на хомосексуализма?

— Аз съм привърженик единствено на тезата, че всеки от нас трябва да следва сърцето си.

Валендреа поклати глава.

— Отче, нима сте забравили, че ръкополагането в духовен сан означава съюз с Исус Христос? Същността на вашата идентичност — както и на всеки член на този трибунал — се гради върху пълноценното участие в този съюз. Животът ви трябва да е копие на живота на Христос, категорично и прозрачно.

— Но откъде знаем какъв точно е бил този живот? Никой от нас не е бил негов съвременник.

— Знаем го от църквата.

— Не допускате ли, че става въпрос за обикновен простосмъртен, който само е използвал свръхестественото за своите цели?

Веждите на Валендреа отскочиха нагоре.

— Вашата арогантност не познава граници! — извика той. — Нима твърдите, че самият Христос е пренебрегвал обета за безбрачие? Че той не е поставил своята църква над всичко? Че не е живял в хармония със своята църква?

— Нямам абсолютно никаква представа за сексуалните предпочитания на Христос — отговори Кийли. — Вие също.

Валендреа се поколеба, после поклати глава.

— Отче, безбрачието е дар, който правите сам. Израз на предаността ви към Бог. Това е официалната доктрина на църквата, която вие очевидно не можете или не желаете да разберете.

Кийли отговори с нови догматични цитати и вниманието на Мичънър неусетно се отклони от дебата. Избягваше да гледа към залата, като постоянно си напомняше, че присъства на трибунала единствено като представител на папата. Но в един момент не издържа и очите му пробягаха по присъстващите стотина репортери и телевизионни журналисти в залата. И се задържаха върху една жена, седнала само два реда зад Кийли.

Косата ѝ имаше цвета на нощта, гъста и блестяща. Спомни си тази коса в друга прическа — с бретон над челото и падаща свободно към раменете, излъчваща свеж аромат на лимон. Сега тази коса беше подстригана късо и сресана с подчертана небрежност, най-вероятно с

пръсти, без участието на гребен. Успя да зърне само част от профила ѝ, но чипото носле и тънките устни си бяха съвсем същите. Кожата ѝ имаше цвят на кафе с много сметана — доказателство за кръвта, течаша в жилите ѝ. Майка ѝ беше румънска циганка, а баща ѝ — унгарски немец. А в буквален превод името ѝ Катерина Леу означаваше „чиста лъвица“. Едно изключително подходящо име за избухливия нрав и фанатичните ѝ убеждения.

Бяха се запознали в Мюнхен. Той беше на трийсет и три и завършваше право. Тя беше на двасет и пет и се колебаеше между кариерата на журналистка и на писателка. Беше наясно, че той е свещеник. Живяха заедно две години, след което дойде ултиматумът. „Бог или аз“, отсече тя.

И той избра Бог.

— Нашата вяра се основава върху едно просто и ясно правило, отец Кийли — продължаваше Валендреа. — Нищо не може да бъде прибавено към нея, нищо не може да бъде отнето. Което означава, че или изцяло приемате догмите на църквата майка, или изцяло ги отхвърляте. Понятието полукатолик не съществува. И както уместно подчертава светият отец, нашите принципи са благочестиви и не могат търпят компромиси. Те са чисти и свети като самия Господ Бог.

— Мисля, че това бяха думи на папа Бенедикт XV — кимна Кийли.

— Правилно. А вашата безспорна начетеност ме натъжава още повече. Интелигентен човек като вас би трябвало да е наясно, че църквата не може и няма да търпи откритата ерес. Още по-малко пък в степената, в която я проповядвате вие.

— Нима искате да кажете, че църквата се страхува от дебати?

— Искам да кажа, че църквата определя правилата. Ако не харесвате тези правила, трябва да съберете достатъчно гласове за избор на папа, който би ги променил. Не успеете ли, вие сте длъжен да се съобразявате с тях.

— О, забравих... Светият отец е непогрешим. Всичко, казано от него по отношение на вярата, е правилно и не подлежи на съмнения. Добре ли съм разбрал тази догма?

Мичънър забеляза, че никой от останалите членове на трибунала не отваря уста. Беше ясно, че държавният секретар ще бъде главният инквизитор. Както и фактът, че духовниците зад дългата маса са

стопроцентово верни на Валендреа и едва ли някой от тях ще дръзне да му противоречи. На всичкото отгоре Томас Кийли улесняваше задачата им, нанасяйки си такива вреди, каквито нито един от въпросите на съда не би могъл да му нанесе.

— Правилно — кимна Валендреа. — Непогрешимостта на папата е част от устоите на нашата вяра.

— Още една доктрина, създадена от човека.

— Още една догма, към която се придържа *тази* църква!

— Аз съм свещеник, който обича своя Бог и своята църква — каза Кийли. — И не виждам защо някои несъгласия с тях трябва да ме заплашват с отлъчване. Мъдрата политика може само да спечели от дебатите и дискусиите. Защо църквата се страхува от тях?

— Това заседание не третира свободата на словото, отче. Ние нямаме американска конституция, гарантираща подобни права. Това заседание на трибунала е свикано заради безсрамната ви връзка с представител на противоположния пол, заради наглото опрощаване на греховете и на двама ви, заради откритото ви бунтарство. И трите прегрешения са тежки и влизат в остро противоречие с каноните на църквата, към която принадлежите.

Очите на Мичънър отново се плъзнаха по посока на Кейт. Беше я нарекъл така, за да прибави ирландски привкус към източноевропейските ѝ корени. Седеше изправена, с тетрадка в скута. Вниманието ѝ беше напълно ангажирано от дебата.

Той си спомни за последното им лято в Бавария, когато си беше взел три седмици ваканция преди държавните изпити. Заминаха за едно алпийско селце, заобиколено отвсякъде със заснежени върхове. Съзнаваше, че върши грях, но въпреки това ѝ позволи да докосне част от душата му. Част, за чието съществуване не беше подозирал дотогава. Казаното от кардинал Валендреа за Христос и единението между свещеника и църквата беше абсолютно вярно, беше твърдата основа за въздържанието на духовника. Всеки свещеник е длъжен да се отдаде изцяло на своя Бог и църква. Но след онова лято в Бавария той не преставаше да си задава въпроса защо да не може да обича и една жена едновременно с бога и църквата. Какво беше казал Кийли? „Като всички други вярващи...“

Усети поглед върху себе си, тръсна глава и се концентрира. Катерина беше извърнала глава и го гледаше.

Лицето ѝ все още притежаваше онази твърдост, която го беше привличала някога. Азиатското в очите ѝ се беше запазило. Устните ѝ бяха стиснати здраво, извивката на брадичката ѝ беше твърда, но едновременно с това подчертано женствена. Остри ръбове просто липсваха. Но Мичънър прекрасно знаеше, че те са вътре, в характера ѝ. По силата на стар, но явно още жив навик той направи опит да разгадае изражението на това лице, да му „измери температурата“. В него нямаше гняв. Нямаше нито омраза, нито обич. Нямаше нищо, дори едно обикновено „как си“. Почувства се неудобно от факта, че е толкова близо до спомените. А тя положителна бе очаквала появата му и бе взела мерки да го лиши от удоволствието да забележи в нея някакви емоции. В крайна сметка раздялата им, макар и отдавнашна, съвсем не беше приятелска.

После тя отново се извърна към трибунала и вълнението му поотслабна.

— Ще ви задам един прост въпрос, отец Кийли — рече Валендреа. — Отричате ли се от своята ерес? Признавате ли, че стореното от вас е против законите на вашата църква и вашия Бог?

Свещеникът леко се приведе напред.

— Аз не вярвам, че обичта към една жена е нарушение на божите закони — отсече той. — Следователно опрощаването на този грях е нещо несъществуващо. Аз имам право да изразявам мнението си, затова не искам прошка за движението, което оглавявам. Не съм сторил нищо лошо, ваше преосвещенство.

— Вие сте глупак, отче. Дадох ви шанс да се разкаете. Църквата може и трябва да бъде опрощаваща. Но разкаянието работи и в двете посоки, затова трябва да бъде доброволно.

— Не търся прошка от вас.

Валендреа поклати глава.

— Сърцето ме боли за вас и вашите последователи, отче. Ясно е, че всички вие сте се съюзили с дявола.

13:05 ч.

Кардинал Алберто Валендреа мълчеше с надеждата, че еуфорията от началото на съдебните заседания ще вземе връх над раздражението, което го обземаше. Странна е лекотата, с която неприятните случки прогонват доброто настроение.

— Какво мислиш, Алберто? — попита Климент XV. — Дали имам време да се покажа на множеството? — Ръката му направи лек жест по посока на отворения прозорец в близката ниша.

Валендреа винаги се дразнеше от желанието на папата да поздравява тълпата, събрала се на площад „Свети Петър“. Охраната на Ватикана отдавна се беше обявила против такива изяви, но глупавото старче не й обръщаше внимание. Вестниците непрекъснато пишеха на тази тема, сравнявайки немца с Йоан XXIII. Честно казано, такава прилика наистина имаше. И двамата се бяха възкачили на папския престол близо осемдесетгодишни, и двамата бяха смятани за временни ръководители на католическата църква, и двамата бяха изненадали всички.

Валендреа ненавиждаше и аналогите на пресата, според които отвореният прозорец на папата демонстрирал „неговия жив дух, изключителна откритост и харизматична топлина“. Папството няма нищо общо с популярността, защото е олицетворение на последователността и твърдо установените традиции. А Климент с лека ръка разрушаваше традициите, градени с векове.

Той не изискваше раболепие, малцина целуваха папския му пръстен, не използваше първо лице множествено число, когато говореше за себе си, както го бяха правили столетия наред папите преди него. „Живеем в двайсет и първи век“, обичаше да повтаря Климент в случаите, в които отменяше поредния стар обичай.

Валендреа помнеше, че не много отдавна беше немислимо папата да застане пред отворения прозорец и да поздравява множеството. Немислимо не само от гледна точка на сигурността, но и поради дистанцията, която е задължителна за светия отец. Защото

именно благодарение на тази дистанция се ражда и атмосферата на мистицизъм, усилваща вярата и покорството, създаваща усещането за предстоящо чудо.

Той беше служил на папите близо четирийсет години, издигайки се в църковната йерархия с шеметна бързина. Стана кардинал още преди да навърши петдесет, един от най-младите кардинали в съвременната история. В момента беше държавен секретар — втората по значение длъжност във Ватикана, но това не му беше достатъчно. Мечтаеше за върховната власт, за абсолютния авторитет. Когато никой не ще оспорва решенията му, когато никой няма да му задава въпроси.

Мечтаеше да бъде папа.

— Денят е чудесен — подхвърли Климент. — Дъждът отмина, а въздухът е като у дома, в планините на Германия. Свеж и чист като в Алпите. Срамота е човек да остане затворен в такова време.

След тези думи папата пристъпи към нишата, но без да се показва навън. Беше облечен в бяла ленена дреха, върху която бе прикрепен традиционният нагръдник от бяла коприна. На краката си имаше алени обувки, а на върха на оплешивяващото му теме бе кацнала бяла шапчица. Той беше единственият прелат сред един милиард католици по света, на когото беше позволено да се облича по този начин.

— Може би негово светейшество ще отложи това удоволствие за след края на брифинга — подхвърли кардиналът. — Аз имам и други ангажменти, а трибуналът ми отне цялата сутрин.

— Няма да се забавя повече от няколко минути — отвърна Климент.

Валендреа знаеше, че папата обича да го дразни. През отворения прозорец долиташе приглушеният грохот на Рим. Уникалните звуци на три милиона души, които карат колите си по вулканичната пепел на древния град.

Климент също обърна внимание на грохота.

— Този град издава много странни звуци — промърмори той.

— Това са *нашите* звуци.

— О, забравих, че си италианец, докато повечето от нас не са.

Валендреа стоеше до масивното легло с колони от тежък бук. Те бяха толкова стари, че многобройните драскотини и вдлъбнатини по тях се бяха превърнали в част от резбата им. В единия край на ложето

се виждаше плетено одеяло, в другия — две смачкани възглавници. И останалите мебели в спалнята бяха немски. Раклата, гардеробът и масичките бяха боядисани в ярки цветове, типични за баварския стил. Последният папа германец преди Климент беше управлявал църквата през XI век. И сигурно по тази причина днешният ѝ върховен господар изпитваше дълбоко благоговение към Климент II. Благоговение, което не се опитваше да скрива. Но онзи папа вероятно бе отровен — факт, който според Валендреа този немец не биваше да забравя.

— Може би си прав — промърмори Климент. — Посетителите могат да почакаат, защото имаме работа.

През прозореца нахлу лек ветреца, който раздвижи хартиите върху бюрото. Валендреа ги затисна с ръка миг преди да литнат към компютъра. Климент все още не го беше включил. Той беше първият папа в историята, който притежаваше компютърна грамотност — още един факт, който се превъзнасяше от пресата, но в това отношение Валендреа нямаше нищо против. Компютрите и факс машините са далеч по-лесни за контрол от телефоните.

— Чух, че тази сутрин доста си се поразгорещил — подхвърли папата. — Какъв ще бъде изходът от процеса?

Мичънър вече му е докладвал, съобрази кардиналът. Беше зърнал папския секретар в галерията за публика.

— Нямах представа, че негово светейшество проявява интерес към дейността на трибунала — подхвърли той.

— Няма как да не съм любопитен — въздъхна папата. — Площадът долу е задръстен от подвижни телевизионни станции. Затова те моля да отговориш на въпроса ми.

— Отец Кийли ще бъде отлъчен, защото не ни предоставя много възможности за избор.

Папата склочи ръце зад гърба си.

— Не се разкая, така ли?

— Поведението му беше изключително арогантно. Позволи си дори да ни предизвика.

— А може би трябва да отговорим на предизвикателството.

Забележката завари Валендреа неподготвен, но десетилетията дипломатическа служба му помогнаха да скрие изненадата си с въпрос.

— Каква би била целта на такова неортодоксално поведение?

— Защо всичко трябва да се подчинява на някаква цел? — отвърна с въпрос папата. — Не можем ли просто да чуем едно мнение, противоположно на нашето?

Кардиналът замръзна.

— Изключено! — отсече той. — Няма начин да дискутираме открито въпроси, свързани с безбрачието. Тази доктрина е на петстотин години. Какво ще последва, ако го сторим? Жени свещеници? Брак за духовници? Одобрение на контрола върху раждаемостта? Няма ли да се стигне до тотален срив на нашите догми?

Папата пристъпи към леглото и впери поглед в портрета на Климент II, закачен на стената над него. Валендреа знаеше, че по нареждане на светия отец този портрет беше изваден от едно от подземните хранилища, където бе престоял векове.

— Бил е архиепископ на Бамберг — прошепна Климент. — Прост и земен човек, който никога не е искал да бъде папа.

— Бил е също така и довереник на краля — подхвърли Валендреа. — Политически обвързан. И се оказал на подходящото място в подходящото време.

— Като мен, нали? — обърна се да го погледне Климент.

— Вие бяхте избран от кардиналите с голямо мнозинство — отвърна Валендреа. — Всеки един от тях е бил осенен от Светия Дух.

Устните на Климент се разтеглиха в закачлива усмивка.

— Това мнозинство не се ли повлия от факта, че другите кандидати, между които и ти самият, не бяхте в състояние да получите по-сериозна подкрепа?

Беше ясно, че днес бойните действия ще започнат по-рано.

— Ти си амбициозен човек, Алберто. Убеден си, че ще бъдеш щастлив, ако облечеш папските одежди. Но аз мога да те уверя, че няма да е така.

Такива разговори не бяха новост между тях, но напоследък бяха станали по-интензивни и се водеха с по-голямо ожесточение. Всеки знаеше какво изпитва другият: не бяха приятели и никога нямаше да бъдат. Валендреа се забавляваше при мисълта, че хората ги мислят за близки само защото единият е папа, а другият — кардинал, следователно са обединили всички мисли и действия за благо на църквата. На практика обаче те бяха коренно различни хора и представляваха коренно различни политически течения. Правеше им

чест, че не демонстрираха открито враждата си. Валендреа беше прекалено умен, за да го направи, а и се придържаше към правилото, че никой няма право да спори с папата. Климент от своя страна си даваше сметка, че прекалено много кардинали са твърди поддръжници на държавния секретар.

— Единственото ми желание е да живеете дълго и щастливо, свети отче.

— Не си се научил да лъжеш — закачливо подхвърли папата.

Кардиналът започна да се уморява от целия този театър.

— Всъщност има ли значение? — попита той. — Вие няма да сте тук, когато се събере конклавът. Защо трябва да мислите какво ще стане?

— Наистина няма значение. По това време ще бъде положен редом със свети Петър, в компанията на моите предшественици. И наследникът ми действително няма да ме интересува. Но какво ще кажеш за него? За този човек има значение, при това голямо.

Какво ли знае старият йезуит? Напоследък му стана навик да подхвърля разни недомлъвки.

— Има ли нещо, което предизвиква недоволството на негово светейшество?

— Ти си опортюнист, Алберто — блеснаха за миг очите на папата. — Ти си политик, който планира всичко. И ще останеш много разочарован, ако взема да поживея още десетина години.

Кардиналът реши да зареже преструвките.

— Съмнявам се — сухо отсече той.

— Фактически се надявам, че ти ще ме наследиш — продължи папата. — Просто за да видиш, че нещата съвсем не са такива, каквито си ги представяш. Може би наистина трябва да си ти този, който...

— Който какво? — любопитно го погледна Валендреа.

Папата помълча, после тръсна глава.

— Който да бъде новият папа, разбира се. Какво друго?

— Какво измъчва душата ви?

— Ние сме глупаци, Алберто. Въпреки цялото си величие ние сме обикновени глупаци. Защото Бог е много по-мъдър, отколкото можем да си представим.

— Така мислят всички вярващи.

— Сляпо се придържаме към догмите, без да си даваме сметка, че в хода на този процес разбиваме живота на хора като отец Кийли. Какво е неговото провинение, Алберто? Той е просто свещеник, който се опитва да следва съвестта си.

— А на мен ми се струва опортюнист, ако трябва да използвам собствения ви израз. Човек, който обича да е под светлината на прожекторите. Но когато се е клел да се придържа към религиозните догми, той прекрасно е разбирал политиката, провеждана от църквата.

— Но чии са тези догми? — вдигна глава папата. — Проповядват ги хора като теб и мен, обличайки ги в тъй нареченото Слово Божие. Хора като теб и мен наказват други хора, позволили си да ги нарушат. Често си задавам въпроса дали скъпоценните ни догми действително са мислите на Всевишния, или просто отразяват мнението на обикновените духовници?

След кратко колебание Валендреа реши, че този въпрос е част от странното поведение на папата, демонстрирано напоследък. Отхвърли идеята да задълбае по темата, тъй като подозираше, че е подложен на поредния тест. Затова отговори по единствения възможен начин:

— Според мен мислите на Всевишния и църковните догми са едно и също нещо.

— Добър отговор — кимна Климент. — Като по учебник за дикция и синтаксис. За съжаление това убеждение ще те погуби, Алберто.

След тези думи светият отец се обърна и тръгна към прозореца.

Мичънър бавно крачеше под топлите лъчи на обедното слънце. Дъждът отдавна беше отминал, по небето плуваха пухкави облачета, прорязани от бялата дъря на самолет, насочил се на изток. Паважът на площад „Свети Петър“ беше все още мокър, проблясваха локвички. Телевизионните микробуси още бяха тук, като много от тях вече изпращаха първите си репортажи.

Напусна съдебното заседание преди прекъсването му. После един от сътрудниците му докладва, че конфронтацията между отец Кийли и кардинал Валендреа продължила още близо два часа. Питаше се какъв е смисълът на този процес. Беше наясно, че решението за отлъчването на свещеника е било взето далеч, преди да бъде призван в Рим. По принцип малцина от прегрешилите духовници се явяваха пред трибунала, което означаваше, че Кийли вероятно е решил да се възползва от рекламната шумотевица, за да привлече общественото внимание към своето движение. В рамките на няколко седмици той без съмнение щеше да бъде обявен за отлъчен от светата църква и да се превърне в поредния еретик, който ще обяви, че църквата върви към собствената си гибел.

Имаше моменти, в които Мичънър вярваше на критиците ѝ и допускаше, че Кийли може и да е прав.

Близо половината католици на света живееха в Латинска Америка. В Африка и Азия — още една трета. Задоволяването на исканията на това етнически толкова разнообразно мнозинство, без да бъдат отблъснати европейците и италианците, беше всекидневна задача на църквата. Никой държавен глава не с изправен пред подобно предизвикателство, но римокатолическата църква се справяше с него вече две хилядолетия — нещо, което не бе по силите на нито една друга институция в света. В момента пред очите му се простираше едно от най-величествените творения на тази църква.

Площадът във формата на ключ, очертан от прекрасната двойна колонада на Бернини, буквално спираше дъха. Мичънър винаги се впечатляваше дълбоко от града държава Ватикана. Видя го за пръв път

преди около дванайсет години в качеството си на помощник на архиепископа на Кьолн. Точно по времето, когато Катерина Леу постави на изпитание неговата добродетелност. Изпитание, което беше издържал успешно. Спомни си как беше обиколил всеки метър от тези близо 500 декара, оградени от високи стени, изпитвайки дълбоко възхищение от величието на сградите в тях, строени в продължение на цели две хилядолетия. Всички без изключение образци на архитектурно съвършенство.

Миниатюрната държава не бе избрала някой от хълмовете, сред които беше построен Рим, а бе предпочела Ватиканския хълм — единственото от седемте свети места на света, което хората все още помнеха. Гражданите на тази държава бяха по-малко от двеста на брой, още по-малко притежаваха паспорти. Никой никога не се беше раждал тук, малцина бяха умирали, с изключение на папите. А погребаните между тези стени наистина бяха единици. Държавното устройство бе абсолютна монархия — една от малкото, останали в света. По ирония на съдбата представителят на Светия престол в ООН беше отказал да подпише Декларацията за правата на човека, приета от всички страни по света, просто защото Ватикана не допускаше религиозната свобода.

Очите му пробягаха по обляния от слънцето площад. Малка тълпа вярващи се беше събрала в единия му край, непосредствено отвъд подвижните телевизионни станции с гора от антени по покривите. От нея се разнесоха нестройни викове „Santissimo Padre“, светият отец. Главите на всички бяха извърнати към четвъртия етаж на апостолическия дворец. Там, между дървените капаци на един от прозорците, се появи лицето на Климент XV.

Хората започнаха да махат с ръце, папата им отвърна.

— Все още те омагьосва, а? — прозвуча женски глас до него.

Мичънър рязко се обърна. Катерина беше съвсем близо, на няколко крачки. Незнайно как, тя беше разбрала къде може да го намери. Пристъпи крачка напред и потъна в сянката на близката колона.

— Изобщо не си се променил. Все още си влюбен в своя Бог. Видях го в очите ти по време на съдебното заседание.

Той понечи да се усмихне, но после си даде сметка, че трябва да се концентрира за предстоящото предизвикателство.

— Как си, Кейт?

Чертите на лицето ѝ видимо се смекчиха.

— Животът такъв ли е, какъвто си го представяше някога?

— Не мога да се оплача. Всъщност не искам да се оплаквам. Навремето ти казваше, че оплакването е непродуктивно.

— Радвам се да го чуя.

— Откъде знаеше, че ще присъствам на сутрешното заседание?

— От молбата ти за акредитация, на която се натъкнах преди седмица-две. Мога ли да те попитам защо проявяваш интерес към отец Кийли?

— Нима само това те интересува при първата ни среща от петнайсет години насам? — сбърчи вежди Кейт.

— При последната ни среща ти заяви, че никога повече няма да говорим за нас — меко ѝ припомни Мичънър. — Каза, че това нас повече не съществува, защото аз имам само своя Бог. По тази причина реших, че...

— Казах го едва след като ти обяви, че се връщаш при своя архиепископ, за да служиш на хората. Да станеш католически духовник.

Преценил, че стоят прекалено близо един до друг, Мичънър отстъпи крачка назад и потъна още по-дълбоко в плътната сянка на колонадата. Очите му за миг се спряха върху величественния купол на катедралата „Свети Петър“, дело на Микеланджело, който вече беше изсъхнал под топлите лъчи на есенното слънце.

— Виждам, че все още умееш да избягваш въпросите — подхвърли той.

— Тук съм по молба на Том Кийли — отвърна тя. — Той не е глупак и прекрасно знае какво го чака от този трибунал.

— За кого пишеш?

— На свободна практика съм. Двамата с него подготвяме една книга.

Тя пишеше добре, особено поезия. Той винаги ѝ беше завиждал за тази дарба, но сега беше любопитен да научи нещо повече за живота ѝ след Мюнхен. Разбира се, знаеше това-онова. Беше чел материалите ѝ в различни европейски вестници, винаги кратки и конкретни, бе разбрал дори за едно от постоянните ѝ назначения в Америка. Беше попадал на част от писаните от нея рубрики, които не бяха нищо особено — най-често есета на религиозна тематика. На няколко пъти

се беше изкушавал да я потърси — ей така, за чаша кафе. Но бързо си даваше сметка, че е невъзможно. Той беше направил своя избор и връщане назад нямаше.

— Не бях изненадана, когато прочетох за назначението ти при папата — подхвърли Кейт. — Очаквах го от мига, в който научих за избора на кардинал Фолкнер. Бях сигурна, че няма да те изостави.

Той улови погледа на зелените ѝ очи и веднага разбра, че се бори да овладее чувствата си — точно както преди петнайсет години. Тогава беше млад и амбициозен свещеник, дълбоко ангажиран с дипломирането си по право, тясно свързан с немския епископ, когото мнозина виждаха като бъдещ кардинал. Сега вече се говореше и за неговото лично издигане до светата колегия. И други папски секретари бяха прескачали йерархията, преминавайки от апостолическия дворец към кардиналски сан. Разбира се, той искаше да стане княз на светата църква, да вземе участие в следващия конклав — там, в Сикстинската капела, непосредствено под уникалните фрески на Микеланджело и Ботичели.

— Климент е добър човек — промълви Мичънър.

— Той е глупак — спокойно възрази тя. — Човек, когото благочестивите кардинали са въздигнали на трона само докато някой от тях събере нужната подкрепа.

— Какво ти дава основание за подобна оценка?

— Греша ли?

Той се обърна встрани, опитвайки се да овладее обзелото го раздражение. Очите му се спряха на тълпата амбулантни търговци, окупирали площада. Заключениеята ѝ бяха все така категорични, а думите, с които ги изразяваше — все така остри и хапливи. Наближаваше четирийсетте, но зрелостта явно не беше укротила буйния ѝ нрав: нещо, което никога не беше харесвал, но винаги му беше липсвало. В неговия свят откровеността беше непозната. Живееше сред хора, които бяха в състояние да изразят с пламенни слова идеи, в които изобщо не вярват, да не говорим за някаква истина. Ала у тази жена истината не само присъстваше, но и беше нещо съвсем различно. С нея знаеше къде стои. Върху твърда земя, а не върху измамните подвижни пясъци, с които беше свикнал.

— Климент е добър човек, натоварен с непосилни задачи — рече той.

— Но ако добрата църква майка прояви малко гъвкавост, нещата няма да бъдат толкова трудни. Не е лесно да управляваш един милиард души с изричното твърдение, че папата е единственият непогрешим човек на тази земя.

Мичънър не искаше да влиза в спор за църковните догми. Най-малко с нея, при това на площад „Свети Петър“. Покрай тях минаха двама швейцарски гвардейци в пълна униформа, с шлемове на главите и високо вдигнати арбалети. Той ги проследи с поглед, докато се насочваха към главния портал на катедралата. Високо горе, непосредствено под купола, шестте тежки камбани мълчаха. Но той си даваше сметка, че не след дълго те ще оживеят, за да съобщят на света за смъртта на папа Климент XV. На фона на тези мисли арогантността на Катерина му се стори още по-неуместна. Съзнаваше, че сутрешната му поява в съда беше грешка, също като този разговор с нея. Но вече знаеше какво трябва да направи.

— Хубаво е, че се видяхме, Кейт — промърмори той и се обърна да си върви.

— Копеле!

Обидата беше изречена точно толкова високо, колкото да я чуе.

Обърна се и я погледна, питайки се дали наистина го мисли. Лицето ѝ беше потъмняло. Той направи крачка назад и тихо подхвърли:

— Години не сме се виждали, но ти реши да ми обясняваш колко лошо нещо е църквата. След като я мразиш, защо си губиш времето да пишеш за нея? Защо не се заловиш с прословутия роман, който цял живот мечтаеш да издадеш? По едно време дори допусках, че си станала по-улегнала, но сега виждам, че не е така.

— Колко хубаво, че си мислил за мен! Защото, когато ме напусна, изобщо не се интересуваше от чувствата ми.

— Трябва ли да се връщаме отново на всичко това?

— Не, Колин. Няма нужда. — Тя отстъпи крачка назад и добави: — Ти добре го каза. Беше хубаво, че се видяхме.

За миг му се стори, че долавя болка, но тя бързо прогони моментната проява на слабост. Очите му отново се насочиха към апостолическия дворец. Тълпата под прозорците на светия отец се беше увеличила, а Климент продължаваше да маха. Няколко телевизионни екипа запечатваха на лента трогателното събитие.

— Той е твоят проблем, Колин — прошепна Катерина. — Но ти просто не го осъзнаваш.

След което се обърна и си тръгна.

15:00 ч.

Валендреа сложи слушалките и натисна клавиша за възпроизвеждане на ролковия магнетофон, за да проследи разговора между Климент XV и Колин Мичънър. Подслушвателните устройства в апартаментите на папата отново бяха действали безупречно. В апостолическия дворец имаше много такива устройства. Той се беше погрижил за монтирането им веднага след избора на Климент — сравнително лесна задача, защото в качеството си на държавен секретар отговаряше пряко за сигурността във Ватикана.

Климент имаше право. Валендреа действително искаше неговото управление да продължи малко по-дълго, за да може да привлече на своя страна малцината членове на конклава, които все още имаха резерви. Сегашната света колегия се състоеше от 160 човека, от които само 47 бяха над осемдесет и нямаха право на глас в случай на евентуален конклав през следващите трийсет дни. Според последните изчисления той можеше да разчита на четирийсет и пет гласа — една съвсем задоволителна цифра за начало, но все още далеч от сигурния избор. Миналия път беше пренебрегнал старата, но очевидно вярна поговорка, гласяща, че „който влезе в конклава като папа, излиза от него като кардинал“. Но сега беше взел всички предпазни мерки това да не се повтори. Подслушвателните устройства бяха само част от стратегията, която трябваше да попречи на италианските кардинали да избягат от отговорност. Църковните князе проявяваха смайващо с мащабите си неблагоприятно поведение, и то всекидневно. Те съвсем не бяха чужди на греха, а душите им се нуждаеха от пречистване не по-малко от душите на обикновените миряни. Валендреа прекрасно знаеше, че покаянието на грешниците понякога трябва да бъде наложено със сила.

Няма нищо лошо, че проявяваш чувства. Колин. Тя е част от твоето минало, което не бива да забравяш.

Кардиналът смъкна слушалките и погледна човека до себе си. Отец Паоло Амбрози беше сред най-близките му сътрудници вече повече от десетилетие. Нисък и слаб, с изтъняла сива коса, той

приличаше на ястреб с гърбавия си нос и широка челюст. Прилика, която характерът му подчертаваше още повече. Този човек рядко се усмихваше. Никой не го беше чувал да се смее. Криеше чувствата си под плътна и мрачна маска, която никога не сваляше. Но това не смущаваше Валендреа, тъй като Амбрози притежаваше в изобилие всеотдайност и амбиция — качества, които кардиналът почиташе най-много.

— Не е ли смешно, Паоло? — подхвърли Валендреа и спря магнетофона. — Говорят си на немски, сякаш никой друг на света не владее този език. Нашият папа изглежда доста загрижен за жената, с която отец Мичънър явно е имал връзка. Разкажи ми за нея.

Намираха се в зала без прозорци на третия етаж на апостолическия дворец — малка част от огромната площ, отредена на държавния секретар. Тук, в заключени шкафове, бяха монтирани всички магнетофони и радиоприемници. Валендреа не се тревожеше, че някой може да ги открие. Защото тези трийсетина квадратни метра бяха незначителна част от огромния лабиринт стаи, зали, коридори и пасажи — повечето от тях здраво заключени.

— Казва се Катерина Леу. Родителите ѝ са румънци, избягали от страната още когато била дете. Баща ѝ е професор по право, а самата тя има отлично образование, получено в Мюнхенския университет и Белгийския национален колеж. Връща се в Румъния в края на 80-те, веднага след свалянето на Чаушеску. Искрено вярва, че е била част от революцията. — В гласа на Амбрози се долови лека ирония. — С Мичънър се запознава в Мюнхен, където и двамата са студенти. Интимната им връзка продължава около две години.

— Откъде знаеш всичко това?

— Мичънър и папата са водили и други разговори като днешния.

Валендреа кимна. За разлика от него Амбрози прослушваше абсолютно всички записи.

— А защо никога не си споменава за тях?

— Защото преди светия отец да прояви интерес към настоящия трибунал, те бяха от второстепенно значение.

— Може би съм подценил отец Мичънър — поклати глава държавният секретар. — В крайна сметка се оказва, че и той е обикновен човек, със своето минало и грешки. Това ми харесва. Разкажи ми нещо повече.

— Катерина работи за няколко европейски издания. Нарича себе си журналистка, но е по-скоро писателка на свободна практика. Има публикации в „Шпигел“, „Хералд Трибюн“ и лондонския „Таймс“, но никъде не се задържа дълго. Специалист по лявата политика и радикалната религия. Статиите ѝ не ласкаят организираното духовенство. Съавтор е при написването на три книги: две от тях за дейността на Зелената партия в Германия, а третата — за френската католическа църква, които нямат особен успех. Високоинтелигентна, но недисциплинирана личност.

Валендреа усети, че е попаднал на нещо важно.

— И амбициозна, предполагам.

— Има два брака след раздялата с Мичънър. И двата кратки. Връзката ѝ с отец Кийли е повече нейна идея, отколкото негова. През последните две години работи в Америка. Един ден просто се появява в кабинета му и оттогава са заедно.

— Любовници ли са? — любопитно го погледна Валендреа.

— Трудно е да се каже — сви рамене Амбрози. — Но вероятно да, тъй като тя си пада по духовниците.

Кардиналът отново си сложи слушалките и включи магнетофона. В ушите му екна гласът на Климент XV: *Съвсем скоро ще бъда готов с писмото до отец Тибор. В него ще настоявам за писмен отговор, но ако прояви желание да говори — изслушай го. Задавай му каквито искаш въпроси, а после ще ми разкажеш всичко.*

— Какво е намислил старият глупак? — попита Валендреа, докато смъкваше слушалките. — Защо изпраща Мичънър при някакъв осемдесетгодишен свещеник? Каква полза би имал от него?

— С изключение на самия Климент, той е единственият жив човек, който е запознат с тайните от Фатима, пазени в нашия архив. Получил е оригиналния текст на сестра Лусия лично от ръцете на папа Йоан XXIII.

Коремните мускули на кардинала болезнено се свиха при споменаването на Фатима.

— Откри ли този отец Тибор?

— Разполагам с адреса му в Румъния.

— Искам да бъде поставен под непрестанно наблюдение.

— Ясно. Но не знам защо.

Валендреа нямаше желание да дава обяснения. Поне до момента, в който щеше да бъде лишен от избор.

— Според мен няма да е излишно да наблюдаваме и Мичънър — подхвърли той.

— Мислите ли, че Катерина Леу ще ни помогне? — ухили се Амбрози.

Държавният секретар се замисли, преди да отговори, опитвайки се да обобщи информацията за Мичънър и подозренията си по отношение на тази жена.

— Ще видим, Паоло, ще видим — промърмори той.

20:30 ч.

Мичънър стоеше пред високия олтар на катедралата „Свети Петър“. Огромната базилика вече беше затворена за посетители, тишината се нарушаваше единствено от екипите за почистване, които старателно лъскаха мозаечния под. Облегнал се на близката мраморна колона, свещеникът наблюдаваше как чистачите използват окачените на дълги дръжки парцали с дезинфекционна течност, за да почистят мраморните стълби от мръсотията на деня. Под краката му беше гробът на свети Петър, реалният център на християнската религия, на теологията и на изкуството. Обърна се и вдигна глава към покрития с орнаменти балдахин на Бернини, после насочи поглед към високия купол на Микеланджело, който, по думите на един възхитен посетител, бе обгърнал олтара „сякаш с шепите на бога“.

Замисли се за Втория ватикански събор, опитвайки се да си представи как стройните редове от мраморни скамейки са били заети от над три хиляди кардинали, свещеници, епископи и теолози, представители на почти всички религиозни течения в света. В далечната 1962 г. той самият беше все още момче, което току-що бе приело първото свето причастие и учеше в католическото училище на Североизточна Джорджия, разположено на брега на река Савана. И нямаше никаква представа за това, което се случва в Рим, отдалечен на повече от пет хиляди километра. По-късно беше гледал филми за това събитие, открито от прегърбения на престола си папа Йоан XXIII, който призоваваше традиционалистите и техните опоненти да работят заедно, за да превърнат земния град в максимално близко копие на онзи небесен град, в който властва истината. Това беше безпрецедентно събитие. Абсолютният монарх призоваваше своите поданици да се обединят в посока на промените. В продължение на три години делегатите бяха обсъждали религиозната свобода и юдаизма, светския живот и брака, културата и духовенството. В резултат на всичко това църквата претърпя коренни промени. За някои те бяха недостатъчни, за други — твърде големи.

Точно както се беше случило и в личния му живот.

Макар и роден в Ирландия, той беше израснал в Джорджия. Започна образованието си в Америка, за да го завърши в Европа. Но това не повлия на мнението на доминираната от италианци курия, която го възприе като американец. За щастие имаше ясна представа за несигурната атмосфера около себе си и успя в рамките на първия месец от появата си в папския дворец да формулира четирите основни правила за оцеляване във Ватикана.

Правило първо: никога не изразявай оригинални мисли.

Правило второ: ако по някаква причина в главата ти все пак се появи такава идея, не я изразявай гласно.

Правило трето: абсолютно никога не излагай мислите си в писмен вид.

Правило четвърто: при никакви обстоятелства не се подписвай под текст, който си имал глупостта да напишеш.

Той отново усети как потръпва пред величието на храма, който мнозина смятаха за връх на световната архитектура. Под него и около него бяха погребани сто и трийсет папи. Тази вечер той беше тук, за да потърси онзи особен покой, който се излъчваше от техните гробници.

Но тревогата за Климент не го напускаше.

Извади два прегънати листа хартия. Трите послания на Дева Мария бяха основна цел на продължителното му проучване на събитията във Фатима. По всичко личеше, че тяхното съдържание е главна причина за безпокойството на папата. Разгъна първия лист и прочете описанието на първата тайна, направено от сестра Лусия:

Нашата Мадона ни показва едно огромно огнено море, което лежи под земята. В него плуваха демони и човешки души, които светеха като живи въглени — черни или блестящи като излъскан бронз. Това видение продължи само един кратък миг.

Втората тайна беше пряк резултат от първата:

Видяхте ада, в който попадат душите на грешниците — каза ни Мадоната. — За да ги спаси, нашият Господ Бог иска светът да бъде посветен на моето непорочно сърце. Ако хората изпълнят това, което ви казвам, много души ще бъдат спасени, а на света ще се възцари мир. Войната ще свърши. Но ако те не престанат да го обиждат, ще избухне нова, още по-жестока война. Това ще стане по времето на папа Пий XI. Аз искам посвещаването на Русия на моето непорочно сърце. Като компенсация искам още причестяване всяка първа събота от месеца. Ако исканията ми бъдат изпълнени, Русия ще се обърне към Бог и ще настъпи мир. Но ако не бъдат изпълнени, нейните грешки ще бъдат разпространени из цялата земя, предизвиквайки войни и гонения срещу църквата. Доброто ще бъде пожертвано, светият отец ще преживее много страдания, много народи ще изчезнат от лицето на земята. Накрая моето непорочно сърце ще тържествува. Светият отец ще накара Русия да повярва в мен, тя ще бъде покръстена и на земята ще се възцари мир.

Най-загадъчно беше третото послание:

След двете части, за които вече говорих, вляво от Светата Дева и малко над нея, се появи ангел с огнен меч в ръце. От него излитаха пламъци, които сякаш искаха да опожарят света. Но те угаснаха в момента, в който се докоснаха до сиянието, което излъчваше дясната ръка на Светата Дева. Ангелът посочи към земята и гръмогласно извика: „Покайте се, покайте се, покайте се!“ После и той бе злят от ослепително сияние и ние изведнъж разбрахме, че това е самият Господ Бог. Нещо близо до това, което ние, смъртните, виждаме в огледалото, когато минаваме покрай него. Останахме с впечатлението, че бе облечен в бяло епископ, който всъщност бе светият отец, заобиколен от духовници и вярващи. Цялата религиозна процесия се

катереше по стръмен планински склон, на върха на който се извисяваше грубо скован кръст от потъмняло корково дърво. Преди да стигне до него, светият отец прекоси един голям, полуразрушен град, от който се излъчваше болка и страдание. Запуши ушите си, за да не чува жалните стонове на ранените, и горещо се моли за душите на загиналите. Накрая стигна до планинския връх и падна на колене пред огромния кръст, който се издигаше там. Миг по-късно бе убит от отряд войници, които го засипаха с куршуми и стрели. Същата съдба имаха и всички, които го следваха — епископи, свещеници, вярващи мъже и жени, хора с различен сан и обществено положение. Под двете рамена на кръста стояха два ангела, държащи в ръце кристални съдове за светена вода, в които се събираше кръвта на мъчениците. А в тази кръв мърдаха душите на грешниците, устремили се към бога.

Този текст беше изпълнен с поетична загадъчност, предлагаща благодатна почва за най-различни интерпретации. И такива се правеха в продължение на десетилетия. От теолози, историци и анализатори на всякакви теории на конспирацията, всеки със своя версия, която обикновено противоречеше на останалите. Но кой можеше да бъде сигурен, че е попаднал на вярна следа? Имаше и още нещо. Нещо, което тревожеше дълбоко душата на Климент XV.

— Отец Мичънър.

Обърна се и видя една от монахините, които му приготвяха вечерята.

— Простете, но светият отец желае да ви види.

Обикновено Мичънър се хранеше в компанията на Климент, но днес папата даваше официална вечеря на делегация мексикански епископи. Хвърли поглед на часовника си. Вечерята беше приключила доста рано.

— Благодаря, сестро. Веднага тръгвам към покоите му.

— Папата не е там.

Това беше странно.

— Намира се в секретния архив на Ватикана. Помоли да го потърсите там.

— Добре — кимна Мичънър, успял да прикрие изненадата си. — Тръгвам веднага.

* * *

Крачеше по пустите коридори към архивите. Присъствието на Климент го смущаваше. Имаше съвсем ясна представа какво прави папата, но не можеше да разбере защо го прави. По тази причина отново насочи мислите си към случилото се във Фатима.

През 1917 г. Дева Мария се явява на три селски деца в долината Кова да Ирия, намираща се непосредствено до португалското селце Фатима. Жасинта и Франсишку Марту са брат и сестра, съответно на седем и девет години. А десетгодишната Лусия Душ Сантуш е тяхна братовчедка. За времето от май до октомври божията майка им се явява шест пъти, винаги на тринайсетото число, по едно и също време. На последното ѝ появяване присъстват хиляди хора, които наблюдават странния танц на слънцето по небосвода — божествен знак, че това, което виждат, не е мираж.

След повече от десет години църквата се съгласи да се говори публично за появите на Дева Мария. Но двама от невръстните му очевидци не доживяват това признание. В рамките на трийсет месеца след последната поява на Мадоната Жасинта и Франсишку умират от инфлуенца. За разлика от тях Лусия доживява до дълбока старост като монахиня, отдала целия си живот в служба на бога. Фактически Дева Мария беше предсказала това, съобщавайки на Лусия: „Франсишку и Жасинта аз скоро ще прибера при себе си, но ти ще останеш по-дълго на тази земя. Исус се нуждае от помощта ти, за да ме направи известна и обичана“.

Мадоната посвещава децата в тайните си по време на своята юлска поява. Две години по-късно Лусия разкрива първите две от тях, а по-късно дори ги включва в мемоарите си, публикувани в началото на 1940 г. На практика само тя и Жасинта са посветени в третата тайна. По неизвестни причини Мадоната изключва Франсишку, но разрешава на Лусия да му разкаже за нея. Местният епископ подлага трите деца

на силен натиск да споделят светите тайни, но те категорично отказват. Жасинта и Франсишку ги отнасят в гроба, въпреки че през октомври 1917 г. момчето споделя пред някакъв репортер, че третата тайна е свързана с „благоденствието на духа и мнозина биха се натъжили, ако я узнаят“.

На практика Лусия остава единствен пазител на тази тайна.

Общо взето, тя се радва на добро здраве, но през 1943 г. е повалена от тежък плеврит и има опасност за живота ѝ. Местният епископ, духовник на име Да Силва, я моли да запише третата тайна и да я положи в запечатан плик. Първоначално тя отказва, но през януари 1944 г. Дева Мария отново ѝ се явява в манастира и ѝ разрешава да придаде писмен вид на последното послание.

Лусия записва тайната на хартия и я запечатва в плик. На въпроса кога съдържанието му ще стане публично достояние, тя отговаря: „През 1960 г.“. Пликът е предаден на епископ Да Силва, който го слага в друг, по-голям плик, запечатва го с восък и го скрива в личния си сейф, където остава в продължение на тринайсет години.

През 1957 г. Ватикана изисква цялата документация на сестра Лусия, включително третата тайна. Когато пликът е доставен в Рим, папа Пий XII го поставя в специална дървена кутия, която носи надпис SECRETUM SANCTI OFFICIO, „Тайна на светия кабинет“. В продължение на две години сандъчето лежи в писалището на папата, но той така и не прочита съдържанието му.

През август 1959 г. сандъчето най-после е отворено и запечатаните с восък пликове са предадени на папа Йоан XXIII. В кратка официална декларация през 1960 г. Ватикана съобщава на света, че третата тайна на Фатима ще остане запечатана. Обяснения липсват. По нареждане на папата ръкописът на сестра Лусия е изваден от дървената кутия и е прехвърлен в секретния архив. Достъп до него има само папата. Всички наследници на Йоан XXIII се възползват от това право и посещават архивите, но никой не прави публично достояние съдържанието на плика.

С изключение на Йоан Павел II.

През 1981 г., когато изстреляните от наемен убиец куршуми без малко не отнемат живота му, папата стига до заключението, че тяхната траектория е била променена от ръката на божията майка. Деветнайсет години по-късно, в знак на благодарност към Мадоната, той заповядва

третата тайна да бъде разкрита. За да се избегнат ненужните дебати, оригиналният текст от Фатима е придружен от дисертация с обем от 40 страници, която тълкува сложните метафори на Дева Мария. Публикуват се и снимки на ръкописа на сестра Лусия. Пресата е силно заинтригувана, но сензацията постепенно затихва. Спекулациите също се прекратяват. Вече почти никой не говори на тази тема.

Единствено Климент XV продължи да се интересува и да се тревожи.

Мичънър отвори вратата на архива и мина покрай нощния префект, който сухо кимна. Огромната пещера на читалнята беше полутъмна. Само в дъното ѝ блещукаше жълтеникава светлина, която смътно очертаваше металната решетка. Беше широко отворена.

До вратата стоеше кардинал Морис Нгови, скръстил ръце на гърдите си. Беше слаб и изпит, лицето му свидетелстваше за изпълнен с болки и трудности живот. Рядката му коса беше сивкава, а очилата с телени рамки придаваха на изражението му някаква особена напрегнатост. Макар и само на шейсет и две, той бе заемал поста архиепископ на Найроби и това го правеше най-старши между африканските кардинали. Не беше епископ титуляр, удостоен с честта да ръководи своя отделна епархия, а активно работещ прелат, който успешно управляваше най-голямата католическа общност на юг от Сахара.

Всичко това се промени в момента, в който Климент XV го изтегли в Рим и му възложи управлението на Конгрегацията за католическо образование. Нгови се отдаде изцяло на новата работа, засягаща всички аспекти на католическото образование. Срещаше се с епископи и свещеници, правеше всичко възможно за обезпечаването на католическите училища, колежи и университети и за стриктното им придържане към изискванията на светата църква. В продължение на десетилетия постът му предизвикваше противоречия и откровена ненавист сред всички католици извън Италия. Но реформаторският дух на Втория ватикански събор постепенно смекчи тази ненавист главно благодарение на хората като Морис Нгови, които успяваха да намалят напрежението, без да отстъпват от догмата.

Основна причина за избора на Климент беше изключителната етичност и уравновесеното поведение на Нгови. След нея идваше желанието му повече хора да се запознаят с този великолепен кардинал. Преди около шест месеца папата го беше удостоил с още една титла: camerlengo, кардинал-шамбелан. Тя му даваше правото да ръководи Светия престол след смъртта на светия отец — през онези две седмици преди свикването на конклава за избор на нов папа. Това беше временна и в много отношения церемониална длъжност, предлагаща обаче и достатъчно възможности за ключова роля в следващия конклав.

Мичънър и Климент нееднократно бяха обсъждали кандидатурите за нов папа. Ако искаха да вземат под внимание уроците на историята, идеалният кандидат трябваше да бъде консенсусна фигура, да владее езици и да има свещенически опит — за предпочитане като архиепископ в държава, която не е световна сила. След три плодотворни години в Рим Морис Нгови притежаваше и трите качества, а католическата общност на Третия свят започна да задава въпроса: „Не е ли време за папа с друг цвят на кожата?“

Мичънър приближаваше към входа. Климент XV беше на няколко крачки от него, изправен пред стар сейф, който със сигурност е бил свидетел на Наполеоновите победи. Двойната вратичка зееше отворена, разкривайки редицата от бронзови рафтове и чекмеджета във вътрешността му. Папата беше издърпал едно от чекмеджетата, в което се виждаше част от дървена кутия. В треперещите му ръце белееше лист хартия. Мичънър знаеше, че оригиналният ръкопис на сестра Лусия от Фатима продължава да лежи в кутията, но знаеше и за съществуването на още един лист там — италиански превод на автентичното португалско послание, написано още през 1959 г., когато папа Йоан XXIII бе прочел тайната за пръв път. Той беше дело на млад свещеник, на име Андрей Тибор, който по онова време бил привлечен на работа в секретариата на Ватикана.

Мичънър беше чел информацията в архивите, която се отнасяше за начина, по който отец Тибор беше връчил превода си лично на Йоан XXIII. След като го прочел, папата заповядал да го запечатат в дървената кутия заедно с ръкописа на сестра Лусия.

А сега Климент XV искаше от него да открие отец Тибор.

— Това е много обезпокоително — прошепна Мичънър, без да отмества поглед от светия отец.

Кардинал Нгови не каза нищо, въпреки че стоеше наблизко. Вместо това го хвана за ръката и го поведе към мраморните полици на стената, по-далеч от отворената врата. Африканецът беше сред малцината служители на Ватикана, на които Мичънър и Климент имаха пълно доверие.

— Какво правиш тук? — попита Мичънър.

— Повикаха ме.

— Мислех, че Климент е на официална вечеря с мексиканската делегация.

— Беше там, но изведнъж излезе. Преди половин час ми се обади и каза да дойда тук.

— Това му е третото посещение в архива за последните две седмици. И хората със сигурност са обърнали внимание на този факт.

Нгови кимна.

— За щастие в сейфа се съхраняват и много други документи. Никой не може да бъде сигурен кой от тях е привлякъл вниманието му.

— Безпокоя се, Морис. Той се държи странно.

Само в частен разговор си позволяваше да нарушава протокола и да използва малки имена.

— Съгласен съм. На всичките ми въпроси отвърща с шеги.

— А аз вече цял месец проучвам всички сведения за появата на Дева Мария. Изчетох куп показания на очевидци и „виждащи“. Нямах представа, че сме били обект на толкова много визити от небето. Но той иска да знае и най-малките подробности, включително всяка дума, произнесена от Мадоната. Не ми казва защо и продължава да се връща тук. — Мичънър мрачно поклати глава. — Няма да се учудя, ако Валендреа скоро научи за интереса му.

— Тази вечер двамата с Амбрози са извън Ватикана.

— Това е без значение, защото пак ще разбере. Понякога се питам дали всички служители на Ватикана не му докладват директно.

От дъното долетя щракането на затворен капак, последван от дрънченето на желязната врата. Миг по-късно в коридора се появи Климент.

— Отец Тибор трябва да бъде открит — обяви той.

— От регистратурата ми дадоха точния му адрес в Румъния — направи крачка напред Мичънър.

— Кога тръгваш?

— Утре вечер или вдругиден сутринта. Зависи от полетите.

— Искам за пътуването да знаем само ние тримата. Взел си си отпуск, ясно?

Мичънър кимна, после в очите му припламнаха искрите на любопитството.

— Но защо говорим толкова тихо?

— Нямах представа, че го правим — отвърна папата, а в гласа му се долови нотка от раздразнение. Никой не можеше да му задава такива въпроси.

— Колин, ти и Морис сте единствените хора, на които имам пълно доверие. Но моят скъп приятел кардиналът не може да пътува в чужбина, без да привлече вниманието. Той вече е твърде известен и важен за подобни секретни мисии. Следователно оставаш единствено ти.

— Защо продължаваш да ходиш там? — попита Мичънър, посочвайки вратата с решетката.

— Онези слова ме привличат.

— Негово светейшество Йоан Павел II разкри третата тайна на Фатима още в началото на новото хилядолетие — отбеляза Нгови. — Като преди това тя беше подложена на подробен анализ от специалната смесена комисия от духовници и учени. Аз самият бях член на тази комисия. Текстът беше фотографиран и разпространен из целия свят.

Климент не каза нищо.

— Може би нещата ще се изяснят, ако свикаме кардиналите — подхвърли Нгови.

— От тях най-много се страхувам — поклати глава папата.

— А какво очакваш да научиш от този старец в Румъния? — намеси се Мичънър.

— Той ми изпрати нещо, което се нуждае от внимание.

— Не си спомням такова нещо.

— Дойде с дипломатическата поща. Писмо от нашия нунций в Букурещ. Изпращачът му казал само, че е превел на папа Йоан посланието на Дева Мария.

— Кога? — попита Мичънър.

— Преди три месеца.

Горе-долу по това време Климент беше започнал да посещава архива, отбеляза мислено Мичънър.

— Но аз не искам да замесвам и нунция, затова държа да отидеш в Румъния и да откриеш отец Тибор. Твоето мнение е важно за мен.

— Но, свети отче...

Климент вдигна ръка.

— Не възнамерявам да отговарям на повече въпроси — обяви с необичайно гневен тон той.

— Добре — отстъпи Мичънър. — Бъди сигурен, че ще открия отец Тибор.

Климент погледна към решетката в дъното и въздъхна:

— Моите предшественици дълбоко са грешали.

— В какъв смисъл, Якоб? — внимателно попита Нгови.

Климент се обърна — в очите му имаше мъка и отчуждение.

— Във всякакъв, Морис — отвърна той.

21:45 ч.

Валендреа се наслаждаваше на вечерта. Преди повече от два часа двамата с отец Амбрози се качиха в служебната кола и се насочиха към „Ла Марчело“ — едно от любимите му ресторанчета, където приготвяха фантастично телешко сърце с аспержи, без съмнение най-доброто в Рим. А специфичната тосканска супа *ribollita*, приготвена от стар фасул, зеленчуци и хляб, му напомняше за детството. Да не говорим за десерта от лимонов мус със сок от мандарини, който заплеляваше всеки гост и го караше да се върне отново. Вече трета година кардиналът вечеряше тук, на специално запазена маса в дъното на помещението. Собственикът познаваше както вкуса му по отношение на вината, така и изискванията му за абсолютно уединение.

— Прекрасна вечер — промълви Амбрози.

По-младият духовник седеше срещу Валендреа в просторното купе на мерцедеса, който бе разхождал из Вечния град множество дипломати и държавници — включително президента на САЩ, който посети Ватикана миналата есен. Местата за пътници бяха отделени от предните седалки с матирано стъкло, а външните прозорци на лимузината бяха тонирани и блиндирани. Страничните врати и подът бяха обшити с дебели листове стомана.

— Така е — кимна Валендреа и с наслада дръпна от цигарата си. След прекрасната вечеря никотинът проникваше в кръвта му по особено приятен начин. — Какво знаем за отец Тибор?

От известно време насам говореше в първо лице множествено число, надявайки се, че това ще му бъде от полза в бъдеще. Векове наред папите бяха говорили по този начин. Пръв се отказа от него Йоан Павел II, а Климент XV го обяви за мъртъв и погребан. Но ако сегашният папа беше решен да изостави старите, проверени от времето традиции, кардинал Валендреа беше още по-твърдо решен да ги възкреси.

По време на вечерята не си позволи да задава на Амбрози въпроси по темата, която изцяло ангажираше съзнанието му,

придържайки се към правилото да не обсъжда църковни въпроси извън стените на Ватикана. Твърде често бе ставал свидетел на провалени от прекалена словоохотливост кариери, а в няколко случая сам беше допринасял за провалите. Но тази лимузина се смяташе за територия на Ватикана, а Амбрози имаше грижата да я проверява редовно за евентуални подслушвателни устройства.

Тиха мелодия от Шопен изпълваше купето. Музиката му помагаше да се отпусне, но същевременно играеше ролята и на допълнителен заглушител.

— Името му е Андрей Тибор — започна доклада си Амбрози. — Работил е във Ватикана между 1959 и 1967 година. След това е служил като обикновен свещеник в различни енории до пенсионирането си преди двайсетина години. В момента живее в Румъния и получава пенсията си на постоянен адрес. Разполагаме с подписаните му разписки.

Валендреа дръпна още веднъж от цигарата си.

— Значи въпросът е какво иска Климент от този възрастен свещеник — промърмори той.

— Нещо, което несъмнено има връзка с Фатима — отвърна Амбрози.

Лимузината зави на Виа Милацо, излезе на Виа деи Фори Империали и плавно се понесе към Колизея. Кардиналът обичаше древната атмосфера на Рим. Не му беше трудно да си представи задоволството на дългата поредица от императори и папи, властвали над този прекрасен и величествен град. Беше убеден, че един ден това задоволство ще споходи и него. Защото алената кардиналска мантия съвсем не го задоволяваше. Искаше да носи онази малка шапчица, наречена сапауго, полагаща се единствено на папите. Същата, която Климент обяви за анахронизъм и отказа да сложи на главата си. Но когато му дойде времето, шапчицата от алено кадифе с тънка ивица бяла кожа със сигурност ще бъде един от символите на папската власт. Католиците от Европа и Третия свят ще бъдат лишени от възможността да омаловажават латинската догма. Напоследък църквата обръщаше повече внимание на исканията на света, отколкото на защитата на вярата. Броят на католиците непрекъснато намаляваше за сметка на исляма, индуизма, будизма и различните протестантски течения. А това несъмнено беше дело на дявола. Единствената

истинска апостолическа църква беше в беда, но Валендреа прекрасно знаеше, че тя се нуждае от твърда ръка и от нищо друго. Ръка, която ще накара свещениците да се покоряват, ще задържи вярващите и ще увеличи приходите. Ръка, която несъмнено ще бъде неговата.

Усети лекото докосване по коляното си и отмести очи от прекрасната гледка навън.

— Точно пред нас е, ваше преосвещенство — прошепна Амбрози.

Очите на Валендреа отново се насочиха навън, към блестящия низ от кафенета, ресторанти и дискотеки. Приближаваха малката Виа Фратина, тротоарите на която бяха задръстени от туристи.

— Отседнала е в онзи хотел насреща — добави Амбрози. — Открих името ѝ във формулярите за акредитация, съхраняваните от службата по сигурността.

Перфектен както винаги, помисли си за своя помощник Валендреа. Беше поел голям риск с предстоящата визита на Катерина, но се надяваше, че оживеният нощен живот в тази част на града ще попречи на любопитните очи. Разбира се, нямаше намерение да влиза в хотела и да се качва в стаята ѝ. Нито пък да изпрати Амбрози. А секунди по-късно разбра, че подобни действия няма да бъдат необходими.

— Бог е с нас — промърмори той и посочи фигурата на жената, която бавно крачеше към увития в бръшлян вход на хотела.

— Най-важното е да улучиш точното време и точното място — усмихна се Амбрози.

Шофьорът получи нареждане да подмине хотела и да забави ход, когато жената наближи. Валендреа натисна копчето до себе си и стъклото плавно се спусна.

— Госпожице Леу, аз съм кардинал Алберто Валендреа — представи се той. — Може би ще си спомните за мен от днешното заседание на трибунала.

Жената прекъсна бавния си ход и се обърна към лимузината. Имаше дребна фигура с добре очертани форми, но начинът, по който вървеше и по който прие неочакваната поява на кардинала, намекваше за твърдост и сила, която несъмнено се криеше в характера ѝ. Спокойна и отпусната и едновременно с това самоуверена, сякаш всеки ден ѝ се случваше да разговаря с някой от князете на

католическата църква, включително с държавния секретар. Но Валендреа долови и нещо друго, което го накара да се отпусне. От тази жена се излъчваше амбиция и задачата му можеше да се окаже далеч по-лесна от очакваното.

— Имате ли нещо против да си поприказваме? — попита той. — Тук, в колата.

— Как да откажа на такава любезна покана, при това от държавния секретар на Ватикана? — усмихна се тя.

Той отвори вратата и се плъзна по-навътре върху кожената седалка, за да ѝ направи място. Тя влезе и небрежно разкопча палтото си от мека вълна. Амбрози галантно затвори вратата след нея, а очите на Валендреа неволно се спряха на коленете ѝ, оголени от движението.

Мерцедесът плавно потегли, насочвайки се към дъното на една от тесните улички наблизо. Тълпата туристи остана зад тях. Шофьорът слезе и тръгна обратно към ъгъла. Това означаваше, че в уличката няма да влязат други коли.

— Запознайте се с отец Паоло Амбрози, който е мой старши сътрудник в секретариата — подхвърли Валендреа.

Катерина стисна протегнатата десница на Амбрози. Очите му я гледаха с необичайна мекота, но кардиналът знаеше, че това е само способ за успокоение на гостенката. Паоло прекрасно умееше да се оправя в различните ситуации.

— Искаме да поговорим с вас по един важен въпрос и се надяваме да ни помогнете — премина към същността Валендреа.

— Не виждам с какво бих помогнала на човек с вашето положение, ваше преосвещенство — отвърна Катерина.

— Присъствахте на днешното заседание на трибунала. Вероятно по настояване на отец Кийли.

— Това ли било? Безпокоите се от негативното отношение на пресата?

Той си позволи една скромна гримаса.

— Мога да ви уверя, че негативното отношение на пресата изобщо не ме тревожи въпреки присъствието на необичайно много репортери. Съдбата на отец Кийли е решена — нещо, което вие, той и представителите на печата отлично знаете. Аз искам да си поговорим за нещо много по-важно от съдбата на един еретик.

— Официално ли е това, за което възнамерявате да говорим?

— Журналистът винаги си е журналист — усмихна се той. — Не, госпожице Леу. Нищо от казаното тук няма да бъде регистрирано официално. Още ли проявявате интерес?

Изчака я да прецени възможностите. Това бе мигът, в който амбицията трябваше да надделее над здравия разум.

— Добре — тръсна глава тя. — Нека бъде неофициално.

Той беше доволен. Дотук всичко вървеше по план.

— Става въпрос за Колин Мичънър.

В очите ѝ проблесна изненада.

— Да, аз съм в течение на отношенията ви с папския секретар. Това е сериозно нещо за всеки духовник, особено за човек с неговия пост.

— Но всичко отдавна е приключило.

В думите ѝ долови елемент на отрицание. Вероятно едва сега си даваше сметка за „неофициалния“ характер на този разговор. Защото той беше такъв заради нея, а не заради него.

— Паоло е бил свидетел на днешната ви среща на площада. Не е била много приятелска, особено ако се вземе предвид думата, която сте употребили. „Копеле“, ако съм разбрал правилно.

Тя хвърли кос поглед към помощника му и тръсна глава.

— Не си спомням да съм го виждала там.

— „Свети Петър“ е много голям площад — кротко рече Амбрози.

— Вероятно се питате как е възможно да ви е чул — продължи Валендреа. — Вие говорехте тихо, почти шепнешком. Но Паоло притежава уменията да чете по устните. Едно доста полезно качество, не мислите ли? — Журналистката явно не знаеше какво да каже и той милостиво ѝ отпусна няколко секунди, за да се овладее. — Нямам никакво намерение да ви заплашвам. Става въпрос за едно пътуване на отец Мичънър по нареждане на папата. Именно в тази връзка имам нужда от помощта ви.

— С какво бих могла да ви помогна?

— Някой трябва да го наблюдава. Къде отива, какво прави. Вие сте идеалният кандидат за подобна задача.

— А защо трябва да го направя?

— Защото някога сте били близки. Защото сте го обичали. Кое не е изключено и днес. Много духовници като отец Мичънър са поддържали интимни отношения с представители на противоположния

пол. Това е големият грях на нашето съвремие. Защото става въпрос за хора, които нарушават обета си пред бога. — Държавният секретар замълча за момент, после продължи: — А често става така, че нарушавайки този обет, те нараняват и жените, с които са близки. Усецам, че вие не желаете да отговорите със същото на отец Мичънър. — Остави й време да възприеме последните му думи, после добави: — Ние сме на мнение, че се поражда проблем, който със сигурност ще нарани и отец Мичънър. Не във физически смисъл, но ще окаже влияние върху положението му в рамките на църквата. И ще постави под заплаха цялата му кариера. Аз се опитвам да го предотвратя, но ако възложи задачата на човек от Ватикана, това ще стане известно на много хора и мисията ще претърпи провал. Харесвам отец Мичънър и го смятам за свой приятел. Не искам кариерата му да се провали. Но за тази цел имам нужда от дискретността, която можете да осигурите единствено вие.

Тя махна с ръка по посока на Амбрози.

— Защо не изпратите това отче?

Той се впечатли от куража й.

— Отец Амбрози е прекалено известен, за да изпълнява подобни мисии. По едно щастливо съвпадение задачата на отец Мичънър е свързана с пътуване до Румъния — страна, която вие отлично познавате. Появата ви там може да бъде обяснена по много начини, разбира се, ако той изобщо разбере за нея.

— А каква е целта на посещението ми в родината?

— Няма значение — махна с ръка той. — Важното е да наблюдавате действията му и нищо повече. По този начин ще бъдете абсолютно безпристрастна.

— С други думи, не искате да разкриете целта си.

— Точно така.

— А каква ще бъде ползата за мен, в случай че приема?

Кардиналът си позволи лека усмивка, а ръката му извади тънка пура от страничното джобче на вратата.

— За съжаление дните на нашия папа Климент XV са преброени — въздъхна той. — Което означава, че предстои конклав. И когато това се случи, в мое лице ще имате един добър приятел. С удоволствие ще ви предоставя онази информация, която ще придаде необходимата тежест на вашите материали в журналистическите среди. И която може

би ще бъде повече от достатъчна, за да възстанови позициите ви пред всички онези издатели, които са престанали да ползват услугите ви.

— А аз трябва да съм дълбоко впечатлена, че знаете толкова много за мен, така ли?

— Не се опитвам да ви впечатля, госпожице Леу. Искам само да си осигуря вашето сътрудничество, срещу което предлагам информация, за която повечето журналисти биха дали главата си.

Валендреа запали пурата и с наслада вдъхна дима. От устата му излетя гъст облак, но той не си направи труда да свали стъклото.

— Това трябва да е важно за вас — рече Катерина.

Той веднага отбеляза конструкцията на изречението ѝ. Не каза „важно за църквата“, а „важно за вас“. И това го накара да прибави щипка истина в разговора:

— Достатъчно важно, за да ме изведе по улиците на Рим. Уверявам ви, че ще изпълня обещанието си. Следващият конклав ще има фундаментално значение, а вие ще разполагате с достоверен източник на информация от първа ръка.

Тя очевидно се колебаеше. Може би си мислеше, че Колин Мичънър ще бъде онзи неназован източник във Ватикана, когото ще цитира в бъдещите си репортажи. Но тук ѝ предлагаша друг, далеч по-благоприятен шанс. Офертата беше прекалено съблазнителна за толкова елементарна задача. Човекът до нея не искаше тя да открадне нещо, не искаше да лъже и да мами. Той просто ѝ предлагаше едно пътуване до родината, където в рамките на няколко дни трябваше да наблюдава бившия си приятел.

— Нека си помисля — промълви най-сетне тя.

Кардиналът дръпна от пурата си и поклати глава.

— На ваше място не бих мислил дълго. Работата е спешна. Утре в два следобед ще ви се обадя в хотела.

— Да речем, че приема — погледна го тя. — По какъв начин ще ви докладвам за разкритията си?

— Моят помощник ще има грижата за контактите — отвърна Валендреа и посочи отец Амбрози. — В никакъв случай не бива да търсите връзка с мен. Разбрахте ли? Той ще ви намери.

Амбрози скръсти ръце и кимна, а Валендреа великодушно му разреши да се наслади на мига. На Катерина Леу трябваше да бъде внушено, че той не е човекът, срещу когото трябва да се бунтува. А

сдържаното до скованост поведение на Амбрози подчертаваше силата на това внушение. Винаги се беше възхищавал на това качество у Паоло. Безкрайно резервиран в обществен план, изключително ангажиран в личен.

Валендреа бръкна под седалката, извади един плик и го подаде на гостенката си.

— Десет хиляди евро за разносните. Самолетни билети, хотели и всичко останало. Не бих искал да харчите лични пари, в случай че решите да ми помогнете. А ако откажете, задръжте ги като компенсация за времето, което ви отнех.

Протегна ръка над скута ѝ и отвори вратата.

— Беше ми много приятно да си поговорим, госпожице Леу.

Тя слезе от колата с плика в ръка. Той вдигна глава към нощното небе и подхвърли:

— Хотелът ви е вляво, зад ъгъла. Желая ви приятна вечер.

Тя мълчаливо си тръгна, а Валендреа затвори вратата и прошепна:

— Точно според очакванията ми. Иска да ни накара да чакаме, но няма никакво съмнение как ще постъпи.

— Прекалено лесно — кимна Амбрози.

— Точно по тази причина искам и ти да заминеш за Румъния. Тази жена е лесна за наблюдение — далеч по-лесна от Мичънър. Уредих да използваме частния самолет на един от нашите корпоративни дарители. Заминаваш утре сутринта. Знаем къде отива Мичънър и не е зле да бъдеш там преди него. Той ще кацне утре вечер или най-късно вдругиден сутринта. Дръж се на разстояние, но не я изпускай от очи. Нека е наясно, че очакваме възвръщаемост от инвестицията, която направихме.

Амбрози кимна. Шофьорът се върна и зае мястото си зад кормилото. Амбрози почука по разделителното стъкло и колата бавно излезе на главната улица. Валендреа прогони от главата си всякакви мисли за работа.

— Сега, след като сложихме точка на интригата, може би е време за чашка коняк и музиката на Чайковски — подхвърли той. — Какво ще кажеш, Паоло?

23:50 ч.

Катерина се претърколи от проснатия по гръб отец Том Кийли и доволно се протегна. Той я чакаше в хотелската ѝ стая и с интерес изслуша разказа за неочакваната ѝ среща с кардинал Валендреа.

— Беше прекрасно, Катерина — прошепна в тъмното той. — Както винаги.

Тя напрегна взор към лицето му, леко очертано от бледата светлина, което се промъкваше между завесите на прозореца.

— Сутринта ме лишават от свещенически сан, а вечерта спя с най-красивата жена на света.

— За намаляване на стреса — подхвърли тя.

— О, да — усмихна се той. — И така може да се каже.

Кийли знаеше всичко за връзката ѝ с Колин Мичънър. Тя му разказа за нея дълго и подробно, изпитвайки облекчение от факта, че може да се изповяда на човек, който ще я разбере. Първата им среща беше по нейна инициатива — Катерина се появи в енорията му във Вирджиния и помоли за интервю. По онова време живееше в Щатите и работеше на свободна практика за издания, проявяващи интерес към радикалните мнения на религиозна тематика. Печелеше малко, колкото да си покрива разноските, но хранеше големи надежди за интервюто с Кийли, което би могло да ѝ отвори други врати.

Защото ставаше въпрос за свещеник, който водеше открита война с Рим по въпроси от жизнено значение за цялата католическа общност в западния свят. Северноамериканската църква отчаяно се опитваше да запази своите вярващи. Репутацията ѝ беше жестоко накърнена от няколко случая със свещеници педофили, а лицемерната и равнодушна позиция на Рим само влоши нещата. Наложените забрани върху брака за свещеници, хомосексуализма и контрацепцията, водеха до всеобщо разочарование.

Още първата вечер Кийли я покани на вечеря, а скоро, след това я вкара и в леглото си. Той се оказа много приятен партньор — както във физическо, така и в интелектуално отношение. Връзката му с

жената, която беше предизвикала цялата шумотевица около него, беше приключила преди повече от година. Жената просто се беше уморила да бъде център на вниманието и не желаше да бъде в основата на евентуална религиозна революция. Катерина предпочете да не заема мястото ѝ и да запази дистанция, но вече разполагаше с дълги часове интервюта, които се надяваше да ѝ послужат като база за новата книга с работно заглавие „Делото срещу безбрачието на духовниците“, В същото време очакваше яростни популистки атаки срещу концепцията, която по думите на Кийли „беше нужна на църквата толкова, колкото циците на кастриран шопар“. А отлъчването на Кийли щеше да послужи за рекламната ѝ кампания. Вече виждаше заглавията в медиите: ОТЛЪЧВАНЕТО НА СВЕЩЕНИК ЗА НЕСЪГЛАСИЕ С РИМ ПОРАЖДА ТЕЖКИ ПРОБЛЕМИ ПРЕД СЪВРЕМЕННОТО ДУХОВЕНСТВО. Това беше един изпитан в практиката прием, но Кийли го обогати с нов глас — дързък и близък до сърцето на обикновените хора. Ръководството на Си Ен Ен дори подхвърли идеята да го наеме за коментатор по времето на следващия конклав, тъй като той беше вътрешен човек в църквата и можеше да предложи нещо различно от традиционно консервативните мнения, които изпълваха общественото пространство във времето, определено за избор на нов папа. В крайна сметка техните отношения бяха пълноценни и взаимноизгодни.

Положението се промени след срещата ѝ с държавния секретар на Ватикана.

— Какво мислиш за предложението на Валендреа? — попита тя.
— Що за човек е той?

— Надут задник, който със сигурност ще бъде следващият папа.

Тя беше чувала и други мнения, които съвпадаха с неговото. Коего правеше предложението на кардинала още по-интересно.

— Той иска да знае всичко за мисията на Колин.

Кийли се претърколи по корем и вдигна глава да я погледне.

— Аз също, ако трябва да съм откровен. Какво може да изисква присъствието на папския секретар в Румъния?

— Искаш да кажеш, че там няма нищо интересно, така ли?

— Охо, колко сме чувствителни.

Катерина никога не се беше смятала за патриот, но се гордееше, че е румънка. Родителите ѝ бяха напуснали страната, когато беше още

в пубертета, но след това тя се върна да помогне за свалянето на тирана Чаушеску. Присъства лично на последната му реч, произнесена пред сградата на Централния комитет. Митингът беше предварително планиран и имаше за цел да демонстрира подкрепата на работниците за комунистическото правителство, но събитията се развиха по такъв начин, че той се превърна в бунт. В ушите ѝ все още звучаха виковете на тълпата, срещу която хвърлиха въоръжена милиция, докато от високоговорителите на площада звучаха предварително записаните орации.

— Знам, че ти е трудно да го повярваш — промълви тя. — Но истинският бунт не е грим за пред камерите, не е провокационна декларация в интернет, не е дори решението да легнеш с жена. Революцията означава кръвопролитие.

— Времената се промениха, Катерина.

— Но на теб няма да ти е лесно да промениш църквата.

— Обърна внимание на медийното присъствие тази сутрин, нали? Делото се наблюдава от целия свят. Хората ще си вземат бележка от това, което се случва с мен.

— Ами ако се окаже, че на никого не му пука?

— Няма начин — поклати глава Кийли. — Уебсайтът ни се посещава от над двацет хиляди души всеки ден. Това означава огромно внимание. Понякога думите имат изключително силен ефект.

— Куршумите също. Аз бях там, когато се случи всичко. Беше няколко дни преди коледа. Мнозина румънци избраха смъртта, за да осигурят разстрела на диктатора и онази кучка жена му.

— И ти щеше да натиснеш спусъка, ако те бяха помолили, нали?

— Без никакво колебание. Защото те съсипаха родината ми, Том. Страстта ражда революцията. Дълбоката и неукротима страст.

— Какво решаваш за предложението на Валендреа?

— Трябва да го приема, защото нямам друг избор — въздъхна тя.

— Избор винаги има — засмя се той. — Нека се опитам да отгатна. Това не е ли нов шанс да се събереш с Колин Мичънър?

Катерина си даде сметка, че му беше разкрила твърде голяма част от себе си. Той бе обещал да не споделя чувото с никого, но сега в душата ѝ потрепна съмнение. Макар и извършена много отдавна, простъпката на Мичънър си беше грях, който можеше да му коства кариерата. Тя самата никога не беше споменавала публично за

отношенията си с него, въпреки че бе останала дълбоко разочарована от избора му.

Известно време лежа неподвижно, с вперени в тавана очи. Валендреа спомена, че развоят на събитията би могъл да навреди на кариерата на Колин. Което означаваше, че би могла да се опита да му помогне, а с това да помогне и на себе си.

— Ще замина! — отсече на глас тя.

— Значи скачаш в гнездото на змиите — шеговито подхвърли Кийли. — Но аз съм убеден, че имаш достатъчно подготовка, за да се пребориш с дявола. Мога да те уверя, че Валендреа е истински дявол. Един свръхамбициозен мръсник.

— Когато само ти можеш да разобличиш, така ли? — не се сдържа тя.

Ръката му се плъзна по голото ѝ бедро.

— Може би. Но аз притежавам и други качества.

Арогантността му беше невероятна. Нищо не можеше да го впечатли. Нито днешният съдебен разпит, проведен от куп надути прелати, нито перспективата да изгуби духовния си сан. Дали в началото не беше привлечена именно от невероятната му дързост? Може би. Но сега тя започваше да я уморява. Дали този човек някога бе държал на духовния сан? В това отношение Мичънър беше съвсем различен, а религиозната му всеотдайност беше достойна за уважение. Докато лоялността на Том Кийли беше нещо временно, насочено към мига. Но коя е тя, за да го съди? Беше се обвързала с него по напълно егоистични причини — факт, който той очевидно разбираше добре и не пропускаше да използва. Сега това можеше да се промени. Току-що беше разговаряла с държавния секретар на Светия престол. Човекът, който я беше избрал за определена задача и този избор можеше да доведе до коренни промени. Включително и в посоката, за която беше подхвърлил Валендреа — да работи за издателите, които отдавна се бяха отказали от услугите ѝ.

Странна тръпка пробягна по тялото ѝ.

Неочакваните събития тази вечер ѝ действаха като мощен афродизиак. В главата ѝ се появиха сладки предчувствия за по-добро бъдеще. Именно те бяха превърнали току-що консумирания секс в нещо по-особено, в нещо далеч по-задоволяващо от един полов акт. А вниманието, което очакваше след него, беше много по-важно.

Торино, Италия

Четвъртък, 9 ноември, 10:30 ч.

Мичънър погледна през прозорчето на хеликоптера. Долу лежеше Торино, покрит с дрипавото одеяло на мъглата, която засега печелеше борбата с ярките лъчи на слънцето. Отвъд чертите на града се простираше Пиемонт — италианската провинция, предимно равнинна, която на север граничеше с ледниците и заснежените алпийски върхове на Франция и Швейцария, а на юг опираше в морето.

До него седеше Климент, а седалката срещу тях беше заета от двама служители на охраната. Папата идваше в северния град, за да благослови плащаницата от Торино, преди реликвата, която периодично се излагаше за поклонение на вярващите, да бъде отново запечатана във вакуумиран стъклен сандък. Тази година поклонението беше започнало малко преди Великден, а Климент би трябвало да присъства на изваждането на плащаницата. За съжаление му попречи едно предварително уредено официално посещение в Испания, затова се реши да дойде тук при прибирането на светинята. Така се спазваше една вековна традиция.

Хеликоптерът направи плавен завой наляво и започна да се снижава. Под тях изплува задръстената от автомобили Виа Рома, която се вливаше в не по-малко натоварения площад „Сан Карло“ в центъра на града. Промислен център от западноевропейски тип и сърце на италианската автомобилна индустрия, Торино приличаше на множеството градове в Южна Джорджия, които Мичънър помнеше от детството си. Но там се произвеждаше главно хартия.

Пред очите им бавно изплуваха острите игли на катедралата „Сан Джовани“, чиито горни краища бяха забулени в мъгла. Тя бе построена през XV век, в чест на свети Йоан Кръстител, а две столетия по-късно в нея бе положена и плащаницата.

Металните плазове на хеликоптера меко докоснаха влажния паваж, витлото намали обороти. Мичънър разкопча предпазния колан.

Преди да дръпнат плъзгащата се врата, хората от охраната изчакаха окончателното спиране на витлото.

— Ще излизаме ли? — попита Климент.

По време на полета от Рим папата почти не проговори. Той правеше така при всяко пътуване и Мичънър се съобразяваше с този факт. Слезе пръв и се обърна да изчака Климент. Внушителната тълпа посрещани на площада беше контролирана от полицейски кордон. Въздухът беше хладен, но папата отказа да облече връхна дреха. С бялата дреха и тежкия златен кръст на шията представляваше внушителна гледка. Служебният фотограф на Ватикана започна да щрака с апарата си. Снимките от официалната визита трябваше да бъдат предоставени на пресата още същия ден. Папата вдигна ръка за поздрав и тълпата го възнагради с бурни аплодисменти.

— Не трябва да се бавим — прошепна в ухото му Мичънър.

Отделът по сигурността на Ватикана беше категоричен, че този площад представлява сериозен риск за охраната на светия отец. Визитата му беше ограничена до влизане и излизане в храма и параклиса — единствените площи, които бяха проверени за експлозивни и поставени под 24-часова охрана. Оставането на открито трябваше да бъде сведено до минимум главно защото посещението беше планирано и коментирано от медиите в продължение на месеци.

— Само секунда — прошепна Климент и продължи да поздравява поклонниците си. — Те са тук, за да видят своя отец, нека не ги разочароваме.

По традиция папите пътуваха свободно из цялата територия на Италия. Това беше жест към народа на страната, която в продължение на две хиляди години бе отдавала своето гостоприемство на църквата майка. И именно по тази причина Климент държеше да поздрави този народ.

Накрая папата се насочи към високия свод над входа на катедралата. Мичънър го последва, но изостана малко, давайки възможност на местното духовенство да се фотографира със светия отец.

Кардинал Густаво Бартоло чакаше на прага. Беше облечен в алена мантия с широк пояс, който демонстрираше старшинството му в колегията на кардиналите. Голямата брада и немирната бяла коса му придаваха вид на палаво старче. Мичънър нееднократно си беше

задавал въпроса дали този кардинал нарочно търси прилика с библейски пророк. Той нямаше репутацията на човек с особени интелектуални способности, нито пък на ревностен духовник. Общо взето, го приемаха като лоялно момче за поръчки. Предшественикът на Климент го беше назначил за епископ на Торино и член на колегията на кардиналите — факт, който автоматично го превръщаше и в пазител на светата плащаница.

Папата го остави на поста му, въпреки че Бартоло беше известен като един от най-пламенните привърженици на Алберто Валендреа. Никой не се съмняваше как ще гласува на следващия конклав епископът на Торино. По тази причина Мичънър гледаше с весела искрица в очите как папата се насочи към него с протегнатата ръка, обърната с дланта надолу. Бартоло очевидно съобрази какво изисква протоколът и без колебание коленичи, пое ръката на папата и целуна пръстена му. Всичко стана пред очите на най-близките му сътрудници от местното виеше духовенство. По принцип Климент избягваше този ритуал, задоволявайки се с обикновено ръкуване — особено когато срещата се провеждаше при затворени врати или във вътрешността на божия храм. Но в случая не стана така и кардиналът отлично знаеше причината. Мичънър успя да улови гневния блясък в очите му миг преди да се наведе над папския пръстен.

Климент не обърна внимание на неудобството му и започна да си разменя любезности с останалите духовни лица. След няколко минути той ги благослови и поведе процесията към вътрешността на катедралата.

Мичънър нарочно изостана, предпочитайки да не участва в церемонията. Задачата му беше да бъде на разположение, винаги готов да помогне, а не да участва в церемониите. Направи му впечатление, че един от местните духовници постъпи по същия начин. Нисък и плешив, този човек беше най-близкият помощник на Бартоло.

— Ще остане ли светият отец за обяд? — попита на италиански той.

Макар и почтителен, тонът му издаваше известно раздражение. Веднага пролича, че симпатиите му не са на страната на възрастния папа. Още по-малко пък на страната на този американец, който със сигурност щеше да стане безработен в момента, в който сегашният викарий на Христа се прехвърли в отвъдното. Той очевидно си

представяше вече онова, което *неговият* прелат би сторил за него, точно както се чувстваше преди двайсетина години самият Мичънър — развълнуван и очарован от факта, че един германски епископ е харесал скромен и свенлив семинарист като него.

— Ако програмата се спази, папата ще остане за обяд — отвърна той. — Засега всичко върви нормално. Получихте ли списъка с предпочитаните блюда?

— Да — кимна домакинът му. — Ще се съобразим с него.

Климент не харесваше италианската кухня — факт, който Ватикана старателно се опитваше да скрие. Официалната версия гласеше, че хранителните навици на папата са частен въпрос, който няма нищо общо с изпълнението на задълженията му.

— Няма ли да влезем? — подхвърли Мичънър.

Напоследък нямаше никакво желание да обсъжда църковната политика с когото и да било. Вероятно защото си даваше сметка, че авторитетът му намаляваше успоредно с влошаващото се здравословно състояние на Климент. Насочи се към храма, следван по петите от раздразнителния свещеник. Очевидно днес той щеше да бъде неговия ангел — пазител.

Климент стоеше в средата на катедралата, пред него висеше правоъгълен стъклен сандък. Вътре се намираше кремава ленена плащаница, дълга около четири метра, върху която падаше разсеяната светлина от купола. По плащаницата личаха неясните очертания на човешка фигура, просната по гръб и покрита отгоре със савана. Виждаха се брадата, дългата до раменете коса и издължените ръце, свенливо кръстосани над слабините. По главата и китките личаха кървави следи, а върху гърдите имаше няколко прободни рани. По гърба имаше белези от дълбоки изгаряния.

Дали това са останките на Христос беше въпрос на вяра. В личен план на Мичънър му беше трудно да приеме, че едно тъкано на ръка парче плат може да запази формата си в продължение на две хилядолетия. За него тази реликва беше много близка до феномена с явяването на Дева Мария, който проучваше внимателно проучваше през последните два месеца. Беше отделил време на описанията на всеки очевидец на свръхестественото явление, въпреки че папското разследване обяви повечето от тях за грешки, халюцинации или проява на психическа нестабилност. Разбира се, част от тези описания си бяха

чиста измислица. Но имаше и около две дузини случаи, които изследователите не бяха успели да дискредитират или оборят въпреки усилията си. В крайна сметка, след изчерпването на всички възможни аргументи, те бяха окачествени като действителна поява на божията майка на грешната земя.

Като Фатима.

Но, както и в случая с плащаницата пред очите му, всичко беше въпрос на вяра.

Молитвата на Климент продължи цели десет минути. Мичънър отбеляза, че изостават от програмата, но никой не смееше да се намеси. Множеството изчака в пълно мълчание папата да се изправи, да се прекръсти за последен път и да последва Бартоло към параклиса от черен мрамор. Кардиналът пазител изгаряше от нетърпение да покаже това наистина блестящо и внушително произведение на средновековната архитектура.

Обиколката отне близо половин час, удължена от въпросите на Климент и категоричното му желание да поздрави всички присъстващи в катедралата. Определеното за визитата време бързо се топеше и Мичънър въздъхна с облекчение, когато папата най-последно поведе процесията към една от страничните постройки, където щеше да се състои официалният обяд.

Но на крачка от залата Климент спря и се обърна към Бартоло.

— Тук има ли подходящо място, където да разменя две думи с помощника си?

Кардиналът се ориентира светкавично и посочи една дълбока странична ниша без прозорци, използвана за гардероб. Климент изчака вратата да се затвори и извади плик в гълъбов цвят. Мичънър знаеше, че такива пликове съдържат единствено личната му кореспонденция. Самият той беше купил комплекта за писма от една римска книжарница и му го беше поднесъл като подарък за Коледа.

— Това е писмото, което искам да занесеш в Румъния — каза папата. — В случай че отец Тибор не може или не желае да изпълни молбата ми, ще го унищожиш и ще се върнеш в Рим.

— Разбирам — кимна Мичънър, поемайки плика.

— Преподобният кардинал Бартоло демонстрира покорство, нали? — подхвърли с усмивка Климент.

— Съмнявам се, че ще използва тристата индулгенции, които му се полагат за целувката на папския пръстен — отвърна Мичънър.

По стара традиция всеки, който целуне папския пръстен с „искрена благочестивост“, получава в дар определен брой индулгенции. Мичънър често се питаше дали средновековните папи, измислили тази награда, действително са били загрижени за опрощаването на греховете, или просто са искали да бъдат обект на погореща почит.

— Според мен греховете му са повече от триста — засмя се Климент. — Той е един от най-близките съюзници на Валендреа и като нищо може да получи поста държавен секретар, ако тосканецът си осигури папския трон. Страх ме е дори да си помисля за подобна възможност, защото Бартоло не притежава качества дори за епископ на тази катедрала.

Разговорът явно щеше да е откровен и Мичънър си позволи да подхвърли:

— За да предотвратиш това, ще ти трябва помощта на всичките ти приятели, които ще вземат участие в следващия конклав.

Климент моментално схвана значението на тези думи.

— А ти искаш алената biretta, нали?

— Прекрасно знаеш, че я искам — кимна Мичънър.

Папата махна към плика в ръцете му.

— Направи това за мен.

За миг Мичънър се запита дали задачата му в Румъния има някаква връзка с кардиналското назначение, но после прогони тази мисъл от главата си. Това не беше в стила на Якоб Фолкнер. Но напоследък папата се държеше доста загадъчно.

— Все още ли няма да споделиш с мен какво те тревожи? — попита той.

Климент пристъпи към одеждите, окачени до стената.

— Не ти трябва да знаеш, Колин, повярвай ми.

— Може би мога да помогна.

— Не ми каза нищо за срещата си с Катерина Леу. Как ти се стори след всичките тези години?

Отново смяна на темата.

— Разменихме си само няколко думи. Всички до една изпълнени с напрежение.

Веждите на Климент любопитно подскочиха нагоре.

— Защо позволи това?

— Тя е страшно упорита, а отношението ѝ към църквата е твърдо и безкомпромисно.

— Кой би могъл да я обвинява, Колин? Вероятно те е обичала, но е била безсилна. Едно е да загубиш мъж от съперница, но съвсем друго от Бог. Такова нещо се приема много трудно, а несподеляната любов не е никак приятна.

Мичънър отново се учуди на интереса на папата към личния му живот.

— Това вече няма значение — въздъхна той. — Тя си има свой живот, аз също.

— Което не означава, че не можете да бъдете приятели. Да споделяте чувствата, които ви вълнуват, да се радвате на взаимната си загриженост. Църквата определено не ни забранява тези малки удоволствия.

Самотата е неизбежна част от живота на всеки духовник. В това отношение Мичънър имаше късмет, защото спечели близостта на Фолкнер в момента, в който изгуби Катерина. Именно той изслуша изповедта му и опрости греховете му. По ирония на съдбата ставаше въпрос за същите грехове, които беше извършил и отец Кийли и заради което му предстоеше да бъде отлъчен. Може би именно те бяха пробудили интереса на папата към него.

Климент пристъпи към един от рафтовете и опипа грижливо сгънатите одежди в ярки цветове.

— В детството си бях послушник в църквата на Бамберг. Спомням си това време с особено топли чувства. Беше непосредствено след войната, когато народът ни усилено възстановяваше щетите. За щастие, катедралата беше оцеляла, пощадена от бомбардировките. Винаги съм гледал на този факт като на метафора. Божият храм беше останал непокътнат въпреки злините, причинени от смъртните.

Мичънър замълча. Този разговор очевидно имаше някаква цел. Иначе Климент не би нарушил програмата и не би накарал толкова много хора да го чакат.

— Обичах онази катедрала — прошепна той. — Тя беше част от младостта ми. В главата ми още звучат прекрасните изпълнения на детския хор. Много бих искал да бъда погребан там, но за съжаление е

невъзможно. Папите трябва да почиват в „Свети Петър“. Чудя се кой го е измислил.

Гласът на Климент беше тих и далечен и Мичънър се запита на кого всъщност говори той. Направи крачка напред и тихо попита:

— Кажи ми какво не е наред, Якоб?

Пръстите на Климент се отделиха от меката тъкан, треперещите му ръце се склучиха на гърдите.

— Ти си много наивен, Колин. Не можеш да разбереш много неща. — Говореше през зъби, почти без да движи устните си. Гласът му стана равен и напълно лишен от емоции. — Мислиш ли, че дори за момент можем да се радваме на някаква дискретност? Нима не оценяваш огромните амбиции на Валендреа? Тосканецът знае за всяка наша стъпка, информиран е за всяка наша дума. Искаш да бъдеш кардинал, нали? Но за да станеш, трябва да осъзнаваш и отговорностите, свързани с този пост. Как да те издигна на него, след като не виждаш и най-простите неща?

Противоречието рядко присъстваше в техните отношения. Сега обаче беше ясно, че папата го мъмри. Но за какво?

— Ние сме само хора, Колин. Нищо повече. Аз не съм непогрешим от теб. Но въпреки това се обявяваме за князе на църквата. За всеотдайни духовници, чиято единствена грижа е да изпълняват желанията на своя Бог. На практика ние изпълняваме собствените си желания. Характерен пример е онзи глупак Бартоло, който чака отвън. Единственият въпрос, който го вълнува, е кога ще умра. Тогава неговата съдба ще се промени, твоята също.

— Надявам се, че не говориш по този начин и пред други хора — сухо подхвърли Мичънър.

Климент нежно докосна кръста, който висеше на гърдите му. Движението беше достатъчно, за да прогони треперенето на ръцете му.

— Безпокоя се за теб, Колин — промърмори той. — Приличаш ми на делфин, затворен в аквариум. Животът ти е преминал под грижите на дресьорите, които са ти осигурявали чиста вода и изобилие от храна. Но сега ти предстои да се върнеш в океана и аз си задавам въпроса дали ще оцелееш там.

Мичънър се ядоса не на шега. Никак не обичаше да слуша снизходителните назидания на папата.

— Зная повече, отколкото си мислиш! — отсече той.

— Но нямаш никаква представа за истинската същност на личности като Алберто Валендреа. Той не е божи служител. Много папи са били точно като него — алчни и самомнителни глупаци, които си въобразяват, че властта е всичко. Аз мислех, че такива хора са част от нашето минало, но се оказа, че греша. Вярваш ли, че можеш да се бориш с Валендреа? — Климент поклати глава. — Не, Колин, ти не можеш да се сравняваш с него. У теб има прекалено много достойнство и доверчивост.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото трябва да ти го кажа. — Климент направи крачка напред и лицето му се оказа на сантиметри от лицето на Мичънър. — Алберто Валендреа ще съсипе тази църква. Или това, което аз и моите предшественици не сме успели да съсипем. Непрекъснато ме питаш какво не е наред, но би трябвало да мислиш не за тревогите ми, а за задачата, която съм ти поставил. Ясно ли ти е?

Мичънър беше изненадан от прямотата на Климент. Той беше на четирийсет и седем години, личен секретар на папата. Най-верният му служител. Защо тогава старият му приятел поставяше на изпитание неговата лоялност и способности? Реши да не спори повече и кимна.

— Напълно, твое светейшество.

— Морис Нгови е човекът, който най-много се доближава до мен. Никога не забравяй това. — Климент отстъпи крачка назад и смени темата. — Кога заминаваш за Румъния?

— Утре сутринта.

Климент кимна, бръкна под мантията си и извади още един гълъбов плик.

— Много добре — промърмори той. — Би ли пуснал това в пощата вместо мен?

Мичънър пое плика и видя, че е адресиран до Ирма Ран, приятелка на Климент от детинство. Тя все още живееше в Бамберг и двамата поддържаха кореспонденция от години.

— Ще имам грижата, бъди спокоен.

— Оттук...

— Моля?

— Пусни писмото оттук, Колин. От Торино. Лично, ако обичаш. Без да възлагаш задачата на друг.

Мичънър винаги пускаше писмата на папата лично, затова молбата му се стори излишна. Но отново предпочете да замълчи.
— Разбира се, свети отче. Лично ще го пусна тук, в Торино.

Ватикана

13:15 ч.

Валендреа се насочи направо към кабинета на началника на архива на светата римокатолическа църква. Кардиналът, който отговаряше за секретните архиви на Ватикана, не беше сред неговите привърженици, но притежаваше достатъчно благоразумие да не се изпречва на пътя на човек, който утре може да стане папа. Защото със смъртта на папата умираха и всички назначения. Запазването на съответния пост зависеше единствено от решението на следващия божи пастир, а Валендреа отлично знаеше, че този човек иска да запази мястото си.

Завари го зад бюрото, погълнат от работа. Влезе тихо в просторния кабинет и още по-тихо затвори крилата на бронзовия портал след себе си. Кардиналът вдигна глава да го погледне, но не каза нищо. Наближаваше седемдесет, имаше увиснали бузи и високо, почти плешиво чело. По произход беше испанец, но целият му съзнателен живот беше преминал във Ватикана.

Светата колегия на кардиналите се дели на три категории. Кардинал-епископите, които оглавяват римските епархии; кардинал-презвитерите, които са начело на извънримските диоцези; и кардинал-дяконите, които служат единствено в курията. Началникът на архива беше най-старши сред кардинал-дяконите и в качеството си на такъв имаше привилегията да съобщава името на новоизбрания папа от балкона на „Свети Петър“. Но Валендреа не го беше грижа за тази куха привилегия. Старецът насреща му беше важен поради влиянието си върху неколцина кардинал-дякони, които все още се колебаеха чия страна да заемат на предстоящия конклав.

Направи му впечатление, че домакинът не стана да го посрещне.

— Не е толкова зле — промърмори той в отговор на въпросителния поглед, с който го удостои началникът на архива.

— Не съм сигурен. Предполагам, че папата все още е в Торино, нали?

— Иначе нямаше да съм тук — отвърна Валендреа.

Архиварят отвърна с шумна въздишка.

— Искам да отворите Резерва, включително сейфа — отсеке Валендреа.

Старецът най-сетне се изправи.

— Съжалявам, но не може да стане.

— Според мен допускате грешка.

Надяваше се човекът насреща му да разбере намека.

— Вашите заплахи не могат да отменят изричната заповед на папата. Единствено той има право да влиза там. Никой друг, включително и вие.

— Не е нужно някой да знае за това. Ще се забавя съвсем малко.

— Изглежда, не приемате достатъчно сериозно клетвата, която съм дал на светата църква.

— Чуй какво ще ти кажа, старче! — заряза любезностите Валендреа. — В момента изпълнявам мисия, която има изключително значение за църквата. И тя налага необичайни действия.

Това беше лъжа, която обаче прозвуча добре.

— Значи няма да имате нищо против, ако поискате разрешение за достъп от светия отец — запъна се началникът на архива. — Мога незабавно да поискам връзка с Торино.

Настъпи мигът на истината.

— Разполагам с клетвена декларация от племенницата ти, която с удоволствие ми я предостави. В нея тя се кълне пред Всевишния, че си опростил греха на дъщеря й, която е направила аборт. Как е възможно, твое преосвещенство? Не знаеш ли, че това е ерес?

— Знам за какво става въпрос. Вашият отец Амбрози е проявил необичайна настоятелност към семейството на сестра ми. Опростих греховете на племенницата ми, защото умираше и се страхуваше, че ще отиде в ада. Успокоих я с божията милост, както би постъпил всеки свещеник.

— Моят Бог, който е и твой, категорично не приема аборта. За него това е убийство и ти нямаш право да опрощаваш подобен грях. Мисля, че светият отец няма да има друг избор, освен да се съгласи с тезата ми.

Валендреа усети, че възрастният духовник се стяга пред лицето на тежкото обвинение, но едновременно с това забеляза леко

потрепване на левия му клепач — вероятно мястото, през което се промъкна издайническият страх.

Твърдостта на стария кардинал изобщо не впечатли Валендреа. Животът на този човек беше минал в разместването на разни документи, придържането към безсмислени правила и поставянето на високи препятствия пред всеки, който дръзне да се противопостави на Светия престол. Под негово ръководство се трудеше цяла армия писари, която имаше задачата да пази тайната на папските архиви. А когато някой от тях стигнеше до най-високия пост, той правеше всичко възможно присъствието му в архивите да бъде забелязано — с помощта на разни забрани за достъп или изискване за специални разрешения. И тук, както при археологическите разкопки, откритията ставаха единствено след задълбочено ровене из тъмните полици и шкафове. А за това се изискваше време — стока, която католическата църква беше започнала да предлага едва през последните няколко десетилетия. Валендреа проумя, че единствената задача на хората като този кардинал беше да защитават църквата от всички, включително и от собствените ѝ князе.

— Както желаш, Алберто — процеди началникът на архива. — Разкажи на целия свят как съм постъпил, но аз няма да те допусна в Резерва. За да влезеш там, трябва да си папа. А това все още не е станало.

Може би беше подценил този книжен плъх. В основите му очевидно имаше повече бетон, отколкото личеше на пръв поглед. Валендреа реши да остави нещата такива, каквито са, поне засега. През следващите дни и месеци вероятно щеше да има нужда от него.

Обърна се и тръгна към вратата.

— Ще изчакам, докато стана папа, след което пак ще си поговорим — процеди той, после спря и се обърна. — Тогава ще се разбере дали си толкова лоялен към мен, колкото си днес към някои други.

Рим

16:00 ч.

Катерина се затвори в хотелската си стая веднага след обяда. Кардинал Валендреа беше казал, че ще се обади в два, но не спази обещанието си. Вероятно беше решил, че десет хиляди евро са достатъчни, за да я накарат да чака до телефона. А може би си мислеше, че някогашните ѝ отношения с Колин Мичънър са достатъчна гаранция за съгласието ѝ. Но и в двата случая ѝ беше неприятно, че кардиналът я възприема като лесна за манипулиране личност.

Вярно, че парите от свободната ѝ практика в Щатите бяха на свършване, а на нея ѝ бе омръзнало да живее на гърба на Том Кийли, който изпитваше явна наслада от зависимостта ѝ. Трите книги, които беше написал, му бяха донесли значителни средства, а бъдещото му финансовото състояние се очертаваше като още по-добро. Много му беше приятно да се чувства като най-известната религиозна фигура в Америка. Общественото внимание го ласкаеше и това беше напълно разбираемо, но тя познаваше и онези страни от характера на Том Кийли, за които неговите последователи изобщо не подозираха. Защото емоциите не могат да се изпращат по електронната поща, нито пък да се почувстват в рекламните текстове. Истински надарените умеят да ги предават чрез писаното слово, но Кийли беше слаб писател. И трите му книги бяха писани от други — факт, който беше известен само на нея и издателите му и който Кийли не би признал публично за нищо на света. Този човек просто не беше истински, а само една илюзия, приета от няколко милиона човешки същества, между които и той самият.

Безкрайно различен от Мичънър.

Катерина се мразеше заради язвителността, която си беше позволила предния ден. Преди пристигането си в Рим се беше зарекла, че ако пътищата им се пресекат, ще внимава какво говори. В крайна сметка беше изминало много време и двамата се бяха променили. Но

когато го зърна в залата на трибунала, веднага разбра, че този човек с оставил дълбока следа в душата ѝ. През всичките тези години тя отказваше да признае нейното съществуване, но тази следа беше там и сега бе пробудила гняв и обида със скоростта на термоядрена реакция.

През нощта, докато Кийли спеше до нея, изведнъж се запита дали мъчителните лутания през последните дванайсет години не са били само прелюдия към този миг. Кариерата ѝ протичаше на приливи и отливи, далеч от успеха, а личният ѝ живот беше безрадостен. И ето я тук, очакваща с нетърпение обаждането на втория човек в йерархията на католическата църква, който ѝ предлагаше да предаде единствения мъж на света, на когото все още държеше.

По-рано през деня се беше свързала с някои свои познати от италианската преса, които изразиха единодушното мнение, че Валендреа е доста сложна и противоречива личност. Произхождаше от стара и богата италианска фамилия, оставила дълбоки следи в историята на страната. В жилите му течеше кръвта на двама папи и неколцина кардинали, а братята и чичовците му вземаха активно участие в политиката или международния бизнес. Кланът Валендреа имаше силни позиции в културния живот на Европа, притежаваше редица дворци и обширни имения. Неговите представители бяха подхождали внимателно към Мусолини и още по-внимателно към множеството правителства с различна политическа окраска, които го бяха наследили. Тяхното икономическо влияние и пари бяха все така настойчиво ухажвани, а те самите винаги бяха имали свободата да избират на кого да дадат подкрепа си.

В *Annuario Pontificio*, годишния справочник на Ватикана, беше отбелязано, че Валендреа е на шейсет години и притежава три дипломи за висше образование — от Флорентинския университет, от Католическия университет на светото сърце и от Международната юридическа академия в Хага. Освен това бе автор на четиринайсет научни труда. Начинът му на живот изискваше далеч по-голяма сума от трите хиляди евро месечно, които църквата плащаше на своите кардинали. И въпреки че Ватикана гледа с неодобрение на духовниците, които се занимават с бизнес, Валендреа беше сред големите акционери на няколко италиански конгломерата и участваше в два пъти повече бордове. Относително младата му възраст се възприемаше като предимство, също както политическите му амбиции

и властното му излъчване. Използваше поста си на държавен секретар ловко и умно, създавайки си отлична репутация сред западните медии. Беше човек, който осъзнава предимствата на модерните комуникации и добре ги използва за утвърждаването на публичния си имидж. И накрая, той беше теолог хардлайнер, който категорично се противопоставяше на Втория ватикански събор. Това беше демонстрирано по категоричен начин още в началото на процеса срещу Кийли, когато той се изяви като строг традиционалист, убеден, че на църквата трябва да се служи така, както се е служило векове наред.

Почти всички, с които Катерина разговаря, бяха убедени, че Валендреа има най-големи шансове да наследи Климент на папския престол. Не защото бе най-подходящата кандидатура, а защото никой от кардиналите нямаше достатъчно влияние, за да му се противопостави. При всички случаи държавният секретар беше направил необходимото, за да се чувства спокоен на следващия конклав.

Но той бе такъв и преди три години, когато загуби. Резкият звън на телефона я изтръгна от мислите ѝ. Катерина посегна към слушалката, но после отдръпна ръката си. Надделя желанието ѝ да го накара да се поизпоти — разбира се, ако това изобщо бе Валендреа. Вдигна слушалката едва след шестото позвъняване.

— Карате ме да чакам, а? — подхвърли кардиналът.

— Не толкова дълго, колкото вие мен — язвително отвърна тя.

В слушалката прозвуча тих смях.

— Имате характер, госпожице Леу. И това ми харесва. А сега искам да чуя решението ви.

— Сякаш не го знаете.

— Имам желанието да бъда любезен.

— Не ми направихте впечатление на човек, който обръща внимание на такива подробности.

— А вие очевидно сте човек, който не храни особено уважение към един кардинал на католическата църква.

— И вие се обличате всяка сутрин, като всеки друг.

— Имам чувството, че не сте особено религиозна.

Дойде нейният ред да се разсмее.

— Само не ми казвайте, че въпреки огромната си заетост с политически интриги отделяте време и за заблудените души!

— Наистина случих с избора си — доволно промърмори кардиналът. — Ние с вас ще се разбираме отлично.

— А какво ви кара да мислите, че не записвам този разговор?

— Защо да го записвате? За да пропуснете най-големия шанс в живота си? Съмнявам се. Да не говорим за възможността да бъдете близо до преподобния отец Мичънър, при това изцяло за моя сметка. Кой на ваше място би желал повече?

Отношението му беше не по-малко дразнещо от отношението на Том Кийли. С какво привличам тези самоуверени нахалници? — запита се с въздишка Катерина.

— Кога трябва да замина?

— Папският секретар отлита утре сутринта и ще пристигне в Букурещ някъде около обяд. Мисля, че вие трябва да заминете още тази вечер и да се настаните преди него.

— А къде точно трябва да отида?

— Отец Мичънър ще се срещне със свещеник на име Андрей Тибор. Той е пенсионер и работи в едно сиропиталище на около шейсет километра северно от Букурещ. Селото се казва Златна, може би го знаете.

— Знам го — кимна Катерина.

— Значи няма да ви е трудно да разберете какво възнамерява да прави там Мичънър. Имам сведения, че носи лично писмо от папата. Допълнително ще се издигнете в очите ми, ако успеете да надникнете в неговото съдържание.

— Ама и вашите желания си ги бива!

— Вие сте изобретателна жена. Бих предложил да използвате онези прелести, на които се наслаждава Том Кийли в момента. Сторите ли го, успехът на мисията ви е сигурен.

Телефонът онемя.

*Ватикана**17:30 ч.*

Валендреа стоеше пред отворения прозорец на кабинета си на третия етаж. Пред очите му зеленееха високите чинари, кедри и кипариси в градината на Ватикана, които упорито отказваха да признаят настъпването на есента. От осемстотин години насам папите се бяха разхождали по павираните пътеки, извиващи се между лавровите дръвчета и миртовите храсти, наслаждавайки се на спокойствието, което излъчваха класическите скулптури, бюстове и бронзови барелефи.

Той още помнеше времето, когато също се наслаждаваше на ватиканските градини. Току-що бе завършил семинарията и бе получил назначение на единственото място на света, където искаше да служи. Тогава алеите бяха пълни с млади свещеници, които гадаеха бъдещето си, а папският престол беше в пълно владение на италианските духовници. Но Вторият ватикански събор промени всичко това, а промените се задълбочиха, след като на престола се възкачи Климент XV. От четвъртия етаж полетяха заповеди за премествания и нови назначения на свещеници, епископи и кардинали. В Рим бяха изтеглени много европейци, африканци и азиатци. Валендреа упорито се бореше с тези промени, крепен от надеждата, че Климент най-после ще се спомине. Но постът му изключваше неподчинението и той беше принуден да утвърждава новите назначения.

Днес италианците вече бяха малцинство в колегията на кардиналите, а Павел VI се оказа последният папа с италианска кръв. Валендреа го познаваше още от времето, когато беше кардинал на Милано и имаше щастието да бъде в Рим през последните години на управлението му. През 1983 г. той беше все още епископ, но Йоан Павел II побърза да го удостои с червената *biretta*, очевидно за да спечели благосклонността на местните духовници.

Или този акт означаваше и нещо друго? За консерватизма на Валендреа се носеха легенди, също както и за усърдието му в работата.

Йоан Павел II го назначи за шеф на Конгрегацията за евангелизация на народите. Задачата му беше да координира мисионерската дейност по света, да инспектира строителството на нови църкви, да очертава границите на епархиите и да се грижи за образованието на духовенството. Задача, която му позволи достъп до всички страни и дейности на църквата и му помогна да гради връзки и лични отношения с хора, които един ден можеха да бъдат кардинали. Нито за миг не забравяше любимата поговорка на баща си: „Направената услуга винаги се връща“.

Колко вярна се беше оказала тя! И колко скоро щеше да събира нейните плодове. Валендреа обърна гръб на прозореца. Амбрози беше заминал за Румъния и вече му липсваше. Единствено с него се чувстваше добре, спокоен и напълно отпуснат. Паоло го разбираше до дъното на душата му. Познаваше характера му, знаеше какви са мечтите му. Сега моментът беше особено важен: трябваше да се направят много неща в подходящото време и в подходящата степен, а опасност от провал беше далеч по-голяма от шансовете за успех.

На практика шансовете му да стане папа не бяха чак толкова големи. Вече беше участвал в един конклав, а вторият не беше далеч. Ако и този път не успееше, въпросните шансове рязко намаляваха. Защото, ако е в добро здраве, следващият папа положително щеше да управлява дълго, лишавайки го от възможността за нов опит. Официално това можеше да стане само преди да е навършил осемдесет. Още съжеляваше, че Йоан Павел II издаде този декрет, но вече нищо не можеше да направи, независимо от количеството на тайните, записани от скритите навсякъде магнетофони.

Насочи поглед към портрета на Климент XV на отсрещната стена. Ако изискванията на протокола не бяха толкова стриктни, той би предпочел да окачи там снимка на Павел VI — италианец по рождение, римлянин по природа и латинец по характер. Този папа беше изключително умен човек, който правеше малки и винаги точно преценени отстъпки — достатъчни, за да задоволят „брамините“. Точно по този начин би управлявал църквата и самият той. Ще дава малко, за да получава много. От вчера насам постоянно си мислеше за Павел. Какво беше казал Паоло за отец Тибор? „С изключение на Климент, той е единственият жив човек, който е виждал документите в сейфа, отнасящи се до тайната от Фатима“.

Но това не беше вярно. Спомените от 1978 г. бавно изплуваха в съзнанието му.

* * *

— Последвай ме, Алберто.

Павел VI стана и опипа дясното си коляно. През последните няколко години здравословното състояние на възрастния папа ставаше все по-тежко. Преболедува бронхит и инфлуенца, сполетяха го проблеми с пикочния мехур и бъбреците, а простата му беше отстранена по оперативен път. Опасността от инфекции го принуждаваше да поема огромно количество антибиотици, но те отслабваха имунната система и изсмукваха силите му. Краят приближаваше бавно под формата на дълга и мъчителна агония.

Папата излезе от апартамента и се насочи към частния асансьор на четвъртия етаж. Беше късно, майската нощ навън стенеше от поредната буря. Навсякъде в апостолическия дворец цареше тишина. Светият отец отпрати хората от охраната с обяснението, че скоро ще се върне, и помоли да не безпокоят никой от двамата му лични секретари.

Сестра Джакомина надникна от вратата на стаята си. Тя беше едновременно икономка и медицинска сестра на папата. Според едно старо католическо правило всички жени от помощния персонал трябваше да бъдат на канонична възраст. Валендреа го намираше за забавно, тъй като то всъщност означаваше само едно — въпросните жени трябваше да бъдат стари и грозни.

— Къде отивате, свети отче? — попита Джакомина с тон, с който възрастните се карат на непослушните деца.

— Не се безпокой, сестро. Имам малко работа.

— Но вие трябва да почивате!

— Веднага се връщам. Чувствам се добре, а тази работа трябва да бъде свършена. Отец Валендреа ще се грижи за мен.

— Не повече от половин час, разбрахме ли се? — отсече сестрата.

— Слушам — усмихна се папата. — След половин час съм в леглото.

Джакомина затвори вратата, а двамата продължиха пътя си към асансьора. Спуснаха се на приземния етаж и Павел тръгна по дългия лабиринт от коридори, който водеше към архивите.

— Това го отлагам от много години, Алберто — промърмори той.
— Крайно време е да го свърша.

Продължи напред, почуквайки с бастуна си, а Валендреа забави крачка, за да се изравни с него. Мъчно му беше за този човек, от когото доскоро се излъчваше толкова много достойнство и величие. Джовани Батиста Монтини беше син на известен италиански адвокат, издигнал се през всички нива на църковната йерархия, за да стигне до поста държавен секретар. По-късно бе станал архиепископ на Милано, управлявайки голямата и важна епархия с твърда и умела ръка. Това не беше останало незабелязано от колегията на кардиналите, в която доминираха италианци. Те единодушно го посочиха за наследник на любимия си Йоан XXIII. Той беше отличен папа, поел престола в трудните времена след Втория ватикански събор. Без съмнение щеше да липсва на църквата, а и на самия Валендреа. Младият духовник изпитваше дълбоко задоволство от факта, че е близо до него в последните дни на живота му. А и старият воин явно се радваше на компанията му. На няколко пъти дори обсъждаха възможността му за получаване на епископски сан и Валендреа искрено се надяваше старецът да стори намисленото, преди Господ да го прибере при себе си.

Влязоха в просторната зала и дежурният префект падна на колене.

— Какво ви води тук, свети отче?

— Отворете Резерва, моля.

Валендреа харесваше начина, по който папата отговаряше със заповед на всеки въпрос, отправен към него. Човекът се засуети за момент, после извади връзка тежки ключове и забърза по тъмния коридор. Папата бавно го последва. Това им позволи да пристигнат точно навреме, когато служителят вече беше отключил тежката решетка от ковано желязо и запалил осветлението, състоящо се от множество не особено ярки електрически свещи. Валендреа знаеше за съществуването на тайното хранилище и за твърдото правило там да се влиза само с изричното разрешение на папата. Това беше свещено място, достъп до което имаха единствено божиите заместници. Само

Наполеон си беше позволил да наруши правилото, но впоследствие си беше платил. Папата влезе в лишеното от прозорци помещение и посочи черния сейф в дъното.

— Отворете го.

Префектът се подчини и завъртя цифровите ключалки. Двойната вратичка щракна и се отвори. Бронзовите панци не издадоха никакъв звук. Павел се отпусна на един от трите стола в помещението и кимна.

— Благодаря, това беше всичко.

Префектът се поклони и излезе.

— Моят предшественик пръв е прочел третата тайна на Фатима. Бях информиран, че веднага след това е заповядал да запечатат този сейф. А аз самият цели петнайсет години удържах на изкушението да го отворя.

Валендреа беше леко объркан.

— Но през шейсет и седма Ватикана издаде официален указ, според който тайната ще остане под ключ, нали? Нима това е станало, без да я прочетете?

— Курията върши много неща от мое име, за които аз дори нямам представа. Специално за това бях информиран, но постфактум.

Дали не сбърках с този въпрос, запита се Валендреа и си напомни да внимава какво говори.

— Цялата работа ми се струва доста забавна — продължи папата. — Божията майка се явява на три селски деца, а не на свещеник, на епископ или на папата. Вместо тях избира три неграмотни дечица. Явно предпочитанията ѝ са на страната на смирените. Дали това не означава, че небето иска да ни каже нещо?

Валендреа знаеше всичко за пътя, който посланието на Дева Мария беше изминало от Португалия до Ватикана.

— Никога не съм мислил, че записките на благочестивата сестра Лусия съдържат нещо достойно за вниманието ми — продължи папата. — Срегнах се лично с нея по време на посещенията си във Фатима през шейсет и седма. Това посещение стана обект на критики. Реформаторите ме обвиниха, че обръщайки внимание на свръхестественото, слагам прът в колелата на Втория ватикански събор. Че почитайки Мадоната, я поставям над Христос и Господ Бог. Но аз знаех, че съм прав.

В очите му проблеснаха искрици. Май старият воин още не се беше предал.

— Бях наясно, че младите хора обичат Дева Мария и се прекланят пред нея — продължи папата. — Светинята неудържимо ги привличаше. Затова посещението ми беше важно за тях. Те виждаха, че папата проявява загриженост. И се оказах прав, Алберто. Защото днес Дева Мария е по-популярна от всякога.

Валендреа знаеше, че Павел обича Мадоната и през цялото си управление я беше обсипвал с внимание и почести. Според някои — дори прекалени.

— Четвъртото чекмедже вляво, Алберто — промърмори папата и посочи към отворения сейф. — Издърпай го и ми донеси съдържанието му.

Младият духовник се подчини и издърпа тежкото метално чекмедже. Вътре намери малко дървено сандъче, запечатано с восъчния печат на папа Йоан XXIII. Върху капака му имаше етикет с надпис SECRETUM SANCTI OFFICIO. Подаде сандъчето на папата, който го пое с треперещи ръце.

— Говори се, че този етикет е бил поставен от Пий XII, а Йоан е заповядал запечатването. Би ли разчупил восъка, Алберт?

Валендреа се огледа за подходящ инструмент, но не откри такъв и натисна печата в ръба на металната врата. Восъкът се пропука и падна.

— Умно — рече папата и пое сандъчето.

Валендреа прие похвалата с мълчаливо кимане. Павел пусна сандъчето в скута си и извади очилата си. Сложи ги, отвори капака и извади два плика. Единият остави настрана, а другият разтвори. Вътре имаше два листа хартия, като единият беше значително по-нов от другия. И двата бяха гъсто изписани на ръка. Папата насочи вниманието си към по-стария лист.

— Това е оригиналното описание на португалски, направено от сестра Лусия — поясни той. — За съжаление аз не ползвам този език.

— Аз също, свети отче.

Павел му подаде листа. Текстът беше в рамките на двайсетина реда, изписан с избледняло от времето мастило. Валендреа изпита дълбоко вълнение при мисълта, че държи в ръце писмото, до което се

бяха докосвали единствено сестра Лусия — призната очевидка на появата на Дева Мария, и папа Йоан XXIII.

— А това е преводът — промърмори папата и размаха по-новия лист.

— Преводът? — вдигна глава младият духовник.

— Йоан също не е знаел португалски. По тази причина е поискал посланието да бъде преведено на италиански.

Валендреа за пръв път чуваше този факт. Значи към отпечатъците от пръсти на хартията, която държеше в ръце, трябваше да се прибавят още едни — без съмнение на духовник със съответните познания, който се е закълел да пази тайната и който вероятно отдавна е мъртъв.

Павел разгъна втория лист и започна да чете. На лицето му се изписа объркване.

— Никога не ме е бивало със загадките — промърмори той, сгъна листа и посегна към втория плик. Оказа се, че и той съдържа два листа — един стар и един по-нов. — Пак португалски... Със съответния превод на италиански.

Валендреа мълчаливо го наблюдаваше как чете. Този път на лицето му се изписа объркване, последвано от дълбока тревога. Дишането му се учести, а веждите му се сляха в една линия. Не каза нищо. Валендреа също мълчеше, без да смее да поиска превода.

Папата го изчете за трети път, после облиза пресъхналите си устни и леко се размърда. Върху лицето му се изписа дълбоко смайване и Валендреа за миг се изплаши. Пред него седеше първият папа, който беше обиколил света. Човекът, който се беше изправил срещу огромната армия на църковните реформатори и беше успял да я укроти, заменяйки по гениален начин революционните настроения с кротка умереност. Човекът, който категорично заяви „Никога повече война“ от трибуната на Обединените нации. Човекът, който обяви за грях контрола върху раждаемостта и остана непоколебим въпреки бурните протести, разтърсили из основи католическата църква. Човекът, който потвърди доктрината за безбрачие на духовниците и отстрани с твърда ръка несъгласните с нея. Човекът, който безстрашно преговаря с един масов убиец във Филипините и успя да го убеди да се предаде, а след това заклейми тероризма и присъства лично на

погребението на италианския министър-председател, негов личен приятел.

Този човек беше твърд и решителен божи служител, който не се плашеше от нищо. Но нещо в текста, който държеше в ръце, го беше разтърсило.

Папата мълчаливо сгъна листовете, сложи ги в дървеното сандъче и затвори капака.

— Върни ги обратно — прошепна той, заковал очи в скута си. По бялата му дреха бяха полепнали дребни парченца кървавочервен восък и той машинално ги изтръска с ръка. — Беше грешка. Не биваше да идвам тук. — Мигът отмина и самообладанието му се възвърна. — Като се върнем горе, ще изпълниш категоричната ми заповед. Искам лично да запечаташ това сандъче с нов восъчен печат и да го върнеш в сейфа. От този момент нататък никой няма право да идва тук. Всеки нарушител на тази заповед ще бъде незабавно отлъчен от светата църква. Всеки, без никакви изключения!

* * *

Разбира се, заповедта не се отнася за папите, въздъхна Валендреа. По тази причина Климент XV можеше да слиза в архива, когато пожелае. И германецът току-що го беше направил.

Валендреа отдавна беше запознат с италианския превод на бележката на сестра Лусия, но до вчера не знаеше името на човека, който беше направил този превод.

Отец Андрей Тибор.

Три бяха въпросите, които натрапчиво се въртяха в съзнанието му. Какво караше Климент непрекъснато да посещава архива? Защо папата иска да се свърже с Тибор? И — най-важното — какво знае този преводач? В момента нямаше отговор на нито един от тези въпроси. Но се надяваше да ги получи съвсем скоро с помощта на Колин Мичънър, Катерина Леу и отец Амбрози.

ВТОРА ЧАСТ

*Букурещ, Румъния
Петък, 10 ноември, 11:15 ч.*

Мичънър се спусна по металната стълбичка и стъпи на обсипаната с маслени петна писта на летище „Отопени“. Редовният полет на „Бритиш Еървейс“ беше протекъл нормално. Полупразният самолет зае мястото си пред терминала. Виждаха се само още три машини.

Това не беше първото му посещение в Румъния. Беше идвал тук като служител в секретариата на Ватикана, който по онова време се ръководеше от кардинал Фолкнер. Тогава работеше в международния отдел, отговарящ за дипломатическите връзки на Светия престол.

В продължение на няколко десетилетия Ватикана и румънските църкви спореха за собствеността върху католическите имоти, които след Втората световна война бяха прехвърлени в разпореждане на румънската православна църква. Сред тях бяха и няколко древни католически манастира. С падането на комунизма се възстанови религиозната свобода, но преговорите за връщането на имотите се проточиха и оставаха трудни. След падането на Чаушеску Йоан Павел II започна преговори с правителството и дори отиде на официално посещение в Румъния. Но напредъкът бе бавен. Самият Мичънър беше участвал в част от последните преговори. Напоследък се забелязваше известно раздвижване от страна на центристкото правителство. В страната живееха около два милиона католици и над два и два милиона православни, чийто глас беше започнал да се чува. Климент даде да се разбере, че и той възнамерява да посети страната, но проблемът с имотите беше основна пречка за евентуалната папска визита.

Затънал в сложните политически комбинации от онова време, Мичънър почти бе забравил, че е духовно лице. Беше по-скоро министър, дипломат и личен довереник на папата. Но всичко това щеше да свърши с последния му дъх. Може би тогава ще трябва да се върна към проповедничеството, каза си с въздишка той. На практика

никога не бе имал свое паство. Малко мисионерска работа нямаше да му навреди. Кардинал Нгови му беше разказвал много за Кения. От тези разкази стигна до извода, че Африка би могла да се окаже отлично убежище за един бивш папски секретар, особено ако Климент почине, преди да го направи кардинал.

Прогони мислите за личното си бъдеще и закрачи към терминала с чувството, че полетът го е ободрил. Неподвижният въздух беше доста студен — пилотът ги беше предупредил, че температурата в Букурещ е малко над нулата. Небето беше покрито с ниски облаци, които не пропускаха нито един слънчев лъч.

Влезе в сградата и се насочи към гишетото за паспортен контрол. Беше почти без багаж, ако не се брои един лек сак, който се поклащаше на рамото му. Облеклото му се състоеше от джинси, пуловер и разкопчано сако — в точно съответствие с молбата на Климент да бъде дискретен.

Ватиканският паспорт му осигури свободно влизане в страната без обичайната платена виза. Мичънър се отправи към гишетото на „Юродолар“, което беше точно срещу митническия контрол. Нае една очукана фиеста, като преди това не забрави да разпита служителя как може да стигне до Златна. Владееше езика достатъчно, за да схване какво му обяснява младежът с рижа коса.

Не беше особено възхитен от перспективата да шофира сам по пътищата на една от най-бедните европейски страни. Справките, които направи в интернет, единодушно предупреждаваха за опасност от кражби и грабежи — най-вече нощно време и в провинцията. Би предпочел да използва помощта на папския нунций в Букурещ, който би могъл да му осигури местен шофьор и гид, но Климент категорично му бе забранил. Настани се зад волана на наетата кола и бавно напусна летището. Откри магистралата без особени трудности и пое към Златна.

Катерина стоеше в западния край на павирания площад. Отдавна неподдържана, настилната беше доста разбита, а много павета просто липсваха. Угрижените хора наоколо изобщо не обръщаха внимание на такива дреболии, погълнати изцяло от елементарните проблеми на съществуването си — храна, вода, отопление.

Пристигна в Златна едва преди два часа, използвайки времето си да научи каквото може за отец Андрей Тибор. Много внимаваше с въпросите, защото румънците се славеха с пословичното си любопитство. Според информацията, която ѝ беше предоставил Валендреа, самолетът на Мичънър трябва да кацне някъде около единайсет. Златна се намираше на около сто и петдесет километра северно от Букурещ, което означаваше, че ще му трябват поне два часа, за да се добере дотук. Часовникът ѝ показваше един и дваайсет. Той скоро щеше да се появи, разбира се, ако самолетът му не бе закъснял.

Беше ѝ хубаво, че си е у дома, но едновременно се чувстваше и доста странно. Родена и израснала в Букурещ, тя беше прекарала голяма част от детството си отвъд Карпатите, в сърцето на Трансилвания. За нея това място не беше познатото от литературата свърталище на вампири и върколаци, а просто Ердели — район с прекрасни гори, замъци крепости и сърдечни хора. Културата беше силно повлияна от Унгария и Германия, оцветена от специфичните цигански обичаи. Баща ѝ беше наследник на саксонските бойци, принудително заселени тук още през XII век със задачата да спрат татарските набези. Наследниците на тези представители на Европа бяха оцелели въпреки терора на поредица унгарски деспоти и румънски крале, но след Втората световна война комунистите се заеха да ги ликвидират окончателно.

Родителите на майка ѝ бяха цигани, което означаваше, че са обект на омраза и гонения — точно както Хитлер беше гонил евреите. Старата гара и дървените къщички на Златна с веранди от резбовано дърво ѝ напомняха за селото на старците, което, за разлика от Златна, не беше оцеляло след поредицата земетресения и още по-страшните урбанистични реорганизации на Чаушеску. То стана част от онези близо седемдесет процента малки селца, които бяха подложени на ритуална разруха, а населението им бе натикано в грозни панелни блокове. Родителите на майка ѝ бяха подложени и на допълнителното унижение сами да разрушат къщата си. „Начин да се обедини опитът на селяните с марксистката ефективност“, гласеше този широко пропагандиран план. Колкото и да бе печално, малцина румънци съжаляваха за унищожението на циганските села. Тя още помнеше едно от редките си посещения в бездушния апартамент на дядо си и баба си — малки стаи с голи сиви стени, лишени от стоплящото

присъствие на духовете на предците. Животът бавно напускаше изстрадалите им души. Което беше и целта на цялата широкомащабна операция. По-късно подобна операция беше проведена в Босна, но нея я нарекоха „етническо прочистване“. Докато Чаушеску окачестви своите действия като крачка към „прогресивния начин на живот“. Това беше истинска лудост. Видът на Златна и хората тук бързо пробудиха мрачните спомени.

От една продавачка научи, че в околността има три сиропиталища. Това, в което работеше отец Тибор, се смятало за най-окаяното. Намирало се в западните покрайнини на градчето и в него живеели неизлечимо болни деца — още едно от безумствата на Чаушеску.

Диктаторът храбро обяви контрацепцията извън закона и постави на жените една амбициозна задача — докато навърши четирийсет и пет, всяка от тях трябва да има най-малко пет деца. В резултат страната се напълни с деца, чиито родителите не можеха да ги изхранват. Подхвърлянето на бебета се превърна в повсеместно явление, а болести като СПИН, туберкулоза, хепатит и сифилис се разпространяваха с бързината на горски пожар. Едновременно с това никнеха и сиропиталищата — отвратителни дупки, в които за нежеланите деца се грижеха чужди и равнодушни хора.

Катерина научи, че Тибор е българин, който приближаваше осемдесет. Всъщност никой не знаеше точните му години. Беше известен като благочестив човек, който, вместо да се оттегли на заслужена почивка, неуморно подготвяше децата за скорошната им среща с бога. Тя не можеше да си представи какъв кураж е нужен, за да успокояваш умиращо пеленаче или да кажеш на десетгодишно дете, че скоро ще отиде на друго, по-добро място. И не можеше да повярва, че на света съществуват такива неща. Защото беше атеистка и винаги щеше да си остане такава. За нея религията бе създадена от човека, както и самият Бог. Обясняваше си живота не чрез вярата, а чрез политиката. Нима има по-добър начин за манипулиране на хората от сплашването им с проклятието на едно всемогъщо същество? Вярата в себе си е нещо далеч по-разумно. Вярата в собствените способности, желанието да изпробваш късмета си в живота, да постигнеш нещо. А молитвата е за слабите и ленивите. Нещо, от което лично тя никога не бе изпитвала нужда.

Погледна часовника си. Минаваше един и половина. Време да тръгва за сиропиталището. Бавно прекоси площада. Все още не беше решила какво да прави след появата на Мичънър. Беше сигурна, че ще измисли нещо.

Мичънър намали скоростта и се насочи към сиропиталището. Част от пътуването от Букурещ премина по магистрала с четири платна, която беше изненадващо добре поддържана, но второстепенните пътища след нея бяха нещо съвсем различно — с разбити банкети, надупчена като швейцарско сирене настилка и неясни указателни табели, заради които два пъти сбърка посоката. Прекоси река Олт, която разделяше два ниски хълма. Равнинната местност постепенно премина в планинска. През по-голямата част от пътуването му на хоризонта се виеха гъсти облаци промишлен смог.

Един месар в Златна му даде доста точни сведения за местонахождението на отец Тибор. Сиропиталището се оказа двуетажна тухлена постройка с разядени от сира плочи на покрива. Въздухът тежеше от миризмата и щипеше гърлото му. На прозорците имаше железни решетки, а голяма част от стъклата им бяха облепени с хартиени ленти. Повечето бяха боядисани с блажна боя и той се зачуди дали са такива, за да не позволяват да се вижда вътре, или обратното.

Вкара колата в оградения двор и изключи мотора. Тревата беше изсъхнала. В единия ъгъл се виждаше ръждясала пързалка, заобиколена от няколко люлки. В дъното се издигаше черен и мазен дим, който по всяка вероятност беше източникът на тежката, задушлива миризма. На централния вход се появи монахиня, облечена в дълга до глезените кафява дреха.

— Добър ден, сестро — поздрави я той. — Аз съм отец Колин Мичънър и идвам да се срещна с отец Тибор.

Каза всичко това на английски с надеждата да бъде разбран, а на лицето му изплува любезна усмивка. Възрастната жена сплете пръсти пред дрехата си и го поздрави с лек поклон.

— Добре дошъл, отче. Нямах представа, че сте свещеник.

— Във ваканция съм и реших, че мога да оставя расото у дома — поясни Мичънър.

— Вие сте приятел на отец Тибор? — попита жената. Английският ѝ беше превъзходен, без никакъв акцент.

— Не точно. Предайте му, че съм колега.

— Той е вътре. Моля, последвайте ме. — Жената се поколеба за момент, после попита: — Извинете, отче, но мога ли да попитам дали и друг път сте посещавали подобни места?

Странен въпрос, помисли си Мичънър, после поклати глава.

— Не съм, сестро.

— В такъв случай ще ви моля да бъдете търпелив с децата.

Той кимна и я последва нагоре по петте напукани стъпала. Вонята във вътрешността на сградата беше отвратителна смесица от урина, фекалии и застоял въздух. Моментално му прилоша, но не запуши нос, преценил, че това ще се възприеме като обида. Под подметките му заскърцаха натрошени стъкла; боята по стените беше олющена като изгоряла на слънцето кожа.

Децата нахлуха в коридора от отворените врати на стаите. Бяха трийсетина момчета, от едва проходили до тийнейджъри. Главите им бяха остригани — против въшки, както обясни сестрата. Част от тях накуцваха, а други изглеждаха така, сякаш не могат да контролират мускулите си. Много бяха кривогледи и изпитваха трудности с говора. Струпаха се около него и започнаха да го опипват, молейки за вниманието му. Гласовете им бяха пронизителни, а диалектът, който използваша, беше някаква смесица между руски и румънски. Питаша го кой е и защо е дошъл. Още в града му бяха казали, че голяма част от тези деца са неизлечимо болни или инвалиди. В сцената имаше нещо сюрреалистично, дължащо се най-вече на облеклото им. Някои бяха с панталони под ризките, други бяха с голи крака. Явно ги обличаха, с каквото им попадне.

Всички бяха кожа и кости. Малцина имаха зъби, открити рани зееха по лицата и крайниците им. Снощи, преди да си легне, Мичънър беше прочел някаква медицинска извадка, според която голяма част от изоставените румънски деца са заразени с вируса ХИВ.

Прииска му се да им каже, че Господ ще се погрижи за тях, че страданията им имат смисъл. Но още преди да отвори уста, в коридора се появи висок мъж с черно расо, на което липсваше бялата католическа якичка. Невръстно момченце се беше вкопчило във врата му в отчаяна прегръдка. Косата на възрастния мъж беше подстригана

късо, а от лицето и поведението му се излъчваше благородство. Очила с телени рамки очертаваха кръглото му лице с кафяви очи под бухнали бели вежди. Тялото му беше слабо и стройно, но жилестите ръце излъчваха сила.

— Отец Тибор? — попита на английски Мичънър.

— Доколкото разбрах, вие сте колега — отговори възрастният мъж с твърд източноевропейски акцент.

— Да, аз съм отец Мичънър.

Старецът се наведе и пусна момченцето на пода.

— Тъкмо водех Думитру на всекидневната терапия — промърмори той. — Защо трябва да я забавя, за да разговарям с вас? — В гласа му прозвуча изненадваща враждебност.

— Вашият папа има нужда от помощта ви — отговори Мичънър. Тибор си пое дъх, а в погледа му се появи изненада.

— Нима най-сетне си е дал сметка за ситуацията тук?

Мичънър не беше очарован от развоя на събитията. Не си беше представял, че ще разговарят пред публика, най-вече пред сестрата. Но децата останаха вкопчени в дрехите му.

— Трябва да поговорим насаме.

Отец Тибор внимателно го огледа, но в очите му нямаше емоция. Физическото му състояние беше безупречно и Мичънър със завист се запита дали на осемдесет ще бъде дори наполовина така добре.

— Прибери децата, сестро — разпореди се свещеникът. — И се погрижи за Думитру.

Монахинята пое слабичкото телце от ръцете му и подкара останалите деца пред себе си. Отец Тибор изстреля още няколко заповеди на румънски. Мичънър разбра част от тях, но все пак попита:

— На каква терапия е подложено това дете?

— Просто масажираме краката му с надеждата, че ще проходи. Вероятно е безполезно, но само с това разполагаме.

— Тук няма ли лекар?

— Доволни сме, когато можем да ги нахраним. А за медицинска помощ дори не можем да мечтаем.

— Защо вършите всичко това?

— Странен въпрос за свещеник. Тези деца имат нужда от нас.

— Навсякъде ли е така?

— Всъщност това е едно от добрите сиропиталища — отвърна възрастният мъж. — Работихме много упорито, за да го превърнем в място за живеене. Но, както сам виждате, още много трябва да се направи.

— Без пари?

— Задоволяваме се с това, което ни подхвърлят разни благотворителни организации. Правителството прави малко за нас, а църквата — почти нищо.

— Доброволно ли дойдохте тук?

— Да — кимна Тибор. — След революцията прочетох за сиропиталищата и реших, че мястото ми е тук. Това беше преди десет години.

В гласа му все още се усещаше острота.

— Защо сте толкова враждебен? — попита Мичънър.

— Питам се какво може да иска папският секретар от стар човек като мен.

— Знаете кой съм?

— Не съм безразличен към това, което става по света.

Беше ясно, че Андрей Тибор съвсем не е глупак. Папа Йоан XXIII явно е направил добър избор, като го е помолил да преведе записките на сестра Лусия.

— Нося ви писмо от светия отец.

— Точно от това се страхувах — прошепна Тибор и хвана ръката му. — Елате да отидем в параклиса.

Обърнаха се и тръгнаха обратно към изхода. Параклисът се оказа малка стаичка с под, застлан с грапав картон. Голите стени бяха от камък, напукани греди очертаваха тавана. Единственото нещо, което напомняше за храм, беше самотният прозорец, върху чието стъкло бе изрисувана Мадоната с протегнати ръце, сякаш готова да прегърне онзи, който потърси утехата ѝ.

— Открих този витраж в една църква наблизо, малко преди да я съборят — проследи погледа му Тибор. — А един от доброволците го монтира през лятото. Децата са невероятно привлечени от нея.

— Знаете защо съм тук, нали?

Отецът не отговори. Мичънър извади от джоба си гълъбовия плик и му го подаде. Старецът пристъпи към прозореца, разкъса плика

и извади писмото на папата. Започна да чете, държейки листа далеч от очите си.

— Отдавна не съм ползвал немски, но все още не съм го забравил — промърмори той, прочете написаното и сгъна листа. — Когато писах на папата за пръв път, просто се надявах да изпълни молбата ми и нищо повече.

Мичънър понечи да попита каква е била тази молба, но бързо се овладя.

— Имате ли отговор за светия отец? — попита той.

— Имам много отговори. Кой от тях да избира?

— Сам ще решите.

— Де да беше толкова просто — въздъхна Тибор и извърна глава към рисуваното стъкло. — Тя го е направила сложно. — Замълча за момент, после бавно се извърна към госта си. — В Букурещ ли сте отседнали?

— А вие как предпочитате?

Тибор му подаде плика и каза:

— Близо до Площада на революцията има едно заведение, кафе „Кром“. Лесно ще го намерите. Бъдете там в осем. Дотогава ще съм готов с отговора.

По обратния път към Букурещ Мичънър правеше огромни усилия да прогони от съзнанието си кошмарните картини от сиропиталището.

И той като онези деца не познаваше истинските си родители. Едва на зряла възраст научи, че истинската му майка е живяла в Клогхийн — селце на север от Дъблин. Когато забременяла, била едва дваайсетгодишна, неомъжена. Баща му така и си останал неизвестен, защото майка му упорито отказвала да го назове. По онова време абортите били нещо нечувано, а отношението на обществото към неомъжените майки — абсолютно брутално.

Църквата била единственият им шанс.

Архиепископът на Дъблин ги нарекъл „центрове за раждане“, но на практика това били полусрутени и зле поддържани сгради — като тази, която току-що беше посетил. Управлението им било поверено на монахини — не грижовни и милосърдни жени като тази в Златна, а напротив — зли и намръщени служителки на църквата, които третирали бременните като престъпници.

Преди и след раждането жените били принудени да работят унизителна работа в ужасни условия, почти без заплащане. Имало побоища и глад. За църквата те били грешници, които нямали друг път към спасението на душите си, освен насилственото покаяние. Но повечето от обитателките на тези „центрове“ били обикновени селски момичета, които нямали средства да издържат децата си. Бащите на тези деца или не ги признавали, или не желаели постъпката им да се разчува. Имало и омъжени жени, които били допуснали грешката да забременеят против волята на съпрузите си. Но общият знаменател там бил срамът. Нито една от тях не искала да привлече внимание върху себе си или семейството си заради едно нежелано дете.

След раждането бебетата оставали в центровете за година-две. Съдбите им се решавали в последния момент — в неговия случай това било съобщение за пристигането на двойка американци. Само католиците се ползвали от привилегията на осиновяването, но те били

длъжни да отгледат и детето като добър католик, без да съобщават на никого откъде са го взели. Специално създадената за тази цел организация „Свято сърце“ приемала и парични дарения, но те не били задължителни. Децата можели да знаят, че са осиновени, но само ако им се кажело, че истинските им родители са мъртви. Такова било желанието и на повечето майки, които се надявали срамът им да бъде изтрит с течение на времето. Някоя от тях не искала да се знае, че е изоставила детето си.

Мичънър помнеше ясно деня, в който бе посетил своя „център“. Сивата каменна сграда беше разположена в най-ниската част на една гориста долина недалеч от Ирландско море. Обикаляйки празните помещения, той се беше опитал да си представи как отчаяната майка се промъква на пръсти в детското отделение, за да зърне детенцето си за последен път, да се сбогува с него, а вероятно и да се запита защо Бог и църквата я подлагат на такива мъчения. Толкова ли е тежък този грях? И ако е така, защо и бащата не търпи неговите последици? Защо цялата вина трябва да бъде нейна?

Каква болка, господи!

Исправен пред зеещия прозорец на втория стаж, той гледаше към отсрещната черница. Тишината се нарушаваше единствено от вятъра, който стенеше в празните стаи. Като воплите на невръстните дечица, затворени някога в тях. И усети ужаса на майката, която се опитва да зърне за последен път детето си, отнасяно от някаква кола. Една от тези майки е била и неговата. Жена без име и без самоличност, която нямаше да срещне никога. Не можеше дори да се опита да я потърси, тъй като новородените нямали фамилни имена. Единственото, което успя да научи за себе си, дължеше на избледнялата памет на една възрастна монахиня.

Над две хиляди бебета бяха напуснали Ирландия по този начин. Едно от тях — слабичко момченце със светлокестенява коса и яркозелени очи, бе отпътувало в посока Савана, Джорджия. Таткото осиновител беше адвокат, а майката се отдаде с цялата си душа на новия си син. Детето растеше в квартал на заможни хора от горния слой на средната класа. Завърши училище с отличен успех, а след това — за огромно удовлетворение и гордост на вторите си родители — получи виеше геологическо и юридическо образование. После замина за Европа, където имаше щастието да попадне на един самотен

епископ, който го заобича като свой син. Днес някогашното осиновено момченце беше верен служител на този епископ, който междуременно се беше издигнал до върховен глава на същата онази църква, която бе проявила невероятна жестокост към него в Ирландия.

Мичънър обичаше вторите си родители дълбоко и искрено. Те бяха изпълнили обещанието си към църквата, съобщавайки му, че истинските му родители са загинали. Едва на смъртния си одър втората му майка каза истината. Това беше изповедта на една свята жена пред сина свещеник, направена с надеждата, че ще бъде опростена както от него, така и от Всевишния.

„Години наред я виждах в съзнанието си, Колин. Представях си какво е изпитвала, когато те взехме. Опитаха се да ме убедят, че това е за добро. Аз самата се опитах да убедя себе си в същото. Но тя продължава да е пред очите ми“.

Той не знаеше какво да каже.

„Мечтаехме за детенце, Колин. Епископът каза, че без нас животът ти ще бъде много труден. Че никой няма да се грижи за теб. Но аз и до днес я виждам пред себе си. Искам да ѝ кажа, че съжалявам. Да я уверя, че съм те отгледала добре, че съм те обичала както тя би те обичала. Дано да ни прости“.

Нямаше какво да се прощава. Вината беше на обществото, на църквата. А не на дъщерята на един обикновен фермер от Джорджия, която не бе имала щастието да си роди свое дете. Тя не беше извършила нищо лошо и той горещо молеше бога да ѝ дари покой. Рядко мислеше за тези неща, но сиропиталището, което току-що напусна, върна спомените му с нова сила. В ноздрите му още се усещаше вонята и ръката му неволно посегна към страничното стъкло.

Онези деца никога нямаше да пътуват до Америка, никога нямаше да изпитат обичта на хората, които искат да бъдат техни родители. За тях светът се ограничаваше от сивата ограда около голямата и мрачна къща с решетки, в която никога не бе достатъчно светло и топло. И те щяха да умрат там, самотни и забравени, получавайки обич само от няколко монахини и един възрастен свещеник.

Намери един скромен хотел, разположен встрани от Площада на революцията и оживените улици около университета. Стаите бяха тесни, но чисти, обзаведени с мебели в стил „Ар Деко“, които изглеждаха малко не на място. В неговата имаше мивка, която изненадващо предлагаше топла вода в изобилие. Но душовете и тоалетните бяха общи за етаж и се намираха в дъното на коридора.

Настанил се до единствения прозорец, той довършваше сладкиша и диетичната кока-кола, които трябваше да залъжат глада му до времето за вечеря. Далечният звън на градски часовник отмери пет удара.

Писмото на Климент лежеше върху леглото. Отец Тибор вече го беше прочел, което означаваше, че той трябва да го унищожи, без да се запознае със съдържанието му. Папата му вярваше безрезервно и той нито веднъж не злоупотреби с неговото доверие, въпреки че дълбоко в себе си възприемаше връзката си с Катерина като предателство. Защото беше нарушил клетвата си, защото бе изневерил на своята църква и беше обидил своя Бог. А за такива прегрешения — прошка няма. Макар че Климент твърдеше друго.

Нима мислиш, не си единственият духовник, който се е поддал на изкушението?

Не е така.

Прошката е един от пилоните на нашата вяра, Колин. След като си прегрешил, трябва да са покаеш. Но това не означава да съсипееш живота си. Всъщност дали наистина си прегрешил?

Още помнеше любопитния поглед, с който беше удостоил архиепископа на Кьолн. Какво говореше този човек?

Чувстваш ли го като грях, Колин? Сърцето ти казва ли, че си постъпил зле?

И тогава, и днес отговорът на тези въпроси беше отрицателен. Той беше обичал Катерина — факт, който не можеше да забрави. Тя се появи в живота му малко след смъртта на майка му — по време, в което душата му беше разтърсена от силни терзания, свързани с

миналото. Придружи го при пътуването му до Ирландия, а след посещението в изоставения „център“ двамата отидоха на скалите, надвиснали над бурното море. Там тя хвана ръката му и го увери, че вторите му родители са го обичали дълбоко и искрено, а той е имал голям късмет да попадне на такива хора. И беше права. Но мислите за неговата истинска майка продължаваха да смущават душата му. Как е било възможно обществото да оказва такъв страшен натиск върху беззащитните млади жени, принуждавайки ги да изоставят децата си, за да бъдат приети обратно в него? Защо е било нужно всичко това?

Допи течността в бутилката и отново погледна към плика. Неговият най-добър и най-близък приятел беше в беда. Човекът, който цял живот го беше подкрепял. Трябваше да направи нещо, още сега! Подчинявайки се на внезапен импулс, Мичънър отвори плика и измъкна бледосиния лист хартия. Писмото беше на немски, написано от ръката на папата.

Отче Тибор,

Известна ми е задачата, която сте изпълнили по нареждане на преподобния свети отец Йоан XXIII. Бях дълбоко разтревожен от първото Ви писмо до мен. „Защо лъже Църквата?“ — питате в него Вие. Честно казано, нямах представа какво имате предвид. След второто Ви писмо си дадох сметка за дилемата, пред която сте изправен. Разгледах преписа на третата тайна, който ми изпратихте в първото си писмо, многократно изчетох превода Ви. Защо сте запазили това доказателство за себе си? Мълчите дори и след като Йоан Павел дава гласност на третата тайна. Защо не проговорихте, след като е истина това, което ми изпратихте? Някои ще кажат, че Вие сте измамник, на когото не бива да се вярва, но аз знам, че не е така. Защо? Не мога да обясня. Просто зная, че Ви вярвам. Изпращам при Вас личния си секретар — човек, на когото можете да имате пълно доверие. Кажете му каквото намерите за добре. Отец Мичънър ще предаде думите Ви на мен и на никой друг. Ако нямате отговор, също му го кажете. Мога да разбере защо сте отвратен от своята

църква. Понякога и мен ме обземат подобни чувства. Но Вие знаете, че трябва да се съобразявам с много неща. Ще Ви помоля да върнете тази бележка на отец Мичънър заедно с плика. Предварително Ви благодаря за услугата, каквато и да е тя. Бог да Ви благослови, отче.

Климент

P. P. Servus Servorum Dei

Това беше официалният подпис на папата: пастор на пасторите, слуга на божиите слуги. Така Климент подписваше всички официални документи.

След тази злоупотреба с доверието на папата Мичънър се почувства зле. Но тук ставаше нещо. Отец Тибор явно беше впечатлил светия отец. И това му бе дало достатъчно основание да изпрати личния си секретар за оценка на ситуацията. „Защо сте запазили това доказателство за себе си?“

Какво доказателство?

„Разгледах преписа на третата тайна, който ми изпратихте в първото си писмо, многократно изчетох превода Ви“.

Дали тези неща са скрити в архива? В дървеното сандъче, към което Климент продължава да проявява жив интерес?

Сложи писмото обратно в плика, след което се насочи към тоалетната в дъното на коридора. Там го накъса на ситни парченца и пусна водата.

Катерина се вслуша в стъпките на Колин Мичънър, които ясно отекваха над главата ѝ. После постепенно заглъхнаха в дъното на коридора.

Беше го проследила от Златна до Букурещ, защото бе решила, че е по-важно да установи къде ще отседне, отколкото да се интересува от това, което се беше случило между него и отец Тибор. Не беше изненадана от факта, че колата му подмина центъра и се насочи към един от по-скромните хотели в периферията. Нито пък от нежеланието му да отиде в резиденцията на папския нунций, която се намираше в

близост до центъра. Валендреа я беше предупредил, че посещението му ще бъде неофициално.

Със съжаление установи, че кварталите на Букурещ продължават да излъчват онази оруелианска безнадеждност, родила се след грандоманската идея на Чаушеску да разруши културните паметници на града и да ги замени с жилищни блокове — еднакво огромни и еднакво грозни. Подобно на повечето диктатори, и той беше свързвал величието на управлението си с грандиозните мащаби, независимо от факта, че сградите бяха непрактични, скъпи и нежелани. Държавата беше вменила в дълг на поданиците си да демонстрират одобрение за всичките ѝ начинания. Неблагодарните отиваха в затвора, а късметлиите ги разстрелваха.

Тя напусна Румъния шест месеца след екзекуцията на Чаушеску. Остана толкова дълго с намерението да участва в първите свободни избори в историята на страната. Но те бяха спечелени от бившите комунисти и тя си даде сметка, че промените ще бъдат бавни и болезнени. Сега виждаше, че е била права. Над Румъния все още витаеше една особена тъга. Почувства я още в Златна, а също и тук — по улиците на Букурещ. Приличаше на онази тъга, която идва след погребението на близък човек. И която тя отлично разбираше. Какво беше станало със собствения ѝ живот? През последните дванайсет години не беше направила нищо значително. Баща ѝ я призова да остане и да работи за новата, уж свободна румънска преса, но тя вече беше уморена от суматохата. Вълнението, съпровождащо бунта, влезе в ярък контраст с равнодушното затишие, което го последва. Задоволявайки се да бърка варта и пясъка, тя беше оставила на другите да изливат бетонните основи на новото общество. Замина и започна да се лута из Европа. Намери и загуби Колин Мичънър, след което дойде ред на Америка и Том Кийли.

Сега пак си беше у дома. А на стажа над главата ѝ се чуваха стъпките на мъжа, когото някога беше обичала. Как да разбере какво прави? Какво беше казал Валендреа? „Бих предложил да използвате онези прелести, на които се наслаждава Том Кийли в момента. Сторите ли го, успехът на мисията ви е сигурен“. Мръсник. Кардиналът може би беше прав. Директният подход ѝ се струваше най-подходящ за случая. Познаваше прекрасно слабостите на Мичънър и се мразеше заради намеренията си да се възползва от тях.

Всъщност място за избор нямаше. Тя се изправи и тръгна към вратата.

Ватикана

17:30 ч.

Последният ангажимент на Валендреа беше в ранен за петъчния ден час. Вечерята във френското посолство неочаквано беше отложена — някаква политическа криза беше задържала посланика в Париж — и пред него изведнъж се откри рядката възможност за една свободна вечер.

Голяма част от следобеда бе преминала в тежък разговор с Климент. Това време беше определено за брифинг по международните отношения на Ватикана, но двамата го използваха предимно за кавги. Отношенията им бързо се влошаваха и опасността от публична конфронтация ставаше все по-реална. Климент още не бе поискал оставката му, но явно очакваше Валендреа да обяви несъгласие с официалната позиция на папата и сам да напусне.

Разбира се, това никога нямаше да стане.

Част от брифинга беше отделена на предстоящото посещение на държавния секретар на САЩ, което щеше да започне след две седмици. Вашингтон се опитваше да получи подкрепата на Светия престол за поредица политически инициативи в Бразилия и Аржентина. В Латинска Америка църквата беше реална политическа сила и Валендреа вече беше дал сигнали, че е готов да използва влиянието на Ватикана в полза на Вашингтон. В това отношение позицията му рязко се различаваше от тази на Йоан Павел II. Официално полският папа беше подкрепял същата теза, но на практика действаше срещу нея. Тактика, която според Валендреа беше приспала Москва и Варшава и в крайна сметка беше поставила комунизма на колене. Той видя с очите си на какво е способен моралният и духовен лидер на един милиард вярващи християни по света, но Климент отказа да сключи съюз със САЩ. Което означаваше, че бразилци и аржентинци трябва да решават проблемите си сами. Немецът сякаш бе разгадал неговите планове.

На вратата се почука. Беше сам в покоите си, тъй като беше изпратил камериера за кана кафе. Прекоси кабинета. Двойната врата бавно се отвори. Швейцарските стражи застанаха мирно. Между двамата високи младежи се очерта фигурата на кардинал Морис Нгови.

— Питам се дали ще ми отделиш една минута, твое преосвещенство — каза той. — Направих опит да се свържа с теб по телефона, но бях уведомен, че вече почиваш.

Гласът на Нгови беше тих и спокоен. А обръщението „преосвещенство“ очевидно беше предназначено за охраната. Изпратил Колин Мичънър на тайна мисия в Румъния, папата вероятно бе прехвърлил върху африканеца задълженията на момче за поръчки.

Валендреа покани кардинала да влезе, а на охраната нареди да не бъдат безпокоени. Въведе госта в кабинета си и го покани да седне на канапето, тапицирано със златиста Дамаска.

— След малко камериерът ще донесе кафе — рече той.

— Няма нужда — вдигна ръка Нгови. — Дойдох да поговорим.

Валендреа седна зад писалището и вдигна глава.

— Какво желае Климент?

— Аз съм този, който желае нещо. Какво търсеше вчера в архива? Защо си заплашил кардинала? Това е нечувано!

— Доколкото си спомням, архивите не са под надзора на Конгрегацията за католическо образование — сухо отговори Валендреа.

— Отговори на въпроса ми.

— Значи Климент все пак иска нещо.

Нгови не отговори, отново прибягвайки до дразнещата тактика, която често принуждаваше събеседника му да каже повече от това, което иска.

— Казал си, че изпълняваш мисия от изключително значение за църквата. Такава, която изисква изключителни действия. Какво си имал предвид?

Какво ли е надрънкал онзи кльоцав мръсник? — запита се Валендреа. Явно е пропуснал да спомене греховното си опрощение на един незаконен аборт. Или пък си е признал? След което реши, че нападението е най-добрата отбрана.

— И двамата знаем, че Климент е обсебен от тайната на Фатима — вдигна глава той. — И напоследък често го виждаме в секретния архив.

— Което е прерогатив на всеки папа — кимна Нгови. — Ние с теб нямаме право да го обсъждаме.

— Но защо нашият доблестен немски отец проявява такава загриженост за нещо, което е отдавна известно на света? — приведе се напред държавният секретар.

— Това ние с теб не можем да обсъждаме. В личен план аз бях напълно удовлетворен, когато Йоан Павел разкри третата тайна.

— Беше член на комисията, която подготви разкриването на тайната и написа придружаващата я интерпретация, нали?

— Беше чест за мен. Дълго време се питах какво съдържа последното послание на Мадоната.

— Но на практика се оказа, че то не съдържа нищо сензационно. Извън обичайните призови за покаяние и вяра.

— Напротив, то предсказваше убийство на папата.

— Което обяснява защо църквата го е запазила в тайна толкова дълго време — кимна Валендреа. — Глупаво би било да се даде божествен мотив на някой лунатик да застреля папата.

— Ние вярваме, че точно това е бил мотивът на Йоан XXIII, който е прочел посланието и е заповядал да бъде запечатано.

— Но предсказанието на Дева Мария се сбъдна. Някакъв смахнат се опита да застреля Павел VI, а после онзи турчин натисна спусъка срещу Йоан Павел II. Но аз искам да разбера друго — защо Климент изпитва необходимост непрекъснато да препрочита оригиналния текст?

— Пак ще повторя, че ние с теб нямаме право да задаваме подобни въпроси.

— Освен ако някой от нас не е папа — подхвърли Валендреа и изчака да види дали гостът му ще захапе въдицата.

— Но никой от нас не е папа — поклати глава Нгови. — А твоята постъпка нарушава каноническите закони. — Гласът му остана равен, а Валендреа се запита дали този сдържан африканец някога е губил самообладание.

— И вероятно планираш да ми отправиш официално обвинение, а?

— Ако имам някакъв шанс за успех, да — отвърна, без да се колебае Нгови.

— При такъв успех аз ще бъда принуден да си подам оставката, а ти ще получиш поста държавен секретар. Това няма да ти бъде неприятно, нали, Морис?

— Ще бъда много доволен, ако мога да те изпратя обратно във Флоренция. Там са живели Медичите, от които произлиза фамилията ти.

Валендреа застана нащрек. Африканецът беше майстор на провокациите, а тази тема несъмнено би била силен коз по време на конклава, най-вече за неговите противници начело с Нгови.

— Аз съм Валендреа, а не Медичи — отсече той. — Нашата фамилия винаги се е противопоставяла на Медичите.

— Невинаги, а само когато е била в упадък. Убеден съм, че и твоите предци са били опортюнисти.

Едва сега Валендреа си даде сметка за истинската същност на този разговор: той беше открита конфронтация, лице в лице, на двамата най-сериозни претенденти за папския престол. Отлично знаеше, че Нгови ще бъде най-големият му съперник. Разполагаше със записи на разговорите между няколко кардинали, които се бяха почувствали сигурни зад заключените врати на своите кабинети. От тях стигна до заключението, че африканецът е опасен противник — още повече че архиепископът на Найроби никога не беше афиширал желание да бъде папа. На всички въпроси в тази посока беше отвърщал с махане на ръка и деклариране на дълбоко уважение към Климент XV. Което обаче не можеше да заблуди Валендреа. Папа африканец не бе стоял на трона на свети Петър от първи век. Това би било истински триумф за Нгови, който беше пламенен националист и твърдо вярваше, че Африка заслужава повече от сегашния си статут в светата църква. А нима има по-добра платформа от този трон за прокарване на социалните реформи, на които той беше привърженик?

— Откажи се, Морис — тежко въздъхна той. — Не е ли по-разумно да се присъединиш към печелившия отбор? Мога да ти гарантирам, че няма да напуснеш като папа предстоящия конклав.

— Аз съм загрижен единствено за това ти да не станеш папа.

— Знам, че зад теб е твърдият блок на африканските духовници — кимна Валендреа. — Но те имат само осем гласа и не могат да ме

спрат.

— Вярно, но тези осем гласа ще бъдат от решаващо значение при оспорван вот.

Нгови за пръв път спомена за конклава. Послание ли беше това?

Причината за посещението най-сетне му се изясни. Папата се нуждаеше от информация.

— Къде е отец Мичънър?

— В отпуск, доколкото съм осведомен.

— И Паоло е в отпуск — иронично се усмихна Валендреа. — Може би го карат заедно.

— Надявам се, че Колин има по-добър вкус по отношение на приятелите си.

— Същото важи и за Паоло.

Защо папата се интересува от Амбрози? — запита се Валендреа. Какво значение има той? Може би подценяваше немеца.

— Знаеш ли, Морис — отново въздъхна той. — Преди малко не бях искрен. Всъщност от теб ще излезе отличен държавен секретар. Ако получа подкрепата ти по време на конклава, смятай, че имаш поста.

Нгови седеше спокойно, със скръстени ръце.

— На колцина още подхвърли това захарче? — попита той.

— Само на онези, които имат влияние.

Гостът се изправи.

— Напомням ти, че апостолическият правилник забранява предизборните кампании. И двамата сме обвързани с него.

След тези думи африканският кардинал се обърна и тръгна към вратата.

Валендреа не стана да го изпрати.

— На твое място не бих се придържал толкова стриктно към протокола, Морис — подхвърли след него той. — Скоро ще се съберем в Сикстинската капела, където шансовете ти ще претърпят драстична промяна. Но това зависи единствено от теб.

Букурещ

17:50 ч.

Мичънър се стресна от почукването на вратата. Никой не знаеше, че е в Румъния, с изключение на Климент и отец Тибор.

Стана и отиде да отвори. На прага стоеше Катерина Леу.

— Как ме откри, за бога? — смаяно попита той.

— Ти сам каза, че тайните във Ватикана са единствено онези, за които човек не е чувал — усмихна се тя.

Този отговор не му хареса. Климент за нищо на света не би допуснал мисията му да стане обект на журналистическо внимание. Кой ли й беше подшушнал, че Мичънър напуска Рим?

— Почувствах се зле след срещата ни на площада — каза тя. — Не биваше да ти казвам онези неща.

— Значи си дошла в Румъния, за да ми се извиниш, така ли? — иронично подхвърли той.

— Трябва да поговорим, Колин.

— Времето не е подходящо.

— Казаха ми, че си в отпуск, и аз реших, че това е най-подходящото време.

Той я покани да влезе и затвори вратата след нея. Помисли си, че от последната им среща насаме беше изминала цяла вечност. После в главата му се появи друга, по-тревожна мисъл. След като тя знае посоката, а вероятно и целта на пътуването му, какво ли знае Валендреа? Трябва веднага да се обади на Климент и да му съобщи за този пробив в сигурността. Едновременно с тази мисъл в главата му изплуваха думите на папата, казани в Торино: „Той знае всичко, което правим или говорим“. Явно имаше предвид Валендреа. Което означаваше, че папата вече знае какво става.

— Нямаме причина да се държим враждебно един към друг — продължи Катерина. — Обмислила съм напълно онова, което се случи преди години. И съм готова да призная, че то до голяма степен се дължи на моето отношение.

— Това е ясно за всички.

Тя не обърна внимание на иронията в гласа му и продължи:

— Ти ми липсваше. Това беше причината да дойда в Рим. Исках да те видя.

— А какво ще кажеш за Том Кийли?

— Имах връзка с него — кимна тя, поколеба се за момент, после добави: — Но тя не може да се сравнява с онова, което имах с теб. — Пристъпи крачка напред и продължи: — Не се срамувам от времето, което прекарах с него. Положението му е силно примамливо за всеки журналист, в него се крият много възможности. — Очите ѝ се заковаха в неговите по начин, по който само тя умееше. — Но трябва да разбере защо и ти участваш в трибунала. Според Том папските секретари рядко поемат подобни ангажименти.

— Знаех, че ще бъдеш там.

— А зарадва ли се, като ме видя?

Той се забави, за да обмисли отговора си, след което поклати глава.

— Мисля, че ти не се зарадва особено, като да ме видя.

— Опитвах се да отгатна реакцията ти, нищо повече.

— Доколкото си спомням, реакция от твоя страна изобщо липсваше.

Тя се отдръпна и пристъпи към прозореца.

— Между нас имаше нещо много специално, Колин. Няма смисъл да го отричаме.

— Но няма смисъл и да го възкресяваме.

— Това е последното, което бих желала. И двамата остаряхме, дано да сме и поумнели. Не можем ли да бъдем просто приятели?

Беше пристигнал в Румъния по поръчение на папата, а сега изведнъж се оказа въввлечен в разговор с жената, която някога беше обичал. Нима Бог му изпращаше ново изпитание? Не можеше да отрече, че присъствието ѝ му се отразява по неповторим начин. Някога действително бяха споделяли всичко. Тя беше трогателна в усилията си да разкрие тайните на детството му, търсеше информация за истинската му майка, искаше да разбере защо биологическият му баща се е отказал от него. А благодарение на нея той успя да прогони голяма част от кошмарите си. За съжаление на тяхното място се бяха появили

нови. Може би е дошло времето да склучи мир със съвестта си. Какво лошо има в това?

— Бих се радвал — кратко отговори той.

Тя беше облечена с черен панталон, който плътно прилепваше към стройните ѝ бедра. Широкият черен колан, напомнящ за революционните; ѝ възглед, мътно проблясваше под раираното сако. Но очите ѝ бяха изгубили замечтаното изражение и гледаха на света със спокойна увереност. Прекалено спокойна. Някъде дълбоко в тях обаче все още се долавяха емоционалните искрици, които той толкова беше харесвал. Те му липсваха и до днес. Странна тръпка прониза тялото му. В душата му нахлуха спомените от онова далечно лято, когато се беше оттеглил в Алпите за размисъл и когато, също като днес, тя се беше появила на прага, предизвиквайки дълбок смут в душата му.

— Каква работа имаш в Златна? — изтръгна го от спомените тя.
— Чух, че управляваното от някакъв стар свещеник сиропиталище било наистина ужасно място.

— Ходила си там?

— Проследих те — кимна Катерина.

Той направи усилие, за да преглътне поредната тревожна новина.

— Искрах да поговоря с този свещеник.

— Ще ми кажеш ли защо?

Във въпроса ѝ имаше искрен интерес, а и той изпитваше желание да говори на тази тема. Може би точно Катерина беше в състояние да му помогне. Но трябваше да има предвид някои неща.

— Неофициално? — погледна я в очите той.

— Разбира се, Колин. Напълно неофициално. Усмивката ѝ му донесе облекчение.

20:00 ч.

Мичънър заведе Катерина в кафе „Кром“. Разговорът в хотелската стая бе продължил повече от два часа. Той ѝ предложи съкратена версия на това, което се беше случило с Климент XV през последните няколко месеца, а също така и причината за сегашното си посещение в Румъния. Пропусна единствено факта, че беше прочел писмото на папата до отец Тибор. Тя беше единственият човек, с когото си позволи да сподели всичките си грижи и притеснения. Дори с кардинал Нгови трябваше да внимава просто защото настроенята и съюзите във Ватикана се сменяха с лекотата на морския прилив. Днешният приятел лесно се превръщаше в утрешен враг. Докато Катерина нямаше съюзници вътре в църквата, а представите ѝ за третата тайна на Фатима бяха съвсем бегли. Тя му разказа за статията си в едно датско списание през 2000 г., написана непосредствено след като Йоан Павел II публикува текста. Била насочена главно срещу група отцепници от светата църква, които поддържали апокалиптичното становище, че метафоричното послание на Мадоната било ясна индикация за приближаващ се апокалипсис. Тя и до днес беше убедена, че подобно мнение е лудост, а в статията изразила същото становище, при това в доста остра форма. Но след реакцията на Климент в тъмната стаичка Мичънър вече не беше сигурен дали става въпрос за лудост или нещо друго. Надяваше се, че отец Тибор ще прогони тази несигурност.

Свещеникът го чакаше на една маса до прозореца с огледално стъкло. Трафикът и забързаните хора бяха огрени от оранжевите лъчи на залязващото слънце. Въздухът беше наситен с вечерната влага. Бистрото се намираше в самия център на града, на крачка от Площада на революцията. По тази причина салонът беше почти пълен. Тибор беше заменил черното расо с джинси и вълнено поло. Видял приближаването на двамата, той се изправи.

— Госпожица Леу е сътрудничка в моята канцелария — представи я Мичънър. — Тя ще има грижата да води записки за

всичко, което бихте желали да споделите с мен. — Прибягна до тази лъжа просто защото беше решил, че Катерина трябва да чуе разговора.

— Кой съм аз, че да оспорвам решението на папския секретар — сви рамене отец Тибор.

Думите му прозвучаха бодро и дори закачливо, а в сърцето на Мичънър потрепна надеждата, че горчивината от първия им разговор се е стопила. Възрастният свещеник махна на келнерката и поръча още две бири, изчака я да се отдалечи и плъзна един плик на масата.

— Това е отговорът ми на искането на Климент — кратко поясни той.

Мичънър не посегна да го вземе.

— Цял следобед мислих — добави Тибор. — И накрая реших да напиша всичко, за да бъде точен.

Келнерката донесе две халби тъмна бира и Мичънър отпи глътка от пенливата течност. Катерина стори същото. Отец Тибор беше вече на втората халба, а празната стоеше в ъгъла на масата.

— Отдавна не бях мислил за Фатима — тихо промълви старецът.

— Дълго ли работихте във Ватикана? — обади се за пръв път Катерина.

— Осем години. При Йоан XXIII и Павел VI, а след това се върнах на мисионерска работа.

— Присъствахте ли лично, когато Йоан XXIII прочете третата тайна за пръв път? — кротко попита Мичънър, скривайки подробностите, които беше научил от писмото на Климент.

Тибор извърна очи към прозореца и дълго мълча.

— Бях там — отвърна най-сетне той.

— Папата е дълбоко разтревожен, отче — продължи да го притиска Мичънър, вече знаейки каква е молбата на Климент. — Можете ли да ми обясните защо?

— Мога да разбера, тревогата му.

— Някаква представа? — небрежно подхвърли Мичънър.

— Оттогава изминаха четири десетилетия, но и аз не съм наясно — поклати глава възрастният човек и отмести поглед, сякаш не беше сигурен в думите си. — Сестра Лусия бе свята жена, но църквата се отнесе зле с нея.

— В какъв смисъл? — обади се Катерина.

— Рим направи всичко необходимо, за да я изолира. Не забравяйте, че през петдесет и девета само тя и Йоан XXIII са знаели третата тайна. По тази причина Ватикана разреши да я посещават само най-близките ѝ роднини, а на самата нея категорично забрани да говори за появата на Мадоната.

— Но тя участва при разкриването на тайната от Йоан Павел II през две хилядната — отбеляза Мичънър. — Седеше редом с него на подиума при публичното прочитане на текста.

— По това време беше над деветдесет, имаше проблеми със слуха и зрението. Не забравяйте, че ѝ бе забранено да говори на тази тема и тя не направи никакъв коментар. Абсолютно никакъв.

Мичънър отпи нова глътка бира.

— А какъв е бил проблемът около забраната на Ватикана? — попита той. — Това не е ли било опит да бъде защитена от въпросите на всякакви луди?

Тибор скръсти ръце пред гърдите си.

— Не очаквам разбиране от вас, защото сте продукт на курията — отсече той.

Обвинението беше неприятно просто защото не отговаряше на истината.

— Моят папа не е привърженик на курията — кротко отвърна Мичънър.

— Ватикана изисква пълно подчинение. В случай на противното апостолическият трибунал ви призовава за обяснения в Рим. Ние трябва да изпълняваме това, което ни се заповядва, а сестра Лусия е била покорна слугиня на църквата. Повярвайте ми, контактите ѝ с пресата са били последното нещо на света, които Светият престол би допуснал. Йоан не е имал друг избор, освен да ѝ заповяда мълчание. По същата причина са ѝ го налагали и всички папи след него.

— Доколкото си спомням, тя е била посетена и от Павел VI, и от Йоан Павел II — подхвърли Мичънър. — Последният дори се е посъветвал с нея, преди да публикува тайната. Аз съм разговарял с епископи и кардинали, които са присъствали на това събитие. Тя е потвърдила, че ръкописът е нейно дело.

— Кой ръкопис? — вдигна глава Тибор.

Странен въпрос.

— Нима твърдите, че църквата е излъгала за посланието? — засече го Катерина.

— Това няма да узнаем никога — въздъхна Тибор и посегна към чашата си. — Защото добрата монахиня, Йоан XXIII и Йоан Павел II вече не са сред нас. Всички си отидоха, с изключение на мен.

Мичънър реши, че е време да смени темата.

— Затова ни кажете какво знаете — подхвърли той. — Какво се случи, след като Йоан XXIII прочете тайната?

Тибор се облегна в плетеното кресло и се замисли. Мълчанието продължи няколко минути.

— Добре — най-сетне кимна той. — Ще ви разкажа какво точно се случи.

* * *

— Знаете ли португалски? — попита монсеньор Каповила.

Тибор вдигна глава. Работеше във Ватикана вече десет месеца, но за пръв път някой от четвъртия етаж на апостолическия дворец благоволяваше да му обърне внимание. При това не друг, а самият личен секретар на Йоан XXIII.

— Да, отче.

— Светият отец има нужда от помощта ви. Вземете лист и молив и ме последвайте.

Той тръгна към асансьора, придържайки се на крачка от папския секретар. Изкачиха се до четвъртия етаж в пълно мълчание. Въведоха го в папските покои. Йоан XXIII седеше приведен зад писалището, върху което лежеше дървено сандъче със счупен восьчен печат. В ръцете на папата белееха два листа.

— Можете ли да прочетете този текст, отче Тибор? — попита той.

Свещеникът пое листовите и очите му пробягаха по написаното. В първия момент не регистрира смисъла на думите, а единствено факта, че са му познати.

— Да, свети отче.

Върху кръглото лице на папата изплува усмивка. Онази усмивка, която вдъхваше надежда на милиони католици по света. Заради нея

пресата го кръсти Татко Йоан, а той с удоволствие прие това прозвище. Докато Пий XII боледуваше, прозорците на папския дворец бяха затъмнени, с плътно спуснати в знак на траур завеси. Но сега капациите бяха широко отворени и топлото италианско слънце свободно нахлуваше в хладните зали. Това беше сигналът за обновление, който венецианецът папа изпращаше към вярващите, трупащи се на площад „Свети Петър“.

— Седнете ей там, до прозореца, ако обичате — каза Йоан. — Направете писмен превод на италиански, страница по страница, както е в оригинала.

Тибор изпълни задачата за около час, като през това време два пъти провери точността на текста спрямо оригинала. Когато най-после остана доволен, той подаде листовете на папата и зачака реакцията му. Папата прочете първия лист с невъзмутимо изражение на лицето. Изчете и втория, но не каза нищо.

— Това не засяга моето управление на Светия престол — тихо промълви след проточилата се пауза Йоан.

Тибор замълча, макар че тези думи му се сториха доста странни предвид текста, който току-що беше превел.

Йоан комплектува двата оригинала със съответните преводи и ги сложи в два отделни плика. След което потъна в мълчание. Тибор не смееше да помръдне. Човекът срещу него бе успял да осъществи дълбоки промени в света на католицизма, въпреки че заемаше папския трон само от девет месеца. Именно тези промени бяха една от причините, поради която Тибор прие да работи в Рим. Светът беше готов за нещо различно и Господ Бог явно нямаше нищо против. Късите пръсти на Йоан замислено опипаха брадичката, тялото му в креслото леко се залюля.

— Отче Тибор, искам да се закълнете пред своя папа и своя Бог, че никога няма да разкриете съдържанието на това, което току-що прочетохте — промълви той.

Тибор усети цялата тежест на тази молба и тържествено отговори:

— Имате думата ми, свети отче.

Влажните очи на Йоан се заковаха върху лицето му и сякаш пронизаха душата му. По гърба му пробягаха ледени тръпки и той с

усилие се удържа да не скочи на крака. Папата сякаш четеше мислите му.

— Бъдете убеден, че ще сторя всичко по силите ми, за да изпълня желанията на Мадоната — прошепна главата на римокатолическата църква.

* * *

— Никога след това не съм разговарял с Йоан XXIII — промълви Тибор.

— И той не ви потърси повече, така ли? — попита Катерина.

— Не — поклати глава възрастният свещеник. — До днес. Аз спазих обещанието, което дадох пред него. Допреди три месеца.

— Какво изпратихте на папата?

— Нима не знаете?

— Само в най-общи линии.

— Значи Климент е предпочел така.

— Едва ли — поклати глава Мичънър. — Иначе не би ме изпратил тук.

Тибор махна с ръка към Катерина.

— И за нея ли важи това?

— Не — поклати глава Мичънър. — Нея аз я поканих.

Тибор го стрелна с поглед, после поклати глава.

— Съжалявам, отче, но това ще си остане между мен и Климент.

— Казахте, че Йоан XXIII никога повече не е разговарял с вас. А вие направихте ли опит да се свържете с него?

— Броени дни по-късно Йоан свика Втория ватикански събор — поклати глава Тибор. — Помня добре съдържанието на този декрет, който според мен беше неговият отговор.

— Бихте ли пояснили?

— Не — отсече възрастният свещеник.

Мичънър довърши бирата си и понечи да поръча втора, но се въздържа. Очите му пробягаха по лицата на съседните маси. Дали някой от тези хора проявява интерес към техния разговор? Тръсна глава, за да прогони тази мисъл, и попита:

— А какво стана, след като Йоан Павел II публикува съдържанието на третата тайна?

— Какво трябваше да стане? — намръщи се Тибор.

Прямотата му ставаше прекалено трудна за понасяне.

— Светът вече знае за словата на Мадоната.

— Църквата е известна с уменията си да променя истината.

— Нима намекувате, че светият отец е измамил света? — вдигна вежди Мичънър.

Тибор не отговори веднага. След доста дълга пауза колебливо поклати глава.

— Не знам какво намекувам. Мадоната нееднократно се е явявала на тази земя. Би трябвало най-после да разберем нейното послание.

— Какво послание? През последните няколко месеца проучих абсолютно всичко, което е известно за нейните появи в течение на две хилядолетия. Всяка една от тях изглежда уникална, без връзка с останалите.

— Значи не сте проучвали както трябва. Аз също проучвах тези появи в продължение на години. Всяка една от тях съдържа посланието да се подчиняваме на това, което Бог изисква от нас. По този начин Дева Мария се явява небесен пратеник. Тя предлага мъдри съвети и указания, които хората пренебрегват по един недопустим начин. В днешно време това най-ясно проличава в Ла Салет.

Мичънър беше запознат с всички подробности за появата на Мадоната в Ла Салет — селце, разположено високо във френските Алпи. През 1846 г. тя се явява на две деца овчарчета — Максим и Мелани. Събитието силно наподобява случилото се във Фатима — пасторална обстановка, ярко сияние от небето, което приема формата на жена, думите ѝ, отправени към децата.

— Доколкото си спомням, посланията до момчето и момичето от Ла Салет са същите, които са записани и предоставени на Пий IX — подхвърли Мичънър. — По-късно са публикувани и версиите на самите очевидци, които предизвикват скандал. Мнозина ги обвиняват в измама, а самата поява на Мадоната се поставя под съмнение.

— Нима твърдите, че има връзка между Ла Салет и Фатима? — подхвърли Катерина.

— Нищо не твърдя — отвърна с леко раздражение Тибор. — Достъп до архивите има присъстващият тук отец Мичънър. Може би

той намира някаква връзка.

— Проучих внимателно появата в Ла Салет — промълви Мичънър. — След като прочита тайните, Пий XI не коментира нищо, но същевременно отказва да ги направи обществено достояние. А оригиналните текстове ги няма в архивите, въпреки че фигурират в картотеката на трудовете на Пий IX.

— През 1960 година аз също ги потърсих, но без успех. Въпреки това съществуват свидетелства за тяхното съдържание.

Мичънър разбра какво иска да му каже Тибор.

— Изчетох внимателно свидетелските показания на хората, които са присъствали, когато Мелани предавала посланията — кимна той. — Ако не греша, тя е попитала как се пишат думи като „непогрешимост“, „опетняване“ и „антихрист“.

Тибор кимна.

— Самият Пий IX подхвърля няколко предположения. След като прочита посланието на Максим, той казва: „Тук личи неподправена детска искреност“. Но когато прочита показанията на Мелани, той се разгневява не на шега: „Безразличието ѝ плаши повече от откровеното безбожие. Ненапразно някои хора наричат църквата «войнстваща», а пред вас стои нейният командир!“

— Имате много добра памет — похвали го Тибор. — Когато чува за реакцията на папата, Мелани съвсем не се държи смирено. „Тази тайна би трябвало да достави удоволствие на светия отец — отбелязва тя. — Нали папите обичат да страдат?“

Мичънър си спомни за църковните декрети от онова време, с които се забранява на вярващите да обсъждат събитията в Ла Салет под заплахата от строго наказание.

— Ла Салет никога не достига достоверността на Фатима, отче — отбеляза той.

— Защото ги няма оригиналните описания на очевидците. Разполагаме само със спекулации и предположения. А църквата забранява всякакви дискусии на тази тема. Веднага след появата на Мадоната, Максим казва, че нейното послание ще донесе щастие за едни и нещастие за други. Седемдесет години по-късно същото казва и Лусия във Фатима: „За някои ще бъде добре, за други — лошо“. — Свещеникът пресуши халбата си с нескрито удоволствие. Личеше, че обича бирата. — И Максим, и Лусия са прави. За едни добро, за други

лошо. Мисля, че е време да престанем да пренебрегваме тези слова на Мадоната.

— Какво искате да кажете? — притеснено попита Мичънър.

— Във Фатима желанията на небето са формулирани изключително ясно. Не съм чел тайната от Ла Салет, но мога да си представя нейното съдържание.

На Мичънър му дойде до гуша от загадки, но остави възрастния свещеник да каже това, което мисли.

— Наясно съм с думите на Мадоната във Фатима, отнасящи се до втората тайна — подхвърли той. — За посвещаването на Русия и това, което ще стане, в случай че тази страна остане далеч от светата църква. Съгласен съм, че е съвсем специфична инструкция, но...

— Но никой папа преди Йоан Павел II не го прави — прекъсна го отец Тибор. — До 1984-а нито кардиналите, нито папите споменават за посвещаването на руската православна църква. И вижте какво става в този период, по-точно между 1917-а и 1984-а. Комунизмът тържествува. Избити са милиони хора, а тази велика страна е унищожена от чудовищата, които ѝ управляват. Какво точно казва Дева Мария? *Доброто ще бъде пожертвано, светият отец ще страда, много народи ще бъдат унищожени.* И то става само защото папите вървят по свои пътища, а не по този, който им сочи небето. — Гневът му вече беше съвсем открит, без никакъв опит за маскировка. — А какво се случи след посвещаването? Само шест години по-късно комунизмът се сгромоляса!

Тибор замълча и потърка веждите си, вероятно за да се овладее.

— Нито веднъж в хилядолетната си история Рим не е признал появите на Дева Мария — добави с по-спокоен тон той. — Стига само дотам, че да се съгласи да се говори публично за тях. Църквата упорито отказва да приеме, че очевидците на тези явления могат да съобщят нещо важно.

— Бих казал, че това е едно доста разумно поведение — подхвърли Мичънър.

— Напротив. Църквата признава, че Дева Мария действително се е явявала на обикновени простосмъртни, използва този факт, за да усили вярата на своите последователи, а после отхвърля всичко, което казват преките очевидци на тези появи. Нима не виждате противоречието?

Мичънър не отговори.

— Помислете малко — продължи Тибор. — След 1870 година и Първия ватикански събор папата е обявен за непогрешим в своите доктрини. Какво според вас ще стане с тази концепция, ако се придаде по-голямо значение на думите, изречени от едно обикновено селско дете?

Мичънър призна пред себе си, че никога не беше разглеждал нещата в тази светлина.

— Ще се срине авторитетът на църквата, ето какво — сам отговори на въпроса си Тибор. — Вярващите ще потърсят опора другаде, а Рим ще престане да бъде център на световната религия. Това не бива да се случи, а курията трябва да оцелее на всяка цена. Както винаги е оцелявала.

— Но тайните от Фатима сочат абсолютно точни места и дати, отче — възрази Катерина. — В тях се споменава Русия и името на папата. Говори се за покушения срещу него. Нима църквата не е проявила обикновена предпазливост? Тъй наречените тайни са толкова различни от евангелията, че всяка пробужда подозрения.

— Добър въпрос — кимна Тибор. — Ние, простосмъртните, винаги сме склонни да пренебрегваме това, с което не сме съгласни. Вероятно тук е причината небето да ни изпрати по-конкретни инструкции. Имам предвид детайлите, за които споменахте.

Мичънър бе поразен от оживлението върху лицето на възрастния свещеник, нервността на пръстите му, стиснали празната халба. Настъпи кратко мълчание, наситено с напрежение. После човекът насреща му се приведе напред и посочи плика върху масата.

— Кажете на светия отец да изпълни инструкциите на Мадоната. Не да ги оспорва или пренебрегва, а да ги изпълни. — Гласът му стана равен и лишен от емоции. — Кажете му още, че ако не го стори, ще трябва да поеме цялата вина, когато двамата с него се срещнем на небето.

22:00 ч.

Мичънър и Катерина слязоха от вагона на метрото и поеха нагоре, към мразовитата нощ. Пред очите им се появи очуканата фасада на някогашния кралски дворец, осветена от студената светлина на прожекторите. От Площада на революцията започваха няколко улици, по чийто мокър паваж крачеха хора с дебели дрехи. Имаше голямо движение, а студеният въздух беше наситен с въглероден двуокис.

Мичънър хвърли поглед към Катерина, която бавно оглеждаше площада. Очите ѝ се спряха на сградата на бившата комунистическа партия — грозно чудовище в сталински стил, — и по-точно на един от балконите на първия етаж.

— От него Чаушеску произнесе последната си реч — прошепна тя. — А аз стоях ей там... — Пръстът ѝ се насочи към северния край на площада. — Чувствах се странно. Осветен от прожекторите, този самозабравил се глупак обяви, че е обичан от всички. — Огромната сграда се очертаваше застрашително на фона на нощното небе, но очевидно вече не я смятаха за нещо важно, тъй като тънеше в мрак. — Телевизията предаваше събитието и речта му достигаше до всички краища на страната. Но гордата му надменност се стопи в момента, в който хората започнаха да скандират „Тимишоара, Тимишоара“.

Мичънър беше запознат със събитията в северния град Тимишоара, където един млад свещеник бе дръзнал да се обяви срещу режима на Чаушеску. Отлъчването му от реформираната православна църква, контролирана от правителството, беше предизвикало масови протести в цялата страна. Шест дни по-късно площадът, който в момента се разстилаше пред очите му, се беше превърнал във вулкан на недоволството и насието.

— Ако можеше да видиш лицето му, Колин — прошепна Катерина, имайки предвид лицето на диктатора. — Именно изписаната върху него нерешителност и дълбоко смайване ни подтикна към действие. Разкъсахме полицейските кордони и... вече нямаше връщане

назад. Докараха танкове и пожарни, а накрая започнаха да стрелят. В онази нощ изгубих много приятели.

Мичънър стоеше с ръце в джобовете и гледаше парата, която излиташе от устата му. Остави Катерина да се отдаде на спомените, защото беше горда с тях. А и той също.

— Хубаво е, че се върна.

Тя се извъртя към него. Няколко двойки се разхождаха по площада, хванати за ръце.

— Липсваше ми, Колин — прошепнаха устните ѝ.

Някъде беше чел, че в живота на всеки има по един човек, който докосва най-съкровените струни в душата му. Онова скъпоценно и свято местенце, към което всеки се завръща в труден момент, търсейки утехата на спомените. За него този човек беше Катерина. Сериозно се безпокоеше от невъзможността мястото ѝ да бъде заето от църквата и бога.

Тя пристъпи към него.

— Какво искаше да каже отец Тибор с препоръката си папата да изпълни волята на Дева Мария?

— Де да знаех — поклати глава Мичънър.

— Но би могъл да разбереш.

Той разбра какво има предвид и извади от джоба си писмото на отца.

— Знаеш, че не мога да го отворя.

— Защо? Ще го прехвърлим в друг плик. Папата нищо няма да разбере.

Но за този ден прегрешенията му бяха предостатъчно.

— Аз ще разбера — тръсна глава той и прибра плика обратно въпреки кухия начин, по който прозвучаха думите му.

— Климент си е отгледал верен слуга — отбеляза Катерина. — Не мога да му го отрека.

— Той е моят папа и аз му дължа уважение.

Устните ѝ се разкривиха в позната гримаса.

— Цял живот ли ще служиш на папите? — попита тя. — А кога ще се погрижиш за себе си, Колин Мичънър?

Този въпрос той си го задаваше от години. Какво ще стане с него? Нима последната мечта на живота му ще бъде кардиналската шапчица? И след нея ще има грижата единствено да пази престижа на

алената мантия? Хората като отец Тибор вършат онова, което върши всеки проповедник. Кожата му отново усети топлите тела на дечицата, които се притискаха в него, а в ноздрите го лъхна вонята на отчаянието им. Отново потръпна от остро чувство за вина.

— Искам да бъдеш спокоен, Колин — подхвърли Катерина, която внимателно го наблюдаваше. — Няма да кажа на никого за това, което става тук.

— Включително и на Том Кийли? — не се сдържа той. Зададе въпроса с тон, който го накара да съжалява.

— Да не би да ревнуваш?

— А трябва ли?

— Изглежда, имам слабост към духовниците.

— Но с Том Кийли бъди внимателна. Не знам защо имам чувството, че той е като онези, които са хукнали да бягат при първите изстрели, прозвучали на този площад. — Забеляза как челюстите ѝ се стягат, но въпреки това добави: — А не като теб.

По лицето ѝ пробяга усмивка.

— Изправих се пред танковете заедно с още стотина души.

— Не ме карай да се тревожа — въздъхна той. — Просто не искам да си представя какво е могло да се случи. Като нищо е можело да пострадаш, при това сериозно.

— Повече, отколкото вече съм пострадала? — хвърли му кос поглед тя.

Катерина излезе от стаята на Мичънър и заслиза по скърцащите стъпала. Бе му предложила да се видят на закуска и да поговорят още веднъж преди обратния му полет за Рим. Той бе приел без учудване новината, че е наела стая на етаж под него, а тя на свой ред не му бе споменала, че също се връща в Рим, но с по-късен полет.

Вече започваше да съжалява за ангажимента, който бе поела пред кардинал Алберто Валендреа. Това, което беше започнало като стъпка в посока, обещаваща кариера, бързо се превръщаше в подла измама спрямо мъжа, когото все още обичаше. Беше ѝ трудно да лъже Мичънър. Ако баща ѝ знаеше какво върши, сигурно би потънал вдън земя. Тази мисъл я разтревожи допълнително, защото от доста време насам разочароваше родителите си.

Стигна пред вратата на стаята си, отключи и влезе. Първото нещо, което видя, беше усмихнатото лице на отец Паоло Амбрози. Стресна се, но бързо успя да се овладее. Инстинктивно усещаше, че ще направи грешка, ако покаже, че се страхува от него. Откровено казано, очакваше подобна визита, тъй като Валендреа я предупреди, че Амбрози ще я потърси. Затвори вратата, съблече палтото и се насочи към лампата до леглото.

— Не е ли по-добре да останем на тъмно? — подхвърли Амбрози.

Тя забеляза, че е облечен с черен панталон и тъмно поло. На раменете му беше наметнато тъмно палто. Тези дрехи нямаха нищо общо с духовния му сан. Тя сви рамене и хвърли палтото си на леглото.

— Какво научихте?

Тя се замисли за момент, после накратко му разказа за сиропиталището и онова, което бе научила от Мичънър, пропускайки няколко от най-важните факти. По същия начин описа и срещата с отец Тибор, включвайки в разказа си предупреждението му към папата.

— Трябва да разберете какъв е отговорът му — рече Амбрози.

— Колин не иска да отвори писмото — сви рамене тя.

— Намерете начин.

— Какъв според вас трябва да бъде той?

— Качете се горе. Съблазнете го. Изчакайте го да заспи и прочетете писмото.

— А защо вие не го направите? Сигурна съм, че вашият интерес към свещениците е далеч по-голям от моя!

Амбрози внезапно се стрелна напред, впи костеливите си пръсти в гърлото ѝ и я повали на леглото. Хватката му беше хладна и обиграна. Заби коляно в гърдите ѝ и я закова върху матрака. Беше много по-силен, отколкото изглеждаше.

— За разлика от кардинал Валендреа аз не мога да търпя голямата ти уста! — просъска той. — Напомням ти, че се намираме в Румъния, а не в Рим! Тук всеки ден изчезват хора и никой не се интересува! Искам да научиш съдържанието на писмото. Ако не го направиш, при другата ни среща няма да съм толкова въздържан! — Коляното му се заби още по-болезнено в гърдите ѝ. — И запомни, че не обичам да повтарям. Утре ще те открия по същия начин, по който те открих днес.

Тя изпита желание да го заплюе в лицето, но желязната хватка около шията ѝ я предупреди да не го прави. Амбрози я пусна и тръгна към вратата. Катерина се хвана за гърлото, пое с мъка дъх и скочи на крака. Амбрози светкавично се обърна и в ръката му мътно проблесна пистолет. Тя се закова на място.

— Мръсник! Отвратителен гангстер!

— Историята учи, че границата между доброто и злото често е тънка и незабележима — сви рамене той, отвори вратата и небрежно подхвърли: — Приятни сънища.

Ватикана

23:40 ч.

На вратата на спалнята се почука и Валендреа смачка цигарата си в пепелника. В продължение на почти час не беше вдигнал очи от книгата. Обичаше американските трилъри, които му помагаша да се откъсне от света на протокола и внимателно преценените слова. Вечер редовно се отдаваше на един друг свят — този на загадките и интригите, а Амбрози имаше грижата да му доставя последните заглавия.

— Влез — извика той.

В процепа надникна лицето на иконома.

— Преди минута ми се обади по телефона, ваше преосвещенство. Светият отец отново е в архива, а вие заповядахте да ви информираме за това.

Кардиналът свали очилата за четене и затвори книгата.

— Добре, благодаря.

Икономът се оттегли.

Валендреа набързо облече някакъв пуловер и нахлузи панталоните си. След това обу чифт маратонки, излезе в коридора и се насочи към личния си асансьор. Кабината спря на приземния етаж. Държавният секретар тръгна по дългите коридори на апостолическия дворец. Тишината се нарушаваше единствено от тихото жужене на камерите, които извръщаха стъклените си очи по посока на стъпките му. Нямаше опасност да срещне, когото и да било, защото през нощта дворецът беше абсолютно изолиран.

Влезе в залата. Премина бързо покрай високите мраморни полици и се насочи към вратата от ковано желязо, която пазеше достъпа до тъй важното хранилище. Климент стоеше под светлината на лампата, с гръб към него. Беше облечен в бяла ленена дреха.

Вратичките на стария сейф зееха широко отворени. Валендреа не направи опит да замаскира появата си. Беше настъпил часът на конфронтацията.

— Влез, Алберто — каза, без да се обръща, германецът.

— Откъде знаеш, че съм аз?

— Че кой друг може да бъде? — попита папата и се обърна да го погледне.

Кардиналът пристъпи към светлината. Не беше влизал тук от далечната 1978 г. Тогава мрачното, подобно на пещера помещение се осветяваше от няколко електрически свещи, но днес на тяхно място имаше множество луминесцентни тръби, които обливаха всичко със студеното сияние. Познатото дървено сандъче стърчеше с отворен капак от познатото чекмедже. По стените му личаха остатъци от восък.

— Научих, че си идвал тук в компанията на Павел — подхвърли папата и махна с ръка към сандъчето. — Присъствал си на отварянето му. Той беше ли шокиран, Алберто? Намръщи ли се старият глупак, след като прочете словата на Мадоната?

Валендреа нямаше намерение да му доставя удоволствие, като му каже истината.

— Павел беше папа, какъвто ти никога няма да бъдеш — отговори той.

— Беше упорит като магаре и не отстъпваше лесно — поклати глава Климент. — Получи уникален шанс да направи нещо значимо, но отстъпи пред силата на собствената си надменност и арогантност. — Ръката му вдигна един сгънат лист хартия, който лежеше редом със сандъчето. — Прочел е това, но е поставил себе си пред Бог.

— Той умря само три месеца по-късно. Какво би могъл да направи?

— Всичко, което е поискала от него Мадоната.

— Какво по-точно, Якоб? Какво е толкова важно? Третата тайна на Фатима призовава за вяра и покаяние, нищо повече. Какво би могъл да направи Павел?

— Лъжеш много добре — отсече Климент, без да променя позата си.

Валендреа с мъка обузда сляпата ярост, която се надигна в душата му.

— Ти луд ли си? — просъска той.

— Знам за *повторното* ти посещение тук! — направи крачка към него папата.

Кардиналът не отговори.

— Сътрудниците в архивите акуратно отбелязват всяко посещение в тази зала, правят го от векове. На 19 май 1978 година ти си бил тук заедно с Павел. Един час по-късно си се върнал, но сам.

— Изпълнявах поръчение на светия отец. Той ми нареди да се върна.

— Положително, особено като се има предвид съдържанието на това сандъче.

— Беше ми заповядано отново да го запечатам с восък, също и чекмеджето.

— Но преди да изпълниш заповедта, си прочел съдържанието му. И кой би могъл да те обвини? Млад духовник, част от папския антураж. А твоят кумир — папата, току-що се е разстроил дълбоко от словата на Дева Мария.

— Не можеш да знаеш дали се е случило подобно нещо.

— Ако не се е разстроил, значи е бил по-голям глупак, отколкото го смятах. — В очите на Климент се появи стоманен блясък. — А ти не само си прочел написаното, а и си прибрал част от него. Някога това сандъче е съдържало четири листа хартия. Два от тях представляват описанието на третата тайна, направено през 1944 година от сестра Лусия. А другите два са превод на това описание, дело на отец Тибор през 1960-та. Запечатаното от теб сандъче не е отваряно до 1981 година, когато Йоан Павел II за пръв път се запознава с третата тайна на Фатима. Това става в присъствието на няколко кардинали, които потвърждават, че печатът на Павел е бил непокътнат. Всички присъстващи на събитието са категорични, че след отварянето на сандъчето в него е имало само два листа — единият написан от сестра Лусия, а другият — съответният превод на отец Тибор. Деветнайсет години по-късно, през 2000 година, когато Йоан Павел най-после прави третата тайна публично достойние, в сандъчето пак се съхраняват само два листа. Как ще обясниш това, Алберто? Къде са другите два листа, които са били вътре през 1978 година?

— Нищо не знаеш...

— Знам, за нещастие и на двамата ни. А ти си пропуснал нещо, което има съществено значение. Преводачът на Йоан XXIII — един свещеник на име отец Тибор, преписва двете страници на третата тайна в бележника си, след което прави и две страници превод. Той предава оригиналите на папата, но по-късно забелязва, че в бележника

му са останали следи от написаното. Почерня ги с молив и така се сдобива с две копия: едното съдържа оригиналните записки на сестра Лусия, а другото — собствения му превод. — Климент вдигна листа, който държеше в ръка. — Ето едното тук, наскоро го получих от Тибор.

Валендреа запази леденото си изражение.

— Мога ли да го видя?

— Моля — усмихна се папата.

Кардиналът пое листа и сърцето му се сви. Веднага позна закръгления женски почерк и старателно изписаните десетина реда на португалски, чийто смисъл не разбираше.

— Португалският е роден език на сестра Лусия — подхвърли папата. — Аз си направих труда да сравня стила, формата и почерка от факсимилето на отец Тибор с тези от първата част на оригинала, която си бил любезен да оставиш в сандъчето. Те са абсолютно идентични.

— Има ли и превод? — попита Валендреа, прикривайки чувствата си.

— Има и преподобният отец беше така добър да ми го изпрати. — Ръката му махна по посока на сандъчето. — Той е там, където му е мястото.

— През 2000 година бяха публикувани снимки на оригиналния текст на сестра Лусия. Този отец Тибор може би ги е прекопирал. — Валендреа поклати листа в ръката си. — И това да е обикновена фалшификация.

— Защо ли бях сигурен, че ще го кажеш? — усмихна се Климент. — Може, но не е. И двамата прекрасно го знаем.

— Затова ли постоянно идваше тук? — попита кардиналът.

— А ти как би постъпил на мое място?

— Щях да игнорирам тези писания.

— Не мога да го направя — поклати глава Климент. — Заедно с копията си отец Тибор ми изпрати и един прост въпрос: *Защо лъже църквата?* Ти знаеш отговора, нали? Никой не е лъгал. Защото, когато Йоан Павел II огласява третата тайна, никой не е подозирал, че посланието е непълно. С изключение на теб и отец Тибор.

Валендреа направи крачка назад, бръкна в джоба си и извади запалката, която механично бе прибрал, преди да тръгне надолу. Щракна я под листа в ръката си и го пусна да изгори на пода.

Климент не направи опит да го спре. Кардиналът вдигна крак и стъпка черната пепел. Сякаш се бореше с дявола. После закова заплашителен поглед върху лицето на Климент.

— Дай ми превода на проклетия свещеник! — просъска той.

— Не, Алберте. Той ще си остане в сандъчето.

Първата му мисъл беше да избута стареца и да изпълни това, което трябваше. Но в същата секунда на вратата се изправи нощния префект.

— Затвори сейфа! — заповяда му Климент и префектът побърза да се подчини.

Папата хвана ръката на Валендреа и го изведе от помещението. Той понечи да се отскубне, но присъствието на дежурния служител го спря. Изчака, докато се отдалечат на достатъчно разстояние, и едва тогава освободи ръката си.

— Исках да знаеш какво те чака — промълви папата.

Но нещо не беше наред.

— Защо не направи опит да ме спреш, когато запалих онзи лист? — попита кардиналът.

— Перфектна работа, Алберто — усмихна се папата. — Прибираш незабелязано двата листа и край. Нали така? Дните на Павел са преброени и не след дълго той заема мястото си в криптата. Сестра Лусия има забрана да говори по тази тема с когото и да било, а скоро и тя умира. Никой не знае какво е било съдържанието на сандъчето, с изключение на някакъв неизвестен български преводач. Но годината е 1978-а, изтекло е много време. И през ум не ти минава да се безпокоиш за него. Сигурен си, че само ти знаеш за съществуването на другите две страници. Дори и някой да забележи липсата им, ти винаги можеш да се оправдаеш с факта, че от архивите редовно изчезват документи. Ако преводачът случайно се появи, той не може да докаже нищо без страниците. Твърденията му ще бъдат възприети като празни приказки.

Валендреа нямаше намерение да отговоря. Вместо това отново попита:

— Защо не ме спря, когато изгорих онзи лист?

Папата се поколеба за момент, после поклати глава.

— Ще разбереш, Алберто, ще разбереш.

После се отмести в страни, позволявайки на префекта да заключи решетъчната врата.

Букурещ

Събота, 11 ноември, 6:00 ч.

Катерина спа зле. Гърлото я болеше от хватката на Амбрози, беше бясна на Валендреа. Първата ѝ мисъл беше да го прати по дяволите и да разкаже истината на Мичънър. Но това означаваше да разруши крехката близост, породила се снощи между тях. Колин никога нямаше да повярва, че се е съюзила с Валендреа главно заради шанса да бъде близо до него. Щеше да съзре единствено предателството и вероятно щеше да има право.

А квалификацията на Валендреа, направена от Том Кийли, се оказа абсолютно точна. „Амбициозен мръсник“, беше казал той. Дори не подозираш колко си прав, намръщи се тя и отново разтри наранената си шия. Но Кийли беше прав и в друго. Веднъж ѝ беше подхвърлил, че кардиналите се делят на два вида: едните искат да станат папи, а другите *страшно много* искат. Към тях сега можеше да се добави и още един вид — онези, които *ламтят* за папския престол. Като Алберто Валендреа.

Изпита чувство на омраза и отвращение към себе си. Бе успяла да стъпче и онази крехка невинност, което се излъчваше от Мичънър. Той бе човек, който не криеше убежденията и вярата си. И винаги щеше да си остане такъв. Може би точно с това я привличаше. Жалко, че църквата не позволява на своите верни служители да бъдат щастливи. Жалко, че тяхното щастие е зависело и винаги щеше да зависи от каноническите правила. Проклет да е римокатолическата църква! Проклет да е Алберто Валендреа!

Беше спала с дрехите си, но вече два часа беше будна и се слушваше за стъпки над главата си. Те най-сетне се появиха и дъските на пода проскърцаха. Тя проследи с очи движенията на Колин из стаята. Чу водната струя в умивалника и зачака неизбежното. Секунди по-късно стъпките му се прехвърлиха в коридора, а вратата се затвори.

Катерина стана, излезе в коридора и се насочи към стълбището. Появи се горе в момента, в който вратата на тоалетната се затваряше. Поколеба се само миг, изчакавайки да чуе шума на душа. После изтича на пръсти към вратата на стаята му, надявайки се да не е променил навиците си. Някогашният ѝ приятел не обичаше да заключва нищо.

Вратата се отвори. Катерина се шмугна вътре и очите ѝ моментално откриха пътническия му сак. После се прехвърлиха на якето и панталоните, с които беше облечен снощи и които лежах небрежно на един от столовете. Претърси джобовете им и извади писмото на отец Тибор. Разкъса плика без никакво колебание.

Свети отче,

Воден от пламенната си обич към нашия Господ Бог, аз спазих клетвата, която дадох на Йоан XXIII. Но един инцидент отпреди няколко месеца ме накара да преосмисля своя дълг. Почина едно от децата в сиропиталището, в което работя. В последните си мигове, измъчвано от непоносима болка, то ме попита дали Господ ще му прости и ще го приеме в рая. Не можех да си представя, че тази невинна душа се нуждае от прошка, но го уверих, че Господ е всеопрощаващ. Детето поиска да му обясня как става това, но смъртта ме изпревари. В този момент осъзнах, че и аз трябва да търся прошка. Свети отче, отдавах голямо значение на клетвата, която дадох на своя папа. Спазвах я в продължение на четирийсет години, но сега имам чувството, че небето не бива да бъде предизвиквано. Излишно е да съветвам Вас, божия наместник, какво трябва да се направи. То зависи изцяло от Вашата благословена съвест и указанията на нашия Бог и Спасител. Но искам да Ви задам и един друг въпрос: каква степен на нетолерантност ще ни позволи Той? Моля да бъда извинен, ако този въпрос Ви се стори непочтителен, но Вие сам поискахте скромното ми мнение и аз Ви го давам.

Катерина прочете писмото още веднъж. Отец Тибор беше точно толкова лаконичен, колкото и по време на вчерашния им разговор. И предлагаше нови загадки. Сгъна листа и го пхна в един бял плик, който бе намерила в стаята си. Оказа се, че е малко по-голям от оригиналния, но разликата беше трудно забележима.

Плъзна плика в джоба на якето и побърза да излезе от стаята.

Душът спря в момента, в който мина покрай вратата на банята. Представи си как Мичънър се облича, без да подозира за новото ѝ предателство. Поколеба се за миг, после се спусна по стълбите, без да се обръща. Чувстваше се още по-зле.

Ватикана

7:15 ч.

Валендреа отмести закуската си. Нямаше апетит. През нощта спа неспокойно, сънувайки един и същ кошмар, който още витаеше в съзнанието му.

Видя собствената си коронация. Осем монсеньори бяха качили на раменете си специалната папска носилка, наречена *sedia gestatoria*, върху която беше монтиран папският трон — дъвен и позлатен, с копринен балдахин отгоре. Около него се скупчваха кардиналите, облечени в официалните си мантии, а зад тях тълпата възторжено приветстваше новия божи наместник на земята. На площада се бяха струпали поне един милион души, стотици други милиони наблюдаваха церемонията по телевизията.

Но странно защо той беше гол. Никакви дрехи, никаква корона. Чисто гол. Изпитваше остро чувство на срам от тази голота, но множеството не я забелязваше. Въпреки това махаше на хората, а те му отвръщаха с бурни аплодисменти. Защо никой не виждаше голотата му? Изпитваше силно желание да се прикрие с нещо, но не смееше да помръдне върху позлатения трон. Ако се изправи, хората вероятно ще забележат голотата му. Дали ще започнат да му се присмиват? Дали ще го засият с подигравки? После сред многохилядната тълпа изплува едно лице.

Лицето на Якоб Фолкнер.

Немецът беше облечен в разкошни папски одежди — палиум, митра и мантия. Одеждите, които би трябвало да носи Валендреа. А думите му бяха по-силни от псалмите, музиката и глъчта на площада.

Радвам се, че си ти, Алберто.

Какво имаш предвид?

Ще видиш, Алберто.

Събуди се, облян в лепкава пот. След известно време отново се унесе, а кошмарът се завърна. Принуди се да стане и да се подложи на горещите струи на душа. По време на бръсненето се поряза два пъти, а

след това се подхлъзна и без малко не се строполи на мокрите плочки в банята. Вълнението му беше чуждо, не беше свикнал да се страхува.

Искам да знаеш какво те чака, Алберто.

Снощи проклетият немец беше страшно доволен от себе си.

А сега той прекрасно разбираше защо.

Защото Якоб Фолкнер знаеше какво точно се беше случило през 1978 г.

* * *

Валендреа отново влезе в хранилището. Изпълнявайки изричната заповед на папата, началникът на архива отвори сейфа и се оттегли.

Валендреа издърпа бронзовото чекмедже и извади дървеното сандъче. Носеше със себе си восък, запалка и личния печат на Павел VI. С него щеше да запечата сандъчето, за да осигури, също като Йоан XXIII, неприкосновеността на тайната, заключена в него.

Свали капака и се увери, че двата плика са вътре. Все още помнеше шокираното изражение на Павел, след като бе прочел първия. А папата не беше от хората, които лесно издават чувствата си. Но в това изражение, макар и за миг, се долови още нещо.

Страх.

Заби поглед във вътрешността на дървеното сандъче. Третата тайна на Фатима беше там, разделена в два плика. Даваше си сметка, че се готви да извърши нещо нередно, но знаеше, че никой няма да научи. Протегна ръка и взе горния — същия, който бе предизвикал необичайната реакция на папата.

Извади двата листа, остави настрана португалския текст и прегледа превода.

В рамките на една секунда разбра какво трябва да направи. Дали Павел не го върна тук именно за това? Той знаеше, че Валендреа ще прочете текста, а после ще извърши нещо, което е недопустимо за един папа.

Преводът потъна под дрехата му, последван от оригиналния текст на сестра Лусия. Спокойно отвори втория плик и прочете съдържанието му.

Нищо от решаващо значение.

Той сгъна двата листа и ги върна в сандъчето, след което старателно го запечата.

* * *

Валендреа заключи външната врата на апартамента и се насочи към спалнята си. Отвори един шкаф и извади малка бронзова кутия. Тя беше подарък от баща му за седемнайсетия му рожден ден. И до ден-дневен вътре се съхраняваха най-ценните му неща — снимки на родителите, нотариални актове, акции, първият му требник и броеницата, която му подари Йоан Павел II.

Той издърпа малкото ключе, окачено на шията му. Отвори кутията и пръстите му нетърпеливо разровиха документите. На дъното се показаха двата сгънати листа, които беше измъкнал от архива през 1978 г. Съдържанието на единия беше на португалски, а на другия — на италиански. Това беше непубликуваната половина на третата тайна от Фатима.

Извади листовете. Нямахше сила отново да прочете съдържанието им. Един път му стигаше. Влезе в банята, накъса ги на дребни парченца и ги пусна в тоалетната. Миг колебание, после натисна сифона. Край. Нямахше ги. Най-сетне.

Сега оставаше да унищожи последното факсимиле на Тибор. Но това можеше да стане само след смъртта на Климент. Освен това искаше да изслуша и отец Амбрози. Преди около час се беше опитал да се свърже с него по сателитния телефон, но без успех. Обзет от нетърпение, той вдигна слушалката на телефона в банята и отново набра номера. Амбрози отговори веднага.

— Какво стана?

— Снощи си поговорих с нашето ангелче. Не научих кой знае какво, но днес очаквам повече.

— Забрави! — разпореди се Валендреа. — Плановете се промениха. Сега искам нещо друго.

Трябваше да подбира думите си, защото разговорите по сателитен телефон лесно стават чуждо достойние.

— Слушай ме внимателно.

Букурец

6:45 ч.

Мичънър се облече и хвърли мръсното бельо в сака си. Искаше му се да скочи в колата и да отиде при децата в Златна. Зимата приближаваше, а отец Тибор му беше разказал за трудностите, с които трябва да се преборят, за да поддържат топлината на бойлерите. Миналата зима тръбите замръзнали и персоналът бил принуден да събира дърва в гората за примитивните печки, които използвали. Тибор се надяваше, че тази зима това няма да се повтори, защото още през лятото отоплителната инсталация била ремонтирана от неколцина доброволци.

Най-голямото му желание било през следващите три месеца да не загубят нито едно дете. Миналата година умрели три, които били погребани в съседното гробище. На какво служи толкова много страдание? — запита се Мичънър. Самият той беше извадил късмет, но основната задача на ирландските „центрове за раждане“ бе ясна от момента на тяхното създаване — да се търсят приемни родители за изоставените деца. Макар и на високата цена родните им майки да не ги видят повече. Много пъти се беше опитвал да си представи лицето на ватиканския бюрократ, който е одобрил тази жестокост, без да го е грижа за болката на хората. Римокатолическата църква наистина е една жестока политическа машина, която мачка инакомислещите в продължение на две хилядолетия, без да се смущава от протестантската революция, вътрешните си противоречия и плячкосването, на което я бе подложил Наполеон. Но защо същата тази църква се страхува от това, което може да каже едно обикновено селско момиче от Фатима? Какво значение може да има то?

Очевидно имаше. И то голямо.

Преметна през рамо сака си, спусна се един етаж по-долу и се насочи към стаята на Катерина. Бяха се разбрали да закусят заедно, преди той да потегли за летището. Но на вратата беше залепено листче.

Колин, реших, че ще е по-добре да не се виждаме, за да запазим онова, което изпитахме снощи: двама стари приятели, които се наслаждават на срещата си. Желая ти всичко най-хубаво в Рим, защото го заслужаваш.

Винаги твоя, Кейт

Усети, че изпитва облекчение, вероятно защото не знаеше какво да ѝ каже. В Рим нямаше начин да продължат приятелството си. Дори и най-лекото отклонение щеше да му струва кариерата. Но беше доволен, че се разделиха нормално. Може би най-сетне бяха сключили примирие. Надяваше се да е така.

Скъса листчето и отиде да пусне парченцата в тоалетната, която и тук се помещаваше в дъното на коридора. Това му се стори странна и напълно излишна подробност, но бележката ѝ трябваше да изчезне. Нищо не биваше да го свързва с нея, абсолютно нищо. Защо? Отговорът бе: заради протокола и имиджа. Но не му беше ясно друго: защо започна да ненавижда и двете причини.

Мичънър отвори апартаментата си на четвъртия етаж на апостолическия дворец. По традиция личният секретар заемаше помещенията, които се намираха непосредствено до покоите на папата. Преди три години, когато се нанесе тук, той изпита глупавата надежда, че ще получи помощ от духовете на предишните обитатели. Но бързо разбра, че тези духове ги няма и никога не ги е имало. И следователно трябва да разчита единствено на себе си.

От летището се прибра с такси, предпочитайки го пред служебната кола. По този начин изпълни докрай изискването на Климент за пълна анонимност на краткото си пътуване. Влезе във Ватикана през площад „Свети Петър“, облечен като хилядите туристи наоколо.

Съботата не беше работен ден за курията. Повечето офиси бяха затворени, с изключение на няколко канцеларии в държавния секретариат. Отби се в собствената си служба, откъдето го уведомиха, че папата е заминал за Кастел Гандолфо и ще се върне чак в понеделник. Имението се намирало на трийсетина километра от Рим и

вече четиристотин години се използваше за лятна резиденция на папите. Последните от тях, в крак с модерните времена, предпочитаха спокойната му атмосфера като убежище от горещото римско лято, ползвайки услугите на служебни хеликоптери.

Мичънър знаеше, че папата много обича тази вила, но се безпокоеше от факта, че посещението отсъстваше от предварителната му програма. Един от сътрудниците му подхвърли, че папата го обяснил с желанието си да прекара ден-два в провинцията и нищо повече. Промяната не останала незабелязана и няколко репортери позвънили да се позаинтересуват за здравословното състояние на светия отец. Това се случваше при всички промени в предварително обявената програма, но любопитството на медиите неизменно биваше задоволявано със стандартната декларация на ватиканската пресслужба: *Светият отец се радва на добро здраве и ние му желаем дълъг живот.*

Това обаче не прогони тревогата от душата на Мичънър и той позвъни на помощника си, който бе придружавал папата по време на пътуването.

— Какво прави той там?

— Каза, че искал да се порадва на езерото и да се поразходи в градината.

— Пита ли за мен?

— Не.

— Предай му, че съм се върнал.

Един час по-късно телефонът в апартамента му иззвъня.

— Светият отец желае да ви види. Каза, че едно извънградско пътуване ще ви се отрази много добре. Разбирате ли какво има предвид?

Мичънър се усмихна и хвърли поглед на часовника си. Три и двайсет следобед.

— Предай му, че на свечеряване ще бъде там.

Очевидно Климент не искаше Колин да използва хеликоптера, въпреки че швейцарските гвардейци предпочитаха въздушния транспорт. Позвъни в гаража и помоли да му приготвят една кола без отличителни знаци.

Пътят се виеше на югоизток, сред маслиновите горички на възвишенията Албано. Папският комплекс „Гандолфо“ се намираше на брега на езеро със същото име и се състоеше от две сгради: вила „Барберини“ и вила „Чибо“ разположени сред прелестни, добре поддържани градини. Далеч от грохота на големия град, това място излъчваше спокойствие и осигуряваше уединение.

Откри Климент в зимната градина. Отново беше влязъл в ролята на папски секретар, с черно расо с бяла римска якичка и пурпурен пояс. Папата се беше изтегнал на дървен стол и наблюдаваше градината. Подвижните стъклени панели, играещи ролята на външни стени, блестяха под лъчите на следобедното слънце във въздуха се носеше сладкият аромат на нектар.

— Колин, вземи си един от онези столове — усмихнато подвикна той.

— Изглеждаш добре — отвърна на усмивката му Мичънър.

— Че кога съм изглеждал зле? — засмя се Климент.

— Знаеш какво имам предвид.

— Наистина се чувствам добре — кимна папата. — Вероятно ще се зарадваш, като ти кажа, че днес съм си изял и закуската, и обяда. А сега разказвай какво стана в Румъния. Всичко, до последния детайл.

Мичънър направи сбит отчет на събитията от пътуването си, пропускайки само срещите с Катерина. После му подаде писмото на Тибор.

— А какво точно ти каза той? — попита Климент, след като прочете съдържанието му.

Мичънър му предаде дума по дума разговорите си с възрастния свещеник, след което добави:

— Говореше с недомлъвки. Не каза кой знае какво, но личеше неприязненото му отношение към църквата.

— Мога да го разбера — промърмори Климент.

— Беше много обезпокоен от начина, по който Светия престол се отнася към третата тайна. Намекна, че посланието на Дева Мария е умишлено пренебрегнато. Няколко пъти повтори, че трябва да се изпълнят нейните указания. Безусловно и без забавяне. Веднага.

Старецът бавно вдигна очи към лицето му.

— Спомена и за Йоан XXIII, нали?

Мичънър кимна.

— Разкажи ми.

Климент го изслуша и с уважение поклати глава.

— Отец Тибор е единственият жив човек, който е присъствал на това събитие. Какво мислиш за него?

Пред очите на папския секретар отново изплува картината на сиропиталището.

— Мисля, че беше искрен, но веднага си пролича, че е упорит човек — отвърна той, пропускайки да добави „като теб, свети отче“. — Якоб, няма ли най-сетне да ми кажеш за какво става въпрос?

— Налага се да предприемеш още едно пътуване.

— Още едно?

— Точно така — кимна Климент. — Този път до Междугорие.

— В Босна?! — не можа да повярва на ушите си Мичънър.

— Искам да се срещнеш с един от очевидците.

Секретарят беше запознат със събитията в Междугорие. На 24 юни 1981 г. две местни деца съобщили, че на един от планинските върхове в Югозападна Югославия са забелязали красива жена с пеленаче в ръце. На следващия ден надвечер децата се върнали на мястото заедно с още четири свои приятелчета. Видението се появило отново пред всичките шест деца. Същото се повторило още няколко дни, като всяко от тези деца получавало послания. Местната комунистическа власт обявила, че това е някакъв контрареволуционен заговор, и направила опит да прекрати събирането на много хора, но местността бързо се изпълнила с вярващи. През следващите няколко месеца се появили сведения за чудотворни изцеления и молитвеници, превърнати в злато. Явяванията продължили и по време на гражданската война в Босна, поклонението — също. Днес децата вече са възрастни хора, а районът е преименуван на Босна и Херцеговина. Виденията на петима от очевидците се прекратяват. Тук също има тайни като при Фатима. Пет от децата получили по десет послания от Мадоната, а шестото — девет. Девет са и тайните, които стават обществено достояние, но десетата продължава да е загадка.

— Наистина ли е нужно това пътуване, свети отче? — попита Мичънър, който не изгаряше от желание да посети опустошената от

войната Босна, където редът все още се поддържаше от умиротворителните сили на САЩ и НАТО.

— Искам да науча десетата тайна на Междугорие — отсеке Климент с тон, който изключваше дискусията. — Ще предадеш на очевидеца моята папска заповед, според която той, или тя, трябва да сподели тайната с теб. Единствено с теб и с никой друг.

Мичънър беше твърде уморен от полета и вчерашната напрегната програма, но си даваше сметка, че няма смисъл да спори.

— Кога, свети отче? — тихо попита той.

Старият приятел явно усети умората му.

— След няколко дни. Така няма да привлечем излишно внимание. Отново ти напомням, че всичко трябва да си остане между нас.

Букурещ, Румъния

21:40 ч.

Валендреа разкопча предпазния колан в момента, в който частният „Гълфстрийм“ изскочи от ниските облаци и кацна на пистата на международното летище „Отопени“. Самолетът беше собственост на един италиански промишлен конгломерат, в който тосканската фамилия Валендреа притежаваше внушителен пакет акции, а самият кардинал — представител на същата фамилия, често го използваше за кратки пътувания извън Рим.

Облечен в тъмно цивилно палто, отец Амбрози чакаше на пистата.

— Добре дошъл, ваше преосвещенство — поздрави той.

Румънската нощ беше мразовита и Валендреа беше доволен, че си е взел топли дрехи — цивилни като на помощника му. Визитата му беше неофициална и той не желаше да бъде разпознат от когото и да било. Пое голям риск с пътуването дотук, но то беше неизбежно. Желанието му беше лично да прецени степента на риска.

— Митническа проверка? — попита той.

— Всичко е наред. Тук ватиканските паспорти са на почит.

Качиха се в колата, която ги чакаше с работещ двигател. Амбрози седна зад волана, а кардиналът се настани отзад. Насочиха се по разбитите пътища на север, Букурещ остана зад гърба им. Валендреа за пръв път идваше в Румъния. Беше добре запознат с желанието на Климент да направи официално посещение в тази размирна страна. Но това нямаше да стане, докато той заемаше поста държавен секретар.

— Всяка събота ходи там да се моли — подхвърли от предната седалка Амбрози. — В студ и пек, в кал и сняг. Прави го от години.

Кардиналът кимна. Помощникът му отново демонстрираше високата си компетентност.

Почти час пътуваха в пълно мълчание. Теренът ставаше все по-планински и пътят скоро се превърна в низ от остри завои. Амбрози

намали скоростта, отби на банкета и изключи двигателя. Бяха непосредствено под планинския връх.

— Намира се ей там — подхвърли той, сочейки към тясната пътечка между дърветата.

В светлината на фаровете се виждаше още една кола, отбила на банкета.

— Защо е дошъл? — попита Валендреа.

— От сведенията, с които разполагам, може да се направи заключение, че това място е свято за него. През средновековието църквата била използвана от местните благородници. Когато страната попаднала под турско робство, в нея били изгорени живи всички вярващи. Изглежда, че черпи сили от саможертвата им.

— Искам да разбера нещо — промърмори Валендреа. Помощникът му седеше неподвижно, вперил поглед в стъклото пред себе си. — Предстои ни да престъпим правилата. Трябва да го сторим, защото залогът е висок. Не бих поискал това от теб, ако не беше огромното му значение за църквата.

— Няма нужда да ми обяснявате — меко промълви Амбрози. — Достатъчно е да го пожелаете.

— Силата на вярата ти е впечатляваща — доволно кимна кардиналтът. — Но ти си войник на бога, а войниците трябва да знаят за какво се сражават. Затова чуй какво ще ти разкажа.

* * *

Излязоха от колата. Амбрози тръгна напред, следван от Валендреа. В небето с цвят на тъмно кадифе блестеше яркият диск на луната, чиято форма беше съвсем близо до съвършената окръжност. След петдесетина метра по горската пътека пред очите им изплуваха неясните очертания на църквата. Очите на Валендреа се нагодиха към тъмнината и успяха да различат древните розетки и фризове. Каменните стени бяха потъмнели от времето, което беше изтрило и границите между отделните гранитни блокове, превърнали се в едно цяло. Отвътре не струеше никаква светлина.

— Отец Тибор! — извика на английски Валендреа.

На прага се появи тъмна човешка фигура.

— Кой е там?

— Аз съм кардинал Алберто Валендреа. Дойдох да разговарям с вас.

Тибор излезе навън.

— Първо личният секретар на папата, а сега и държавният секретар — промърмори той. — Необичайно внимание към един скромен свещеник.

Не се разбра дали сарказмът в забележката му е повече от уважението. Валендреа протегна ръка, а Тибор се отпусна на колене и целуна кардиналския му пръстен, получен лично от Йоан Павел II. Смирението на свещеника беше приятно.

— Моля ви, станете, отче — меко промълви държавният секретар. — Трябва да поговорим.

Тибор се изправи.

— Предполагам, че посланието ми вече е стигнало до Климент — подхвърли той.

— Да, отче. И той ви благодари за него. А аз съм тук, за да науча повече.

— Страхувам се, че нямам какво повече да кажа, ваше преосвещенство — поклати глава Тибор. — Достатъчно прегреших, когато наруших клетвата за мълчание, която дадох на Йоан XXIII.

Валендреа остана доволен от тези думи.

— Което означава, че до този момент не сте говорили с никого по въпроса, така ли? Включително и с хора, които сте изповядвали?

— Точно така, ваше преосвещенство. На никого не съм разказвал това, което зная, с изключение на Климент.

— Включително и на папския секретар, който ви посети наскоро?

— Точно така. Пред него аз само намекнах за истината. Той не знае нищо. Предполагам, че сте запознат с писмения ми отговор.

— Да, запознат съм — излъга Валендреа.

— Значи знаете, че и в него не казвам много.

— Какво ви накара да направите копие на посланието на сестра Лусия?

— Трудно ми е да обясня. Когато изпълних заповедта на Йоан и се върнах към обичайните си задължения, забелязах следите от писеца

върху долните листове на бележника си. Споделих това със своя Бог и той ме посъветва да почерня тези вдлъбнатини.

— А защо ги запазихте през всичките тези години?

— И аз си задавам този въпрос. Не знам защо. Просто ги запазих.

— Но защо в крайна сметка решихте да се обърнете към Климент?

— Защото съм убеден, че не е хубаво това, което се случи с третата тайна. Църквата не постъпи добре със своите последователи. Нещо отвътре ме подтикна да говоря и аз му се подчиних.

Валендреа улови погледа на Амбрози, който леко кимна надясно.

— Да се поразходим, отче — подхвърли той и хвана ръката на Тибор. — Кажете ми, защо посещавате това място?

— А аз се питам как ме открихте тук, ваше преосвещенство — подхвърли възрастният свещеник.

— Вие сте известен с пристрастието си към молитвите. Помощникът ми поразпита тук-там и така научихме за вашите седмични ритуали.

— Това е свято място. Католиците са се молили тук в продължение на петстотин години, то ми носи утеха... — Тибор замълча за момент, после добави: — Но идвам тук и заради Дева Мария.

Вървяха по тясна пътечка, а Амбрози крачеше на няколко метра пред тях.

— Обяснете ми, отче.

— Мадоната е казала на децата, че вярващите трябва да се причестяват всяка първа събота на месеца. А аз го правя тук, предлагайки й своето лично причастие.

— За какво се молите?

— Моля се светът да се радва на мира, предсказан от Дева Мария.

— И аз се моля за същото. Както и светият отец.

Пътеката ги изведе на ръба на дълбока пропаст. Пред очите им се разкри величествената панорама на планинските склонове, облени от сиво-синкаво сияние. Тук-там в гората блещукаха пламъчета, сякаш някой беше запалил огън. На юг се виждаха светлините на Букурещ, на шейсет километра разстояние.

— Каква красота! — възкликна Валендреа. — Гледката е великолепна!

— Често се отбивам тук след молитва — кимна отец Тибор.

— Вероятно за да си починете от ужасите в онова сиропиталище — съчувствено подхвърли Валендреа.

— Тук наистина намирам покой — кимна свещеникът.

— И сега ще го намерите.

Валендреа се обърна и погледна към Амбрози, в чиято ръка проблесна дълъг нож. Помощникът му направи крачка напред и с един замах преряза гърлото на отец Тибор. Очите на стария свещеник се разшириха от изненада, докато се давеше в бликналата кръв. Амбрози пусна ножа, сграбчи го изотзад и го блъсна от скалата. Тялото на свещеника изчезна в мрака. Миг по-късно се разнесе глух тътен, после всичко утихна.

Валендреа стоеше неподвижно, а очите му останаха заковани в отсрещния връх.

— Долу има скали, нали? — тихо подхвърли той.

— Много — кимна Амбрози. — И буен поток. Ще мине доста време, преди да открият трупа.

— Трудно ли ти беше да го убиеш?

— Някой трябваше да го стори — уклончиво отвърна Амбрози.

Кардиналът се втренчи в лицето на близкия си приятел, после вдигна ръка и бавно го прекръсти.

— Прощавам ти този грях, в името на Отца, Сина и Светия Дух — тържествено обяви той.

Амбрози почтително сведе глава.

— Всяка религия има своите мъченици. А ние току-що погребяхме един от последните мъченици на светата църква. — Валендреа се отпусна на колене. — Присъедини се към мен да се помолим за душата на отец Тибор.

Кастел Гандолфо

Неделя, 12 ноември, 12:00 ч.

Мичънър стоеше зад Климент в „папамобила“, докато машината бавно напусна имението и пое по пътя към града. Те беше модифициран модел на „Мерцедес-Бенц“, в задната част, на който имаше място за двама души, изправени между стени от блиндирано стъкло. Това беше превозното средство, което папата използваше за придвижване сред човешкото множество.

Климент беше приел да направи това неделно посещение. В съседното на папското имение селце живееха едва три хиляди души, но всички те бяха изключително предани на светия отец. А той им се отблагодаряваше с по някоя полуофициална визита.

След разговора вчера следобед Мичънър видя папата едва тази сутрин. Макар че обичаше хората и му беше приятно да разговаря с тях, Климент XV си оставаше Якоб Фолкнер — един самотник, който ценеше миговете на уединение. По тази причина нямаше нищо чудно във факта, че беше прекарал вечерта сам. След вечерната молитва почете и се оттегли в спалнята си.

Час по-рано Мичънър бе нахвърлял писмото, с което папата нареждаше на очевидеца от Междугорие да направи подробно описание на тъй наречената „десета тайна“. Климент го подписа без забележки, което означаваше, че пътуването му до Босна е предстоящо. Никак не му се ходеше, но вече не му оставаше нищо друго, освен да се надява, че ще остане там максимално кратко време.

Стигнаха до градчето за броени минути. Площадът беше пълен с хора, които бурно приветстваха появата на папския автомобил. Радостта им беше непресторена. Климент видимо се оживи и започна да маха с ръка, сочейки с пръст хората, които познаваше.

— Колко е хубаво, че обичат своя папа — прошепна на немски той, докато продължаваше да приема приветствията на тълпата.

— Имат всички основания — подхвърли Мичънър.

— Ето каква трябва да е делта за всички, които обличат тази мантия.

Колата продължаваше да си пробива път към центъра на площада.

— Кажй на шофьора да спре — разпореди се Климент.

Мичънър почука два пъти по стъкления панел и автомобилът спря. Папата отвори вратата и стъпи на паважа, моментално заобиколен от четиримата си телохранители.

— Мислиш ли, че е разумно? — тихо подхвърли зад гърба му Мичънър.

— Разбира се — вдигна глава Климент.

Правилата за сигурност изключваха подобна възможност. Папата не трябваше да напуска блиндирания автомобил. Посещението беше уредено едва ден по-рано, без предварително разгласяване, но причините за тревога оставаха.

Климент тръгна към тълпата с разтворени обятия. В тях първи попаднаха невръстни дечица, избутани напред от родителите си. Мичънър знаеше, че невъзможността да бъде баща беше едно от най-големите разочарования в живота на светия отец. Вероятно затова и толкова обичаше децата.

Охраната направи плътен кордон около него, но и хората я улесниха, благоговейно застивайки на място при приближаването на папата. Площадът се огласяше от традиционните възгласи *Viva, Viva!*, с които векове наред са посрещани главите на католическата църква.

Мичънър се задоволи с ролята на наблюдател. Климент XV вършеше това, което бяха вършили папите в продължение на две хилядолетия. *Ти си Петър, и на тоя камък ще съградя църквата Си, и портите адови няма да ѝ надделяят; и ще ти дам ключовете на царството небесно, и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.* Двеста шейсет и седем мъже бяха удостоени с привилегията да бъдат част от една и съща здрава верига. Започваща със свети Петър и завършваща с Климент XV. Пред очите му оживяваше картината, изобразяваща пастира сред стадото.

В съзнанието му проблесна част от третата тайна на Фатима: *Светият отец прекоси един голям, полуразрушен град, от който се излъчваше болка и страдание. Запуши ушите си, за да не чува*

жалните стонове на ранените, и горещо се моли за душите на загиналите. Накрая стигна до планинския връх и падна на колене пред огромния кръст, който се издигаше там. Миг по-късно бе убит от отряд войници, които го засипаха с куршуми и стрели.

Може би точно това предупреждение за опасност бе накарало Йоан XXIII и неговите наследници да скрият съдържанието на посланието. Но през 1981 г. един професионален убиец, изпратен от Москва, действително направи опит да убие Йоан Павел II. Веднага след възстановяването си папата прочете за пръв път третата тайна. Но защо чака цели деветнайсет години, преди да я разкрие на света? Добър въпрос, който несъмнено трябваше да бъде добавен към списъка на неизяснените загадки. Мичънър тръсна глава и прогони тези мисли от главата си. След което отново насочи вниманието си към Климент, който се радваше на обичта на хората. И тревогата му бавно се стопи. Нещо го караше да вярва, че в днешния ден нищо не заплашва скъпия му приятел.

Прибраха се във вилата някъде около два следобед. Обядът беше поднесен в зимната градина и Климент го покани на масата. Хранеха се мълчаливо, наслаждавайки се на цветята и прекрасния ноемврийски следобед. Плувният басейн в съседство беше празен. Той беше построен по настояване на Йоан Павел II, който заяви пред курията, че разходите за подобен лукс са далеч по-малки от тези, които биха съпътствали избора на нов папа.

Менюто се състоеше от телешка супа със зеленчуци — едно от любимите блюда на Климент, поднесена с черен хляб. Мичънър много обичаше черен хляб. Спомни си, че двамата с Катерина често си хапваха такъв — обикновено със сутрешното кафе или на вечеря. Запита се къде ли е тя сега, защо беше напуснала Букурещ, без да се сбогува. Надяваше се, че някой ден ще я види отново — най-вероятно, след като приключи кариерата му във Ватикана и се озове на място без хора като Алберто Валендреа. На място, където може би ще последва зова на сърцето си.

— Разкажи ми за Катерина — обади се Климент.

— Как разбра, че мисля за нея? — стреснато го погледна Мичънър.

— Не беше особено трудно.

На практика той действително изпитваше желание да говори за Катерина.

— Различна е — въздъхна. — Позната, но и загадъчна.

Климент отпи глътка вино от чашата пред себе си.

— Все си мисля, че ако не трябваше да потискам чувствата си, щях да бъда по-добър духовник, по-добър човек.

— Объркването ти е напълно разбираемо — кимна папата и остави чашата. — Защото обетът за безбрачие е грешка.

Мичънър престана да дъвче и вдигна глава.

— Надявам се, че не си изразил публично това свое заключение.

— Пред кого мога да бъда откровен, ако не пред теб? — сви рамене папата.

— А как стигна до него?

— Трентският събор се е състоял преди много време. Но и днес, в двайсет и първи век, ние продължаваме да се придържаме към една средновековна доктрина.

— Тя е част от основите на католицизма.

— Трентският събор с бил свикан в отговор на реформаторското движение на протестантите. Ние изгубихме тази битка, Колин. Протестантите са тук и винаги ще бъдат тук.

Мичънър разбра какво има предвид папата. Съборът в Трент през далечния XVI век беше обявил безбрачието като неразделна част от задълженията на духовника, но едновременно с това беше признал, че то няма божествен произход. Което означаваше, че може да бъде променено, стига църквата да го пожелае. След Трент бяха свикани само още два такива събора — Първи и Втори ватикански, на които не се предприеха никакви действия в тази посока. А сега главата на църквата — единственият човек на света, който би могъл да направи нещо по въпроса — подлагаше на съмнение мъдростта на това безразличие.

— Какво искаш да кажеш, Якоб?

— Нищо не искам да кажа. Просто разговарям с един стар приятел. Защо свещениците не бива да се женят? Защо трябва да запазят своето целомъдрие? Защо им се отказва едно нормално за всички останали хора поведение?

— В личен план съм съгласен с теб. Но курията със сигурност ще бъде на друго мнение.

Климент се приведе над масата и отмести празната чиния.

— Точно там е проблемът — въздъхна той. — Курията винаги ще бъде против нещо, което застрашава нейното съществуване. Знаеш ли какво ми каза наскоро един от нейните представители?

Мичънър поклати глава.

— Че безбрачието трябва да се запази, защото в противен случай рязко ще нараснат разходите по издръжка на свещениците. Ще се наложи да изразходваме десетки милиони в повече за увеличение на заплатите, тъй като свещениците трябва да издържат жени и деца. Можеш ли да си представиш? Това е логиката на днешната църква!

Прав е, каза си Мичънър, но на глас подхвърли:

— Направиш ли дори намек за промяна, Валендреа ще получи силен коз за обработка на кардиналите. Може да се стигне дори до открит бунт.

— Точно в това се съдържа предимството на папата. Моето мнение по религиозни въпроси е непогрешимо. Аз имам последната дума. Не ми е нужно разрешение, никой не може да гласува за свалянето ми от този пост.

— Непогрешимостта също е творение на църквата — напомни му Мичънър. — Следващият папа може да промени статуквото, независимо от това, което си направил ти.

Якоб Фолкнер пощипваше месестата част на ръката си — жест, който издаваше нервността му.

— Имах видение, Колин — прошепна той.

Изтекоха няколко секунди, преди тези думи да проникнат в съзнанието на Мичънър.

— Какво?!

— Дева Мария се яви пред мен...

— Кога?

— Преди много седмици, непосредствено след като получих посланието на отец Тибор. Това беше причината да сляза в архива. Тя ме накара.

Мичънър смаяно поклати глава. В един момент папата говори за отмяната на петвековна догма, а в следващия признава, че му се е явила Мадоната. Даваше си сметка, че този разговор ще остане тук,

сред цветята в градината. Но същевременно в главата му прозвучаха думите на Климент, изречени в Торино: *Ватикана отдавна не предлага възможност за уединение.*

— Разумно ли е да говорим на подобни теми? — подхвърли предупредително той, но Климент сякаш не го чу.

— Вчера тя ми се яви в параклиса. Вдигнах глава и я видях да плува във въздуха сред златистосиньо сияние. — Папата замълча за момент, после тихо добави: — Каза ми, че сърцето ѝ е обкръжено от тръните на неблагоприятността и богохулството, с които хората я пробождат.

— Сигурен ли си, че това бяха точните ѝ думи?

— Да, тя ги каза съвсем ясно — кимна Климент, преплел пръсти. — Не съм сенилен, Колин. Сигурен съм в това видение. — Замълча за миг, после добави: — Такова е имал и Йоан Павел II.

Мичънър беше чувал за това, но замълча.

— Колко сме глупави ние, хората — въздъхна папата, а Мичънър усети, че търпението му започва да се изчерпва. — Дева Мария настоя за Междугорие.

— Това ли е причината да ме изпратиш там?

Климент кимна.

— Тя заяви, че тогава всичко ще се изясни.

Замълчаха. Мичънър не знаеше какво да каже. Трудно му беше да спори с небето.

— Разреших на Валендреа да прочете съдържанието на сандъчето от Фатима — прошепна Климент.

— А какво има там? — объркано го погледна Мичънър.

— Част от онова, което ми изпрати отец Тибор.

— Ще ми разкажеш ли за него?

— Не мога.

— Защо си позволил на Валендреа да го прочете?

— За да видя реакцията му. Беше стигнал дотам, че да заплаши началника на архива. Но сега вече знае всичко, което знам аз.

Мичънър реши да продължи с въпросите, но леко почукване на стъклената врата го отказа от намеренията му. Появи се един от прислужниците, който носеше сгънат лист хартия.

— Това е факс от Рим, който получихме преди малко, монсеньор Мичънър — съобщи той. — С молба да ви бъде предаден незабавно.

Мичънър благодари и го отпрати, след което разгъна листа, прочете съдържанието му и вдигна глава.

— Нашият нунций в Букурещ се е обадил по телефона, за да съобщи за смъртта на отец Тибор. Тази сутрин са открили тялото му в реката, близо до града. Гърлото му било прерязано, след което вероятно са го хвърлили от някоя скала. Колата му била открита близо до църквата, която редовно посещавал. Полицията подозира грабеж и е отцепила района. Съобщението е изпратено до мен, тъй като една от сестрите в сиропиталището казала на нунция за неотдавнашното ми посещение. А той задава въпроса защо не е бил уведомен за него.

Кръвта напусна лицето на Климент. Той бавно се прекръсти и склучи ръце за молитва. Мичънър мълчаливо наблюдаваше как клепачите му се спускат и устните започват да се движат. След което рукнаха сълзите.

16:00 ч.

През целия следобед Мичънър не можеше да мисли за нищо друго, освен за отец Тибор. Бродеше неуморно из алеите на прекрасната градина, а пред очите му постоянно беше окървавеното тяло на стария българин, извадено от реката. В крайна сметка се насочи към параклиса, използван от папите в продължение на столетия. От последното отслужено от него опело беше изтекло поне едно десетилетие. Беше прекалено зает, за да се моли за отделни индивиди, но в момента изпитваше нужда да отдаде последна почит на стария свещеник.

Мълчаливо облече ритуалните одежди, избра черен епитрахил и го преметна около шията си. При обичайното опело тялото на покойника се полага пред олтара, а скамейките на храма се заемат от близките и роднините му. Целта на този ритуал беше да се подчертае близостта с Христос и светците около него, на която се радва покойникът. Разбира се, с внушението, че след Страшния съд всички ще се съберат заедно, за да служат пламенно на своя Господ Бог. Поне така твърдеше църквата. Но докато изричаше молитвите, Мичънър продължаваше да се пита дали всичко това не е напразно. Действително ли има някакво върховно същество, което предлага вечно спасение? Дали тази награда може да бъде спечелена, ако човек изпълнява предписанията на църквата? Възможно ли е един греховен живот да бъде опростен с няколко мига покаяние? Нима Бог не иска повече? Нима не предпочита пожизнената саможертва? Никой не е съвършен, всеки греша. Но пътят към спасението със сигурност трябва да бъде по-труден от няколко елементарни акта на покаяние.

Не беше сигурен кога точно започна да изпитва тези съмнения. Може би още преди години, докато беше с Катерина. А може би му бяха повлияли амбициозните прелати, които на думи демонстрираха преданост към бога, но дълбоко в себе си проявяваха алчност и неблагочестиви амбиции. Какъв е смисълът да паднеш на колене и да

целунеш папския пръстен? Христос никога не е настоявал за подобни жестове. Защо тогава децата му се радват на тази привилегия?

Възможно ли бе тези съмнения да са просто рожба на времето?

Днешният свят е много различен от света преди сто години. Благодарение на развитието на комуникациите хората са по-близо един до друг, а информацията е общодостъпна. Господ сякаш няма място сред всичко това. Може би човек просто се ражда, живее и умира, след което тялото му изгнива в земята. „Пръст си и в пръст ще се върнеш“, както пише в Библията. И толкоз. Но ако това е вярно, значи постигнатото от теб в рамките на твоя живот е единствената ти награда. Споменът за твоето съществуване е и твоето спасение.

Той беше изучавал историята на римокатолическата църква достатъчно задълбочено, за да бъде наясно, че повечето от нейните канони са предназначени за защита на собствените ѝ интереси, а не на последователите ѝ. А времето отдавна бе заличило границата между практичност и божественост. Чисто човешките творения постепенно се превръщат в божии закони. Свещениците са обречени на безбрачие, защото Бог иска така. Те са мъже, защото Христос е бил мъж. Адам и Ева са били мъж и жена, следователно любовта може да съществува само между представителите на двата пола. Откъде се раждат всичките тези догми? Защо оцеляват толкова упорито? А защо той ги поставя под съмнение?

Направи опит да се съсредоточи, но се оказа невъзможно. Може би срещата с Катерина беше причина за пробуждането на тези съмнения. Или безсмислената смърт на един възрастен човек в Румъния го беше накарала да се замисли какво ще прави четирийсет и седем годишен мъж като него, след като престане да се държи за мантията на германски епископ, който сега обитаваше апостолическия дворец.

Той се нуждаеше от нещо повече. От нещо продуктивно, което да помага не само на него, но и на другите. Вниманието му беше привлечено от някакво движение около вратата. Вдигна глава навреме, за да види как Климент сяда на една от най-задните скамейки на параклиса.

— Моля те да свършваш, защото и аз изпитвам необходимост — промърмори папата и склочи ръце пред себе си.

Мичънър се зае с подготовката на причастието. Беше взел със себе си само един къс безквасен хляб, който разчупи на две и пристъпи към светия отец.

Старият човек прекъсна молитвата си и вдигна глава. Очите му бяха зачервени от плач, а на лицето му се беше изписала дълбока тъга. Очевидно смъртта на отец Тибор го беше разтърсила дълбоко. Мичънър протегна хостията и папата отвори уста.

— Христовото тяло — прошепна Мичънър и положи хляба върху езика му.

Климент се прекръсти и поднови молитвата си. Мичънър се оттегли към олтара, решил да приключи с подготовката на опелото.

Но това се оказа трудна задача.

Риданията на Климент отекваха в параклиса и късаха сърцето му.

Рим

20:30 ч.

Катерина се ненавиждаше поради факта че е принудена да се върне при Том Кийли. Бе пристигнала в Рим още вчера, а кардинал Валендреа не я беше потърсил. Беше благодарна за забраната му да търси връзка с него просто защото нямаше да му каже нещо повече от това, което знаеше Амбрози.

Прочете във вестника за пребиването на папата в Кастел Гандолфо и предположи, че Мичънър е с него. Вчера Кийли я беше подложил на истинска гавра, изпитвайки перверзното удоволствие да подхвърля мръсни предположения за срещата с някогашния ѝ любим. Тя умишлено не му спомена за разговора с отец Тибор, защото Колин беше прав — на този човек не можеше да се вярва. Разказа му само общи неща, опитвайки се да научи нещо повече за мисията на Мичънър.

В момента седяха в едно от уютните ресторанчета в историческия център на древния град. Кийли беше със светъл костюм и вратовръзка. Вероятно вече бе свикнал да носи цивилно облекло.

— Не мога да си обясня тази психоза — подхвърли тя. — Католиците превръщат появите на Мадоната в цяла институция. Толкова ли е важна третата тайна на Фатима?

— Запленяваща е дори за църквата — отвърна Кийли, докато пълнеше чашите със скъпо вино. — Става въпрос за послание, което вероятно идва директно от небето и което поредица от папи крият. Едва през 2000 година Йоан Павел II посмя да го сподели със света.

Тя мълчаливо разбърка супата си в очакване на продължението.

— През трийсетте години на миналия век църквата най-сетне се съгласи да се говори за появите на Дева Мария във Фатима. Тоест католиците могат да повярват в тях, ако желаят. — На лицето му се появи усмивка. — Но това е проява на класическо лицемерие. Рим говори едно, а върши друго. Нямаат нищо против масовите поклонения във Фатима и даренията за милиони, но не казват дали явлението е

било действително. Освен това упорито отказват да споделят с вярващите думите на Девата.

— Но защо ще ги крият?

Кийли отпи глътка бургундско и опипа столчето на чашата си.

— Има ли случай Ватикана да е проявил здрав разум? — отвърна с въпрос той. — Тези типове си въобразят, че все още живеем в петнайсети век, когато казаното от тях се е приемало безусловно. А ако случайно някой го подлагал на съмнение, те просто го отлъчвали. Но днес времената са други и този боклук отдавна е престанал да смърди. — Вдигна ръка да привлече вниманието на келнера и помоли за още малко хляб, след което продължи: — Не забравяй, че папите са непогрешими, когато се дискутират въпроси на вярата и морала. Това малко бижу е дело на Първия ватикански събор от 1870 година. Представи си за момент — един много приятен момент, че словата на Мадоната са влезли в противоречие с догмата. Забавно, нали? — Кийли действително изглеждаше доволен от тази мисъл. — Може би трябва да напишем книга на тази тема? Всичко за третата тайна на Фатима. Ще разкрием лицемерието на църквата, ще подложим на анализ действията на папите и някои кардинали. Може би и на Валендреа.

— А положението, в което се намираш? — вдигна вежди Катерина. — Вече не се ли интересуваш от него?

— Май изобщо не допускаш, че имам шанс да победя трибунала, а? — усмихна се той.

— Може би ще се задоволят само с предупреждение. По този начин ще съхранят контрола си, а на теб ще позволят да запазиш духовния си сан.

— Много си загрижена за моя сан — продължаваше да се усмихва Кийли. — Което е доста странно за една атеистка.

— Майната ти, Том! — сопна се тя и още веднъж съжали, че му е разказала толкова много за себе си.

— Харесвам този плам, много го харесвам! — Американецът отпи нова глътка вино. — Вчера ми се обадиха от Си Ен Ен. Настояват да коментирам предстоящия конклав.

— Радвам се за теб — сухо отвърна тя.

— Не се безпокой, това не пречи на намеренията ни относно бъдещата книга. Агентът ми вече преговаря с някои издатели. Не само

за нея, но и за един роман. Ние с теб ще направим великолепен екип.

Заклучението в главата ѝ се оформи с изненадваща лекота. Беше от онези, които са кристално ясни още в момента на появата си. Няма да има никакъв екип. Това, което в началото беше обещаващо, изведнъж се беше превърнало в евтин кич. За щастие все още разполагаше с няколко хиляди евро от парите на Валендреа, които щяха да стигнат за пътуването до Франция или Германия, където можеше да предложи услугите си на някой вестник. Но този път ще се държи прилично и ще играе по правилата.

— Катерина, слушаш ли ме? — погледна я внимателно Кийли.

Очите ѝ бавно се върнаха върху лицето му.

— Беше се отнесла...

— Вярно — кимна тя. — Няма да има никакви съвместни публикации. Том. Утре си заминавам. Трябва да потърсиш някой друг, който да ти пише книгите.

Келнерът остави на масата кошничка с препечен хляб, от която се издигаше апетитна пара.

— Няма да ми е много трудно — сви рамене Кийли.

— И аз мисля така.

— На твоето място щях да оставя коня си впрегнат в моята каруца — отбеляза той и посегна към хляба. — Защото тази каруца има достъп навсякъде.

— Мога веднага да ти кажа едно място, до което никога няма да се добере — отсече тя и стана.

— Още си падаш по него, а?

— По никого не си падам, но от теб определено ми писна. Едно време баща ми обичаше да казва, че колкото по-високо се катери маймуната в цирка, толкова по-ясно се вижда задникът ѝ. На твоето място бих запомнила тези думи.

Обърна се и излезе от заведението. От седмици не се беше чувствала толкова добре.

Кастел Гандолфо

Понеделник, 13 ноември, 6:00 ч.

Мичънър се събуди. Никога през живота си не беше използвал будилник, защото вътре в него тиктакаше невидим хронометър, който неизменно го будеше точно в желания час. Като архиепископ и кардинал Якоб Фолкер беше обиколил света, за да участва в различни комисии, като винаги разчиташе на Мичънър, за да не закъснее. Защото точността не беше сред най-силните качества на Климент XV. Както и в Рим, Мичънър заемаше спалня на същия етаж, а за връзка с папата можеше да използва пряк телефон. След два часа предстоеше полетът с хеликоптера, който щеше да ги върне във Ватикана. Програмата даваше на папата достатъчно време за сутрешна молитва, закуска и евентуален преглед на нещата, които изискваха незабавно внимание след двата почивни дни. Снощи по факса се получи няколко меморандума, които Мичънър щеше да предложи на вниманието му след закуска. А останалата част от деня щеше да бъде изключително напрегната, тъй като насрочените папски аудиенции щяха да приключат чак вечерта. Дори кардинал Валендреа беше поискал един цял час за обсъждане на международните отношения.

Случилото се по време на опелото продължаваше да смущава Мичънър. Папата плака в продължение на половин час, а после просто се обърна и напусна параклиса. Не си размениха нито дума. Очевидно тревогите на стария му другар не подлежаха на дискусия. Това може би щеше да се случи по-късно, но той се надяваше, че напрегнатият ритъм във Ватикана ще насочи вниманието на папата в друга посока. Не можеше обаче да прогони загрижеността, която го бе обзела при този бурен изблик на емоции.

Взе душ, облече чисти дрехи и излезе от стаята. Тръгна по коридора, в дъното на който се намираха папските покои. Пред вратата чакаха икономът и една монахиня. Погледна часовника си, който показваше седем без четвърт, и посочи към вратата.

— Още ли не е станал?

Икономът поклати глава.

— Никакво движение.

Обслужващият персонал беше инструктиран да чака в коридора, докато не чуе раздвижването в апартамента на папата, което обикновено ставаше между шест и шест и половина. Звукът от стъпките му позволяваше тихо почукване на вратата, което обявяваше началото на обичайните сутрешни процедури: душ, бръснене и обличане. Климент не обичаше да му помагат при къпането и обикновено се затваряше в банята сам, докато икономът оправяше леглото и приготвяше дрехите му. Задачата на монахинята беше да подреди спалнята и да поднесе закуската.

— Може би се е успал — подхвърли Мичънър. — Дори папите имат право на мъничко леност.

Двамата му слушатели го възнаградиха с нервни усмивки.

— Връщам се в стаята си — осведоми ги той. — Съобщете ми, когато се събуди.

Трийсет минути по-късно икономът почука на вратата му.

— Монсеньор, вътре все още е тихо — промълви той с потъмняло от тревога лице.

Мичънър знаеше, че никой, освен него няма право да влиза без разрешение в спалнята на папата, която по традиция се смяташе за едно от местата, в които светия отец е напълно защитен от любопитството на останалите. Но часът приближаваше седем и половина и той знаеше какво се очаква от него.

— Добре, идвам да проверя.

Пред вратата в дъното на коридора продължаваше да дежури монахинята. Тя им направи знак, че вътре все още е тихо. Мичънър почука, изчака няколко секунди, след което повтори почукването — този път значително по-силно. Нищо. Хвана топката на бравата и предпазливо я завъртя. Вратата се отвори. Той влезе и побърза да затвори след себе си.

Спалнята беше просторна и светла, с френски прозорци и хубава тераса към градината. Мебелите бяха стари, но отлично запазени. За разлика от апартамента в апостолическия дворец, който всеки папа обзавеждаше според вкуса си, стаите на древния замък бяха запазили патината на миналото. От спалнята се излъчваше спокойно благородство и невидима сила.

Осветлението не беше включено, но слънчевите лъчи вече проникваха между спуснатите пердета и разреждаха здрача.

Климент лежеше на една страна, завит с чаршаф.

— Свети отче — тихо го повика Мичънър, пристъпвайки към леглото.

Климент не отговори.

— Якоб.

Никаква реакция. Папата се беше обърнал на другата страна, а слабичкото му тяло едва-едва личеше под завивките. Мичънър протегна ръка и го докосна по рамото. Усети студенината, заобиколи леглото и погледна папата в лицето. Кожата беше отпусната и посивяла, а от отворената му уста се беше стекла засъхваща слюнка. Хвана го за раменете и го обърна по гръб, след което дръпна завивките. Ръцете на Климент безжизнено висяха покрай тялото, а гърдите му бяха неподвижни.

Мичънър потърси пулс, но нямаше. Първата му реакция беше да повика реанимационен екип или сам да окаже първа помощ на папата. Беше изкарал специален курс. Но после си даде сметка, че вече е твърде късно.

Климент XV беше мъртъв.

Колин Мичънър затвори очи и зашепна кратка молитва. Прониза го остра болка. Сякаш отново бе загубил родителите си, но този път и двамата едновременно. Помоли се за душата на скъпия си приятел, после направи опит да се овладее. Предстояха куп неща, свързани с официалния протокол. Вековни процедури, за чието спазване трябваше да се погрижи лично.

В същия момент нещо привлече вниманието му. Шишенце в карамелен цвят, поставено на нощното шкафче. Преди няколко месеца личният лекар на папата му беше предписал успокоителни, за да си почива по-добре. Мичънър се погрижи за изпълнението на рецептата и лично постави това шишенце в банята на Климент. В него имаше трийсет таблетки, които допреди няколко дни, когато лично ги провери, не бяха докосвани. Климент мразеше лекарствата. Трябваше да се бори с него дори за един аспириин, затова шишенцето край леглото му беше истинска изненада.

Отвори го и надникна вътре. Беше празно. В чашата на нощното шкафче имаше малко вода, която едва покриваше дъното. Ситуацията

беше толкова ясна, че Мичънър изпита неволното желание да се прекръсти.

Вперил поглед в лицето на стария си приятел, той мислеше за душата му. Дълбоко се надяваше, че ако наистина съществува рай, мястото ѝ в него е гарантирано. После свещеникът в него се пробуди. Много му се искаше да опрости греха на стария немец, но вече беше късно. Това можеше да направи само Бог, ако той действително съществуваше.

Папи са умирали по най-различни начини: пребивани с камшици, удушавани, тровени, убивани...

Но никой не беше посягал на живота си.

ТРЕТА ЧАСТ

9:00 ч.

Мичънър наблюдаваше приземяването на хеликоптера от прозореца на спалнята. Отказвайки да се отдели дори за миг от тленните останки на Климент, той използва деривата в спалнята, за да позвъни на кардинал Нгови.

Африканецът беше camerlengo на светата римокатолическа църква — първият кардинал, който трябваше да бъде информиран за смъртта на папата. Според каноническите закони тон автоматично поемаше управлението на църквата по време на тъй наречения *sede vacante*, периода, в който католическият престол е празен. Под негово разпореждане попадаше специално излъчената от светата колегия от кардинали комисия, която щеше да ръководи църквата по време на двете седмици траурна подготовка за погребението и организацията на следващия конклав. В качеството си на кардинал-шамбелан Нгови не поемаше папските функции, но щеше да има пълната власт в ръцете си. Коего напълно устройваше Мичънър, защото все някой трябваше да контролира действията на Алберто Валендреа.

Хеликоптерът намали обороти, вратичката на кабината се плъзна встрани. Нгови слезе пръв, следван от Валендреа. И двамата бяха облечени в официални алени мантии. Присъствието на Валендреа беше задължително в качеството му на държавен секретар. След тях се появиха двама епископи и личният лекар на папата, повикан по изричното настояване на Мичънър. По време на телефонния си разговор с Нгови той бе отказал да му съобщи подробности за смъртта. Същото стори и по отношение на персонала на вилата, като заповяда никой да не влиза в папските покои.

Три минути по-късно вратата се отвори и на прага се появиха кардиналите и лекарят. Нгови затвори след себе си и сложи резето. Лекарят пристъпи към леглото и започна прегледа. Мичънър не беше пипал нищо наоколо, включително портативния компютър на папата, който беше включен към телефонната линия. На екрана светеше

папският скрийнсейвър, който представляваше два ключа, кръстосани върху тиара.

— Разкажи ми какво се случи — промърмори Нгови, поставяйки върху леглото малка черна торбичка.

Мичънър описа това, което беше заварил, след което махна към нощното шкафче и подхвърли:

— Беше празно.

Едва сега кардиналите обърнаха внимание на малкото кафяво шишенце.

— Нима искаш да кажеш, че върховният глава на римокатолическата църква се е самоубил? — повдигна вежди Валендреа.

— Нищо не искам да кажа — намръщи се Мичънър. — Но шишенцето съвсем наскоро съдържаше трийсет хапчета.

Валендреа се обърна към лекаря.

— Какво е вашето заключение, докторе?

— Мъртъв е от доста време. От пет-шест часа, може би и повече. Няма следи от травма, нищо не говори за сърдечен удар. Няма кръвозагуба, няма рани. На пръв поглед изглежда, че е починал в съня си.

— Възможно ли е хапчетата да са причина за смъртта? — попита Нгови.

— Това може да се установи само след аутопсия.

— Което е изключено — побърза да вметне Валендреа.

— Трябва да знаем причината за смъртта — поклати глава Мичънър.

— Не ни трябва нищо подобно! — повиши тон Валендреа. — Дори е по-добре да не знаем. Унищожете шишенцето! Представяте ли си в какво положение ще изпадне църквата, ако се разбере, че нейният върховен глава е отнел живота си? Дори най-лекото съмнение в тази посока ще предизвика огромни щети.

Мичънър вече беше обмислил тази възможност, но остана твърдо решен да се справи със ситуацията по-добре, отколкото се бяха справили сътрудниците на Йоан Павел I през 1978 г., когато папата почина след само трийсет и три дни управление. Тогава бяха плъзнали най-различни слухове и предположения, имащи целта да скрият факта, че тялото на папата е било открито не от най-близките му духовници, а

от обикновена монахиня от обслужващия персонал. Разбира се, това доведе до раждането на най-различни теории за конспирация, включително и за заговор срещу живота на светия отец.

— Съгласен съм — каза на глас той. — Самоубийството в никакъв случай не бива да става обществено достояние. Но *ние* трябва да знаем каква е истинската причина за смъртта.

— Значи да излъжем, така ли? — засече го Валендреа. — Не е ли по-добре да не знаем?

Виж кой се е загрижил за истината, рече си с мрачна ирония Мичънър, но предпочете да не отговаря.

Нгови се извърна към лекаря.

— Достатъчна ли ще е една кръвна проба? — попита той.

Лекарят кимна.

— Тогава я направете.

— Нямаш право! — повиши глас Валендреа. — Подобно действие изисква съгласието на светата колегия. Ти не си папа!

Чертите на Нгови останаха безизразни.

— Аз също искам да разбера от какво е починал този човек, защото ме интересува съдбата на безсмъртната му душа. — Обърна се към лекаря и добави: — Изследването ще направите лично, след което ще унищожите пробата. А резултата ще докладвате единствено на мен. Ясно ли е?

Човекът кимна.

— Превишаваш правата си, Нгови! — изръмжа Валендреа.

— Можеш да се оплачеш пред светата колегия — хладно го изгледа африканецът.

Дилемата на държавния секретар се оказа доста забавна. Нямаше пълномощия да отменя заповедите на Нгови, а, от друга страна, не можеше да отнесе въпроса до колегията на кардиналите. Тосканецът беше достатъчно умен, за да прецени шансовете си и да замълчи. Но с това вероятно подава на Нгови въжето, с което да се обеси, разтревожи се Мичънър.

Нгови отвори черната торбичка, която беше пуснал на леглото, извади от нея малко сребърно чукче и пристъпи към възглавницата. А Мичънър разбра, че ще присъства на един ритуал, който беше колкото безсмислен, толкова и задължителен.

Нгови чукна челото на Климент с чукчето, а след това зададе въпроса, който векове наред е бил задаван на починалите:

— Мъртъв ли си, Якоб Фолкнер?

Изтече една минута в пълна тишина, после Нгови зададе въпроса още веднъж. След като го зададе и трети път, вдигна глава и обяви:

— Папата е мъртъв.

Очите му се спряха на дясната ръка на покойника. Пръстенът на Рибаря проблясваше на безименния пръст.

— Странно — промърмори Нгови. — Климент обикновено не го носеше.

Това е вярно, помисли си Мичънър. Тежкият къс злато беше по-скоро печат, отколкото бижу. На него беше изобразен свети Петър Рибаря, около когото беше изписано името на Климент и датата на възкачването му на папския трон. Поставен бе на пръста му от предишния кардинал-шамбелан веднага след конклава и служеше единствено за подпечатване на документите. Климент не го харесваше и го носеше изключително рядко.

— Може би е искал да ни улесни — подхвърли Валендреа.

Сигурно е прав, помисли си Мичънър. Действително е имало някакъв план — това беше в стила на Якоб Фолкнер.

Нгови свали пръстена и го пусна в малка торбичка от черно кадифе. Преди свикването на предстоящия конклав той щеше да използва сребърното чукче, за да го строши заедно с оловния папски печат. Така щеше да бъде сигурно, че до избора на нов папа никой няма да подпечатва официални документи.

— Свършено е — обяви африканецът.

Смяната на властта е факт, каза си Мичънър. Настъпи краят на управлението на Климент XV — 267-ият наследник на свети Петър, продължило трийсет и четири месеца. Първият германец, който бе заемал Светия престол от деветстотин години насам. От този момент нататък приключи и неговото назначение като папски секретар. Вече беше обикновен монсеньор, поставен на временно разположение на кардинал-шамбелана на светата римокатолическа църква.

Катерина забързано прекосяваше терминала на международното летище „Леонардо да Винчи“, търсейки с очи гишетото на „Луфтханза“. Беше си запазила място за полета до Франкфурт в 13:00 ч. Още не знаеше накъде ще се насочи оттам. Имаше време да мисли през

следващите дни. Главното беше, че Том Кийли и Колин Мичънър останаха в миналото, а тя беше твърдо решена да направи нещо и за собствения си живот. Чувстваше се ужасно, защото беше измамила Мичънър, но се надяваше, че не му е навредила много, тъй като изобщо не се свърза с Валендреа, а на Амбрози каза малко.

Беше доволна, че скъса с Том Кийли. Смяташе, че той вече е забравил краткотрайната им връзка. Беше във възход и нямаше нужда от куфари. Тя наистина се чувстваше като куфар, въпреки че през цялото време му беше помагала да се справя с неотложните неща. Е, не беше болка за умирање. Беше убедена, че съвсем скоро друга ще заеме мястото ѝ.

Терминалът беше оживен, но хората се трупаха не пред гишетата, а под телевизионните приемници по стените. Една жена плачеше на няколко крачки от нея. Бавно вдигна глава. На най-близкия екран се виждаше площад „Свети Петър“, сниман от въздуха. Пристъпи по-наблизо и улови част от думите на водещия: „... В момента тук цари дълбока скръб. Много хора страдат от смъртта на техния любим папа. Климент XV ще липсва на света“.

— Папата е починал, така ли? — попита на висок глас тя, без да се обръща към никого.

— Снощи, в Кастел Гандолфо — кимна някакъв мъж с вълнено палто. — Умрял е в съня си, дано Бог даде покой на душата му.

Катерина се закова на място. Човекът, когото мразеше от години, беше напуснал този свят. Тя никога не го беше виждала. Преди време Мичънър бе предложил да ги запознае, но тя отказа. Тогава Якоб Фолкнер беше архиепископ на Кьолн, типичен представител на всичко ненавистно в организираната религия. Да не говорим за другата страна на тази религия — онази, която ѝ беше отнела Колин Мичънър. Загубила битката за сърцето на любимия, тя дълбоко намрази Фолкнер. Не заради това, което бе вършил или щеше да върши, а заради това, което символизираше.

Но сега този човек бе мъртъв, а Колин със сигурност бе съсипан от скръб. Част от съзнанието ѝ настоя да продължи пътя си към гишето и да отлети за Германия. Мичънър ще се оправи и без нея. Винаги го беше правил. Скоро ще има нов папа, нови назначения. Рим ще бъде наводнен от нова вълна свещеници, епископи и кардинали. Познаваше

достатъчно ватиканските порядки, за да бъде сигурна, че с приближените на Климент е свършено. Край на кариерата им.

Разбира се, това изобщо не я засягаше, но нещо продължаваше да я гложди. Старите навици наистина си отиват трудно. Обърна се и тръгна към изхода.

Кастел Гандолфо

14:30 ч.

Валендреа спря поглед на групичката кардинали. Бяха възбудени, неколцина крачеха напред-назад — необичайна демонстрация на тревога. В големия салон на вилата се бяха събрали четиринайсет души, главно кардинали от близките до Рим епархии, които първи бяха откликнали на официалната заповед, изпратена преди около три часа до всичките 160 членове на светата колегия: КЛИМЕНТ Е МЪРТЪВ, НЕЗАБАВНО ЕЛАТЕ В РИМ. Кардиналите, които се намираха в рамките на сто и петдесет километра от Ватикана, получиха допълнителното указание да бъдат в Кастел Гандолфо не по-късно от 14:00 ч.

С това беше поставено началото на междуцарствието. Периодът между смъртта на папата и избора на нов щеше да бъде изпълнен с несигурност. Векове наред именно в този период се бе развихряла безмилостната борба за надмощие, бяха се купували гласове — чрез обещания или откровено насилие. Валендреа трепетно очакваше това време. Победителят ще получи всичко, ще бъде най-силен, ще разполага с неограничена власт. Победените просто ще бъдат смазани. За съжаление съвременният избор е една доста по-сложна и по-опасна процедура. Битките се водят пред очите на телевизионните камери и се влияят от най-различни допитвания до общественото мнение. Изборът на популярен папа става много по-важен от избора на компетентен за това място човек. Коего според Валендреа обясняваше напълно и възхода на Якоб Фолкнер.

Той беше доволен от лицата, които виждаше. Почти всички присъстващи кардинали бяха негови поддръжници. Според последното тайно преброяване все още не разполагаше с мнозинството от две трети плюс един, което щеше да му осигури папския престол, но беше сигурен, че с помощта на магнетофонните записи двамата с Амбрози ще успеят да съберат необходимата бройка.

Нямаше представа какво се готви да каже Нгови. За последен път си бяха разменили няколко думи горе, в спалнята на Климент. Можеше само да се надява, че африканецът ще прояви благоразумие. В момента Нгови стоеше в дъното на салона, близо до голямата камина от бял мрамор. Останалите кардинали също бяха на крака.

— Ваши преосвещенства — изправи рамене чернокожият духовник. — По-късно ще изготвя списък на онези от вас, които ще помагат за подготовката на погребението и свикването на конклава. Мисля, че трябва да организираме едно наистина достойно погребение. Хората обичаха Климент и трябва да им дадем възможност да се сбогуват с него. За целта довечера ще придружим тялото му по обратния път до Рим и ще отслужим опело в „Свети Петър“.

Повечето от кардиналите кимнаха в знак на съгласие.

— Станаха ли ясни причините за смъртта на светия отец? — попита един от тях.

— В момента се уточняват — обърна се да го погледне Нгови.

— Има ли някакъв проблем? — обади се друг.

— По всичко личи, че папата е починал в съня си — сковано отвърна Нгови. — Но аз не съм медик. Нека оставим личният му лекар да определи причината за смъртта. Всички знаем, че напоследък здравето на светия отец беше сериозно разклатено и в този смисъл смъртта му едва ли е изненада.

Валендреа остана доволен от изявлението на африканския кардинал, но сърцето му беше свито. Нгови очевидно изпитваше удоволствие от ръководната си позиция и бързаше да се възползва от нея. През последните няколко часа бе успял да мобилизира както папския церемониалмайстор, така и онези апостолически служители, които трябваше да поемат управлението на Светия престол. По традиция това са двете институции, които управляват Ватикана по време на междувластието. В допълнение африканецът бе поел в свои ръце и управлението на Кастел Гандолфо, издавайки заповед никой, включително и кардинали, да не бъде допускан в него без изричното му разрешение. Като преди това не бе забравил да заповяда запечатването на папските апартаменти в апостолическия дворец.

Междувременно бе успял да се свърже и с пресслужбата на Ватикана, на която нареди да публикува предварително подготвеното

съобщение за смъртта на Климент, определяйки поименно тримата кардинали, на които се разрешават директни контакти с медиите. На останалите бяха забранени всякакви изявления, същото важеше и за дипломатическите представители на Ватикана по света. Те можеха и трябваше да контактуват единствено с държавните глави на съответните страни. Започнаха да пристигат и първите съболезнователни телеграми — от САЩ, Великобритания, Франция и Испания.

Валендреа мълчеше, тъй като всички действия до този момент влизаха в задълженията на кардинал-шамбелана. Но не можеше да допусне кардиналите да черпят увереност от неговата твърдост. Само двама camerlengo бяха стигали до папския престол в по-новата история на Ватикана, затова тази позиция трудно можеше да се тълкува като трамплин към него. За съжаление същото важеше и за позицията на държавния секретар.

— Конклавът вероятно ще се събере навреме — подхвърли кардиналът на Венеция.

— След петнайсет дни, както е по закон — кимна Нгови.

Според апостолическата конституция, приета по времето на Йоан Павел II, конклавът за избор на нов папа можеше да се свика най-рано петнайсет дни след смъртта на предишния. Това време щеше да стигне за подготовката благодарение на завършването на пансиона „Света Марта“ — огромно, подобно на хотел здание, което по принцип се използваше от семинаристите. Така се сложи край на неудобствата, свързани с настаняването на пристигащите кардинали, за които преди се търсеха най-различни и често съвсем неподходящи помещения. Валендреа беше доволен от тази промяна, защото, ако не друго, новата сграда беше удобна. За пръв път я използваха по време на конклава, избрал Климент. Нгови вече се беше разпоредил за подготовката на 113 стаи, в които щяха да бъдат настанени кардиналите под 80-годишна възраст.

— Кога ще бъде издаден смъртният акт, кардинал Нгови? — попита нарочно високо той. Надяваше се, че африканецът ще отгатне скрития смисъл на въпроса му.

— Довечера във Ватикана ще пристигнат литургическият церемониалмайстор, прелатите и секретарят — отвърна Нгови. — Увериха ме, че дотогава ще научим и причината за смъртта.

— Ще се прави ли аутопсия? — попита друг кардинал.

Деликатен въпрос, помисли си Валендреа. Само един папа бе подложен на аутопсия в дългата история на Ватикана, при това по изрично настояване на кардиналите, които са подозирали, че той е бил отровен от Наполеон. Подобен въпрос бе възникнал и след неочакваната кончина на Йоан Павел I, но кардиналите се възпротивиха решително. В същото време смъртта на Климент не беше неочаквана. Бяха го избрали на седемдесет и четири, като повечето от кардиналите не криеха надеждата си, че няма да управлява дълго.

— Аутопсия няма да има — сухо отсече Нгови.

От тона му стана ясно, че дискусиите по този въпрос са изключени. При нормални обстоятелства Валендреа сигурно би възразил срещу това превишаване на правата, но в случая предпочете да замълчи. От устата му излетя лека въздишка на облекчение. Врагът му май беше решил да играе по правилата, а за щастие никой от кардиналите не изрази несъгласие. Неколцина от тях хвърлиха любопитни погледи в негова посока, сякаш чакаха реакция. Но мълчанието му беше сигнал, че държавният секретар е доволен от решението на кардинал-шамбелана.

Самоубийството на папата би довело до сериозни теологически усложнения, но по-лошото беше евентуалната вълна на симпатия към Климент. Фактът, че Валендреа не се разбира с папата, беше публична тайна. По-настоятелните репортери щяха да вдигнат много шум, а той не искаше да го обявят за един от хората, тласнал папата към самоубийство. В такъв случай много кардинали, уплашени за кариерата си, вероятно щяха да изберат друг човек — някой като Нгови. А първата работа на този човек щеше да бъде да го отстрани от властта, независимо от компроматите, с които разполагаше. От последния конклав си извади поука никога да не подценява коалициите. За щастие Нгови бе решил, че благото на църквата е по-важно от златната възможност да отстрани главния си враг, и Валендреа му беше благодарен за проявата на тази слабост. Ако ролите им бяха разменени, той едва ли би я допуснал.

— Искам да ви отправя едно предупреждение — добави с ясен глас Нгови.

Валендреа отново не беше в състояние да направи нищо, но въпреки това забеляза, че епископът на Найроби се забавлява от

мълчанието му.

— Напомням ви, че сте дали клетва да не дискутирате предстоящия конклав до момента, в който се затворим в Сикстинската капела. Никакви кампании, никакви интервюта в печата, никакви публично изразени предпочитания. И накрая — никакви предположения и догадки относно личността на следващия папа.

— Нямаме нужда от лекции! — недоволно се обади един от кардиналите.

— Вие може би нямате, но явно не всички са като вас! — отсече Нгови, обърна се и напусна залата.

15:00 ч.

Седнал на стола до писалището, Мичънър наблюдаваше двете монахини, които миеха тялото на Климент. Лекарят отдавна бе приключил прегледа и се беше върнал в Рим заедно с кръвните проби. Кардинал Нгови беше обявил, че аутопсия няма да има, а тъй като Кастел Гандолфо беше част от Ватикана — суверенна територия на независима държава, никой не можеше да поставя под въпрос неговото решение. Тук, с много малки изключения, важеше църковният канон, а не италианските закони.

Беше му странно да гледа голия труп на човека, когото беше познавал повече от четвърт век. В главата му нахлуваха спомени от времето, което бяха прекарвали заедно. Благодарение на Климент той беше проумял простата истина, че истинският му баща е мислил повече за себе си, отколкото за своето дете, и беше разбрал на какъв натиск е била подложена майка му от консервативното ирландско общество. „Нима можеш да я обвиняваш?“ — беше попитал Фолкнер. И той се съгласи с него. Не би могъл да обвинява тази непозната жена. Омразата към нея само би помрачила жертвите, които бяха направили за него вторите му родители. По тази причина той най-после се освободи от гнева и прости на майката и бащата, които не познаваше.

А сега гледаше безжизненото тяло на човека, който бе направил възможна тази прошка. Намираше се в стаята, защото протоколът изискваше бдението на свещеник край мъртвото тяло на папата. Обикновено тази функция се изпълняваше от папския церемониалмайстор, но той все още не беше пристигнал и Нгови му разпореди да го замести.

Стана и пристъпи към широките френски прозорци. Сестрите приключиха с къпането и отстъпиха място на специалистите, които щяха да подготвят тялото за погребение. Те бяха от известна погребална агенция, която бе балсамирала телата на всички папи след Павел VI. Мъжете тихо застанаха до леглото и оставиха на пода

някакви бутилки с розова течност. Един от тях се приближи до Мичънър и каза:

— Отче, може би ще с по-добре да почакате отвън. Гледката не е от най-приятните, особено за несвикналите.

Мичънър излезе в коридора и почти се сблъска с кардинал Нгови, който се беше насочил към спалнята.

— Тук ли са вече? — попита африканецът.

— Вероятно знаеш, че според италианските закони трябва да изтекат двацет и четири часа преди балсамирането. Тук сме на територията на Ватикана, но и друг път сме обсъждали този въпрос. Италианците ще настояват да изчакаме.

— Разбирам — кимна Нгови. — Но преди малко се обади докторът от Рим. В кръвта на Якоб има прекалено много лекарства. Той се е самоубил, Колин. В това няма никакво съмнение. Аз обаче не мога да оставя свидетелствата от подобен акт. Докторът вече е унищожил пробите и ще си държи устата затворена.

— А кардиналите?

— Ще им кажем, че е починал от сърдечен удар. Това ще бъде записано и в смъртния акт.

Напрежението върху лицето на Нгови личеше съвсем ясно. Не беше човек, който е свикнал да лъже.

— Нямаме избор, Колин. Той трябва да бъде балсамиран. Независимо какво изискват италианските закони.

Мичънър прокара пръсти през косата си. Денят беше дълъг и тежък, а на всичкото отгоре още не беше свършил.

— Знаех, че нещо го тревожи, но не предполагах, че ще стигне чак дотам — въздъхна той. — Как се държеше, след като заминах?

— Пак е слизал в архива. Докладваха ми, че с него е бил и Валендреа.

— Знам — кимна Мичънър. — Показал му е посланието на отец Тибор. Но не пожела да ме запознае със съдържанието му.

Той разказа на Нгови за реакцията на папата при вестта за смъртта на българина.

— Не съм си представял, че управлението му ще приключи по такъв начин — поклати глава Нгови.

— Трябва да направим всичко възможно, за да запазим паметта му неопетнена.

— Разбира се. В това начинание ще получим подкрепата и на самия Валендреа. — Нгови помълча, после махна към вратата. — Не мисля, че някой ще направи въпрос от ранното му балсамиране. Истината се знае само от четирима души, а скоро доказателствата за нея ще изчезнат. След което, дори ако някой от нас реши да проговори, думите му ще се възприемат само като предположения. Разбира се, такава опасност не съществува. Докторът е обвързан от своята клетва, ти и аз обичахме този човек, а Валендреа се ръководи от личните си интереси. Тайната ще си остане тайна.

На вратата се появи един от служителите на погребалното бюро.

— Почти свършихме — обяви той.

— Ще изгорите телесните течности на папата, нали? — попита Нгови.

— Такава е нашата практика — кимна служителят. — Фирмата ни се гордее, че служи на Светия престол, можете да разчитате на нас.

Нгови му благодари и мъжът се върна в спалнята.

— А сега какво? — погледна го Мичънър.

— От Рим докараха официалните му папски одежди. Ние с теб ще го облечем за погребението.

Усетил значимостта на този жест, Мичънър тихо отвърна:

— Мисля, че той ще бъде доволен.

Автомобилната процесия бавно си пробиваше път към Ватикана. Трийсетте километра от Каstell Гандолфо бяха изминати за повече от час; от двете страни на пътя се трупаха хора. Мичънър беше в третата кола заедно с Нгови, а останалите превозваха кардиналите, свикани набързо от Ватикана. Начело на процесията беше катафалката с тялото на Климент, облечено в официални одежди и осветено така, че да бъде видно от опечалените. В шест следобед процесията навлезе в града. Пътят ѝ се разчистваше от моторизирани отряди. Полицайте с мъка удържаха жителите на Рим, които бяха изпълнили улиците.

Площад „Свети Петър“ беше задръстен от народ. Сред гората от чадъри беше проправена тясна полоса, по която процесията се насочи към високите колонади пред катедралата. Във въздуха се носеха викове и тъжни стенания. Хората хвърляха цветя по посока на катафалката, но те падаха и по останалите коли, пречейки на видимостта.

Колите бавно се плъзнаха под Арката на камбаните и тълпата остана назад. Навлязоха в Площада на Първомъчениците, заобиколиха сакристията и се насочиха към задния вход на базиликата. Тук, зад високите стени и под забраненото за въздушен трафик небе на Ватикана, тялото на Климент щеше да бъде подготвено за тридневното поклонение.

Ситният дъждец покриваше градините с лека мъгла. Сред нея блещукаха градинските лампи, които приличаха на миниатюрни слънца, надничащи иззад облаците.

Мичънър направи опит да си представи какво става в сградите наоколо. В дърводелската работилница вероятно вече бяха започнали изработката на ковчега с тройни стени — вътрешната от бронз, междинната от кедрово дърво, а външната — от кипарис. Във вътрешността на катедралата „Свети Петър“ вече беше сглобено специалното ложе, върху което покойният папа щеше да лежи през следващите няколко дни под светлината на свещите.

Докато си пробиваха път през площада, той забеляза телевизионните камери, които бяха накацали по балюстрадите. Очевидно медиите не си губеха времето и бяха влезли в ожесточена битка за най-хубавите места между каменните статуи. Пресслужбата на Ватикана вече със сигурност е под обсада, помисли си той. Беше помагал при погребението на предишния папа и можеше да си представи хилядите обаждания и заявки, с които службата щеше да бъде залята през следващите няколко дни. Предстоеше появата на държавници от целия свят, към които трябваше да бъдат прикрепени съответните придружители. Светият престол се гордееше със стриктното си придържане към протокола, включително и по време на тъжни събития. А отговорността за успеха на това начинание лежеше изцяло върху плещите на кардинала до него, известен със спокойствието си и умението да убеждава.

Колите спряха и кардиналите започнаха да се събират около катафалката. До всеки от тях се изправи свещеник с чадър в ръце. Всички, без изключение, бяха облечени в черни дрехи с широки червени пояси — както изискваше протоколът. Входът към базиликата се охраняваше от швейцарски гвардейци в парадна униформа. През следващите няколко дни Климент щеше да се радва на неотстъпната им компания. От вратата излязоха четирима гвардейци с широка

носилка на рамене, които с тържествена стъпка се насочиха към катафалката. Папският церемониалмайстор вече бе заел мястото си до нея. Брадатият и доста закръглен холандски свещеник направи крачка напред и обяви:

— Ложето е готово.

Нгови кимна.

Холандецът пристъпи към катафалката и помогна на гвардейците при изнасянето на тялото. Уверил се, че Климент е положен на носилката, церемониалмайсторът направи знак на техническите лица да се отдалечат и старателно поправи митрата и облеклото на папата, обръщайки внимание на всяка гънка. Двама свещеници разтвориха чадъри над носилката, а трети се приближи с белия палиум. Върху тясната лента от бяла вълна с позлатени краища сияеха шест алени кръста, символизираци всемогъществото на папския трон. Церемониалмайсторът уви горния ѝ край около шията на папата и разположи кръстовете по раменете, гърдите и корема му. После се отдръпна да огледа работата си и лекичко поправи положението на главата. Отпускането му на колене беше знак, че процедурата е приключила.

Нгови леко кимна и швейцарците вдигнаха носилката. Свещениците с чадърите се оттеглиха, а кардиналите образуваха дълга процесия.

Мичънър не се присъедини към нея. Той не беше член на кардиналската колегия и нямаше право на участие в предстоящите процедури. От него се очакваше още на следващия ден да освободи апартамента си в апостолическия дворец, който щеше да бъде запечатан до събирането на конклава. Същото се отнасяше и за кабинета му. Последният дъх на Климент беше прекратил пълномощията му във Ватикана. Приближените на мъртвия папа трябваше да освободят място за приближените на следващия.

Нгови изчака процесията да се източи покрай тях и зае място в опашката ѝ. Миг преди да се отдалечи, той се обърна към Мичънър и прошепна:

— Искам да прегледаш папските покои и да прибереш личните му вещи. Климент не би ги поверил на никой друг, освен на теб. Предупредил съм охраната да те пусне. Тръгвай веднага.

Пазачът от охраната отвори вратата да пропусне Мичънър, после я затвори след него. Доскоро беше очаквал с радостно нетърпение посещенията си тук, но сега изведнъж се почувства като натрапник.

Помещенията бяха такива, каквито ги беше оставил в събота Климент. Леглото беше оправено, завесите леко разтворени, а на нощното шкафче чакаха очилата, които папата използваше за четене. Липсваше Библията с кожена обложка, която обикновено лежеше там, но тя, както и лаптопът, все още не бяха докарани от Кастел Гандолфо.

Върху писалището до компютъра лежах някакви книжа. Решил да започне оттам, Мичънър включи компютъра. Знаеше, че Климент поддържа редовна връзка по електронната поща с няколко далечни роднини и част от по-близките си кардинали, но беше малко вероятно да е съхранявал тези текстове. Адресникът съдържаеше малко повече от двайсет имена. Зае се да прегледа файловете, записани върху хард диска. Повечето от тях съдържаха доклади от различните църковни департаменти, отбелязани на екрана с единици или нули. Мичънър ги изтри, използвайки специална за целта програма, след която в паметта на компютъра не оставаха никакви следи. После изключи машината и се изправи. Компютърът щеше да остане тук, за да служи на следващия папа.

Огледа се. Щяха да му трябват кашони за личните вещи на Климент. На първо време започна да ги трупа в средата на стаята. Оказа се, че те съвсем не са много. Климент беше водил прост живот. Няколко книги, две-три масички и малко семейни спомени — това беше цялото притежание на германския папа.

Проскърцването на ключ го накара да се обърне. Вратата се отвори и в рамката ѝ се появи фигурата на Паоло Амбрози.

— Чакай отвън — заповяда на пазача той и затвори вратата след себе си.

— Какво търсиш тук? — попита Мичънър.

— Същото, което и ти — отговори свещеникът. — Искам да прочистя папските покои.

— Кардинал Нгови възложи тази задача на мен!

— А кардинал Валендреа предположи, че ще имаш нужда от помощ.

Но Мичънър не беше в настроение да търпи бавачки.

— Махай се! — изръмжа той.

Свещеникът насреща му не помръдна. Беше по-дребен и значително по-слаб от ирландеца, но това, изглежда, не го тревожеше.

— Времето ти изтече, Мичънър — небрежно подхвърли той.

— Може би. Но в моя край има една поговорка: „Кокошката кудкудяка, след като снесе яйцето“.

— Ще ми липсва американският ти хумор — засмя се Амбрози, но безстрастните му като на влечуго очи внимателно опипваха помещението.

— Казах да се махаш — повтори Мичънър. — Аз може да съм никой, но Нгови е кардинал-шамбелан и са валидни неговите заповеди, а не тези на Валендреа.

— Това е временно положение.

— Ако не си тръгнеш, ще бъда принуден да прекъсна службата на Нгови и да го уведомя за ситуацията.

Даваше си сметка, че Валендреа не би си позволил скандал пред очите на кардиналите. Неговите привърженици несъмнено биха се запитали защо е изпратил помощника си в папските покои, когато това е работа на личния му секретар.

Амбрози отново не помръдна. Мичънър го заобиколи и се насочи към вратата.

— Ти правилно отбеляза, че времето ми е изтекло, Амбрози — подхвърли той. — Което означава, че няма какво да губя.

— Чакай — обади се помощникът на Валендреа в момента, в който ръката му докосна бравата. — Ще те оставя да си свършиш работата. — Гласът му беше тих, почти шепот, но лицето му си остана безизразно. Как е възможно този тип да бъде свещеник, мрачно се запита Мичънър.

Дръпна вратата и погледна навън. Охраната беше в коридора, а той си даваше сметка, че неканеният гост едва ли ще си позволи сцена пред нея.

— Приятна вечер, отче.

Амбрози мина покрай него и затръшна вратата след себе си, като преди това заповяда на охраната да не пускат жива душа наоколо. Мичънър се върна при бюрото, решен да приключи това, което беше започнал. Съжеляваше, че трябва да напусне Ватикана, но в момента

изпитваше само облекчение от факта, че няма да среща повече типове като Амбрози.

Претърси чекмеджетата едно по едно. В повечето от тях имаше канцеларски материали, книги и компютърни дискове. Но в най-долното откри завещанието на Климент. По традиция папата го бе написал собственоръчно, изразявайки последните си желания и надеждите си за бъдещето. Първото, което Колин потърси, беше датата. Оказа се, че завещанието е направено на 10 октомври, преди малко повече от месец.

Аз, Якоб Фолкнер, пиша настоящото завещание в ясно съзнание и нормално разположение на духа. Желая след моята смърт всичките ми лични притежания да бъдат предадени на Колин Мичънър. Родителите ми отдавна са мъртви, също и преките ми наследници. Колин ми служи дълго и вярно, той е най-близкият ми човек на този свят. Моля го да направи с притежанията ми каквото намери за добре, износвайки онази мъдрост и здрав разум, на които се доверявах през целия си живот. Желая погребението ми да бъде просто, а тялото ми да бъде положено в гробището на катедралата в Бамберг, където премина младостта ми, макар че бих се подчинил и на друго решение на църквата. Приемайки мантията на свети Петър, аз приех и отговорностите, свързани с нея — включително задължението да бъда положен под базиликата редом със своите предшественици. Искам прошка от всички, които са се почувствали засегнати от мен — с думи или действия. Но най-много искам прошка от нашия Бог Спасител за недостатъците, съпътстваш живота ми. Моля се той да прояви милост към заблудената ми душа.

В очите на Мичънър се появиха сълзи. И той се надяваше, че Бог ще прояви милост към душата на скъпия му приятел. Католическата догма е ясна: човеците са длъжни да водят почтен живот и да се чувстват слуги, а не собственици на това, с което ги е дарил Всевишният. Самоубийството противоречи на обичта му, разкъсва

връзката със семейство и родина. Или, казано иначе, то е грях. Въпреки това вечното спасение на онези, които сами са отнели своя живот, не е напълно изгубено. Църквата учи, че покаянието е постижимо, макар единствено Бог да знае пътя към него.

А той искрено се надяваше, че е така. Ако наистина съществуваше рай, Якоб Фолкнер без съмнение заслужаваше да попадне в него. Независимо от това, което го бе накарало да стори този голям грях, душата му не заслужаваше вечно проклятие.

Остави завещанието на масата и се опита да не мисли за вечността. Напоследък все по-често се улавяше, че разсъждава за собствената си смърт. Наближаваше петдесет и съвсем не се чувстваше стар, но животът вече не му се струваше безкраен. Можеше да си представи момента, в който тялото или духът му ще му пречат да изпитва пълноценно насладата от живота. Колко още ще живее? Двайсет години? Или може би трийсет, четирийсет? Въпреки че наближаваше осемдесет, Климент беше изключително жизнен и работеше по шестнайсет часа на ден. Той самият би бил доволен да притежава дори половината от тази жизненост. Но в крайна сметка и неговият живот щеше да свърши. Въпросът беше дали си струва да се подлага на жертвите и лишенията, които изискваше от него църквата. Дали наистина ще получи някаква награда за това в другия си живот, или това бе обикновена заблуда?

„От пръст си и в пръст ще се върнеш...“

Въздъхна и насочи мислите си към непосредствените си задължения. Завещанието, което лежеше пред него, трябваше да бъде предадено на пресслужбата. По традиция тя единствена имаше правото да го публикува, но само с изричното разрешение на кардинал-шамбелана. Той прибра листа в джоба си.

Реши да дари мебелите на някое от местните сиропиталища, анонимно. А книгите и малкото лични вещи да задържи като спомен за човека, когото беше обичал. До отсрещната стена се виждаше дървената ракла, която бе придружавала Климент през всичките тези години. Мичънър беше наясно с факта, че е била изработена в Оберамергау — малко градче в подножието на Баварските Алпи, известно с изкусните си резбари. Чистите ѝ и изключително запазени стени бяха покрити с красиво изработените портрети на апостоли и светци, сред които изпъкваше ликът на Дева Мария.

През всичките тези години Мичънър не беше разбрал какво държи в нея Климент. Но сега раклата беше негова. Пристъпи натам и направи опит да вдигне капака, но той се оказа заключен. Върху него се виждаше процепът на бронзова ключалка, но ключът липсваше. След кратко колебание реши да прибере тази вещ такава, каквато я вижда, а за съдържанието ѝ да мисли по-късно.

Върна се при писалището и довърши опразването на чекмеджетата. В последното от тях намери прегънат лист от настолния бележник на папата. На него пишеше:

На днешния ден аз, Климент XV, обявявам за кардинал негово преподобие отец Колин Мичънър.

Трудно му беше да повярва на очите си. Климент беше използвал правото си да назначи кардинал *in petto*, тоест тайно. Обикновено кардиналите получаваха поста си чрез специален сертификат, подписан от управляващия папа, който се обявяваше пред колегията на кардиналите. До тайни назначения се беше прибегвало само по отношение на кардиналите от комунистическите страни или от държави, където удостоените с тази титла бяха заплашени от режима. Според правилата назначението *in petto* влизаше в сила от датата, на която папата удостоява избраника си с новата титла, а не от нейното известяване. Но тук съществуваше и друго правило, което накара сърцето му да се свие: ако папата починаше, преди изборът му да стане публично достояние, с него умираше и назначението.

Вдигна листа и го доближи до очите си. Датата беше отпреди два месеца. Което означаваше, че се беше разминал с алената *biretta* — с малко, но завинаги.

По всяка вероятност новият обитател на тези апартаменти щеше да бъде Алберто Валендреа, което означаваше, че едно тайно назначение на Климент XV нямаше да има никакви шансове. Усети, че не изпитва никакво съжаление. Поради напрегнатите и тъжни събития от последните осемнайсет часа дори не се беше сетил за отец Тибор, но сега дойде време да се замисли за съдбата на възрастния свещеник. Може би ще трябва да се върне в Златна и да довърши делото, започнато от българина. Нещо му нашепваше, че трябва да го стори.

Ако не получи одобрението на църквата, просто ще я прати по дяволите, като започне с Алберто Валендреа.

Искаш да бъдеш кардинал, нали? Но за да станеш, трябва да осъзнаваш и отговорностите, свързани с този пост. Как да те издигна на него, след като не виждаш и най-простите неща?

Това бяха думите на Климент, изречени миналия четвъртък в Торино. Колин се беше учудил на остротата им, а сега учудването му нарасна, тъй като научи, че на практика вече е бил повишен. *Как да те издигна на него, след като не виждаш и най-простите неща?*

Какво не беше видял? Прибра листа в джоба си, където вече лежеше завещанието. Никой нямаше да научи за това, което беше сторил Климент. То вече нямаше значение. Важното беше, че приятелят му го беше сметнал за достоен, и това му стигаше.

20:30 ч.

Мичънър приключи с прибирането на вещите, разпределени в пет кашона, доставени му от швейцарските гвардейци. Гардеробът, шкафовете и ноцните шкафчета бяха опразнени, а мебелите бяха свалени в приземния склад, където щяха да останат, докато уреди формалностите по дарението.

Изчака в коридора, докато вратите бяха окончателно затворени и запечатани с оловни печати. По всяка вероятност това беше последното му посещение в папските покои. Малцина бяха онези църковни служители, които бяха стигали дотук, а още по-малко го бяха правили втори път. Амбрози беше прав. Времето му наистина изтече. Вратите щяха да останат затворени до избора на нов папа, който лично щеше да счупи печатите. Представи си, че това ще бъде Алберто Валендреа, и неволно потръпна.

Кардиналите все още изпълваха катедралата „Свети Петър“ и отслужваха траурната литургия пред тялото на Климент XV — първата от дългата поредица служби, които предстояха през следващите девет дни. А Мичънър трябваше да използва това време за последното си официално задължение.

Спусна се на третия етаж. По подобие на апартаментите на папата в кабинета на Мичънър също нямаше много вещи за прибиране. Тук цялото обзавеждане беше собственост на Ватикана. Картините по стените, включително портретът на Климент, принадлежаха на Светия престол. Личните му вещи лесно щяха да се поберат в един кашон, тъй като се състояха от канцеларски принадлежности, баварски настолен часовник и три снимки на родителите му. Останалите му притежания се изчерпваха с един лаптоп и няколко комплекта дрехи. През всичките тези години беше спестявал по-голямата част от заплатата си, а парите бе инвестирал успешно, следвайки полезните съвети на неколцина приятели от финансовите среди. Благодарение на тях беше натрупал няколкостотин хиляди долара в женевска банка, с които възнамеряваше да живее след оттеглянето си от активна служба, тъй

като църковната пенсия беше наистина мизерна. Реформата в пенсионните фондове на Ватикана беше обсъждана задълбочено по времето на Климент, но сега трябваше да изчака решението на следващия папа.

Седна зад бюрото и включи компютъра за последен път. Искаше да прегледа пощата си и да остави инструкции за бъдещия си наследник. През последните няколко седмици работата беше движена изцяло от сътрудниците му, а повечето от посланията на екрана можеха да почакаат до решението на предстоящия конклав. В зависимост от личността на избрания папа той може би щеше да се нуждае от още една седмица за осъществяването на прехода. Но в случай че изборът паднеше върху Валендреа, негов личен секретар със сигурност щеше да стане Паоло Амбрози, а това означаваше само едно: пълномощията на Мичънър щяха да бъдат моментално прекратени, а присъствието му във Ватикана — нежелано. Той нямаше нищо против, тъй като не държеше да помага на Амбрози.

Продължи да преглежда електронната си поща, отваряйки всяко съобщение поотделно. Изчиташе съдържанието му и го изтриваше. Пропусна само няколко, които щяха да бъдат от полза за подчинените му и трябваше да бъдат запазени. Три от тях бяха съболезнования от негови приятели епископи, на които отговори с по няколко думи. Дали пък някой от тях няма нужда от помощник? — запита се той, после прогони въпроса с кратко тръскане на глава. Не, никога повече няма да се занимава с подобна работа. Какво беше казала Катерина в Букурещ? *Нима животът ти трябва да премине в служба на другите?* Може би душата на Климент ще намери покой, ако той продължи делото на отец Тибор. Може би неговата саможертва ще изкупи греха на приятеля му.

От тази мисъл му стана по-добре.

На екрана се появи коледната програма на папата. Тя беше прехвърлена в компютъра на Кастел Гандолфо и носеше инициалите на Климент, което означаваше, че е одобрена. В нея се предвиждаше традиционната коледна литургия в катедралата „Свети Петър“, последвана на другия ден от също така традиционното послание към народите на света от балкона. Мичънър обърна внимание на часа, в който проектът е бил върнат във Ватикана. Събота, десет и петнайсет сутринта. Това беше горе-долу времето на завръщането му от Букурещ, далеч, преди да се срещне с папата. И далеч преди Климент да научи за

убийството на Тибор. Беше странно, че решилият да се самоубие човек обръща толкова голямо внимание на програма, която няма намерение да изпълни.

Плъзна мишката надолу и спря на последния имейл. Той беше без име, но това не го учуди. От време на време получаваше анонимни съобщения от хора, които някак си бяха успели да изровят адреса му в мрежата. Повечето от тях бяха безобидни послания, уверяващи папата в горещата им обич.

Кликна два пъти и текстът се появи. Веднага забеляза, че е изпратен от Кастел Гандолфо, при това едва снощи. Времето на получаването беше фиксирано на 23:30 ч.

Колин, в този момент вече знаеш какво направих. Не очаквам да ме разбереш, но искам да знаеш, че Дева Мария отново ми се яви и обяви, че времето ми е изтекло. Редом с нея стоеше отец Тибор. Покорно очаквах да ме вземе със себе си, но тя каза, че трябва сам да се лиша от живот. А отец Тибор добави, че това е мой дълг, че е наказанието ми за проявеното непокорство. Но по-късно всичко щяло да се оправи. Попитах за душата си и те ми казаха, че Бог ме очаква. Твърде дълго пренебрегнах посланията на небето, но този път няма да го направя. Ти няколко пъти ме попита какво не е наред. Сега ще ти кажа. През 1978 г. Валендреа е взел част от третото послание на Дева Мария, което се пазеше в архива. Само пет души знаеха какво точно е било съхранявано в дървеното сандъче. Четирима от тях вече ги няма — сестра Лусия, Йоан XXIII, Павел VI и отец Тибор. Жив е единствено Валендреа. Разбира се, той ще отрече всичко, а тези думи пред очите ти ще бъдат възприети като безумието на човек, който е отнел живота си. Но аз искам да знаеш, че когато Йоан Павел II е прочел третата тайна и я е направил достояние на света, той не е разполагал с цялото послание. На теб оставям да оправиш нещата. Иди в Междугорие. Много е важно. Не само за мен, но и за църквата. Приеми го като лична молба на най-близкия ти приятел.

Сигурен съм, че църквата подготвя достойното ми погребение. Нгови ще изпълни дълга си. Моля, правете с тялото ми каквото намерите за добре. Благочестието не се ражда от помпозните церемонии. В личен план бих предпочел светостта на Бамберг — прекрасното градче край реката и катедралата, която толкова обичах. Съжалявам, че не успях още веднъж да се порадвам на красотата му. Но наследството ми може би още е там. Оставям на другите да преценят това. Бог е с теб, Колин. Помни, че съм те обичал като свой син.

Предсмъртна бележка на един самоубиец. Написана от човек, крайно разочарован от живота. Върховният глава на римокатолическата църква твърди, че Дева Мария му е заповядала да се самоубие. Но частта за Валендреа и третата тайна беше интересна. Дали може да ѝ се вярва? Помисли дали да не информира и Нгови, но реши, че колкото по-малко хора знаят за предсмъртното писмо на Климент, толкова по-добре. Тялото на папата вече беше балсамирано, а телесните му течности — изгорени. Никой никога нямаше да разбере причините за смъртта му. Вероятно думите, изписани на светещия екран, не бяха нищо повече от потвърждение за психическите проблеми на покойния папа. И за маниите му.

Климент отново го призоваваше да замине за Босна, но той нямаше намерение да изпълни молбата му. Какъв бе смисълът? Все още пазеше писмото на папата до очеvideца на чудото, но властта в църквата вече се упражняваше от кардинал-шамбелана и светата колегия. Изключено беше Алберто Валендреа да му позволи пътуване до Босна, за да разследва поредните тайни на Дева Мария. Това би било жест към един папа, когото той открито ненавиждаше. Да не говорим, че официалното разрешение за подобно пътуване трябваше да дойде от кардиналите, които преди това трябваше да бъдат информирани за отец Тибор, папските видения и тревогите на Климент относно третата тайна на Фатима, Тези разкрития биха предизвикали порой от въпроси, на които никой не би дал точен отговор. А репутацията на Климент бе твърде ценна, за да бъде изложена на подобен риск. Достатъчно опасно бе, че за

самоубийството му знаеха четирима души. А той беше последният човек на света, който би осквернил паметта на този велик човек. Въпреки всичко Нгови може би трябваше да научи за последните думи на папата. Спомни си какво беше поискал Климент в Торино. *Морис Нгови е човекът, който е най-близо до мен и на когото можеш да се довериш. Никога не го забравяй.*

Натисна един клавиш и направи разпечатка на писмото. После изтри текста от паметта на компютъра и го изключи.

Понеделник, 27 ноември, 11:00 ч.

Мичънър влезе във Ватикана през площад „Свети Петър“, следвайки група туристи, изсипали се от автобусите. Преди десет дни беше освободил апартамента си в апостолическия дворец, малко преди погребението на Климент XV. Валидността на пропуската му все още не беше изтекла, но неговата официална служба в Светия престол приключи в момента, в който се погрижи за решаването на няколко дребни въпроси от административен характер.

Кардинал Нгови го помоли да остане в Рим до конституирането на конклава, а после дори му предложи да постъпи в Конгрегацията за католическо образование — разбира се, без да му гарантира място след конклава. Защото и неговата официална служба във Ватикана приключваше със смъртта на Климент, а той вече беше обявил, че ако Валендреа стане папа, веднага ще се завърне в Африка.

Погребението на Климент беше просто. Церемонията се състоя на открито, пред реставрирания вход на базиликата „Свети Петър“. На площада имаше над един милион души, а до ковчега на папата гореше една-единствена свещ, бореца се с поривите на вятъра. Мичънър не седна при князете на църквата, където без съмнение щеше да бъде, ако нещата се бяха развили по друг начин. Вместо това зае място сред помощниците на папата, които му бяха служили вярно през всичките трийсет и четири месеца. На траурното събитие присъстваха повече от сто държавни глави, а то беше предавано на живо от телевизиите по целия свят.

Нгови предпочете да прехвърли ръководните функции на други кардинали — мъдър ход, който със сигурност щеше да усили лоялността на неговите привърженици. Това може би нямаше да бъде достатъчно, за да повлияе на избора, но със сигурност щеше да затвърди позициите му в конклава. Не беше изненада, че нито една от тези функции не беше делегирана на Валендреа, но имаше основателни причини. По време на церемонията държавният секретар имаше тежки задължения, свързани с приемането на многобройните

гости. Вниманието му беше изцяло насочено към международната дейност, а сбогуването с Климент, естествено, беше поверено на други. Валендреа бе приел задачата си с нескрито удоволствие, превръщайки се в център на внимание за световната преса, щедро раздавайки интервюта и коментари. Разбира се, всяко едно от тях беше изключително премерено, без нито една излишна дума.

Когато церемонията приключи, ковчегът бе пренесен през Вратата на смъртта от дванайсет специално подбрани мъже, които трябваше да го свалят в подземията на Ватикана. Там го очакваше изграденият по спешност каменен саркофаг, върху капака, на който беше изобразен ликът на Климент II, немския папа от XI век, към когото Якоб Фолкнер бе изпитвал дълбоко възхищение и почит, и папският знак на Климент XV. Гробницата беше в съседство с тази на Йоан XXIII — нещо, което Климент без съмнение би одобрил. И той остана да почива там, в компанията на 148 свои предшественици.

— Колин.

Чул името си, той спря и се обърна. Катерина си пробиваше път през навалищата на площада. Не беше я виждал от последната им среща в Букурещ преди три седмици.

— Пак ли си в Рим? — изненадано я погледна той.

Тя беше облечена различно: памучни панталони, велурена риза в шоколадов цвят и пепитено сако. Малко по-модерна от обичайното, но за сметка на това по-привлекателна.

— Изобщо не съм си тръгвала.

— Тук ли дойде от Букурещ?

Тя кимна и отмести черния кичур коса от лицето си.

— Бях на летището, когато научих за Климент. И реших да остана.

— С какво си запълваш времето?

— Приех едно-две предложения за отразяване на погребението.

— Гледах Кийли по Си Ен Ен — подхвърли Мичънър. През последната седмица американският свещеник не слизаше от екрана, предлагайки на зрителите тенденциозните си прогнози за бъдещия конклав.

— И аз го гледах — кимна Катерина. — Но не съм го виждала от деня, в който почина Климент. Ти беше прав. Наистина е по-добре да стоя на разстояние от този човек.

— Правилно. Телевизионните предавания с този глупак наистина ми дойдоха до гуша. Има мнение по всички въпроси, без да го е грижа, че говори нелепости.

— Може би Си Ен Ен трябваше да наеме теб — подхвърли Катерина.

— Само това ми липсва — засмя се той.

— Какво мислиш да правиш, Колин?

— Тъкмо бях тръгнал на среща с кардинал Нгови. Ще го уведомя, че възнамерявам да замина за Румъния.

— Да се срещнеш отново с отец Тибор?

— Ти май не знаеш.

На лицето ѝ се изписа озадачено изражение и той накратко ѝ разказа за убийството на свещеника.

— Бедният човек! Той не заслужаваше такава участ. Ами онези деца? Те имаха само него!

— Точно затова реших да замина. Ти беше права, като ми каза, че трябва да направя нещо.

— Изглеждаш щастлив от решението си.

Очите му обиколиха площада, по който толкова често се беше разхождал като папски секретар. И на който сега се чувстваше като чужденец.

— Време е за промяна — тихо промълви той.

— Край на кулите от слонова кост, така ли?

— Не ги виждам в бъдещето си — кимна той. — Сиропиталището в Златна ще бъде моят дом, поне за известно време.

— Извървахме дълъг път — въздъхна тя. — Между нас вече няма гняв, няма обвинения. Най-после станахме приятели.

— Не бива да повтаряме грешките си и това е всичко, на което можем да се надяваме. — От изражението ѝ разбра, че приема тези думи. Радваше се, че отново я вижда. Но Нгови го чакаше. — Пази се, Кейт.

— И ти, Колин.

Обърна се и тръгна към входа на базиликата, потискайки желанието да се обърне и да я зърне за последен път.

* * *

Завари Нгови в кабинета му. Наоколо кипеше трескава дейност. Конклавът се събираше на следващия ден и всичко трябваше да бъде наред.

— Всъщност ние вече сме готови — осведоми го Нгови.

Вратата беше затворена, а служителите бяха предупредени да не ги безпокоят. Мичънър очакваше ново предложение за работа, тъй като тази среща бе по настояване на Нгови.

— Изчаках достатъчно, но вече можем да поговорим, Колин. Защото от утре ще бъда заключен в Сикстинската капела. — Африканецът се изправи в стола си. — Искам да заминеш за Босна.

— Защо? — изненадано го погледна Мичънър. — Нали и двамата сме на мнение, че събитията там са просто смешни?

— Те продължават да ме тревожат — поклати глава кардиналът. — Климент държеше да бъдат проучени и аз искам да изпълним желанието му. Това влиза в задълженията ми на кардинал-шамбелан. Той искаше да научи десетата тайна, аз също.

Мичънър все още не го беше запознал с последния имейл на Климент. Извади разпечатката от джоба си и му я подаде.

— Трябва да видиш това.

Кардиналът си сложи очилата и зачете.

— Изпратил го е в неделя, малко преди полунощ. Но явно не е бил на себе си, Морис. Появата ми в Босна няма да донесе нищо, само ще привлече внимание. Не е ли по-добре да оставим този въпрос?

Нгови свали очилата си.

— Сега повече от всякога държа да заминеш! — отсече той.

— Говориш като Якоб. Какво те тревожи?

— Не знам. Но съм убеден, че става въпрос за нещо важно, което ние трябва да довършим. Особено след информацията, че Валендреа е изнесъл част от съдържанието на третата тайна.

Мичънър трудно можеше да бъде убеден.

— Морис, до този момент никой не задава въпроси относно кончината на Климент. Нима ще рискуваш това да се промени?

— Мислих по този въпрос. Но се съмнявам, че медиите ще обърнат внимание на твоите действия. Те ще бъдат напълно погълнати от конклава. Затова настоявам да заминеш. Пазиш ли още писмото до очевидеца?

— Да.

— Ще ти дам още едно, подписано от мен. Това трябва да бъде достатъчно.

Мичънър му разказа за намерението си да работи в Румъния, след което попита:

— Не може ли някой друг да отиде?

— Знаеш отговора на този въпрос — поклати глава Нгови.

Направи му впечатление, че кардиналът е по-словоохотлив от обикновено.

— Трябва да знаеш и още нещо, Колин — въздъхна той и махна с ръка към имейла. — То има връзка с това тук. Ти ми беше споменал, че Валендреа е посетил архива заедно с папата. Проверих в дневника. Посещението им действително е регистрирано: станало е в петък вечерта, преди смъртта на Климент. Но ти не знаеш, че в събота вечерта Валендреа е напуснал Ватикана и е заминал някъде. Пътуването му не е било предварително планирано, защото се е наложило да отмени няколко уговорени срещи. Отсъствал е до неделя сутринта.

Мичънър беше впечатлен от информацията, с която разполагаше Нгови.

— Не знаех, че го наблюдаваш толкова отблизо — промърмори той.

— Не само тосканецът има своите шпиони — скромно отвърна кардиналът.

— Имаш ли представа къде е ходил?

— Не. Напуснал е Рим на свечеряване, използвайки частен самолет. Рано на следващата сутрин същият самолет го е върнал.

Спомни си за неприятното усещане в онова кафене, в което двамата с Катерина разговаряха с отец Тибор. Дали Валендреа не е знаел за свещеника? Дали самият той не е бил проследен?

— Тибор е убит в събота през нощта — промърмори той. — Какво намекваш, Морис?

Нгови вдигна ръце.

— Изброявам фактите, нищо повече. В петък вечерта Климент води Валендреа в архива и му показва това, което е получил от отец Тибор. А следващата нощ Тибор е убит. Не мога да кажа, че внезапното пътуване на Валендреа в събота вечерта има връзка с

убийството на отца. Но той напуска този свят в доста странен час, не мислиш ли?

— А ти си убеден, че отговорът на всичко това се крие в Босна?

— Климент е бил убеден.

Вече можеше да оцени по достойнство мотивите на Нгови, но попита:

— А кардиналите? Те не трябва ли да бъдат информирани за моите действия?

— Ти няма да изпълняваш официална мисия. Нещата ще си останат между теб и мен, ще бъдат жест към паметта на близък приятел. Освен това ние ще бъдем в конклава, изолирани от света. Никой не може да получи информация за каквото и да било.

Сега разбра защо Нгови беше изчакал до последно с този разговор. Но същевременно си спомни предупрежденията на Климент за липса на сигурност между стените на Ватикана. Очите му пробягаха наоколо. Тази сграда беше строена още по времето на американската Гражданска война. Възможно ли бе някой да ги подслушва? В крайна сметка реши, че няма значение.

— Добре, Морис, ще го направя — въздъхна той. — Но само защото ти и Якоб го искате. След това съм вън от играта.

Надяваше се, че Валендреа е чул тези думи.

16:30 ч.

Валендреа беше затрупан от информацията, която му предоставяха подслушвателните устройства. През последните две седмици Амбрози работеше денонощно, прослушвайки записите и отделяйки истински важните неща. Последните, в силно редактиран вариант, прехвърляше на микрокасета, която предоставяше на началника си. От тях ставаше ясно, че държавният секретар става все по-вероятен кандидат за папския трон в очите на кардиналите и той не криеше задоволството си от този факт. Но това все още не означаваше, че изборът му е сигурен.

Сдържаното му поведение започваше да дава своите плодове. За разлика от конклава, на който беше избран Климент, този път той направи всичко възможно да демонстрира почитта, която се очаква от всеки достоен княз на католическата църква. И коментаторите бързо включиха името му в списъка на най-вероятните кандидати редом с имената на Нгови и още четирима кардинали.

Проведеното предишната вечер неофициално преброяване на гласовете показа, че твърдите му привърженици са четирийсет и осем. Но за да спечели още на първото заседание на конклава, той трябваше да събере седемдесет и шест гласа измежду онези 113 кардинали, които трябваше да пристигнат в Рим. Отсъствия не се очакваха, разбира се, без да се изключват варианти с внезапно заболяване. За щастие реформата на Йоан Павел II позволяваше промяна в процедурата след първите три заседания. Ако дотогава не бъдеше избран нов папа, щеше да се премине към непрекъснатата серия от гласувания само с един почивен ден, определен за молитви и дискусии. Ако и след изтичането на дванайсет дни нямаше резултат, щеше да се премине към гласуване с обикновено мнозинство, което щеше да означава, че времето работи за него. Той имаше мнозинство, а хората му в конклава бяха достатъчно, за да предотвратят ранното избиране на друг кандидат. В случай на нужда можеше да протака без

особени трудности; разбира се, ако успееш да запази непокътнат блока на своите привърженици в продължение на тези дванайсет дни.

В същото време няколко кардинали започваха да създават проблеми. Бяха от тези, които обещаваха едно, но когато ги заключат, вършат друго. Амбрози бе успял да събере доста любопитна информация за тези предатели. Тя беше повече от достатъчна, за да ги вкара в правия път. А той възнамеряваше още днес да изпрати помощника си да им разясни състоянието на нещата. Защото от утре притискането щеше да стане доста трудна работа. Разбира се, той имаше начини да влияе върху мнението на отделните гласоподаватели, но мястото на конклава беше прекалено уединено, а и Сикстинската капела впечатляваше кардиналите. Мнозина от тях бяха убедени, че там властва Светият Дух, други приемаха присъствието си като сбъдната мечта. Затова гласовете трябваше да бъдат осигурени още сега, а конклавът само щеше да потвърди, че съответните хора са удържали дадената дума.

Естествено, изнудването можеше да привлече ограничен брой гласове. Основната маса негови привърженици щеше да гласува по убеждение — заради личните качества и биографията му, заради безспорния му авторитет в църквата. А той се гордееше с факта, че през последните няколко дни не е направил нищо, с което да ги разочарова.

Все още беше смаян от самоубийството на Климент. Дори за миг не беше допускал, че немецът ще направи нещо, с което да застраши спасението на душата си. В главата му все още се въртяха думите, които папата му каза преди три седмици в апартамента си: *Фактически се надявам, че ти ще ме наследии. Просто за да видиш, че нещата съвсем не са такива, каквито си ги представяш. Може би наистина трябва да си ти този, който да бъде новият папа. И другите, казани в петък вечерта, след като напуснаха архива: Искан да знаеш какво те чака. След което, странно или не, той не му попречи да изгори превода, а само промърмори: Ще видиш.*

— Проклет да си, Якоб! — прошепна той.

На вратата се почука. Появи се Амбрози, който бързо пристъпи към писалището с портативен магнетофон в ръка.

— Трябва да чуеш това — възбудено каза той. — Току-що го прехвърлих от магнетофона. Мичънър и Нгови разговаряха само преди

четири часа в кабинета на кардинала.

Валендреа мълчаливо изслуша записа, чиято продължителност беше около десетина минути.

— Отначало Румъния, а сега Босна — промърмори той. — Няма ли да престанат тези хора?

— По всичко личи, че Климент е оставил предсмъртно послание в електронната поща.

Амбрози знаеше, че папата се е самоубил. Валендреа му беше разказал за това още в Румъния, прибавяйки и случката в хранилището.

— Трябва да науча съдържанието на този имейл — промърмори той.

— Не виждам как ще стане — сви рамене Амбрози.

— Бихме могли отново да включим приятелката на Мичънър.

— И на мен ми мина през главата. Но дали има смисъл? Конклавът започва утре, а по залез-слънце ти вече ще си папа. Добре де, най-късно на следващия ден.

Това беше възможно, но не биваше да изключват и другия вариант: изборът да се проточи, а резултатът от него да стане непредвидим.

— Тревожи ме мисълта, че нашият африкански приятел разполага със свои канали за информация. Нямах представа, че представлявам приоритет за него.

Тревожеше го и лекотата, с която Нгови беше направил връзката между пътуването му до Румъния и убийството на Тибор. Това би могло да се превърне в сериозен проблем.

— Искам да издириш Катерина Леу — отсеке той.

Нарочно не се беше свързал с нея след посещението ѝ в Румъния. Просто не беше необходимо. Благодарение на Климент той научи всичко, което му трябваше. Но решението на Нгови да изпрати личен пратеник в Босна силно го обезпокои. Защото тази мисия имаше пряка връзка с него. Ръцете му обаче бяха вързани, тъй като нямаше как да намеси колегията. Разполагаше с твърде малко отговори на въпросите, които със сигурност щяха да го засилят като лавина. Освен това би дал възможност на Нгови да поиска разследване на собственото му пътуване до Румъния — нещо, което в никакъв случай не биваше да допусне.

Вече беше последният жив човек, който бе запознат с пълния текст на посланието на Мадоната. Трима папи бяха преминали в отвъдното. Междувременно той успя да унищожи част от възстановения текст на Тибор, премахна и самия него и изхвърли в канала оригиналния текст на сестра Лусия. Остана само факсимилето на превода, съхранявано в архива. Текст, който никой никога не биваше да види. Но за да получи достъп до сейфа, той трябваше да стане папа.

Вдигна глава и заби поглед в лицето на Амбрози.

— За съжаление трябва да останеш тук през следващите няколко дни, Паоло. Ще имам нужда от теб. Но ние трябва да знаем какво ще прави Мичънър в Босна и това може да свърши само тя. По тази причина трябва да откриеш Катерина Леу и да ни осигуриш помощта ѝ.

— Откъде знаеш, че е в Рим?

— Къде другаде може да бъде?

18:15 ч.

Катерина се оказа на няколко крачки от кореспондентския пункт на Си Ен Ен, разположен на метри от колонадата на площад „Свети Петър“. И веднага видя Том Кийли, изправен под ярката светлина на прожекторите, монтирани на три отделни камери. Площадът беше осеян с подвижни телевизионни станции. Преградите и хилядите столове от погребението на Климент бяха изчезнали, а на тяхно място се бяха появили подвижни сергии със сувенири, групички протестиращи и поклонници, журналисти. Рим беше наводнен от представителите на световните медии, които очакваха началото на конклава, а обективите на камерите им търсеха най-добрата възможна позиция, за да уловят покрива на Ватикана над Сикстинската капела, над който щеше да се извие знаменателният пушек.

Незабелязано се присъедини към зяпачите, които бяха наобиколили подиума на Си Ен Ен. Кийли говореше пред камерите. Беше облечен в черно расо и бяла католическа якичка, точно според изискванията на канона. За непредубедения зрител той беше един нормален свещеник, който се чувстваше удобно в одеждите си.

— Да, вярно е. В продължение на векове бюлетините са били изгаряни веднага след гласуването, като към тях, в зависимост от избора, е била прибавяна суха или влажна слама. Никакви химикали не са влияели върху цвета на пушека, който, между другото, създава доста проблеми по време на последните конклави. Католическата църква би могла да направи нещо по въпроса, използвайки постиженията на науката.

— Какво е мнението ви за утре? — попита една журналистка, седнала близо до него.

Кийли направи малка пауза, след което се извърна към камерите.

— Според мен главните кандидати са двама — кардиналите Нгови и Валендреа. Ако бъде избран, Нгови би бил първият африкански папа от почти две хилядолетия насам и би направил много за родния си континент. Спомнете си какво свърши Йоан Павел II за

Полша и цяла Източна Европа. Кардинал Нгови несъмнено би сторил същото за родната си Африка.

— Но готови ли са католиците за чернокож папа?

— Вече едва ли има значение — сви рамене Кийли. — Днес основната маса католици живеят в Латинска Америка и Азия. Доминиращата позиция на европейските кардинали отдавна е минало. За това се погрижиха всички папи след Йоан XXIII, които упорито налагаха неиталианци в колегията. По личното ми мнение църквата ще спечели повече с Нгови, отколкото с Валендреа.

Катерина се усмихна. Кийли не пропускаше възможността да отмъсти на праволинейния Алберто Валендреа. Тази смяна на позициите беше доста интересна. Само преди деветнайсет дни отец Томас Кийли стоеше на банката на обвиняемите и беше заплашен с отлъчване от светата църква. Но последвалите събития доведоха до разпускането на трибунала и той получи възможност да засипе с нападки главния си обвинител, при това пред камерите на една от най-големите телевизионни компании в света. Който, по стечение на обстоятелствата, беше и главен претендент за папския престол.

— Защо мислите, че църквата ще спечели повече с избора на Нгови? — зададе следващия си въпрос журналистката.

— Валендреа е италианец, а в последно време църквата прави последователни усилия да се освободи от доминиращите позиции на италианските духовници. Неговият избор би бил крачка в обратна посока, да не говорим, че е твърде консервативен за католик от двайсет и първия век.

— Но някои биха казали, че завръщането към корените е полезно за църквата.

— Не е така — поклати глава Кийли. — Цели четирийсет години след Втория ватикански събор църквата прави опити да се модернизира и няма да е разумно, ако всичко бъде изхвърлено на боклука. Папата отдавна вече не е само епископ на Рим. Той е духовен глава на един милиард вярващи по света, а огромната част от тях не са италианци. Не са дори представители на бялата раса. Изборът на Валендреа ще бъде равен на самоубийство. Особено при конкуренцията на човек като Нгови, който е подходящ не по-малко от него, но е далеч по-приемлив за света.

Една ръка легна върху рамото на Катерина и тя се обърна стреснато. Черните очи на противния Паоло Амбрози бяха на сантиметри от лицето ѝ. Прониза я гневна тръпка, но тя успя да се овладее.

— Тоя май не харесва кардинал Валендреа — прошепна Амбрози, кимайки по посока на подиума.

— Махни си ръката от рамото ми!

Свещеникът се подчини, а на лицето му помръдна лека усмивка.

— Правилно реших, че ще бъдеш тук, близо до голямата си любов.

Прониза я спазъм, явно от страх, но тя стисна зъби да го преодолее.

— Какво искаш?

— Тук ли да ти обясня? — вдигна вежди Амбрози. — Ако ни види, твоят партньор вероятно ще се запита какво ли си приказваш с най-близкия сътрудник на омразния му кардинал. А може и да изревнува.

— Не мисля, че точно ти можеш да предизвикаш подобни чувства у него — ледено процеди Катерина. — Аз съм от онези, които пикаят седнали, а доколкото знам, ти не си падаш по такива.

Амбрози благоразумно замълча. Това, което имаше да ѝ съобщи, трябваше да бъде казано насаме. Обърна се и без повече приказки се насочи към колонадата, заобикаляйки сергиите с пощенски марки и монети.

— Отвратително — промърмори той, гледайки към търговците. — Мислят, че присъстват на карнавал, от който могат да спечелят.

— Още повече че кутиите за дарения в катедралата сигурно са запечатани след смъртта на Климент — язвително подхвърли Катерина.

— Много ти е голяма устата!

— Защо? Истината боли, нали?

Напуснаха площада и тръгнаха по една от съседните улици, застроена с красиви и видимо луксозни жилищни сгради. Катерина се владееше с цената на големи усилия.

— И така, какво искаш? — спря се тя.

— Колин Мичънър заминава за Босна. Негово преосвещенство иска да заминеш с него и да докладваш за всичко, което става там.

— След Румъния изобщо не ме потърсихте — отбеляза Катерина.

— Нещата там изгубиха своето значение. За разлика от сега.

— Не съм заинтересована. Колин заминава за Румъния.

— Не веднага. Първо ще замине за Босна, целта му е един храм в Междугорие.

Тя беше объркана. Защо Мичънър е решил да предприеме подобно пътуване, без да ѝ каже за него?

— Негово преосвещенство ме помоли да ти напомня, че все още можеш да разчиташ на верен приятел във Ватикана — подхвърли Амбрози, замълча за миг и добави: — Да не говорим за онези десет хиляди евро, които вече получи.

— Той каза, че парите са мои, без никакви уговорки.

— Това е интересно. Явно не си от евтините курви.

Тя рязко се извъртя и му удари оглушителна плесница. Амбрози не помръдна, но в очите му се появи опасен блясък.

— Никога не го прави пак! — просъска той. Нещо в тона му я накара да потръпне.

— Изгубих интерес към шпионските ви оферти — отсеке тя.

— Ти си една нетърпимо гадна кучка! Силно се надявам, че негово преосвещенство скоро ще се измори от теб. И тогава ще мога да ти направя още едно посещение.

Тя инстинктивно се отдръпна.

— Защо Колин отива в Босна?

— За да открие един от очевидците в Междугорие.

— Очевидците на появата на Дева Мария?

— Значи си запозната — кимна Амбрози.

— Това са пълни глупости! Не е възможно да вярвате, че Мадоната се е явявала на тези деца толкова години, а дори и днес продължава да се явява на едно от тях!

— Църквата все още няма окончателно становище по въпроса.

— Но той ще стане реален само след като бъде подпечатан с папския печат, нали?

— Сарказмът ти е уморителен и досаден.

— Ти самият — също!

Но интересът ѝ се пробуди. Нямаше никакво желание да изпълнява задачите на Амбрози и Валендреа, беше останала в Рим единствено заради Мичънър. Бе научила, че вече се е изнесъл от

Ватикана — според Кийли напълно естествена постъпка след смъртта на папата, — но не направи опит да го издири. А след последната им среща в главата ѝ се оформи идеята да го последва в Румъния. Сега се появи и Босна — още една възможност.

— Кога заминава? — попита тя, презирайки се за интереса, прозвучал в този въпрос.

— Не знам — отвърна Амбрози и в очите му проблесна задоволство. Ръката му потъна под дрехата и се появи обратно с листче хартия. — Това е адресът му. Намира се съвсем наблизо. Вероятно би могла да го утешиш. Менторът му си отиде, а животът му е пълен хаос. Скоро за папа ще бъде избран един от най-големите му врагове.

— Валендреа е доста самоуверен, а?

— На въпроса, ако обичаш.

— Мислите, че Колин е уязвим, така ли? И по тази причина ще ми се довери, а дори и ще ме покани да замина с него?

— Точно така мислим.

— Не е чак толкова слаб — поклати глава Катерина.

— Бас държа, че е — усмихна се Амбрози.

Рим

19:00 ч.

Мичънър зави по Виа Джото и се насочи към апартамента си. Кварталът беше известен като предпочитано място за среща на любителите на театъра, а многобройните кафенета и барове, изпъстрили тесните му улички, десетилетия наред приютяваха интелектуалци и радикално настроени политици. Тук се беше родило и политическото явление Мусолини, което за щастие не беше засегнало романтичното излъчване на старата архитектура, подложена на безмилостно прочистване в други райони на града, след като Дучето застана начело на страната.

Малко след като се нанесе в апостолическия дворец, Мичънър се зае да проучва историята на фашизма в Италия, запознавайки се с двете най-подробни биографии на Мусолини. Оказа се, че той е един изключително амбициозен човек, поставил си задачата да облече народа в униформа, а след това да разруши древните каменни сгради на Рим с плоски покриви и да ги замени с помпозни мраморни паметници и обелиски в прослава на военните му победи. Разбира се, историята не му простила и Дучето завършил живота си с куршум в челото, след което бил обесен с главата надолу за назидание на поколенията. Грандоманските му архитектурни замисли потънали в забвение — нещо, което положително щеше да се случи и с католическата църква под евентуалното управление на Валендреа.

Мегаломанията бе пропито с арогантност психическо заболяване, типичен представител, на което бе Алберто Валендреа. Държавният секретар открито се противопостави на решенията на Втория ватикански събор и последвалите реформи в църквата. Евентуалният му избор за папа със сигурност щеше да постави началото на дълъг процес на реставрация, а най-лошото беше, че тосканецът би могъл да остане на престола двайсет и повече години. Което означаваше пълна реорганизация на светата колегия на кардиналите — по подобие на това, което направи Йоан Павел II през

дългото си управление. Но Йоан Павел II беше зрял и прозорлив ръководител, докато Валендреа бе безпощаден към враговете си демон. Това беше още една причина Мичънър да избере оттеглянето си в карпатските пущинаци. Защото с Бог или без него, с рай или ад, онези сакати дечица се нуждаеха от помощта му.

Стигна до блока и бавно изкачи стръмните стъпала до третия етаж. Тук се намираше обзаведеният апартамент от две спални и дневна, който му предостави безплатно един от икономите на покойния папа. Преди няколко дни се беше освободил от мебелите на Климент, след което уреди да докарат тук петте кашона с личните му вещи и дървената ракла. Тях реши да вземе със себе си в Румъния. Планираше да напусне Рим в края на седмицата, но сега в джоба му лежеше билет за утрешния полет до Босна. Вярваше, че отлагането ще бъде кратко, а след него ще започне нов живот в Румъния.

Една част от съзнанието му не одобряваше постъпката на Климент. Историята на църквата изобилстваше с примери за папи, които са били избрани само защото са били на крачка от смъртта. Разбира се, сред тях имаше и такива, които бяха опровергали тези очаквания, запазвайки трона години, а дори и десетилетия. Якоб Фолкнер спокойно би могъл да е един от тях, още повече че беше различен. Но той бе предпочел да потъне във вечен сън, предизвикан от собствената му ръка.

Мичънър също имаше чувството, че сънува. Това важеше с особена сила за последните две седмици, започнали с онзи ужасен понеделник. Доскоро подреденият му живот изведнъж беше излязъл извън контрол.

Но той копнееше за ред и беше твърдо решен да го постигне.

Решение, което се изпари в момента, в който стигна до третия етаж. На най-горното стъпало беше седнала Катерина Леу.

— Защо ли не съм изненадан, че пак ме откри? — подхвърли той. — Как го направи този път?

— Като се възползвах от тайните, които са известни на всички — отвърна тя, изправи се и изтупа панталона си. Все още носеше сутрешния си тоалет. И все още изглеждаше много добре в него.

Мичънър отключи входната врата.

— Още ли възнамеряваш да заминеш за Румъния? — подхвърли тя.

— Да не би да си решила да ме придружиш? — отвърна с въпрос той и хвърли ключовете на масичката.

— Може би.

— Още не съм си направил резервация.

После ѝ разказа за молбата на Нгови и предстоящото пътуване до Междугорие, пропускайки само имейла на папата. Призна, че не му е по вкуса, и млъкна.

— Войната отдавна свърши, Колин — каза Катерина. — Там е спокойно вече години наред.

— Благодарение на войските на САЩ и НАТО — отбеляза той. — Не бих казал, че Босна е привлекателна туристическа дестинация.

— Тогава защо отиваш?

— Защото съм задължен на Климент и на Нгови.

— Не мислиш ли, че задълженията ти приключиха?

— Знам какво ще кажеш. Но в един момент дори обмислях да напусна църквата.

— Защо? — смаяно попита тя.

— Защото ми дойде до гуша. Там не става въпрос за служба на бога, за достоен живот или вечно блаженство. Всичко се върти около политиката, амбициите и алчността. Прилошава ми, като си помисля къде съм се родил. Как е възможно някой да си въобразява, че подобни места са нужни? Съществували са и много други начини да се помогне на онези нещастни млади майки, но никой не се е интересувал от тях. Просто са ги депортирали, заедно с невинните им деца. — Премести тежестта на тялото си и заби очи в пода. — Ами онези сакати дечица в Румъния? Убеден съм, че небето отдавна ги е забравило.

— Никога не съм те чувала да говориш така.

— Валендреа има всички шансове да стане папа — промълви той и бавно пристъпи към прозореца. — И тогава ще настъпят дълбоки промени. Том Кийли май ще се окаже прав.

— Не вярвай на нито една дума, изречена от този задник! — отсече Катерина.

Нещо в гласа ѝ го накара да се обърне.

— Досега говорихме само за мен. А ти какво прави след Букурещ?

— Както вече споменах, написах няколко материала за погребението, повечето от тях за едно полско списание. През

останалото време събирах предварителна информация за конклава, защото същото списание ми възложи материал и по тази тема.

— Как тогава ще заминеш за Румъния?

— Не мога да замина — отвърна тя и чертите ѝ се смекчиха. — Беше просто пожелание. Но поне ще знам къде да те намеря.

Тези думи погалиха слуха му. Съзнаваше, че ще му бъде безкрайно тъжно, ако престане да я вижда. В душата му нахлуха спомените от времето, когато бяха заедно. В Мюнхен, непосредствено преди да се дипломира и да се върне на служба при Якоб Фолкнер. Беше си все същата: с малко по-дълга коса, свежо лице и привлекателна усмивка. Беше обичал тази жена в продължение на две години, но през цялото време знаеше, че моментът за избор приближава. Едва сега си даде сметка за грешката, която беше допуснал. В главата му се появиха думите, които ѝ беше казал на площада: *Не бива да повтаряме грешките си и това е всичко, на което можем да се надяваме.*

Дяволски вярно. Прекоси стаята и я взе в прегръдките си. Тя не се възпротиви.

Мичънър отвори очи и погледна будилника до леглото. Десет и четирийсет и три вечерта. Катерина лежеше до него. Бяха спали почти два часа. Той изобщо не изпитваше вина за случилото се. Обичаше тази жена, а ако Бог имаше нещо против — така да бъде. Това не го смущаваше.

— Какво правиш в тъмното? — обади се тя.

— Нищо — обърна се той. — Просто не съм свикнал да се събуждам в компания.

Студеното ѝ носле докосна гърдите му.

— А ще можеш ли да свикнеш?

— Тъкмо си задавах същия въпрос.

— Този път не искам да си тръгвам, Колин.

— Кой е казал подобно нещо? — целуна я по косата той.

— Искам да дойда с теб в Босна.

— А ангажиментите ти с онова списание?

— Излъгах те. Нямам никакви ангажименти. Останах в Рим заради теб.

Отговорът му прозвуча спокойно и самоуверено, без капка съмнение:

— Значи една кратка ваканция ще се отрази добре и на двама ни.

Метаморфозата беше колкото неусетна, толкова и необратима. Публичният живот в апостолическия дворец беше останал зад гърба му, заменен от царството на личния живот — необятно, спокойно и изключително приятно. Климент XV почиваше в тройния си ковчег под катедралата „Свети Петър“, а самият той беше гол в леглото, до любимата жена.

Не би могъл да каже докъде ще го отведе всичко това. Но ясно усещаше, че най-сетне е намерил покой.

Междугорие, Босна и Херцеговина

Вторник, 28 ноември, 13:00 ч.

Мичънър оглеждаше през прозореца на автобуса каменистия бряг. Вятърът пенеше вълните на бурното Адриатическо море. След краткия полет от Рим самолетът им кацна на летището в Сплит, окупирано от туристически автобуси, които предлагаха превоз до Междугорие. Един шофьор обясни, че в момента е спокойно, защото между ноември и март пристигат едва по неколкостотин поклонници дневно, докато през лятото тази бройка нараства до няколко хиляди.

По време на продължаващото вече два часа пътуване младата екскурзоводка засипваше петдесетината пътници с лавина от информация. Междугорие се намирало в южната част на Херцеговина, в близост до брега, но планините северно от него изолирали района калето в климатично, така и в политическо отношение. В превод името на града означавало „Земя между хълмовете“, а населението му се състояло предимно от хървати, изповядващи католическата религия. След падането на комунизма в края на 90-те хърватите се обявили за пълна независимост, но това довело до окупация от страна на Сърбия — страната, която държала реалната политическа власт в бивша Югославия. Белград обявил намеренията си да изгради Велика Сърбия, избухнала кървава гражданска война, продължила с години. Жертвите в нея били повече от двеста хиляди. В крайна сметка международната общност била принудена да се намеси, за да спре този геноцид. Малко по-късно започнали конфликтите между хървати и мюсюлмани, които обаче бързо били прекратени от умиротворителните сили на ООН.

Самото градче Междугорие успяло да избегне терора. Боевете се водели на север и на запад от него. На практика в региона живеели едва петстотин семейства, но огромната катедрала в града побирала над две хиляди души. Около нея бързо се изграждала инфраструктура от хотели, пансиони и магазини, превръщаща региона в религиозна Мека. До този момент градът бил посетен от двайсет милиона души,

прииждащи от всички посоки на света. По последни сведения появите на Дева Мария надхвърляли две хиляди, нещо безпрецедентно.

— Вярваш ли на всичко това? — попита шепнешком Катерина. — Не е ли малко прекалено Мадоната да се явява всеки ден на някаква босненска селянка?

— Очевидците вярват, Климент също. Опитай се да запазиш непредубедеността си, окей?

— Опитвам се. Но към кого от очевидците ще се обърнем?

Мичънър също си задаваше този въпрос. Реши да поразпита екскурзоводката за подробности. Оказа се, че една очевидка, около трийсет и пет годишна, от известно време живеела в Италия със сина си, а друга, трийсет и шест годишна майка на три деца, продължавала да живее в Междугорие, но рядко се срещала с поклонници. Очевидците от мъжки пол били двама. Единият от тях, на възраст около трийсетте, направил два безуспешни опита да стане свещеник, след което тръгнал да обикаля света, за да популяризира посланието на Мадоната. Което означаваше, че трудно може да бъде открит. Другият имал семейство с две деца и живеел в града, но отказвал да приема посетители. Едната от оставащите две жени се омъжила и живеела извън Босна, а другата, трийсет и две годишната Ясна, живеела сама в Междугорие и продължавала да приема посланията на Дева Мария. Хиляди хора били очевидци на всекидневните ѝ контакти с Мадоната, които ставали в катедралата „Свети Яков“. Според придружителката Ясна била жена със затворен характер, но не отказвала да разговаря с поклонниците.

Мичънър хвърли кос поглед към Катерина и промърмори:

— Шансовете ни изглеждат доста ограничени. Ще започнем с нея.

— Но Ясна не знае всичките десет тайни, които Дева Мария е споделила с другите очевидци — продължи момичето в предната част на автобуса и той отново наостри уши. — Те са известни на останалите петима. Твърди се, че когато и шестимата ги научат, явяванията ще бъдат прекратени и Мадоната ще остави видимо доказателство за тяхната автентичност, с цел да убеди атеистите. *Но вярващите не бива да чакат този знак, за да се променят. Дошло е времето на божие то милосърдие, на задълбочената вяра. Времето за*

промяна. Защото, когато знакът се появи, вече ще бъде късно. Това са словата на Дева Мария, които предсказват бъдещето ни.

— Какво мислиш да направим? — прошепна в ухото му Катерина.

— Ще я посетим. Най-малкото, защото съм любопитен. Може пък да има отговор на хилядите въпроси, които се блъскат в главата ми.

Зад стъклата на автобуса изплува Хълмът на появите.

— Там Мадоната се явила за пръв път на двете деца — посочи го с ръка екскурзоводката. — Случило се през юни 1981 година. Децата видели ослепително сияние, от което изплувала красива жена с бебе на ръце. Следващата вечер те отново се изкачили на хълма, водейки още четирима свои приятели. Жената отново се появила, но този път била облечена в сребристосива роба, а на главата ѝ имало корона с дванайсет звезди. Изглеждала така, сякаш била облечена в слънчеви лъчи.

Момичето посочи стръмната пътека, която се виеше от селцето Подбърдо към върха, увенчан с голям кръст. По нея и в момента пъплеха богомолци въпреки черните облаци, настъпващи откъм морето.

Секунди по-късно се появи и самият Кръстов връх, издигащ се на около километър от самото градче Междугорие на петстотин и петдесет метра надморска височина.

— Кръстът на върха е издигнат от местните енориаши през трийсетте години и няма връзка с появите, ако не се броят откъслечните твърдения за особено сияние около него — продължи обясненията си екскурзоводката. — На практика именно тези твърдения го превръщат в част от забележителностите. Съветвам ви да се изкачите горе.

Автобусът намали скоростта и навлезе в града. Веднага пролича, че това място е различно от бедните селца, през които бяха минали. Каменните сгради бяха ниски, а между тях стърчаха нови постройки с ярко боядисани фасади. Очевидно наскоро изникналите хотели обслужваха непресъхващия поток от вярващи. Имаше безмитни магазини, туристически агенции и фирми за коли под наем. Сред потока от камиони и строителни машини се виждаха немалко лъскави таксите марка „Мерцедес“.

Автобусът спря пред църквата „Свети Яков“. На табелата пред входа пишеше, че дневната литургия се отслужва на няколко езика. Малкият площад отпред бил сборното място на поклонниците, които се събирали тук всяка вечер, поясни момичето. Дали и тази вечер ще дойдат, запита се Мичънър, оглеждайки черните облаци, прорязвани от далечни светкавици.

Площадът се охраняваше от въоръжени войници.

— Те са част от испанските умиротворителни сили и много ни помагат — поясни екскурзоводката.

Пътниците вдигнаха саковете си и напуснаха автобуса. Мичънър пристъпи към момичето.

— Извинете, как да открием Ясна?

— Тя живее в една къща ей там. — Екскурзоводката посочи една от улиците, които тръгваха от площада. — На четири пресечки оттук. Но няма смисъл да се разкарвате, защото всеки ден, точно в три следобед, идва в църквата, а понякога го прави и вечер. Което означава, че скоро ще дойде.

— А къде точно ѝ се явява Мадоната?

— Най-често в църквата. Това е причината за посещенията ѝ тук. Но трябва да ви предупредя, че едва ли ще разговоря с вас без предварителна уговорка.

Той кимна. Беше ясно, че всеки поклонник проявява желание да разговаря с някой от очевидците. Момичето посочи информационния център отсреща.

— Там могат да ви уредят среща. Най-вероятно в по-късен час. Попитайте ги за Ясна и със сигурност ще получите подробна информация. Тукашните хора проявяват разбиране към нуждите на вярващите.

Мичънър ѝ благодари и направи знак на Катерина. Обърнаха гръб на автобуса и се отдалечиха надолу по улицата.

— Все отнякъде трябва да започнем — въздъхна той. — А тази Ясна изглежда най-лесно достъпна. Не ми се ще да говоря с нея в присъствието на цяла тълпа туристи, нямам особена нужда и от разбирането на местните. Затова предлагам да отидем да я потърсим.

Ватикана

14:00 ч.

Пеейки части от традиционния псалм *Veni Creator Spiritus*, кардиналската процесия бавно напусна капела „Паолина“. Навели глави, духовниците бяха склучили ръце за молитва. Валендреа беше на една крачка зад Морис Нгови, който тържествено поведе процесията към Сикстинската капела.

Всичко беше готово. Само преди час лично беше проверил съдържанието на петте големи кашона, пристигнали от фирмата „Гамарели“, която по традиция доставяше облеклото на ватиканските служители. Вътре имаше одежди от бял лен, червени копринени обувки, дълги памучни чорапи и различни по размер шапчици. Дрехите бяха с незашити гърбове и ръкави, за да могат да бъдат премерени. Лично Гамарели щеше да извърши окончателното им съшиване, но това щеше да стане след избора на нов папа, непосредствено преди появата му на балкона на „Свети Петър“.

Под прикритието на строгата инспекция Валендреа искаше да се увери в наличието на дрехи със съвсем точни размери — 42/44 инча в раменете, 38 в кръста. На по-късен етап щеше да поръча на Гамарели няколко комплекта от традиционните ленени одежди, плюс два-три оригинални модела, които беше обмислял в продължение на две години. Беше твърдо решен да бъде един от най-добре облечените папи в историята на светата църква.

В Рим се събраха сто и тринайсет кардинали. Всеки от тях беше облечен в алена роба, върху която имаше специална наметка, наречена *mozzetta*. На главите си носеха алени шапчици, а на шиите им висяха тежки кръстове. Телевизионните камери предаваха бавното им напредване, един след друг към внушителния вход. Лицата на мнозина са мрачни, отбеляза Валендреа. Вероятно вследствие на обръщението на Нгови, който по време на тържествената литургия ги призова да загърбят всички сметки и политически съображения и с помощта на Светия Дух да изберат един способен „пастир на църквата“.

Самата дума „пастир“ създаваше проблеми. Никой от папите през XX век не се беше изявил като „пастир“ на църквата. Повечето от тях бяха интелектуалци или дипломати на Ватикана. През последните няколко дни медиите бяха повдигнали въпроса за „опита на пастира“, притежаван от бъдещите кандидати, — нещо, на което според тях светата колегия трябвало да обърне внимание. Разбира се, кардинал-презвитерът, прекарал голяма част от живота си в работа с вярващите, бе далеч по-привлекателен от професионалния бюрократ. В много от записите, с които разполагаше, кардиналите изтъкваха, че работата с енорияшите е сериозно предимство за бъдещия папа. За съжаление той самият беше продукт на курията — роден администратор без никакъв свещенически опит. За разлика от Нгови, който се беше издигнал от обикновен мисионер до архиепископ и кардинал. По тази причина му беше трудно да приеме призива на кардинал-шамбелана, смятайки го за мръсен удар под кръста. Което означаваше, че ще има силен противник при предстоящата серия от гласувания.

Процесията спря пред Сикстинската капела. Отвътре долиташе мелодичен хорал. Нгови се поколеба за миг, после прекрачи прага.

На повечето фотографии капелата изглежда огромна, но на практика пространството беше тясно за сто и тринайсет души. Построена преди петстотин години, тя бе предназначена за личен параклис на папата. Бе украсена с изящни пиластри и забележителни стенописи. Тези вляво пресъздаваха живота на Мойсей, а вдясно — житието на Христос. Едните показваха освобождаването на израилтяните, а другите — на целия човешки род. „Сътворението“ на тавана пресъздаваше съдбата на човека, предсказвайки неговото падение, а „Страшният съд“ над олтара предлагаше ужасяващата картина на божествения гняв. Валендреа изпитваше дълбоко възхищение от нея.

Редиците с местата на кардиналите се издигаха от двете страни на централната пътека. Пред всяко от тях имаше картонче с име, всяко беше съобразено с ранга на човека, който го заема. Столовете бяха обикновени — с дървени седалки и отвесни облегалки, които не предполагаха комфорт. Валендреа се надяваше да не седи дълго време на някой от тях. Пред всеки стол имаше масичка, на която бяха оставени бележник, писалка и една-единствена бюлетина.

Мъжете се пръснаха в залата, търсейки местата си. Все още никой от тях не беше промълвил и дума. Хорът продължаваше да пее. Очите на Валендреа се спряха върху печката. Беше в най-отдалечения ъгъл на залата, върху специална поставка от ковано желязо, стъпила на мозайката. Коминът ѝ представляваше дълга метална тръба, която се издигаше нагоре и излизаше през малко прозорче. Именно оттам щеше да се появи знаменателният пушек, обявяващ на света, че е избран нов папа. Надяваше се, че печката няма да бъде палена многократно. Защото това би означавало застрашително свиване на шансовете му за победа.

Нгови бе заел позиция на входа на капелата, с ръце, склучени под мантията. Валендреа забеляза тържественото изражение на лицето му. Кардинал-шамбеланът явно се наслаждаваше на мига.

— *Extra omnes* — обяви на висок глас той. — Всички вн.

Хористите и телевизионните екипи се насочиха към изхода. Вътре можеха да останат единствено кардиналите, трийсет и двама свещеници и монахини от помощния персонал, плюс няколко технически лица.

В залата настана тежко мълчание, нарушавано единствено от стъпките на техническите лица, които започнаха своите проверки. Върху тях падаше отговорността да няма подслушвателни устройства. Двама от тях стигнаха до желязната решетка пред олтара и направиха знак, че всичко е чисто. Валендреа леко кимна и те се оттеглиха. Този ритуал щеше да се повтаря преди и след всяко гласуване.

Нгови тръгна по пътеката, около която седяха кардиналите. Изправи се пред мраморната рамка на вратата и изчака затварянето на тежките бронзови крила. В помещението се възцари гробна тишина. Нямаше хор, липсваха тихите стъпки по рогозките, предпазващи изящната подова мозайка. Щракането на тежкия ключ в ключалката прозвуча като оръдеен изстрел. Нгови опита бравата. Беше заключена.

— *Extra omnes* — отново извика той.

Никой не отговори, както и се очакваше. Тишината означаваше, че конклавът е открит. Валендреа знаеше, че от външната страна на вратата са поставени тежки оловни печати, символизиращи уединението на кардиналите. Разбира се, те разполагаха и с резервен изход — вратата, през която ежедневно щяха да минават на път за пансиона „Света Марта“ и обратно. Но запечатването на главния

портал символизираше началото на изборния процес. Нгови се върна при олтара, обърна се с лице към кардиналите и изрече думите, които държавният секретар беше чул преди трийсет и четири месеца:

— Бог да благослови всички ви. Да започваме.

Междугорие, Босна и Херцеговина

14:30 ч.

Мичънър спря поглед върху едноетажната каменна къща, по чиито стени ясно личаха следи от мъх. Отпред имаше оголена асма на метална рамка, единствено дървените фризове над прозорците внасяха нещо ведро в обстановката. Пръстта в малката леха за зеленчуци встрани от къщата беше суха и сякаш с нетърпение очакваше приближаващия се дъжд. Високата планина запълваше хоризонта зад къщата.

Откриха я, след като на два пъти питаха случайни минувачи. Хората се съгласиха да ги упътят едва когато Мичънър се представи като свещеник, който търси Ясна по въпроси, засягащи църквата.

Той тръгна пръв към вратата и решително почука. Отвори му висока жена с мургава кожа и тъмна коса. Беше слаба като вейка, с приятно лице и топли кафяви очи. Той се размърда от неудобство под втренчения им поглед. Жената беше около трийсетгодишна, с малка броеница на шията.

— Отивам на църква и нямам време за разговори — каза на английски тя. — После с удоволствие ще поговоря с вас.

— Не сме тук за това, което си мислите — внимателно подхвърли Мичънър, след което се представи и обясни причините за посещението си.

Тя реагира така, сякаш всеки ден приемаше пратеници на Ватикана. Отстъпи крачка встрани и ги покани да влязат. Обзавеждането в къщата беше оскъдно, очевидно събирано оттук-оттам. Слънчевите лъчи си пробиваха път през полуотворените прозорци, чиито рамки бяха доста напукани. Над огнището висеше икона на Дева Мария, пред която потрепваха пламъчетата на запалени свещи. В ъгъла имаше статуя на Мадоната в дълга сива роба, поръбена в яркосиньо. Сините ѝ очи бяха топли и изразителни. Ако не бъркам, това е Богородица от Фатима, рече си Мичънър.

— Защо Фатима? — попита той, сочейки към изящната дървена статуя.

— Подари ми я един поклонник. Харесвам я, защото изглежда като жива.

Мичънър забеляза лекото потрепване в дясното око на домакинята и изпита тревога от безразличието в гласа ѝ.

— Вече не вярваш, нали? — тихо подхвърли тя. Въпросът ѝ го хвана неподготвен.

— Защо това е толкова важно за вас?

Очите на Ясна бавно се прехвърлиха на Катерина.

— Тя те обърква.

— Моля?

— Тук рядко се появяват свещеници, придружени от жени. Особено такива, които не носят якичка.

Той реши да не отговаря. Все още стояха прави, в очакване да бъдат поканени, но нещата тръгнаха зле.

— А ти изобщо не си вярваща — продължи Ясна, обръщайки се към Катерина. — От много години си така и това сигурно измъчва душата ти.

Катерина явно предпочете да скрие чувствата си.

— Тези прозрения трябва да ни впечатлят, нали? — подхвърли тя.

— За теб истинско е само онова, което можеш да пипнеш — все така спокойно продължи домакинята. — Но светът около нас предлага много повече. Толкова много, че не можеш дори да си го представиш. И то е реално, въпреки че няма как да го пипнеш.

— Тук сме по поръчение на папата — каза Мичънър.

— Климент е предан на Мадоната.

— Надявам се да е така.

— Но твоето неверие му прави лоша услуга.

— Ясна, папата ми възложи да дойда тук, за да науча десетата тайна. Нося писмената му заповед да ми разкриеш всичко, препотвърдена и от кардинал-шамбелана.

— Не я знам — извърна се тя. — И не искам да я знам. Когато това се сбъдне, Дева Мария ще престане да ми се явява. Нейните послания са важни. От тях зависи бъдещето на света.

Мичънър беше запознат с всекидневните послания от Междугорие, разпространявани по целия свят с факсове и имейли. Повечето от тях съдържаха обикновени призиви за вяра и мир в света, които да бъдат включени в молитвите на вярващите. Вчера се беше отбил в библиотеката на Ватикана, за да се запознае с последните от тях. Повечето сайтове изискваха небесните послания да се заплащат и той се запита какви са мотивите на Ясна. Но бедното обзавеждане в къщата и простото ѝ облекло подсказваха, че жената не получава нищо от тези пари.

— Ние разбираме, че не знаете тайната — кимна Мичънър. — Но не бихте ли могли да кажете кой от другите очевидци е запознат с нея?

— На всички е заповядано да мълчат до момента, в който Дева Мария им позволи да проговорят.

— Нима заповедта на светия отец не е достатъчна?

— Светият отец е мъртъв.

Той започна да се изнервя от позицията на Ясна.

— Защо ни създавате трудности?

— Защото така иска небето.

Това много приличаше на загадъчните подмятания на Климент в навечерието на смъртта му.

— Аз се молих за папата — добави тя. — Душата му се нуждае от нашите молитви.

Той понечи да попита какво иска да каже, но в същия момент жената се обърна и тръгна към статуята в ъгъла. Погледът ѝ изведнъж стана втренчен и някак далечен. Тя коленичи на малкия дървен подиум пред Мадоната.

— Какво прави? — объркано прошепна Катерина.

Мичънър само сви рамене. В далечината прозвуча камбанен звън, който му напомни, че Дева Мария се явява на тази жена всеки ден точно в три следобед. Ръката ѝ се повдигна към броеницата, от устата ѝ излетяха неразбираеми думи. Той се наведе и проследи погледа ѝ, насочен към статуята. Не видя нищо, освен стоическото изражение върху дървеното лице на Дева Мария.

Спомни си подробностите, които беше научил при изследването на събитията във Фатима. Очевидците на божествената поява единодушно твърдяха, че са чули бучене и са усетили странна топлина.

Той обаче реши, че става дума просто за масовата истерия на неграмотни хора, които отчаяно искат да вярват. А в момента се запита дали става свидетел на поредното появяване на Мадоната или на обикновена женска заблуда. Пристъпи по-близо.

Погледът на Ясна беше закован върху нещо извън стените на стаята. От устата ѝ продължаваха да излитат неразбираеми слова. За миг му се стори, че улавя някакъв блясък в зениците ѝ — две кратки светкавици, наситени със синьо и златно. Бързо се извърна наляво, надявайки се да открие източника им. Не видя нищо, с изключение на обляния в слънце ъгъл и мълчаливата статуя. Ако нещо се случваше, то беше осезаемо единствено за Ясна. Най-накрая главата ѝ клюмна, а от устата ѝ отново излетяха разбираеми слова.

— Дева Мария си отиде.

Изправи се, пристъпи към масата и започна да пише нещо в бележника, който лежеше там. Скоро свърши и подаде листа на Мичънър.

Велика е божията обич, деца мои. Не затваряйте очи, не запушвайте ушите си. Велика е неговата обич. Приемете моите призиви и послания, доверете им се. Отдайте сърцата си, превърнете ги в дом за нашия Бог. Завинаги. Моите очи и моето сърце ще бъдат с вас, дори и след като спра да ви се явявам. Изпълнявайте това, което искам от вас, и ще стигнете до бога. Не отричайте неговото име в душите си и той няма да се отрече от вас. Приемете моите послания, за да бъдете приети. Време е за решения, деца мои. Бъдете праведни, бъдете невинни, за да мога да ви отведа при вашия Отец. Защото появата ми сред вас се дължи на неговата обич.

— Това ми каза Дева Мария — промълви Ясна.

Мичънър прочете текста за втори път, после вдигна глава.

— За мен ли е предназначено посланието?

— Ти сам ще решиш.

Той подаде листа на Катерина.

— Не отговорихте на въпроса ми. Кой може да ни разкрие десетата тайна?

— Никой.

— Но другите петима очевидци я знаят. Някой от тях би могъл да я сподели с нас.

— Не и без съгласието на Мадоната, а аз съм единствената, на която тя продължава да се явява всеки ден. Останалите трябва да чакат позволенията ѝ.

— Но вие не знаете тайната — обади се за пръв път Катерина. — Следователно няма значение, че само вие не сте посветена в нея. Ние не се нуждаем от Дева Мария, а от десетата тайна.

— Едното е неразделна част от другото.

Мичънър не можеше да определи дали пред него стои религиозна фанатичка или жена, която действително е благословена от небето. Не му помагаше и непочтителното ѝ поведение. Напротив, правеше го подозрителен. Реши, че трябва да останат в града и да се опитат да поговорят с някои от останалите посветени, които живеят наблизо. В случай на неуспех можеше да се върне в Италия и да издири жената, която живееше там. Благодарни на Ясна и се насочи към вратата, следван от Катерина. Домакинята остана седнала, с все така непроницаемо лице.

— Не забравяй Бамберг — тихо промълви тя.

По гърба му пробягаха студени тръпки. Закова се на място, после бавно се обърна. Не можеше да повярва на ушите си.

— Защо го казахте? — попита с пресеклив глас той.

— Защото ми беше казано.

— Какво знаете за Бамберг?

— Нищо. Дори не знам какво е.

— Тогава защо го казахте?

— Аз не задавам въпроси, а само изпълнявам каквото ми е казано. Може би затова Дева Мария говори на мен, своята вярна слугиня.

Ватикана

17:00 ч.

Валендреа ставаше нетърпелив. Предвижданията му относно неудобните столове започваха да се сбъдват. Вече два часа седеше на един от тях, потънал в тишината на Сикстинската капела. През това време всеки един от присъстващите кардинали се приближаваше до олтара и се заклеваше пред Нгови и Всевишния, че ще направи избора си без влиянието на странични фактори, а ако той самият бъде избран, ще бъде *munus Petrinum* — пастир на църквата — и ревностно ще защитава духовните и мирските права на Светия престол. Той също изпълни церемонията, усещайки настоятелния поглед на африканеца върху лицето си.

Още половин час беше необходим за клетвата на административните служители, на които беше разрешено да присъстват на конклава. След което Нгови се разпореди в капелата да останат само кардиналите и да бъдат затворени всички врати. Обърна се с лице към аудиторията и отчетливо попита:

— Желаете ли да започнем гласуването веднага?

Според апостолическия правилник, приет от Йоан Павел II, гласуването можеше да започне веднага, ако кардиналите са съгласни. Един от представителите на френската църква стана и обяви, че е готов. Валендреа доволно кимна, защото французинът беше сред неговите поддръжници.

— Ако някой е против, сега е времето да го обяви — предупреди Нгови.

Капелата запази мълчание. В историята бе имало случаи, при които изборът бе ставал още в този момент, придружен от бурни аплодисменти — вероятно в резултат на пряката намеса на Светия Дух. Бе се обявявало едно име и аудиторията единодушно го бе подкрепяла. За съжаление Йоан Павел II бе забранил тази процедура.

— Много добре — кимна Нгови. — Да започваме.

Един младши кардинал-дякон, нисък и доста пълен бразилец, пристъпи към сребърния поднос с имената на участниците и изтегли три листчета. Това щяха да бъдат контрольорите, чиято задача беше да преброяват гласовете от всяко гласуване и да регистрират резултатите. И да изгорят бюлетините в ритуалната печка, ако не бъде избран папа. После бяха изтеглени още три имена — тези на ревизорите, които щяха да следят работата на контрольорите. Накрая дойде ред на тримата *infirmarii* — лицата, които щяха да събират гласовете на онези кардинали, които можеха да се разболеят по време на конклава. От всичките девет имена едва четири бяха твърди привърженици на Валендреа. Особено обезпокояващ беше фактът, че сред тримата контрольори се оказа началникът на архива. Кое то означаваше, че въпреки всичко старият мръсник получаваше шанс да му отмъсти.

Пред всеки кардинал, редом с писалката и бележника, лежеше и правоъгълно петсантиметрово картонче, върху което с черни букви беше написано *ELIGO SUMMUM PONTIFICEM* — „Аз избирам папа“. Под тези думи беше оставено празно място за името. Валендреа много го харесваше, вероятно защото беше въведено от неговия любимец Павел VI.

Изправен под „Страшния съд“ на Микеланджело, кардинал Нгови бавно опразни сребърния поднос. Листчетата с имената щяха да бъдат изгорени заедно с резултата от първото гласуване. След което, използвайки латински език, африканецът отново припомни правилата. Когато свърши, бавно напусна олтара и зае мястото си. Задълженията му на кардинал-шамбелан бяха почти приключили. През следващите часове, а може би дни и седмици никой нямаше да иска нищо повече от него. Процедурата щеше да бъде контролирана от избраните за целта хора — най-малкото до момента, в който станеше ясно, че гласуването трябва да бъде повторено.

Един от контрольорите, възрастен кардинал от Аржентина, се изправи и се обърна към присъстващите.

— Моля, напишете избраното от вас име на картончето с печатни букви. Повече от едно име прави вотът ви невалиден. После сгънете картончето и го донесете пред олтара.

Валендреа бегло се огледа. Кардиналите седяха прекалено близо един до друг, за да разчитат на уединение. Много му се искаше агонията да свърши бързо и да спечели още на първото гласуване, но

си даваше сметка, че това се случва изключително рядко. Обикновено духовниците използваха първото гласуване, за да предложат дълбоко личният си избор — любим кардинал, близък приятел, човек от техния регион, а дори и самите себе си, макар че никой не би си го признал. Този вот им даваше възможност да прикрият намеренията си и да повишат мизата за реалната си подкрепа на по-късен етап просто защото неясното бъдеще принуждава фаворитите да бъдат щедри в своите обещания.

Валендреа изписа името си върху картончето, стараяйки се да заличи всякакви следи от собствения си почерк. Сгъна го на две и зачака да му дойде редът пред олтара. Депозирането на бюлетините се извършваше по старшинство. Първи бяха кардинал-епископите, следвани от кардинал-презвитерите и кардинал-дяконите. А подреждането вътре в отделните групи ставаше според датата на встъпването им в длъжност. Очите му проследиха първия кардинал-епископ — белокош италианец от Венеция, който бавно изкачи четирите мраморни стъпала към олтара, вдигнал прегънатата бюлетина високо над главата си.

Когато дойде неговият ред, Валендреа се насочи към олтара и коленичи за кратка молитва. Не каза нищо на Господ, а просто изчака необходимото време и се изправи. След което повтори думите, изричани от всеки кардинал:

— Призовавам за свой свидетел самият Господ Бог, който ще бъде съдник на избора ми.

Пусна бюлетината си в широкия поднос, след което го наведе над потира. Този на пръв поглед странен акт имаше предназначението да покаже на останалите, че във високата чаша попада само една бюлетина, и беше задължителен за всички. Валендреа събра длани в кратък жест на благочестивост, след което се върна на мястото си.

Процедурата на избора продължи почти цял час. Когато и последната бюлетина се плъзна в потира, той беше пренесен на масата на контролорите, които се заеха с преброяването под зорките погледи на ревизорите. Всяка бюлетина се разгъваше поотделно, а името върху нея се изричаше на висок глас, след което се регистрираше в специален списък. Всяка цифра, различна от 113, автоматично означаваше, че гласуването е невалидно и бюлетините трябва да бъдат унищожени.

Валендреа изчака последното име и насочи вниманието си към резултатите. За него бяха гласували трийсет и двама души, което не беше зле за първи опит. Нгови беше събрал дващсет и четири гласа, а останалите петдесет и седем се разпределяха между други дванайсет кандидати.

Вдигна глава и огледа залата. Беше ясно, че повечето кардинали мислеха като него: очертаваше се надбягване между два коня.

Междугорие, Босна и Херцеговина

18:30 ч.

Мичънър нае две стаи в един от по-новите хотели. Дъждът заваля малко след като напуснаха къщата на Ясна, а когато успяха да се доберат до хотела, небето вече се раздираше от светкавици. Такъв е сезонът — дъждовен, успокои ги администраторът. Дължи се на сблъсъка между топлите въздушни маси от Адриатическо море и студените северни ветрове.

Вечеряха в едно от близките кафенета, претъпкано с поклонници. Катедралата беше основна тема на разговорите, които се водеха главно на английски, френски и немски. Някой подхвърли, че по-рано през деня там са се появили двама от очевидците, но Ясна не била между тях — нещо необичайно за нея.

— Утре ще потърсим тези очевидци — каза Мичънър. — Да се надяваме, че общуването с тях ще бъде по-лесно.

— Тя беше доста убедителна, нали?

— Или е изпечена измамница, или казва истината — замислено поклати глава той.

— Защо се стресна, когато спомена Бамберг? Не е тайна, че папата много обичаше родния си град. Не вярвам, че не знаеше за какво става въпрос.

Мичънър й разказа за последния имейл на папата, в който се споменаваше за Бамберг. *Направете с тялото ми какво то намерите за добре. Благодетието не се ражда от помпозните церемонии. В личен план бих предпочел светостта на Бамберг, прекрасното градче край реката и катедралата, която толкова обичах. Съжалявам, че не успях още веднъж да се порадвам на красотата му. Но наследството ми може би още е там.* Пропусна да й каже, че това е част от последното послание на папата, преди да се самоубие. Но тя го подсети за нещо друго, което беше казала Ясна: *Аз се молих за папата. Душата му се нуждае от нашите молитви.* Предположението, че тя знае истината за Климент, му се стори абсолютно налудничаво.

— Нали не вярваш, че следобед станахме очевидци на божествена поява? — вдигна глава тя. — Тази жена беше твърде напрегната...

— Мисля, че виденията на Ясна са достъпни само за нея.

— Това ли е начинът да отречеш днешната поява на Мадоната?

— Тя беше тук точно толкова, колкото е била във Фатима, Лурд или Ла Салет.

— Тази жена ми напомня за Лусия — добави Катерина. — Когато се срещнахме с отец Тибор в Букурещ, аз не казах нищо. Но си спомням статията, която написах преди няколко години. В нея отбелязах, че Лусия с била проблемно дете. Баща ѝ бил алкохолик, отгледали я сестрите ѝ. Била най-малкото от седемте деца в семейството. Малко преди появата на Дева Мария баща ѝ изгубил част от семейните земи, две от сестрите ѝ се омъжили, а другите си намерили работа извън дома. Лусия останала сама заедно с брат си, майка си и бащата пияница.

— Част от тези сведения се съдържат в доклада на църквата — кимна Мичънър. — Епископът, който отговарял за него, ги окачествил като второстепенни и често срещащи се по онова време. Повече ме тревожат приликите между Фатима и Лурд. Виденията в Лурд били известни във Фатима, включително и на Лусия. — Отпи глътка бира и продължи: — Изчел съм всички сведения за божествените появи през последните четиристотин години. Много неща в тях съвпадат. Винаги стават пред овчарчета, най-често пред слабо образовани или неграмотни момиченца. Появите винаги са в гористи местности. Винаги под формата на красиви жени, които споделят небесни тайни. Много, много съвпадения.

— Да не говорим, че описанията на всички тези появи са записани години по-късно — добави Катерина. — Което увеличава опасността към тях да са добавени допълнителни подробности. Не е ли странно, че никой от очевидците не разкрива веднага посланията, които е получил? При всички случаи трябва да изминат десетилетия, за да станат известни подробностите.

Той кимна. Сестра Лусия предлага подробно описание на случките във Фатима едва през 1925 г. И по-късно, през 1944-та. Мнозина изследователи подозират, че тя вкарва в тях по-късни факти, например управлението на Пий XI, Втората световна война и възхода

на Русия — случили се далеч след 1917-а. Никой не може да оспори нейните твърдения, тъй като Жасинта и Франсишку са мъртви. Юридическото му образование го накара да обърне внимание и на един друг факт.

През юли 1917 г., по време на второто явяване на Дева Мария във Фатима, тя говори за посвещаването на Русия на непорочното си сърце. Но по това време Русия отдавна вече е християнска страна; комунистите завземат властта няколко месеца по-късно. Какъв е смисълът на споменатото посвещаване?

— Положението в Ла Салет е още по-объркано — подхвърли Катерина. — Максим изгубил майка си още като пеленаче и станал обект на грубо отношение и побоища от страна на мащехата си. При първото му интервю след появата на Дева Мария той описва не Мадоната, а някаква майка, която се оплаква, че синът ѝ я бие.

— Това го има в архивите на Ватикана — кимна Мичънър. — Максим говори за гневната Мадона, която бичува хората за глада, ширец се по земята, сравнявайки грешниците с кучета.

— Това са думи на проблемно дете, отнасящи се до родителите му. Втората му майка често го е оставяла да гладува.

— Максим умира млад, съсипан и разочарован — добави Мичънър. — Същото се случва и с една от очевидките тук, в Босна. Тя изгубила майка си два месеца преди първата поява. И другите деца са имали подобни проблеми.

— Халюцинации, Колин, нищо повече — поклати глава Катерина. — Децата с проблеми се превръщат в психически обременени възрастни, които сляпо вярват в измислиците си. Църквата не желае подробностите от живота им да станат известни на когото и да било и прави всичко възможно балонът да се спуска. А това също е подозрително.

Дъждът равномерно барабанеше по покрива на заведението.

— Защо те изпрати тук Климент?

— Само ако знаех. Беше много загрижен за третата тайна и очевидно вярваше, че мястото има някаква връзка с нея.

После реши да ѝ разкаже за виденията на Климент, но пропусна онази част, в която Мадоната настоява той сам да отнеме живота си. Гласът му се сниши до шепот.

— Значи си тук, защото Дева Мария е казала на папата да те изпрати? — сбърчи вежди Катерина.

Той улови погледа на келнерката и вдигна два пръста, за да повтори поръчката.

— Струва ми се, че Климент не е бил напълно с ума си — подхвърли Катерина.

— Точно по тази причина светът никога няма да научи какво всъщност се е случило — въздъхна той.

— А може би трябва да научи.

Забележката ѝ не му хареса.

— Разказвам ти всичко, разчитайки на дискретността ти.

— Знам. Но си мисля, че светът би трябвало да научи.

Той беше на обратното мнение, тъй като знаеше точно как е приключил земният път на Климент. Извърна поглед към мократа от дъжда улица. В главата му се появи един въпрос, който отдавна искаше да ѝ зададе.

— А какво ще стане с нас, Кейт?

— За себе си аз съм решила къде да отида.

— Какво ще правиш в Румъния?

— Ще помагам на онези деца. А може би ще опиша живота им, ще разкажа на света за участието им, ще привлече вниманието към тях.

— Трудна задача.

— Там е родината ми. Знам всичко, за което ми разказа.

— Бившите свещеници не печелят много.

— Там животът не е скъп.

Той кимна и понечи да хване ръката ѝ, но после се отказа. Мястото не беше подходящо за такива волности.

Тя, изглежда, усети намерението му и на лицето ѝ се появи усмивка.

— Почакай, докато се приберем в хотела.

Ватикана

19:00 ч.

— Нека преминем към третото гласуване — обяви холандският кардинал. Той беше архиепископ на Утрехт и един от най-твърдите привърженици на Валендреа. Още вчера се бяха разбрали той да поиска трети вот при неуспех на първите два.

Валендреа не беше доволен. Изненадата дойде от двацет и четирите гласа за Нгови при първото гласуване. Очакванията му бяха за десетина-дванайсет, не повече. Собственото му постижение от трийсет и два гласа беше добро, но все още твърде далеч от нужните седемдесет и шест.

Но второто гласуване беше истински шок. Наложиха се да използва всичките си дипломатически умения, за да се овладее. Подкрепата за Нгови скочи на трийсет гласа, докато неговата се ограничи с абсолютно незадоволителните четирийсет и един. Останалите четирийсет и два се разпределиха между други трима кардинали. А според възприетата тактика на конклава подкрепата за всеки изявен кандидат трябваше да се увеличава значително с всяко гласуване. Липсата на сериозно увеличение се приемаше за слабост, а кардиналите бяха известни със склонността си да обръщат гръб на слабите. Появата на нови, неочаквани от никого кандидати беше често явление след второто гласуване. По този начин бяха избрани Йоан Павел I и II, а също и Климент XV. Това беше опасност, която Валендреа искаше да предотврати на всяка цена.

Представи си как реагират на двата черни стълба дим чакащите на площада. Противни типове като Том Кийли положително вече обясняваха на света, че кардиналите са раздвоени и няма изявен кандидат. Идваше ред на оплюването на Валендреа, от което Кийли несъмнено щеше да изпита перверзна наслада, каквато беше изпитвал през последните две седмици. Той беше достатъчно умен, за да се въздържа от лични нападки или да говори за собственото си отлъчване от лоното на църквата. Беше избрал тактиката „италианци срещу

останалия свят“, която разиграваше със забележително умение. Едва сега Валендреа си даде сметка, че още преди седмица трябваше да притисне трибунала за незабавното отлъчване на този еретик. Защото днес излизаше, че той е дамгосаният, който дръзва да предизвика могъщата институция, Давид срещу Голиат.

Очите му механично следяха действията на началника на архива, който раздаваше новите бюлетини. Когато дойде неговият ред, старецът му хвърли изпълнен с ненавист поглед и мълчаливо му подаде празното картонче. И с този негодник отдавна би трябвало да се разправи.

Заскърцаха писалки, последвани от ритуала с пускането на бюлетините в сребърния поднос. Контрольорите разбъркаха картончетата и започнаха броенето. Чу името си точно петдесет и девет пъти, докато това на Нгови беше обявено четирийсет и три пъти. Разпръснати останаха едва единайсет гласа.

Но те щяха да бъдат решителните.

За да бъде избран, той се нуждаеше от още седемнайсет. Коего означаваше, че дори да привлече единайсетте неориентирани, пак щяха да му трябват шест от привържениците на Нгови. Но подкрепата за африканеца се увеличаваше с обезпокоителна бързина. Особено опасна беше вероятността част от единайсетте разпръснати гласа да отидат за Нгови, докато другата — той да привлече някой от неговите поддръжници — изглеждаше почти невъзможна. По традиция след третия вот кардиналите оставаха твърди в предпочитанията си.

Беше време за действие. Той стана и с ясен глас обяви:

— Ваши преосвещенства, според мен трябва да спрем дотук. Предлагам да вечеряме и да се оттеглим за почивка, а утре да продължим отново.

Думите му не прозвучаха като молба. Всеки от участниците в конклава имаше право да поиска прекратяване на вота. Очите му бавно обиколиха залата, задържайки се малко повече върху лицата на кардиналите, които подозираше в измяна. Надяваше се, че посланието му е ясно. Настроението му беше мрачно като черния дим, който скоро щеше да се издигне над Сикстинската капела.

Междугорие, Босна и Херцеговина

23:30 ч.

Мичънър се събуди. Катерина лежеше до него. Обзе го някакво неудобство, което нямаше нищо общо с ласките им в леглото. Не се чувстваше виновен за повторното нарушение на обета си, но се плашеше от лекотата, с която предишният живот избледняваше в съзнанието му. Може би жената до него означаваше повече от този живот. Цели две десетилетия беше служил на църквата и Якоб Фолкнер. Но скъпият му приятел беше мъртъв, а в Сикстинската капела се коваха правилата на един нов живот, в който нямаше да има място за него. Двеста шейсет и осмият наследник на свети Петър щеше да бъде избран всеки момент. А Колин Мичънър, макар и на крачка от алената biretta, трябваше да забрави за кардиналските почести и да търси щастието си другаде.

Прониза го и още едно, доста странно усещане — вълнение, безпокойство, очакване. В съня си отново бе чул гласа на Ясна: *Не забравяй Бамберг... Аз се молах за папата. Душата му се нуждае от нашите молитви.* Дали се опитваше да му каже нещо? Или само да го убеди?

Надигна се от леглото. Катерина не помръдваше. По време на вечерята беше изпила няколко бири и алкохолът както винаги я беше приспал дълбоко. Навън бурята продължаваше да вилнее. Дъждът чукаше по стъклото, чести светкавици прорязваха небето. Пристъпи към прозореца. Покривите на отсрещните сгради бяха мокри, а водата шумно се стичаше в улуците. Двете страни на уличното платно бяха заети от паркирани коли, а по средата стърчеше самотна фигура. Мичънър напрегна взор, опитвайки се да различи чертите ѝ.

Ясна.

Главата ѝ беше повдигната към прозореца му. Той се стресна и понечи да прикрие голотата си, след което си даде сметка, че жената не може да го види. Стъклото отвъд полуспуснатите пердета беше мокро от дъжда, а той самият стоеше доста навътре в тъмната стая. Но

изправена на улицата четири стажа по-долу, Ясна продължаваше да гледа към него.

Нещо го подтикна да ѝ се покаже и той леко раздели пердетата. Тя вдигна дясната си ръка и му направи знак да слезе. Челото му се сбърчи в недоумение. Не знаеше какво да прави. Тя му махна още веднъж. Един бегъл и съвсем обикновен жест. Беше облечена в днешните дрехи, с маратонки. Подгизналата рокля беше залепнала върху мършавото ѝ тяло, от дългата ѝ коса се стичаха струи вода. Но тя не обръщаше внимание на бурята и отново му махна. Колин се обърна и погледна към Катерина. Дали да я събуди? В следващия момент отново се обърна към прозореца и видя как жената долу поклаща глава. По дяволите. Нима четеше мислите му? Реши, че няма избор, и бързо се облече.

Излезе на входа на хотела. Ясна продължаваше да стои на сред улицата. Тресна гръмотевица, пороят връхлетя с нова сила. Той не си беше взел чадър.

— Какво правите тук?

— Ела с мен, ако искаш да научиш десетата тайна.

— Къде?

— Трябва ли непрекъснато да задаваш въпроси? Нищо ли не приемаш на вяра?

— Стоим под поройния дъжд.

— Нищо. Той ще пречисти телата и душите ни.

Тази жена го плашеше. Но защо? Нямахше отговор на този въпрос. Но нещо вътре в него го накара да се подчини.

— Колата ми е ей там — махна с ръка Ясна, сочейки очукан форд фиеста.

Качиха се и потеглиха. Прекосиха няколко квартала и излязоха извън града. Ясна отби и спря на някакъв пуст паркинг. Фаровете осветиха табела, на която пишеше КЪМ ПРОХОДА.

— Защо тук? — попита той.

— Нямам представа.

Понечи да я попита кой има представа, но после се отказа. Представлението беше нейно и тя искаше да го изиграе по своите

правила. Слязоха от колата и поеха по тясна пътечка. Пръстта беше подгизнала, а камъните — хлъзгави.

— Към върха ли вървим? — попита той.

— Че къде другаде? — каза тя.

Мичънър направи опит да си спомни детайлите, свързани с Кръстовия връх, за които разказваше екскурзоводката в автобуса. Около петстотин и петдесет метра надморска височина. Кръстът на върха бил издигнат през 30-те години от местните енориаши. Макар и без връзка с божествените появи, изкачването на върха се смятало за част от „междугорското поклонение“. Но не и през нощта. Самият Мичънър не беше възхитен от идеята да покори голия връх в разгара на гръмотевична буря. Но Ясна не й обръщаше внимание, а той по странен начин черпеше увереност от спокойствието ѝ.

Вяра ли беше това? Изкачването се затрудняваше от потоците вода, които се стичаха по пътечката. Дрехите му подгизнаха, обувките му натежаха от кал. За да виждат пред себе си, двамата можеха да разчитат единствено на светкавиците. Той отвори уста и жадно пое няколко дъждовни капки. Над главата му тресна поредната гръмотевица. Имаше чувството, че бурята връхлита върху тях.

Кръстът изплува пред очите им след двајсетина минути трудно катерене. Мускулите на бедрата го боляха, прасците му уморено пулсираха. Високият около петнайсет метра кръст беше направен от бял камък. Бетонната му основа бе покрита с букети цветя, разпилени на всички страни от вятъра.

— Идват от целия свят — посочи ги Ясна. — Хората ги оставят в дар на Мадоната и ѝ отправят горещи молитви. Тя никога не се е появявала тук, но поклонението продължава. Вярата на тези хора е достойна за уважение.

— А моята не е, така ли?

— Ти нямаш вяра. Душата ти е в опасност.

Каза го с равен, нетърпящ възражение глас, като съпруга, която нарежда на мъжа си да изхвърли боклука. Поредната гръмотевица екна като гигантски тъпан. Той изчака следващата светкавица, която разцепи небето със синьо-белите си стрели, след което реши да се конфронтира с тази очевидка.

— А в какво трябва да вярвам? Ти изобщо не познаваш религията.

— Аз познавам само Бог. Религията е човешко творение. Тя може да се променя и огъва, може да бъде напълно отхвърлена. Докато нашият Господ Бог е друго нещо.

— Но човекът измисля силата на Бога, за да придаде валидност на своята религия.

— Това не означава нищо. Хора като теб трябва да го променят.

— Как да стане?

— Като повярваш, като обичаш Бог и изпълняваш желанията му. Твоят папа направи опит да промени нещата и ти трябва да продължиш делото му.

— Вече не съм в състояние да направя каквото и да било.

— Ти си в състоянието, в което е бил Христос, но той все пак промени всичко.

— Защо дойдохме тук?

— Тази нощ Дева Мария ще ми се яви за последен път. Тя заповяда да бъда тук, като взема и теб. Ще ни даде ясно различим знак за своето присъствие. Обеща го при първата си поява и ще изпълни обещанието си. Повярвай го сега, а не когато всичко бъде ясно.

— Аз съм свещеник, Ясна. Няма нужда да бъда привличан към вярата.

— Ти се съмняваш, но не правиш нищо, за да разрееш съмненията си. Трябва да бъдеш привлечен към вярата повече от всеки друг. Това е мигът на божията милост. Мигът, в който вярата се укрепва и задълбочава, мигът на посвещаването. Днес Дева Мария ми го каза.

— А какво искаше да кажеш с Бамберг?

— Знаеш какво.

— Това не е отговор. Обясни ми какво искаше да кажеш.

Дъждът се усили. Вятърът запрати облак ситни капчици в лицето му и той неволно затвори очи. Когато ги отвори отново, Ясна беше паднала на колене, склонила ръце пред себе си. В очите ѝ, насочени към небето, отново се беше появило онова странно, отнесено изражение, което Мичънър вече познаваше. Без да промълви, той бавно коленичи до нея.

Жената изглеждаше уязвима и безпомощна и нямаше нищо общо със самоуверената свидетелка на божествената поява, каквато беше доскоро. Той вдигна очи към небето, но не видя нищо, с изключение на

тъмния силует на кръста. Блясъкът на поредната светкавица за миг му придаде живот, после всичко отново потъна в мрак.

— Мога да си спомня — промълви към нощното небе Ясна. —
Знам, че мога.

Отговори ѝ могъща гръмотевица. После блесна ярка светкавица и кръстът избухна в ослепително сияние. Обля ги внезапна топлина. Тялото на Колин се отдели от земята и отлетя назад. Странно усещане прониза крайниците му. Главата му се удари в нещо твърдо, съзнанието му се замъгли. Направи опит да се концентрира и да запази разсъдъка си, но не успя. Обгърна го плътна тишина.

Ватикана

Сряда, 29 ноември, 12:30 ч.

Валендреа приглади мантията си и напусна стаята, определена за него в пансиона „Света Марта“. Като държавен секретар беше получил едно доста обширно помещение, при нормални обстоятелства използвано от прелата, който отговаряше за настаняването на семинаристите. Подобна привилегия имаха още кардинал-шамбеланът и председателят на светата колегия. Обстановката не беше кой знае каква, но коренно се различаваше от условията по време на предишните конклави, когато кардиналите нощуваха на скромни рогозки и се облекчаваха в кофи.

Пътят от спалните до Сикстинската капела представляваше лабиринт от строго охранявани коридори — новост в сравнение с предишния конклав, когато кардиналите бяха превозвани с автобус. Мнозина от тях бяха изразили протест срещу този начин на придвижване, наподобяващ конвоирането на престъпници. Затова се взе решение за осъществяване на вътрешна връзка между отделните сгради на Ватикана, която да бъде използвана само от участниците в конклава.

По време на вечерята той беше дал да се разбере, че иска да се срещне с трима кардинали, които вече го очакваха в Сикстинската капела — далеч от олтара и на няколко крачки от мраморния портал. В коридора отвъд него пазеха швейцарски гвардейци, готови да разтворят тежките бронзови криле в момента, в който от комина излети така дълго очакваният бял пушек. Никой не вярваше, че това ще се случи след полунощ, което означаваше, че за момента капелата представляваше най-сигурното място за дискретни разговори.

Приближи се към тримата кардинали, без да им даде възможност да отворят уста.

— Имам да ви кажа само няколко неща — започна с тих глас той. — Отлично знам какво вършите през последните дни. Дадохте ми уверение в подкрепата си, но на практика ме предавате. Вие си знаете

защо. Аз обаче искам четвъртото гласуване да бъде последното. Ако това не се случи, догодина по същото време нито един от вас няма да бъде член на светата колегия.

Единият от кардиналите понечи да каже нещо, но Валендреа вдигна ръка.

— Не искам да чувам, че сте гласували за мен. И тримата сте подкрепили Нгови. Но утре сутринта положението трябва да се промени. От вас искам да окажете влияние и върху останалите отцепници. Четвъртият вот трябва да приключи в моя полза и за това носите отговорност единствено вие.

— Не е реалистично — успя да промълви един от кардиналите.

— Нереалистично е друго — поклати глава Валендреа. — Като например начина, по който ти самият се спаси от испанското правосъдие след злоупотребата със значителни средства на църквата. Съдът беше убеден, че си крадец, но не разполагаше с доказателства. Аз обаче разполагам. Предостави ми ги една млада дама, която ти познаваш много добре. Вие двамата също не се правете на много умни, защото имам и вашите досиета. Бих казал, че съдържанието им не е особено ласкателно. Чухте какво искам, действайте. Привлечете Светия Дух на своя страна. Не ме интересува как ще го направите, но искам резултат. Успехът ще означава, че всеки един от вас ще получи гарантирано място в Рим.

— А ако не желаем да останем в Рим? — обади се друг от кардиналите.

— Значи предпочитате затвора — отсече Валендреа.

Наблюдателите на живота във Ватикана много обичат да спекулират с онова, което се случва по време на конклав. В архивите е пълно със сърцераздирателни материали, в които се описват душевните терзания на шепата избрани духовници. При предишния конклав Валендреа се беше наслушал на съображения от рода на това, че младостта му е пречка за заемането на престола, тъй като продължителното папско управление се отразява зле на църквата. Срокът му трябваше да бъде между пет и десет години, не повече. В противен случай се появяваха проблеми. В заключението имаше много истина. Авторитарното управление и непогрешимостта могат да се превърнат в силно избухлива смес, но могат да бъдат и съставните части на дълбоката промяна. Тронът на свети Петър е най-високата

трибуна. Никой не може и не трябва да пренебрегва човека, който го заема. Той възнамеряваше да бъде силен папа и не можеше да позволи на някакви глупаци да провалят плановете му.

— Утре сутринта искам да чуя името си, прочетено на глас седемдесет и шест пъти — отсече той. — Наложил ли се да чакам, последиците ще бъдат изцяло за ваша сметка. Днес вече подложихте търпението ми на изпитание, но не ви съветвам да го правите втори път. Ако до утре следобед усмихнатото ми лице не се появи на балкона над площада „Свети Петър“, репутацията ви ще бъде съсипана още преди да сте си събрали нещата от „Света Марта“.

След тези думи Валендреа се обърна и си тръгна, без да им дава възможност дори да отворят уста.

Междугорие, Босна и Херцеговина

Светът се въртеше пред замъгления взор на Мичънър. Главата му пулсираше, стомахът му се раздираше от конвулсии. Направи безуспешен опит да се надигне. В устата му имаше парлива и гъста като тесто слюнка, пред очите му причерняваше. Все още беше на открито, дъждът продължаваше да се лее върху отдавна подгизналите му дрехи. Оглушителна гръмотевица извести, че бурята продължава с пълна сила. С мъка приближи часовника до очите си, но фосфоресциращите цифри бяха размазани и се сливаха в неясно петно. Разтърка чело, после плъзна пръсти към тила си, където напипа голяма подутина.

Сети се за Ясна и понечи да я повика по име, но в същия момент на небето затрептя сияние. В първия момент реши, че е поредната светкавица, но после си даде сметка, че е нещо друго — кръгло и не толкова ослепително. Хеликоптер, помисли си той, но синкавобялото петно се приближаваше тихо, без звук.

Не след дълго то се установи точно над главата му, увиснало на няколко метра над земята. Не беше в състояние да се изправи и затова остана да лежи по гръб на каменистата пътека, вдигнал очи към небето. Сиянието се усили. Обля го приятна топлина. Вдигна ръка да предпази очите си, но между пръстите си видя образ, който бавно се оформяше в светлия кръг.

Образ на жена. Беше облечена в сива роба, поръбена със светлосин кант. Лицето ѝ беше оброчено с бял воал, под който се подаваха няколко кестеняви къдрици. Очите ѝ бяха изразителни, а контурите на фигурата ѝ се очертаваха в бяло, синьо и бледожълто. Той позна дрехата и лицето. Те принадлежаха на дървената статуя, която бе видял в дома на Ясна. На Дева Мария от Фатима. Сиянието помръкна и той можеше да я вижда ясно, въпреки че всичко останало продължаваше да се слива пред очите му.

— Стани, отец Мичънър — прозвуча мекият ѝ глас.

— Аз... Опитвах, но не мога... — запелтечи той.

— Стани.

Той напрегна мускули и бавно се изправи. Световъртежът изчезна, стомахът му се успокои. Извърна глава към сиянието и попита:

— Коя си ти?

— Нима не знаеш?

— Дева Мария?

— Изрече го така, сякаш е лъжа.

— Не исках...

— Неверието ти е силно. Сега разбирам защо си избран.

— Избран за какво?

— Преди много време казах на децата, че ще оставя знак за онези, които не вярват.

— Значи Ясна знае десетата тайна? — Веднага съжали за тези думи. Не стига, че халюцинираше, но вече започваше да разговаря със собственото си въображение.

— Тя е благословена жена, защото изпълни желанията на небето. За разлика от много други, които твърдят, че са благочестиви.

— Климент XV?

— Да, Колин. Аз съм един от тях.

Гласът, който изрече тези думи, беше по-дълбок и съвсем различен по тембър. А образът на Мадоната бавно се превърна в Якоб Фолкнер. Беше облечен в официалните папски одежди: мантия, пояс, палиум, митра — точно както беше облечен в деня на погребението си. В дясната си ръка държеше овчарска гега. Мичънър много се стресна. Какво ставаше тук?

— Якоб? — неуверено промълви той.

— Не пренебрегвай повече небето. Изпълни това, за което те помолих. Не забравяй, че лоялният слуга може да направи много.

Думите на Ясна, изречени по-рано през деня. Но защо халюцинациите му включваха това, което вече му беше известно?

— Каква е съдбата ми, Якоб?

Образът на папата се стопи и на негово място изплува лицето на отец Тибор. Беше облечен точно както при първата им среща в сиропиталището.

— Да бъдеш знак за света — изрече с гръмовен глас той. — Маяк на покаянието. Пратеникът, който ще обяви, че Бог е жив.

После образът му се стопи, а на мястото му отново се появи Дева Мария.

— Следвай сърцето си. В това няма нищо лошо. Но не жертвай своята вяра, защото накрая ще ти остане само тя.

Видението започна да се отдалечава и скоро се превърна в ярка топка, която бързо се стопи в нощното небе. Главоболието му се върна. Когато сиянието изчезна, светът наоколо отново се завъртя и стомахът му изригна.

Ватикана

7:00 ч.

Скромната закуска в трапезарията на „Света Марта“ протичаше в пълно мълчание. На нея присъстваха малко повече от половината кардинали. Пред всеки от тях имаше яйца с шунка, хляб и плодове, но мнозина се задоволиха само с кафе или сок. Валендреа обаче напълни чинията си и спокойно започна да се храни. Искаше да покаже, че вчерашните събития не са се отразили по никакъв начин на пословичния му апетит.

Седна на една маса до прозореца, в компанията на неколцина кардинали от различни страни на света — Австралия, Венецуела, Словакия, Ливан, Мексико. Двама от тях бяха твърди негови поддръжници, но това не се отнасяше за другите трима, които, по негова преценка, бяха сред единайсетте с все още неопределени предпочитания. С крайчеца на околото си зърна Нгови, който току-що се беше появил на вратата на трапезарията. Африканецът водеше оживен разговор с двама кардинали и вероятно — също като него — правеше усилия да прикрие напрежението си.

— Алберто — обади се един от кардиналите на неговата маса.

Той извърна глава към австралиеца.

— Имай вяра днес. Цяла нощ се молих и имам чувството, че тази сутрин ще се случат важни неща.

Валендреа си придаде стоическо изражение.

— Вървим напред по божията воля — промърмори той. — Единствената ми надежда е, че днес ще имаме подкрепата на Светия Дух.

— Ти си най-логичният избор — каза малко по-високо от необходимото ливанският кардинал.

— Точно така — обади се един духовник от съседната маса.

Валендреа се обърна. Беше снощният нисък и дебел испанец, който бавно се надигна от стола.

— Църквата отслабва и нещо трябва да се направи — обяви той. — Аз все още помня времето, когато папата внушаваше респект. Когато правителствата се съобразяваха с Рим, включително и в Москва. Но днес сме нищо. Нашите проповедници са изключени от политическия живот, нашите епископи се страхуват да изразят мнението си. Самодоволството на папите ни убива.

До него се изправи високият представител на Венецуела. Валендреа почти не го познаваше и по тази причина го възприемаше като поддръжник на Нгови.

— Аз не мисля, че Климент XV беше самодоволен — обяви той. — Беше почитан и уважаван в целия свят и направи много по време на краткото си управление.

— Не исках да демонстрирам неуважение — вдигна ръце испанецът. — В думите ми няма нищо лично. Мисля единствено за доброто на църквата. За щастие сред нас има човек, който се радва на уважението на света. Кардинал Валендреа ще бъде един великолепен папа. Защо трябва да се задоволяваме с по-малко?

Валендреа премести очи върху Нгови, но африканецът с нищо не показва, че е засегнат. Беше един от миговете, които дават храна на изследователите за години напред. Един от миговете, в които Светият Дух се появява и раздвижва участниците в конклава. Въпреки че апостолическата конституция забранява лобирането преди свикването на светата колегия, тази забрана не се отнася за кардиналите, вече заключени в Сикстинската капела. На практика именно откровените дискусии бяха смисълът на това уединение. Той беше впечатлен от тактиката на испанеца. Не беше допускар, че този глупак ще прояви такава съобразителност.

— По мое мнение кардинал Нгови не отстъпва по нищо — обади се камерунският кардинал. — Той е божи човек, рожба на светата църква и също би бил великолепен папа.

— А Валендреа няма да бъде, така ли? — гневно извика френският кардинал и скочи.

Валендреа мълчеше и се наслаждаваше на сцената. Рядко можеше да се види как князете на светата църква, облечени в официални одежди, открито спорят помежду си. В повечето случаи те бяха сдържани и избягваха конфронтацията.

— Валендреа е млад, а днес църквата се нуждае именно от такъв човек. Церемониите и реториката не правят лидера. За да ръководиш вярващите, трябва да имаш характер, а той отдавна е доказал, че го има. Служил е на много папи и...

— Точно това имах предвид — спокойно го прекъсна камерунецът. — Служил е на много папи, но никога на паството. Колко изповеди е чул? Колко опела е отслужил? Колко енориаши е посъветвал? Тронът на свети Петър се нуждае именно от опитен пастир, а не от нещо друго.

Дързостта на този кардинал беше забележителна. Валендреа се изненада, че подобно заядливо човече може да носи алената мантия. Интуитивно или не, африканецът бе засегнал чувствителната тема за „пастира“ — може би единственото слабо място в кариерата му. Отбеляза си да следи отблизо бъдещите изяви на камерунеца.

— Какво значение има? — възрази французинът. — Папата не е пастир. Учените и изследователите го кичат с подобни титли, а ние ги използваме като оправдание за избора си. Но на практика това не означава нищо. Папата е администратор. Той трябва да управлява църквата. А за да го прави успешно, трябва да познава и разбира курията, да се ориентира в многобройните правила. Нещо, което Валендреа умее повече от всеки друг. Вече сме имали папи пастори, но сега ни трябва лидер.

— Той може би познава прекалено добре нашата работа — подхвърли началникът на архива.

Валендреа едва сдържа гримасата си. Този човек беше най-старши в конклава и мнението му несъмнено щеше да окаже влияние върху единайсетте, които все още не се бяха определили.

— Пояснете се — остро го погледна испанецът.

— Курията вече упражнява прекалено голям контрол — спокойно отвърна началникът на архива, който не бе помръднал от мястото си. — Всички се оплакваме от бюрокрацията, но никой не прави нищо. Защо? Защото задоволява личните ни нужди. Защото издига висока стена между нас и онова, което не желаем да се случи. Защото е лесно да хвърлим всичките си неблагоприятния на гърба на курията. А един папа, който е неразделна част от тази институция, едва ли ще пожелае да я постави под заплаха. Да, промени ще има. Всички папи допринасят по нещо, но никой не се заема да разруши старото и

да изгради нещо ново. — Очите на стареца се заковаха върху лицето на Валендреа. — Най-малкото пък човек, който е продукт на системата. Трябва да си зададем един прост въпрос: ще прояви ли подобна смелост Валендреа? Според мен не.

Валендреа отпи глътка кафе, помълча известно време, после остави чашата си в чинийката.

— Мисля, че вашият вот е ясен, ваше преосвещенство — хладно подхвърли той.

— Той е последен за мен и искам да означава нещо — отвърна възрастният кардинал.

— Това е ваше право, ваше преосвещенство — небрежно отвърна Валендреа. — Нямам никакво намерение да ви преча.

Нгови пристъпи към центъра на помещението и вдигна ръка.

— Мисля, че тези дебати бяха достатъчни. Нека си довършим закуската и да тръгваме към капелата. Там ще можем да обърнем внимание на повече подробности.

Никой не възрази. Валендреа беше доволен от представлението. Не беше зле да чуе няколко различни становища, защото това му помагаше да се ориентира.

Междугорие, Босна и Херцеговина

9:00 ч.

Катерина започваше да се тревожи. Беше се събудила преди час и бе установила, че Мичънър е изчезнал. Бурята беше отминала, но макар и топло, утрото беше мрачно. Отначало помисли, че е слязъл да изпие чаша кафе, но се оказа, че той не е в барчето. Жената на рецепцията не го беше виждала. Отскочи до катедралата, но и там го нямаше. Не беше в стила му да изчезне, без да се обади, още повече че вещите и документите му бяха останали в стаята.

Застанала в единия край на площада, Катерина се колебаеше дали да поиска помощ от войниците, които го охраняваха. Павираното пространство започваше да се запълва от автобусите, докарали нови поклонници. Движението по улиците ставаше все по-оживено, а магазините вече бяха отворени.

Вечерта им беше преминала много приятно. Разговорът в ресторанта я окуражи, а онова, което се случи в стаята — още повече. Вече беше решила, че Алберто Валендреа няма да научи нищо от нея. Беше пристигнала в Босна, за да бъде с Мичънър, а не за да го шпионира. Валендреа и Амбрози да вървят по дяволите. Тя просто се радваше, че е тук. Престана да мисли дори за журналистическата си кариера. Ще отиде в Румъния и ще работи за онези деца. Ще накара родителите си да се гордеят с нея, ще бъде доволна от себе си. Поне веднъж в живота си ще се залови с истински добро дело.

През всичките тези години беше ненавиждала Мичънър, но сега си даваше сметка, че грешката е била и нейна. Да не говорим за недостатъците. Мичънър обичаше своя Бог и своята църква, докато тя обичаше единствено себе си. Но това ще се промени, непременно ще се промени. По време на вечерята Мичънър се оплака, че никога в живота си не е спасявал човешка душа. Но грешеше. Беше спасил нейната.

Прекося улицата и влезе в информационния център. Никой от служителите не беше виждал човек с описанието на Мичънър. Излезе

и бавно тръгна по тротоара. Не вярваше, че ще го открие из магазините, но все пак хвърляше по един поглед към вътрешността им. Допускаше, че може да е тръгнал да търси адресите на другите очевидци на божествените появи. После, подчинявайки се на инстинкта си, тръгна по пътя, който бяха извървели вчера — между редиците къщи с варосани стени, които водеха към дома на Ясна.

Откри го сравнително лесно и почука на вратата. Никой не отговори.

Върна се на улицата и вдигна глава. Капаците на прозорците бяха затворени. Изчака известно време, но нищо наоколо не помръдваше. Забеляза, че колата на Ясна я няма отпред. Обърна се и тръгна обратно към хотела. В следващия миг вратата на отсрещната къща се отвори и на улицата изскочи някаква жена, която уплашено крещеше:

— Ужас! Ужас! Господ да ни е на помощ!

— Какво има? — спря се Катерина, сглобявайки с известно затруднение хърватските думи.

— Ясна! — спря се жената. В очите ѝ се четеше паника. — Открили са я на върха, ударена от светкавица. Кръстът също е пострадал!

— Жива ли е?

— Не знам. Току-що тръгнаха да я прибират.

Жената беше на прага на истерията, от очите ѝ течаха сълзи. Непрекъснато се кръстеше, а пръстите ѝ нервно опипваха броеницата, окачена на шията ѝ.

— Спаси я, Божия майко! — шепнеха устните ѝ. — Не ѝ позволявай да умре, защото е светица!

— Толкова ли е зле? — втренчи се в нея Катерина.

— Едва е дишала, когато са я открили.

Катерина настръхна от внезапната мисъл, която пробяга през съзнанието ѝ.

— Сама ли е била?

Жената не я чу и продължи да се моли, призовавайки Бог да спаси Ясна.

— Сама ли е била? — повтори въпроса си Катерина.

Жената най-сетне се овладя и поклати глава.

— Не. Имало и някакъв мъж, който също бил много зле.

Ватикана

9:30 ч.

Валендреа тръгна нагоре по стълбището, което щеше да го отведе в Сикстинската капела. Беше убеден, че е на една ръка разстояние от папската тиара. Единственото препятствие беше някакъв кардинал от Кения, който се опитваше да изтъкне провалената политика на един папа самоубиец. Ако зависеше от него — нещо, което можеше да стане факт още до края на деня, — той без никакво колебание щеше да заповяда тялото на Климент да бъде извадено от криптата на „Свети Петър“ и да бъде транспортирано в Германия. Допълнително основание за такава заповед му даваше и публикуваното неотдавна завещание на Климент, в което той изразяваше желание да бъде погребан в Бамберг. И това щеше да бъде изтълкувано като жест на църквата към своя мъртъв водач, който със сигурност щеше да предизвика положителни реакции в света, но едновременно с това освобождаваше светото място от една слаба душа.

Все още се наслаждаваше на сблъсъка по време на закуската. Двегодишните усилия на Амбрози най-сетне даваха своите плодове. Защото подслушвателните устройства бяха идея на Паоло. В началото Валендреа изпитваше страх от опасността да бъдат разкрити, но Амбрози се оказа прав и щеше да получи съответната награда. Съжаляваше, че помощникът му не присъства на конклава, но му беше възложил важната задача да се освободи от всички магнетофони и микрофони, пръснати на различни места във Ватикана. Това трябваше да стане именно по време на заседанията на конклава, тъй като вниманието на всички беше насочено към Сикстинската капела.

Излезе на площадката, с която завършваше стръмното мраморно стълбище. И се озова лице в лице с Нгови, който явно го чакаше.

— Денят на Страшния съд настъпи, Морис.

— И така може да се каже — кимна африканецът.

Най-близкият кардинал беше на повече от двайсет метра нататък по коридора, а стълбището беше пусто. Повечето от участниците в гласуването вече бяха заели местата си.

— Няма да ми липсват твоите гатанки, Морис — усмихна се пренебрежително Валендреа. — Нито пък тези на Климент.

— Аз се интересувам от отговорите на тези гатанки.

— Желая ти всичко хубаво в Кения. Надявам се, че обичаш жегата.

Понечи да продължи пътя си, но думите на Нгови го накараха да се спре.

— Няма да спечелиш.

Валендреа се обърна. Лукавото изражение на африканеца никак не му хареса.

— Защо?

Без да си прави труд да отговаря, Нгови се плъзна покрай него и влезе в капелата.

Кардиналите заеха местата си. Изправен пред олтара, Нгови изглеждаше буквално нищожен на фона на величествената творба на Микеланджело, изобразяваща Страшния съд.

— Искам да ви кажа няколко думи преди началото на гласуването — обяви той.

Всичките сто и тринайсет кардинали извърнаха глави към него. Валендреа дълбоко си пое дъх. Нищо не можеше да направи, защото кардинал-шамбеланът все още имаше своите пълномощия.

— Част от вас изглеждат убедени, че аз трябва да заема мястото на обичания от всички Климент. Без съмнение съм поласкан, но съм принуден да се откажа от тази чест. Имайте го предвид, когато пускате бюлетините си.

След тези думи чернокожият кардинал напусна олтара и зае мястото си сред гласуващите. Валендреа веднага разбра, че опонентът му ще изгуби подкрепата на четирийсет и тримата кардинали, гласували до този момент за него. Те несъмнено бяха вярвали в победата, но конят, на който бяха заложили, току-що беше напуснал състезанието. На този етап имаше малка вероятност да се появи друг опонент и сметката беше ясна. Достатъчно беше да задържи своите

петдесет и девет гласа, към които неминуемо ще се присъедини и една голяма част от обезглавената коалиция на Нгови. Което нямаше да бъде трудно.

Много му се искаше да попита Нгови защо се оттегля. Жестът му изглеждаше напълно лишен от смисъл, защото тези четирийсет и три гласа в негова полза едва ли бяха обединени от Светия Дух. В тази зала се водеше битка между хора, организирана и реализирана от хора. Между тези, които го заобикаляха, несъмнено имаше негови врагове — открити или прикрити. Подходящ за ролята на техен лидер беше началникът на архива, който разполагаше с достатъчно авторитет и старшинство за нея. Силно се надяваше, че оттеглянето на Нгови не означава и противопоставяне на неговата кандидатура, защото през следващите години щеше да му бъде нужен ентусиазъм и покорство, за да даде добър урок на отцепниците. Разбира се, това щеше да бъде една от първите задачи на Амбрози. Всички трябваше да разберат, че погрешният избор си има цена. Същевременно не можеше да не отдаде дължимото и на африканеца, седнал на почетно разстояние от него. „Ти няма да спечелиш“. Глупости. Нгови му поднасяше папската тиара на тепсия. Но какво значение имаше начинът?

Победата си е победа.

Гласуването отне около час. След изненадващия отвод на Нгови всички искаха конклавът бързо да приключи. Валендреа дори не си записваше гласовете, а само броеше колко пъти се повтаря името му. След седемдесет и шестия изобщо престана да слуша. Насочи вниманието си към олтара едва когато контрольорите обявиха 102 гласа в негова полза.

Много пъти се беше чудил какво ли ще изпита в този момент. Моментът, в който ще диктува на един милиард католици в какво да вярват и в какво не. Вече нямаше да има кардинал, който да не му се подчини. Ще го наричат „свети отче“, ще изпълняват всичките му желания до деня, в който ще напусне този свят. Ще има кардинали, които ще плачат или треперят от страх, ще има и такива, които дори ще избягат от капелата и ще изразяват на висок глас несъгласието си. Даде си сметка, че очите на всички ще бъдат фокусирани върху него. Вече не беше кардинал Алберто Валендреа, епископ на Флоренция и държавен секретар на Светия престол. Беше папа.

Нгови стана и пристъпи към олтара. Валендреа разбра, че африканецът иска да приключи със задълженията си на camerlengo. След кратка молитва той се обърна и тръгна по централната пътека. Изправи се пред него и тържествено попита:

— Преподобни милорд кардинал, приемаш ли избора ти за върховен глава на католическата църква, извършен според изискванията на канона?

Този въпрос беше задаван на победителите в продължение на столетия. Закова поглед в пронизителните очи на Нгови и се опита да си представи какви мисли минават през главата му. Защо си беше направил отвод, след като бе сигурен, че на папския трон ще седне най-ненавистният му враг? От всичко, което знаеше за него, беше сигурен в едно — африканецът е всеотдаен католик, готов на всичко за благо на църквата. Съвсем не беше страхливец, но се беше отказал от една битка, която би могъл да спечели.

Прогони тези объркващи мисли от съзнанието си, изпъна рамене и отговори:

— Да, приемам го.

Десетилетия бях изменили от мига, в който италианец бе произнасял тези думи. Кардиналите станаха и започнаха да аплодират. Скръбта по мъртвия папа отстъпи място на радостта от избора на негов наследник. Валендреа си представи какво става отвъд вратите на капелата. Хората там несъмнено бяха усетили оживлението в разкошната зала. Един от контрольорите взе подноса с бюлетините и се насочи към печката. След няколко минути в утринното небе над огромния площад щеше да се появи стълб бял пушек и множеството да избухне в радостни овации.

Аплодисментите в залата бавно стихнаха. Канонът изискваше отговор на още един, последен въпрос.

— Какво име ще приемеш? — попита на латински Нгови.

В капелата се възцари мъртва тишина. Изборът на име щеше да бъде знак какво предстои. Йоан Павел I започна управлението си с имената на двамата си предшественици. Послание, което трябваше да обедини добротата на Йоан със строгостта на Павел. Подобно послание отправи и Йоан Павел II, който избра двойното име на предшественика си. Валендреа беше обсъждал този въпрос в продължение на години, прехвърляйки в главата си най-популярните

имена през последните столетия: Инокентий, Бенедикт, Григорий, Юлий, Сикст. Кардинал Якоб Фолкнер бе предпочел името Климент поради германските си корени. Но Валендреа искаше неговото име да подсказва по недвусмислен начин възстановяването на статута на папата император.

— Петър II — обяви той.

В залата се разнесоха изненадани възклицания, но лицето на Нгови остана безизразно. От всичките 267 папи двама и трима бяха приели името Йоан, шестима — Павел, тринайсет — Лъв, осем — Александър, а останалите варираха сред множество други имена.

Но Петър беше само един. Първият папа, светецът.

Ти си Петър, и на тоя камък ще съградя църквата си.

Костите на свети Петър лежах само на няколко метра отук, под най-големия християнски храм на света. Той беше първият светец на католическата църква, най-уважаваният и най-почитаният. Цели две хиляди години никой не бе дръзнал да избере името му.

Валендреа бавно се изправи. Времето на преструвките отмина. Всички ритуали бяха спазени. Изборът му беше потвърден, той официално го прие и обяви името си. Вече беше епископ на Рим, викарий на Исус Христос, княз на апостолите, Pontifex Maximus начело на вселенската църква, архиепископ и митрополит на Римската провинция, примат на Италия, патриарх на западния свят. Слуга на божиите слуги.

Извърна се с лице към кардиналите и изпъна рамене.

— Избирам да се наричам Петър II — повтори на италиански той.

Никой не продума. След няколко секунди единият от тримата кардинали, с които бе говорил снощи, започна да ръкопляска, колебливо последван от неколцина други. Скоро капелата се разтърси от бурни аплодисменти. Валендреа се наслаждаваше на победата, която никой друг на този свят не би могъл да удържи. Само две неща помрачаваха настроението му. Едва доловимата усмивка, която се плъзна по лицето на Нгови, и готовността, с която се присъедини към ръкоплясканията.

Междугорие, Босна и Херцеговина

11:00 ч.

Катерина не смееше да се отдели от леглото на Мичънър. В главата ѝ все още се въртяха кошмарните сцени, свързани с откриването на безжизненото му тяло и пренасянето му в болницата. Не можеше да си представи, че ще го загуби.

И още по-жестоко се ненавиждаше за лъжите си. Твърдо реши да му признае всичко и да му поиска прошка. Беше приела предложението на Валендреа, водена единствено от желанието да бъде близо до Колин. То със сигурност ѝ беше нужно, защото иначе едва ли би потиснала гордостта и гнева в душата си. Първата им среща на площад „Свети Петър“ преди три седмици беше ужасна. В този смисъл предложението на Валендреа дойде точно навреме, но това изобщо не я оправдаваше.

Клепачите на мъжа в леглото потрепнаха и се повдигнаха.

— Колин.

— Кейт? — Очите му правеха опит да се фокусират.

— Тук съм, Колин.

— Чувам те, но не те виждам. Сякаш гледам под вода. Какво се е случило?

— Гръмотевица. Паднала е върху кръста на върха, а ти и Ясна сте били прекалено близо.

Той вдигна ръка и опипа веждата си, после пръстите му се плъзнаха по дълбоките драскотини, прорязали страните му.

— Тя добре ли е?

— Изглежда, е добре. И нея откриха в безсъзнание също като теб. Какво правихте там, горе?

— По-късно.

— Разбира се. Ето, пийни малко вода. Докторът каза, че имаш нужда от течности.

Поднесе чашата към устните му и той с мъка отпи няколко глътки.

— Къде съм?

— В местната държавна болница, открита специално за поклонниците.

— Казаха ли какво ми е?

— Нямах сериозни контузии. Просто си се оказал твърде близо до твърде много волтове. Само няколко сантиметра са делели и двама ви от смъртта. Нямах нищо счупено, но имаш голяма подутина на тила, плюс прорезна рана.

Вратата се отвори и в стаята се появи мъж на средна възраст с набола брада.

— Как е нашият пациент? — попита на английски той. — Аз съм лекуващият ви лекар, отче. Как се чувствате?

— Сякаш съм оцелял след лавина — промърмори Мичънър.

— Напълно разбираемо — кимна докторът. — Но ще се оправите. Имате малка рана на главата, но черепът ви е здрав. Бих казал, че сте имали голям късмет.

След кратък преглед, последван от няколко конкретни съвета, докторът излезе.

— Откъде знае, че съм свещеник?

— Аз му казах. Състоянието ти доста ме притесни.

— Чула ли си нещо за конклава?

— Защо ли не се учудвам, че това е първият ти въпрос — поклати глава тя.

— Теб не те ли интересува?

Всъщност Катерина беше любопитна.

— Допреди един час нямаше резултат — отговори на въпроса му тя, пресегна се и стисна ръката му.

Той извърна глава към нея и тихо рече:

— Много бих искал да те виждам.

— Обичам те, Колин — отвърна тя и изведнъж ѝ стана по-добре.

— Аз също те обичам, Кейт. Трябваше да ти го призная още преди много години.

— Да, трябваше.

— Куп неща трябваше да направя по друг начин — въздъхна той. — Но сега вече зная, че какво го и да ме чака в бъдещето, искам да си до мен.

— Ами Рим?

— Изпълних всичко, което исках да изпълня. Край на Рим. Искам да замина за Румъния, с теб.

Очите ѝ се насълзиха. За миг изпита благодарност от факта, че той не може да я види. Избърса топлите вадички от бузите си и тръсна глава.

— Там ще ни бъде добре.

Пръстите му се стегнаха около дланта ѝ. Чувството беше много приятно.

Ватикана

23:45 ч.

Валендреа прие поздравленията на кардиналите, след което напусна Сикстинската капела и се насочи към едно помещение от бял мрамор, известно като Стаята на сълзите. Вътре го очакваха папските одежди, грижливо подредени от специалистите на „Гамарели“. Самият Гамарели се беше изправил до тях в почтително очакване.

— Къде е отец Амбрози? — попита Валендреа и огледа лицата на присъстващите свещеници.

— Тук съм, свети отче — обади се Амбрози, току-що влязъл в помещението. Произнесено от най-близкия му съветник, това обръщение прозвуча особено приятно.

Тайната на конклава беше преустановена в момента, в който новият папа напусна капелата. Тежкия портал беше отворен и от комина се изви бял пушек. Името Петър II вече се произнасяше навсякъде из Ватикана, а вероятно и на площада отвън. Обикновените хора ще му се възхищават, а изследователите ще се чудят на дързостта му. Дано поне за известно време млъкнат.

— От днес нататък ти си моят личен секретар — обяви Валендреа, свали алената мантия и усмихнато добави: — Това е първата ми папска заповед.

Амбрози отговори на усмивката и почтително сведе глава. Новият папа огледа дрехите, избрани вчера, и кимна.

— Мисля, че тези са най-подходящите.

Шивачът ги пое от ръцете му и леко се поклони.

— Така да бъде, Santissimo Padre.

Валендреа прие спокойно обръщението, на което имаше право единствено папата. Кардиналската мантия щеше да бъде затворена в специална ракла и съхранявана до смъртта му, след което щеше да бъде предадена на най-възрастния член на фамилията Валендреа.

Той облече бяла ленена мантия и бавно я закопча. Гамарели коленичи и сърчно започна да я зашива с предварително подготвена

игла. Беше временно положение, но напълно достатъчно за следващите няколко часа. През това време щяха да бъдат подготвени останалите, вече напълно завършени дрехи.

Валендреа се размърда, изпъна рамене и разпореди:

— Малко е тясна, поправете я.

Гамарели разши шева и започна отначало.

Шивачът скоро приключи и му направи знак да седне на близкия стол. Един от свещениците коленичи и свали обувките и чорапите му. Мисълта, че отсега нататък рядко ще се обслужва сам, беше много приятна. Донесоха чифт бели чорапи и червени обувки от фина кожа. Той ги изпробва, после кимна. Ставаха му абсолютно точно.

Изправи се и пое от ръцете на друг свещеник малката бяла шапчица, наречена *zucchetto*. Някога, когато духовниците все още бръснели главите си, тези шапчици предпазвали голите им черепи от студа. Днес обаче те бяха неразделна част от одеждите на висшите църковни представители. От осемнайсети век насам папската *zucchetto* се изработваше от осем триъгълни парчета коприна, съшити в едно цяло. Валендреа я притисна с две ръце, като крал короната си. Амбрози го дари с усмивка на одобрение.

Вече можеше да се представи на света. Но първо трябваше да свърши още една работа.

Валендреа се върна в Сикстинската капела. Кардиналите бяха там. Пред олтара беше поставен тежък трон. Той се насочи към него, седна и изчака няколко секунди, преди да се разпореди:

— Моля, седнете.

Предстоящият ритуал беше важна част от каноническия избран процес. Всеки от присъстващите кардинали трябваше да се приближи към трона, да коленичи и да прегърне краката на новия папа.

Направи знак на най-старшия кардинал-епископ — негов верен привърженик, който трябваше да започне процедурата. Йоан Павел II беше нарушил традицията и се обръщаше към кардиналите прав, но дойде време традициите да бъдат възстановени. На практика те трябваше да са доволни, защото същите традиции векове наред бяха включвали и целуване на папската обувка.

Остана седнал и величествено протегна ръка за целувка на папския пръстен. Нгови беше някъде в средата на процесията. Когато му дойде редът, той коленичи и се наведе над пръстена. Валендреа отбеляза, че устните му изобщо не докоснаха златото. После африканецът се изправи и понечи да се отдалечи.

— Няма ли да ме поздравиш? — подхвърли Валендреа.

Нгови направи крачка в обратна посока и спокойно го погледна.

— Нека управлението ти донесе това, което заслужаваш — отчетливо изрече той.

В гърдите на Валендреа потрепна гняв. Много му се искаше да постави на мястото му този нахален африканец, но моментът не беше подходящ. По всяка вероятност Нгови целеше именно да го ядоса и да го накара да демонстрира арогантност. Овладея се и също така спокойно отвърна:

— Приемам това като благопожелание.

— И наистина е такава.

Скоро ритуалът приключи и Валендреа се изправи.

— Благодаря на всички — каза той. — Уверявам ви, че ще отдам всичките си сили за благо на църквата майка. А сега е време да се покажа на света.

Прекося залата по централната пътека и напусна капелата. Насочи се към базиликата, преминавайки последователно през Залата на кралете и Залата на дуковете. Хареса този маршрут главно защото от двете му страни се редуваха красиви платна, които подчертаваха върховенството на папската власт. Влезе в централната лоджия.

Час след избора слуховете бяха в своя апогей. Никой от събралите се тук не разполагаше със сигурна информация за развоя на събитията в Сикстинската капела. Засега той щеше да ги остави в неведение, защото неведението е много добро оръжие, особено когато го държеше в собствените си ръце. Беше сигурен, че изборът на името му ще даде повод за много спекулации. Подобно нещо не бяха дръзнали да направят дори папите войни, нито пък ловките дипломати на Светия престол, които бяха контролирали този процес в продължение на повече от сто години.

Спря на няколко крачки от нишата, от която се излизаше на балкона. Ритуалът изискваше там пръв да се покаже доайенът на кардиналите — в случая това беше пазителят на папските архиви,

следван от папата, председателя на светата колегия и кардинал-шамбелана.

Пристъпи към кардинала архивар, който се беше изправил до стената.

— Казах ти, че ще бъда търпелив, твое преосвещенство — прошепна той. — Дойде време да изпълниш последния си дълг.

Очите на възрастния мъж останаха безизразни. Вероятно отдавна се беше примирил със съдбата си. Без да каже нито дума, той се обърна и излезе на балкона. Петстотин хиляди гърла приветстваха появата му. Кардиналът пристъпи към монтирания на парапета микрофон и обяви:

— *Annuntio vobis gaudium magnum.*

Според канона това изявление задължително се правеше на латински, но Валендреа знаеше превода наизуст.

Имаме папа.

Тълпата изригна. От мястото си не можеше да види лицата на хората, но присъствието им беше осезаемо. Кардиналът изчака стихването на овациите и обяви:

— *Cardinalem Sanctae Romanae Ecclesiae... Valendrea.*

Името потъна в бурни аплодисменти. Най-после тронът на свети Петър се връщаше на италианец.

— *Viva, viva!*

Архиварят хвърли кос поглед през рамото си. Беше ясно, че не харесва това, което му предстоеше да изрече. После отново се приближи до микрофона и обяви:

— *Qui Sibi Imposuit Nomen...*

Площадът повтаряше думите с многократно ехо. Избраното име е...

— *Petrus II.*

Ехото отскочи от огромния площад, сякаш статуите върху колонадата започнаха да се питат дали са разбрали правилно. Изминаха няколко мига, през които хората осъзнаваха чутото. После избухнаха оглушителни овации.

Валендреа тръгна към балкона, но с гърба си усети, че го следва само един кардинал. Обърна се и видя, че Нгови е останал на мястото си.

— Идваш ли?

— Не.

— Това е твой дълг в качеството ти на кардинал-шамбелан.

— Но е срам за мен.

Валендреа направи малка крачка в обратна посока.

— В капелата изтърпях нахалството ти, но не ме предизвиквай пак! — просъска той.

— Какво ще ми направиш? Ще ме вкараш в затвора, ще ми отнемеш всичко, което притежавам, ще ме лишиш от титли и звания? Не сме в средновековието!

Кардиналът до него беше видимо притеснен. Той беше лоялен поддръжник и Валендреа реши да му демонстрира авторитет.

— По-късно ще се разправам с теб, Нгови! — просъска той.

Мигът беше прекалено тържествен, за да си позволи повече. Извърна се към своя привърженик и подхвърли:

— Ще го направим ли, твое преосвещенство?

После излезе на слънчевия балкон и вдигна ръце да поздрави многохилядната тълпа, която го посрещна с бурни аплодисменти.

Междугорие, Босна и Херцеговина

12:30 ч.

Мичънър се чувстваше по-добре. Зрението му се проясни, болките в главата и корема намаляха. Вече виждаше съвсем ясно стаичката с бледожълти стени и прозорец с матирано стъкло, което пропускаше светлина, но не предлагаше гледка. Катерина беше отишла да провери състоянието на Ясна. Лекарят не беше казал нищо за нея, дано да бе добре. Вратата се отвори.

— Всичко е наред — обяви Катерина. — Вероятно и двамата сте били на безопасно разстояние. Има само охлузвания и подутини по главата. — Пристъпи към леглото и добави: — Но другите новини са по-важни.

Той вдигна очи и отново изпита радост, че може да вижда красивото ѝ лице.

— Валендреа е новият папа. Видях го по телевизията. Тъкмо обявяваше пред множеството на площада, че църквата трябва да се завърне към християнските си корени. А сега внимавай: избрал е името Петър Втори.

Мичънър направи гримаса и промълви:

— Румъния ми се струва все по-привлекателна.

— А сега ми кажи струваше ли си — усмихна се тя. — Имам предвид изкачването на онзи хълм.

— В какъв смисъл?

— В смисъл какво правихте двамата с онази жена посред нощ там, горе?

— Ревнуваш ли?

— По-скоро съм любопитна.

Той си даде сметка, че трябва да ѝ предложи някакво обяснение.

— Трябваше да ми разкрие десетата тайна.

— Посред бурята?

— Не ме карай да бъда рационален. Събудих се през нощта и я видях да ме чака насред улицата. Беше страшно, но реших да

отида.

Въздържа се и не спомена нищо за халюцинациите си, но видението оставаше ясно, дълбоко запечатано в съзнанието му. Лекарят твърдеше, че няколко часа е бил в безсъзнание. По тази причина всичко чуто и видяно по всяка вероятност бе израз на натрупалите се факти в главата му през последните няколко месеца. Прие това, но как можеше да обясни появата на Мадоната? Нима тя се дължеше единствено на статуята, която бе видял предния ден в дома на Ясна? Така ли бе наистина?

— Виж, не знам какво бе намислила Ясна. Каза, че трябва да отида с нея, ако искам да науча тайната. И аз се подчиних.

— И не намери нищо странно в тази ситуация, така ли?

— Всичко е странно.

— Тя ще дойде.

— Какво?

— Каза, че ще дойде да те види. Преди малко я оставих в компанията на хора, които ѝ четяха нещо.

В същия миг вратата се отвори и на прага се появи инвалиден стол, тикан от възрастна медицинска сестра. Ясна изглеждаше уморена, а главата и дясната ѝ ръка бяха бинтовани.

— Искях да видя как си — промърмори тя.

— И аз се питах същото — отвърна Мичънър.

— Заведох те горе, защото Дева Мария го пожела. Не исках да ти се случи нищо лошо.

За пръв път в поведението ѝ имаше нещо човешко.

— Не те обвинявам. Сам реших да дойда.

— Казаха ми, че кръстът е повреден. Разсечен от черна пукнатина по цялата дължина.

— Може би като предупреждение към атеистите — подхвърли с нотка на обвинение Катерина.

— Нямам представа — сви рамене Ясна.

— Може би днешното послание към вярващите ще изясни всичко — хавливо добави Катерина, която очевидно нямаше намерение да отстъпва.

Мичънър искаше да я помоли да спре, но си даде сметка, че тя трябваше да си го изкара на някого.

— Дева Мария се появи за последен път — промълви жената.

Мичънър заби поглед в лицето ѝ. Беше много по-различна от вчера: тъжна, вгълбена, замислена. В продължение на повече от двайсет години тя беше контактувала с Божията майка. Реални или не, тези контакти бяха оставили дълбок отпечатък в душата ѝ. Но сега всичко беше приключило и тя очевидно страдаше. Сякаш бе загубила близък човек, на чиито съвети и успокоение бе разчитала цял живот. Родител или нещо друго — какъвто беше Якоб Фолкнер за самия Мичънър.

Част от мъката ѝ изведнъж се прехвърли и в неговата душа.

— Снощи на върха Дева Мария ми разкри десетата тайна.

Той си спомни разпокъсаните ѝ думи, долитащи до слуха му през воя на бурята: *Мога да си спомня, знам, че мога! Нямах никаква представа за това, миличка Света Богородице!*

— Записах думите ѝ — добави Ясна и му подаде лист хартия. — Дева Мария каза да ти ги предам.

— А какво друго ти каза?

— Нищо, просто изчезна. — Тя направи знак на възрастната сестра. — Сега искам да се върна в стаята си. Оздравявай, отец Мичънър. Ще се моля за теб.

— И аз за теб, Ясна — искрено отвърна той.

Вратата се затвори зад посетителката.

— Колин, нима не разбираш, че тази жена е измамница? — разгневено повиши глас Катерина.

— Не знам каква е, Кейт — въздъхна той. — Но ако е измамница, значи е много добра. Тя вярва в това, което говори. А и дори да е измамница, всичко свърши. Край на виденията.

— Ще го прочетеш ли? — махна към листа Катерина. — Този път не си възпиран от папска забрана.

Вярно беше. Той разгъна листа, но в същия миг главоболието му се върна.

— Не мога — прошепна той и ѝ го подаде: — Прочети го ти.

Ватикана

13:00 ч.

Изправен в средата на залата за посетители, Валендреа приемаше поздравленията на служителите от секретариата. Не се беше противопоставил на желанието на Амбрози да освободи голяма част от духовниците и цивилните служители в папския кабинет. След като щеше да разчита на този човек, беше длъжен да му даде свободата да подбира своите сътрудници.

Амбрози се беше отделил от него само през онези няколко минути, в които той произнасяше от балкона обръщението си към вярващите. Беше използвал времето, за да проследи предаванията на различните радио и телевизионни станции — в основната си част положителни. Коментаторите наблягаха на избора на име, което според тях символизираше началото на „един твърде многозначителен понтификат“. Валендреа с удоволствие си представи как дори еретик като Том Кийли се е стреснал от това „Ние, Петър II“, което излетя от устата му. Защото по време на неговото управление нямаше да има духовници, които пишат бестселъри. Служителите на църквата щяха да изпълняват това, което им се нареди. Ако откажеха, щяха да бъдат прогонвани. Като Кийли. Вече беше разпоредил на Амбрози този идиот да бъде отлъчен веднага, най-късно до края на седмицата.

Предстояха и други промени. На първо място сред тях беше възкресяването на папската тиара чрез специално насрочена за целта коронация. Появата му щеше да се отбележи от фанфари, а литургията щеше да бъде отслужена с цялата традиционна пищност. Щяха да върнат на мястото му и специалният папски трон. Това бяха традиции, които Павел VI бе отменил — вероятно поради временна загуба на здрав разум, а може би и като реакция на времето, в което бе живял. Но Валендреа беше твърдо решен да ги възстанови.

Приел почитанията на поредния служител, той се обърна и направи знак на Амбрози.

— Да приключваме, защото имам да свърша още нещо.

Амбрози се обърна към множеството и на висок глас обяви:

— Папата е гладен, уважаеми колеги. Не е ял нищо от сутринта. А вие знаете, че той много обича да си похапва.

Залата се разтърси от смях.

— По-късно ще намеря време да поговоря и с останалите — добави Валендреа. — Бог да ви благослови.

Обърна се и последва Амбрози, който вече се беше отправил към кабинета си. Папските апартаменти бяха разпечатани едва половин час по-рано и в момента там пренасяха личните му вещи, намиращи се един етаж по-долу. През следващите дни му предстоеше да посети музейните зали и прилежащите им хранилища в приземието, но Амбрози вече разполагаше със списък от вещите, които трябваше да украсят папските покои. Изпитваше гордост от съвършения начин, по който бе планирал нещата. Почти всички решения, взети през последните няколко часа, бяха обмислени отдавна. А сега се изпълняваха: в подходящото време и на подходящото място.

Амбрози се поклони и се оттегли, а той се насочи към банята в съседство с кабинета. Все още изпитваше гняв от арогантността на Нгови, но африканецът беше прав: не можеше да стори нищо, което да се отрази на живота му, разбира се, без да се брой възможността да го назначи в някое затънтено място, далеч от Рим. Би било неразумно решение, тъй като по време на конклава доскорошният кардинал-шамбелан бе получил изненадващо силна подкрепа. Би било глупаво да настройва кардиналите срещу себе си, особено на този ранен етап. Което съвсем не означаваше, че ще забрави Морис Нгови. Написка лицето си с вода и го избърса с дебелия кърпа. Амбрози се върна, внимателно затваряйки външната врата зад гърба си.

— Началникът на архива чака — обяви той.

Валендреа хвърли кърпата на широкия мраморен плот и кимна.

— Добре, да вървим.

Спуснаха се на приземния етаж. Швейцарските гвардейци видимо се стреснаха, несвикнали да посрещат папата без предварително известие.

Той ги подмина и влезе в помещенията на архивите. Читалнята беше празна. След смъртта на Климент никоой нямаше право да влиза тук. Прекоси дългия коридор и стъпи на мозаечния под пред решетката

от ковано желязо. Началникът на архива чакаше на крачка от нея. Амбрози беше единственият човек, който присъстваше на срещата.

— Излишно е да повтарям, че задълженията ти тук приключиха — сухо рече Валендреа. — На твое място бих се пенсионира. Искам да се изнесеш до края на седмицата.

— Вече разчистих бюрото си — отвърна възрастният кардинал.

— Не съм забравил сутрешните ти коментари.

— Много се радвам. Бих искал да ги повториш, когато двамата с теб се изправим пред Бог.

Изведнъж му се прииска да зашлеви това устато старче. Но в следващия миг се овладя и тихо попита:

— Отворен ли е сейфът?

Архиварят кимна. Валендреа се обърна към Амбрози и сухо заяви:

— Остани тук.

Господи, колко дълго беше чакал този миг! Тук години наред се бяха разпореждали други хора: Павел VI, Йоан Павел II, Климент XV. Дори и този противен книжен плъх. Слава богу, всичко това бе приключило!

Втурна се в помещението и рязко издърпа металното чекмедже. Пред очите му се появи дървеното сандъче. Взе го в ръце и ги понесе към масичката, на която преди десетилетия беше седял Павел VI. Вдигна капака и се втренчи в двата листа. Единият, видимо по-стар, съдържаше първата част от третата тайна на Фатима, написана от ръката на сестра Лусия. На гърба му личеше официалният печат на Ватикана, поставен след публикуването на съдържанието му през 2000 г. Другият лист, значително по-нов, съдържаше превод на италиански, направен от отец Тибор през 1960 г. Той също беше подпечатан.

Но тук трябваше да има и още един лист.

Последното факсимиле на Тибор, поставено в сандъчето лично от Климент XV. Къде бе то? Беше дошъл тук, за да довърши делото, започнато преди много години. Да защити църквата и да съхрани собствения си здрав разум.

Но листът го нямаше.

Изскочи от хранилището, втурна се към архиваря и го сграбчи. Лицето му беше почервеняло от гняв. А в очите на кардинала нямаше нищо друго, освен дълбоко смайване.

- Къде е? — излая Валендреа.
— Какво... Къде е какво? — запелтечи старецът.
— Нямам настроение за обяснения! Казвай къде е!
— Кълна се в Бог, че нищо не съм пипал!

Валендреа осъзна, че този човек казва истината. Не той беше предизвикал проблема. Пусна го и кардиналът отстъпи крачка назад, очевидно уплашен от нападението.

— Махай се! — просъска новият папа.

Старецът побърза да се подчини.

Климент! Това можеше да бъде само негово дело! Станало бе в онази петъчна вечер, когато му беше позволил да унищожи половината от посланието на Тибор.

— *Искам да знаеш какво те чака, Алберто.*

— *Но защо не ми попречи, когато запалих листа?*

— *Ще видиш.*

А когато поиска останалата част от превода на Тибор, Климент беше поклатил глава.

— *Не, Алберто. Той ще си остане в сандъчето.*

Трябваше още тогава да изблъска стареца и да си свърши работата, дори и в присъствието на префекта.

Едва сега видя цялата картина.

Проклетият превод изобщо не бе влизал в сандъчето. Дали изобщо съществуваше? Да, съществуваше. Нямахше никакво съмнение. А Климент бе пожелал той да го знае. Което означаваше, че този превод трябва да бъде открит. Независимо от обстоятелствата.

— Заминаваш за Босна! — обърна се към Амбрози той. — Искам Колин Мичънър да е тук още утре. Не приемам никакви извинения и никакви оправдания! Кажу ми, че ако откаже, ще издам заповед да бъде арестуван!

— По какви обвинения, свети отче? — попита с равен глас Амбрози. — В случай че поиска да знае.

Валендреа се замисли за момент, после вдигна глава и отсече:

— По обвинение за съучастие в убийството на отец Андрей Тибор!

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Междугорие, Босна и Херцеговина

18:00 ч.

Катерина видя фигурата на отец Амбрози на входа на болницата и сърцето ѝ се сви. Моментално забеляза алената обшивка на черното му вълнено расо и широкия червен колан на монсеньор. Явно Петър II не си губеше времето и вече бе започнал да раздава плячката.

Мичънър почиваше в стаята си. Изследванията му бяха добри и лекарите бяха единомислени, че могат да го изпишат утре. Дватамата решиха още по обяд да отлетят за Букурещ, но присъствието на Амбрози променяше нещата и можеше да означава само неприятности.

Папският пратеник я забеляза и се насочи към нея.

— Чух, че отец Мичънър е бил на крачка от смъртта — подхвърли с престорена загриженост той.

— Майната ти, Амбрози! — с омраза процеди тя. — Този извор отдавна пресъхна!

Той иронично поклати глава.

— Любовта наистина е по-силна от всичко, но в случая няма значение. Вече не искаме нищо от теб.

Но тя искаше нещо от него.

— Не желая Колин да разбере за контактите ни.

— Сигурен съм.

— Сама ще му разкажа всичко, разбра ли?

Той не отговори.

Записаната от Ясна десета тайна беше в джоба ѝ. Тя извади листа и с пресекнал от вълнение глас я прочете на Амбрози. Но арогантният мръсник не прояви никакъв интерес към гласа на небето. Всъщност никой никога нямаше да узнае дали това е послание на Божията майка или измислици на жена, въобразила си, че е избрана. Катерина се запита дали църквата и Алберто Валендреа ще огласят публично десетата тайна, особено след като вече бяха признали предишните девет — всичките с произход Междугорие.

— Къде е Мичънър? — попита с безизразен глас Амбрози.

— Какво искаш от него?

— Лично аз нищо, но не така стои въпросът с папата.

— Остави го на мира!

— О, боже! Лъвицата си показва зъбите!

— Махай се, Амбрози!

— Боя се, че не можеш да заповядваш на папския секретар какво да прави. Предполагам, че тук думата ми ще тежи доста повече от тази на някаква си безработна журналистка.

След тези думи той понечи да я заобиколи, но тя му препречи пътя.

— Говоря ти сериозно, Амбрози! Махай се! Кажи на Валендреа, че Колин е приключил със задълженията си към Рим.

— Но той все още е свещеник на римокатолическата църква и като такъв е подчинен на папата. Или ще изпълни нарежданията му, или ще си понесе последиците.

— Какво иска Валендреа?

— Да идем при Мичънър, там ще ви обясня. Уверявам те, че ще ти бъде интересно.

Катерина влезе в стаята, следвана от Амбрози. Седнал в леглото, Мичънър успя да направи само една учудена физиономия.

— Нося ти поздрав от Петър II — започна без предисловия папският пратеник. — Чухме какво те е сполетяло и...

— И ти хвана първия самолет, за да изразиш загрижеността си — довърши вместо него Мичънър.

Амбрози запази безизразното изражение на лицето си. А Катерина се запита дали по рождение си е такъв, или е усъвършенствал своите умения през годините на коварни планове и измами.

— Ние знаем защо си в Босна — небрежно подхвърли той. — А аз идвам да разбера дали си научил нещо от очевидците.

— Абсолютно нищо — спокойно отвърна Мичънър. Тя се учуди и на неговите способности да лъже.

— Трябва ли да проверя дали казваш истината?

— Прави каквото искаш.

— В града се говори, че снощи очевидката Ясна е била посветена в десетата тайна и виденията се прекратяват. Тукашните свещеници са доста обезпокоени от подобна перспектива.

— Край на туристите и на техните пари, а? — не се сдържа Катерина.

— Ти по-добре изчакай отвън — мрачно я изгледа Амбрози. — Това са църковни въпроси.

— Никъде няма да ходи! — отсече Мичънър. — А защо, при цялата ви заетост през последните два-три дни, вие с Валендреа проявявате такъв интерес към събитията в Босна?

— Аз ще задавам въпросите! — отсече Амбрози и склочи ръце зад гърба си.

— В такъв случай започвай!

— Светият отец ти заповядва да се върнеш в Рим.

— Знаеш какво да кажеш на твоя свети отец!

— Какво неуважение! Ние поне се въздържахме пред Климент XV.

— И това трябва да ме впечатли, така ли? — мрачно го изгледа Мичънър. — И може би да забравя всичките ви усилия да му се противопоставяте?

— Предполагах, че ще създаваш трудности — самодоволно отбеляза Амбрози, а Катерина тревожно го погледна. — Тук съм да те информирам, че ако не се върнеш доброволно, италианското правителство ще издаде заповед за арестуването ти.

— Какви ги дрънкаш? — учуди се Мичънър.

— Папският нунций в Букурещ е информирал негово светейшество за срещата ти с отец Тибор. Изразил е силно недоволство от факта, че ти и Климент сте действали зад гърба му. Румънските власти вече проявиха жив интерес към личността ти и изгарят от желание да си поговорят с теб. Те, също като нас, пожелаха да научат какво е искал покойният папа от възрастния свещеник.

Гърлото на Катерина се стегна. Разговорът поемаше в опасна посока. Но Мичънър не изглеждаше притеснен.

— Кой казва, че Климент се е интересувал от отец Тибор? — попита той.

— Ти, Климент, все едно — сви рамене Амбрози. — Важен е фактът, че си се срещал с него и румънската полиция иска да знае

защо. Светият престол може да възпре тяхното желание, но може и да го подкрепи. Кое избираш?

— Не ме интересува.

— А ти? — обърна се папският пратеник към Катерина. — Теб интересува ли те?

Тя разбра, че негодникът пуска в действие основния си коз. Или ще накараш Мичънър да се върне, или още сега, в този момент, ще му разкажа как си го открила толкова лесно в Букурещ, а след това и в Рим.

— Тя какво общо има? — попита Мичънър.

Амбрози разигра колебание, а на нея изведнъж ѝ се прииска да го зашлеви, както бе сторила в Рим. Но този път успя да се въздържи.

— Просто се питах какво мисли — отговори най-сетне Амбрози. — Доколкото знам, тя е румънка и добре познава похватите на тамошната полиция. Според мен човек на всяка цена трябва да избягва техните методи на разпит.

— Би ли ми обяснил откъде си научил толкова много неща за нея?

— Отец Тибор е разговарял с папския нунций в Букурещ. От него знаем, че госпожица Леу е присъствала на вашия разговор. Това ме накара да потърся някои сведения за миналото ѝ.

Катерина беше смаяна от обяснението. Ако не знаеше истината, положително би му повярвала.

— Нека я оставим извън тези неща — тръсна глава Мичънър.

— Ще се върнеш ли в Рим?

— Да.

Отговорът я накара да разтвори очи от учудване. Амбрози доволно кимна.

— В Сплит ме чака самолет. Кога мислиш да напуснеш тази болница?

— Утре сутринта.

— Бъди готов в седем — отсече Амбрози и тръгна към вратата. — А тази вечер аз ще се помоля за бързото ти оздравяване.

Мичънър го изчака да излезе и поклати глава.

— Ако той се моли за мен, значи наистина съм загазил.

— Защо се съгласи да се върнеш? Той блъфираше за Румъния.

Мичънър се раздвижи и тя направи крачка напред, за да му помогне да се настани по-удобно.

— Искам да разговарям с Нгови. Той трябва да знае какво е казала Ясна.

— Защо? Не ми казвай, че вярваш в това, което е написала. Тази тайна е нелепа!

— Може би. Но тя е десетата тайна на Междугорие, независимо дали ѝ вярваме, или не. Нгови трябва да я получи.

Тя намести възглавницата зад гърба му.

— Да си чувал за съществуването на факс апарати?

— Кейт, не искам да споря по този въпрос. Освен това искам да разбера какво е толкова важно за Валендреа, че изпраща момчето си за поръчки чак тук. Може би става въпрос за нещо голямо, а аз имам представа какво е то.

— Третата тайна на Фатима?

Мичънър кимна.

— Въпреки че не мога да разбера защо. Тази тайна отдавна е известна на света.

Катерина си спомни какво беше написал отец Тибор в писмото си до Климент: *Изпълнете желанието на Мадоната*. Каква степен на неподчинение щеше да позволи небето?

— В тая работа няма логика — въздъхна Мичънър.

— Вие с Амбрози винаги ли сте били врагове? — пожела да узнае тя.

Той кимна.

— Често съм се питал как е възможно такъв човек да бъде свещеник. Ако не е Валендреа, той дори не би помирил Рим. Но двамата се допълват чудесно. — Поколеба се, после добави: — Представям си какви промени предстоят там.

— Това не е твой проблем — рече тя, опасявайки се, че обмисля промяна в плановете им.

— Не се безпокой, нямам колебания — отгатна мислите ѝ той. — Но се питам дали румънските власти действително проявяват интерес към мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Би могло да се окаже димна завеса.

Тя озадачено го погледна.

— В нощта на смъртта си Климент ми изпрати съобщение по електронната поща — подхвърли след кратка пауза той. — Според него Валендреа с прибрал част от третата тайна още по времето, когато е работил за Павел VI.

Тя наостри уши.

— Предната вечер Климент и Валендреа посетили заедно секретния архив. А на другия ден Валендреа внезапно напуснал Рим.

— В събота, деня, в който бе убит отец Тибор — светкавично съобрази Катерина.

— Съединиш ли точките, картината започва да се очертава — кимна с въздишка той.

През съзнанието ѝ пробяга онази ужасна сцена в румънския хотел, когато Амбрози заби коляно в гърдите ѝ и стегна костеливите си пръсти около гърлото ѝ. Нима този тип, а и Валендреа имат нещо общо с убийството на Тибор? Прииска ѝ се да разкаже на Мичънър всичко, което знае, но веднага си даде сметка, че така ще повдигне куп въпроси, на които в момента предпочиташе да не отговаря. Затова тръсна глава и попита:

— Възможно ли е Валендреа да е замесен в убийството на отец Тибор?

— Трудно е да се каже. Но той несъмнено е способен на такова нещо. Амбрози също. Ватикана не иска да привлича вниманието, а аз съм готов да се обзаложа, че нашият нов папа ще направи всичко възможно да остане далеч от светлината на прожекторите.

— Като в същото време с удоволствие ще насочи тази светлина другаде — подхвърли тя.

— Например към мен — започна да схваща Мичънър.

— Няма по-удобна личност за тази цел от един бивш служител — кимна тя.

Валендреа облече една от белите мантии, които шивачите от „Гамарели“ бяха успели да завършат същия следобед. Сутрешното му убеждение се оказа вярно — мерките му отдавна се съхраняваха в компютъра, което позволяваше одеждите му да бъдат готови за кратко време. Стилистите във фирмата се бяха постарали, а той ценеше и се

възхищаваше на добрата работа. Отбеляза си да напомни на Амбрози да им изпрати официална благодарност.

Нямаше новини от Паоло след заминаването му за Босна, но не се съмняваше, че приятелят му ще изпълни поставената задача. Амбрози отлично знаеше, че залогът е висок. Беше му намекнал за това през онази нощ в Румъния. Колин Мичънър трябва да бъде доведен в Рим. А той беше принуден да признае, че Климент бе проявил далновидност, прибирайки последния превод на Тибор от онзи сейф. Очевидно е бил наясно, че ще бъде наследен от Валендреа, и бързо е пресметнал, че новият папа не може да встъпи в длъжност, преди да е отстранил тази огромна опасност.

Но къде е проклетият превод? Това можеше да му каже единствено Мичънър.

Телефонът извънтя. Намираше се в спалнята си на третия стаж на двореца, защото папските покои все още се преустройваха.

Телефонът извънтя за втори път. Кой ли е този нахалник? — ядоса се той. Наближаваше осем вечерта, а папата се подготвяше за първата си официална вечеря с подкрепилите го кардинали и беше наредил да не бъде обезпокояван. Телефонът не млъкваше и той най-сетне вдигна слушалката.

— Свети отче, на телефона е отец Амбрози, който настоява да го свържем с вас. Въпросът бил важен.

— Свържете ме.

След няколко прещраквания в слушалката долетя гласът на Амбрози.

— Задачата е изпълнена — обяви той.

— Реакцията?

— Утре ще бъде в Рим.

— Здравето му?

— Нищо страшно.

— Спътницата му?

— Очарователна както винаги.

— Засега ще я оставим на мира.

Амбрози му беше разказал за агресивното поведение на Катерина по време на последната им среща в Рим. Тогава тя беше най-сигурната им връзка с Мичънър, но ситуацията претърпя промяна.

— От моя страна няма да има проблеми.

— В такъв случай до утре — приключи разговора Валендреа. —
Приятно пътуване.

Ватикана

Четвъртък, 30 ноември, 13:00 ч.

Мичънър седеше на задната седалка на специално изпратения от Ватикана автомобил. Катерина беше до него. Настанил се до шофьора, Амбрози вдигна ръка и швейцарските гвардейци до Арката на камбаните пропуснаха лимузината в тихия вътрешен двор. Древните сгради наоколо хвърляха дебела сянка върху влажните павета.

Мичънър за пръв път се чувстваше притеснен между стените на Ватикана. Тук вече властваха манипулатори и врагове. Налагаше се да бъде внимателен, да подбира думите си и да направи максимално точна преценка на събитията, които предстояха да се случат.

Колата спря и пътниците излязоха навън. Амбрози ги поведе към приемната с витражи по прозорците и красиви фрески по стените, където папите посрещаха гостите си векове наред. Прекосиха лабиринт от лоджии и галерии, в които портретите на бившите папи бяха осветени от големи свещници. Бяха изобразени и крале и императори, отдаващи почитта си на Светия престол.

Мичънър веднага разбра къде отиват и не се учуди, когато Амбрози спря пред тежките бронзови врати на папската библиотека. През тях бяха минавали личности като Горбачов, Мандела, Картър, Рейгън, Буш, Клинтън, Рабин и Арафат.

— Госпожица Леу ще изчака в преддверието — разпореди се Амбрози. — А ти ще имаш честта на лична аудиенция, по време на която никой няма право да ви безпокои.

Катерина изненадващо не възрази и покорно тръгна след него.

Мичънър натисна бравата. Масивните рафтове с книги, чиято възраст надхвърляше петстотин години, бяха осветени от три големи прозореца с оловни стъкла, пропускащи слънчевите лъчи по странен, някак фрагментиран начин. Валендреа се беше настанил зад писалището, използвано от папите в продължение на половин хилядолетие. Зад гърба му имаше портрет на Дева Мария в тежка позлатена рамка. Пред писалището, извъртяно под точно определен

ъгъл, стоеше тапицирано кресло. Но Мичънър отлично знаеше, че на него могат да седат само държавни глави, пристигнали на официално посещение тук.

Валендреа стана от мястото си, заобиколи писалището и се приближи с протегнатата ръка, обърната с дланта надолу. Мичънър знаеше какво се очаква от него и заби остър поглед в лицето на тосканеца. Мигът на покорството. Поколеба се как да постъпи, след което реши да запази дискретно мълчание — поне докато се запознае с намеренията на този демон. Коленичи и целуна папския пръстен, не пропускайки да забележи факта, че ватиканските бижутери бяха успели да изработят нов, специално за Валендреа.

— Научих, че Климент е имал удоволствието да изиска изпълнението на този ритуал от негово преосвещенство кардинал Бартоло, епископ на Торино — мазно се усмихна Валендреа. — Обещавам да му предам, че и ти си спазил изискванията на протокола.

Мичънър се изправи и сухо попита:

— Какво желаете?

Умишлено не добави „свети отче“.

— Как се справяш с контузиите си?

— Това едва ли ви интересува.

— Защо мислиш така?

— Защото помня отношението ви през последните три години.

— Предполагам, че ме провокираш, за да получиш някакъв отговор — отвърна Валендреа и се върна на мястото си зад писалището. — Ще пропусна покрай ушите си непочтителния ти тон.

— Какво желаете? — повтори въпроса си Мичънър.

— Желая да получа това, което Климент е извадил от архива.

— За пръв път чувам, че нещо е било извадено оттам.

— О, нямам настроение за подобни разговори. Климент споделяше всичко с теб.

В съзнанието му се появиха думите на покойния папа: *Разреших на Валендреа да прочете съдържанието на сандъчето от Фатима. През 1978 година той лично е изнесъл от архива част от третото послание на Дева Мария.*

— Защо имам чувството, че сте крадец?

— Смели думи, особено когато са отправени към папата. Ще ги подкрепиш ли с доказателства?

Мичънър отказа да захапе въдицата, предпочитайки да остави противника си в неведение. Валендреа отново стана и пристъпи към него. Очевидно се чувстваше добре в бялата си роба. Папската шапчица почти не се виждаше, потънала в гъстата му коса.

— Аз не моля, Мичънър — процеди той. — Аз ти заповядвам да ми кажеш истината.

Но в заповедта му се долови нотка на отчаяние, която накара Мичънър да се запита дали в твърденията от онзи последен имейл на Климент нямаше нещо повече от отчаянието на една умираща душа.

— Преди малко научих, че нещо липсва — твърдо отвърна той.

— Трябва ли да ти повярвам?

— Това си е ваша работа.

— Наредих детайлно претърсване на папските апартаменти — тук и в Кастел Гандолфо. Но ти притежаваш личните вещи на папата и аз настоявам да ги проверя.

— А какво по-точно търсите?

Валендреа го дари с дълъг и подозрителен поглед.

— Не мога да реша дали си искрен, или не...

— Искрен съм — сви рамене Мичънър. — Бъдете сигурен.

— Добре тогава. Отец Тибор е възстановил оригиналния текст на третото послание, записано от сестра Лусия във Фатима, и го е изпратил на Климент заедно с превода си. Точно този възстановен превод липсва от Резерва.

Мичънър започваше да схваща.

— Значи наистина през 1978 година сте имали нещо общо с третата тайна?

— Искам само това, което онзи свещеник е сътворил. Къде са личните вещи на Климент?

— Обзавеждането дарих за благотворителни цели, а останалото е при мен.

— Прегледа ли това, с което разполагаш?

— Естествено — спокойно излъга Мичънър.

— И не откри нищо от отец Тибор, така ли?

— Ще ми повярвате ли, ако отговоря?

— А защо да го правя?

— Защото съм твърде добър човек.

Валендреа замълча, Мичънър също потъна в мислите си.

— Какво разбра в Босна? — попита след известно време папата. Смяната на темата не убягна от вниманието на Мичънър.

— Разбрах, че не трябва да се катеря по върхове по време на буря — отвърна той.

— Започвам да разбирам защо Климент те е ценял толкова много — поклати глава Валендреа, демонстрирайки както духовитост, така и пъргав ум. — А сега отговори на въпроса ми.

Мичънър извади от джоба си бележката на Ясна и му я подаде.

— Това е десетата тайна на Междугорие.

Тосканецът пое листчето, прочете съдържанието му и стреснато го погледна. От устата му излетя странен звук — нещо средно между стенание и ръмжене, после, без никакво предупреждение, той се втурна напред, сграбчи го и го разтърси.

— Къде е възстановеният превод на Тибор? — просъска с яростен блясък в очите той.

Макар и изненадан от внезапната атака, Мичънър успя да запази самообладание.

— За мен думите на Ясна са лишени от съдържание — промърмори той. — Защо ви безпокоят толкова много?

— Нейните дрънканици не означават нищо! Искам факсимилето на отец Тибор.

— Защо станах обект на физическо нападение, след като текстът е безсмислен?

Валендреа се осъзна и го пусна.

— Преводът на Тибор е собственост на църквата и аз искам да бъде върнат на мястото му!

— В такъв случай трябва да изпратите швейцарските гвардейци да го открият.

— Давам ти четирийсет и осем часа! Ако документът не бъде тук след изтичането на този срок, ще поискам заповед за арестуването ти!

— По какви обвинения?

— Кражба на ватиканска собственост. Ще те предам и на румънските власти. Те проявяват жив интерес към срещата ти с отец Тибор!

Изрече тези думи тежко, с авторитета на папа.

— Убеден съм, че те ще проявят подобен интерес и към вашата среща с него — кротко отбеляза Мичънър.

— Каква среща?

На всяка цена трябваше да покаже на Валендреа, че знае повече.

— Напуснали сте Ватикана в деня на убийството на отец Тибор.

— И къде съм заминал, след като знаеш всичко?

— Знам достатъчно.

— Нима наистина вярваш, че този блъф може да мине? Нима си въобразяваш, че можеш да замесиш папата в разследването на някакво убийство? Ако е така, значи дълбоко се заблуждаваш.

— Не сте били сам — опита още един блъф Мичънър.

— Тъй ли? Да чуем тогава с кого съм бил.

— Ще се въздържа до разпита в полицията. Но мога да ви гарантирам, че румънците ще бъдат дълбоко смаяни.

Лицето на Валендреа бавно порозовя.

— Нямах никаква представа какви са залозите! — изръмжа той.
— Далеч по-големи, отколкото можеш да допуснеш.

— Говорите като Климент — усмихна се леко Мичънър.

— Който беше абсолютно прав по този въпрос. — Валендреа за момент отмести поглед, после отново го закова в лицето му. — А Климент каза ли ти, че изгорих част от превода на Тибор пред очите му? Беше на крачка от мен, но не направи опит да го спаси. Искаше да зная, че пълният превод на описанието на сестра Лусия също с там, в сандъчето. Сега обаче откривам, че го няма. Климент едва ли е искал да му се случи нещо и най-вероятно го е предал на теб.

— С какво е толкова важен този превод?

— Нямам никакво намерение да ти давам обяснения. Искам документът да се върне на мястото му, и толкоз.

— А откъде знаете, че изобщо е бил там?

— Не знам. Но след онзи петък архивите не са били посещавани от никого, а два дни по-късно Климент умря.

— Заедно с отец Тибор.

— Това пък какво означава?

— Каквото си изберете.

— Имай предвид, че ще направя всичко, за да се сдобия с този документ.

— О, напълно ви вярвам — горчиво отвърна Мичънър. — Свободен ли съм?

— Изчезвай. Но те уверявам, че ако след два дни не ме потърсиш, никак няма да харесаш следващия ми пратеник!

Какво ли означава това? — запита се Мичънър. Полицията или нещо друго? Трудно му беше да отговори на този въпрос.

Гласът на Валендреа го спря на крачка от вратата.

— Между другото, задавал ли си си въпроса как те откри в Румъния госпожица Леу? — небрежно подхвърли той.

В първия момент Мичънър не повярва на ушите си. Откъде знае за Катерина тоя демон?! Неволно спря и се обърна.

— Тя замина за Букурещ, след като ѝ платих да те проследи и да разбере какво ще правиш там.

Мичънър беше прекалено смаян, за да отговори.

— И в Босна беше същото. Изпратих я да те държи под око. Предложих ѝ да използва специалните си умения, за да спечели доверието ти, и сега виждам, че ме е послушала.

Мичънър издаде нечленоразделен звук и се втурна към него, но Валендреа вдигна малката черна кутийка в ръката си.

— Едно натискане, и швейцарците ще бъдат тук! — предупреди го той. — А физическото нападение срещу папата се смята за особено тежко престъпление.

Мичънър се закова на място и неволно потръпна.

— Не си първият мъж, който е бил оплетен в женски интриги. А тя е доста умна. Казвам ти го като предупреждение. Внимавай на кого се доверяваш, Мичънър. Залогът наистина е голям. Макар и да не ти се вярва, аз може би ще се окажа единственият приятел, на когото в бъдеще ще можеш да разчиташ.

Мичънър напусна библиотеката. Амбрози го посрещна в коридора, но отказа да го придружи. Обясни, че шофьорът ще го закара, където пожелае, след което изчезна зад близката врата.

Катерина седеше на диванчето с позлатени орнаменти до стената. Той спря поглед върху нея, опитвайки се да разбере мотивите, които я бяха накарали да го мами. Наистина се беше запитал как го бе открила в Букурещ и в римския апартамент, който току-що беше наел. Много му се искаше да вярва, че случилото се между тях беше искрено и спонтанно, но не можеше да се отърве от мисълта, че всичко е било театър, предназначен да пробуди емоциите му и да приспи бдителността му. През последните месеци се беше опасявал единствено от подслушване, но се получи така, че най-близкият му човек се оказа емисар на врага.

Климент го беше предупредил в Торино: *Нямаш никаква представа за истинската същност на личности като Алберто Валендреа. Вярваш ли, че можеш да се бориш с Валендреа? Не, Колин, ти не можеш да се сравняваш с него. У теб има прекалено много достойнство и доверчивост.*

Пристъпи към нея със свито гърло, а тя веднага разбра какво се беше случило.

— Каза ти за мен, нали?

— А ти си го очаквала.

— Вчера Амбрози почти го направи. Затова бях сигурна, че Валендреа ще ти разкрие всичко. Защото вече нямат полза от мен.

Думите ѝ го разтърсиха дълбоко.

— Не им казах нищо, Колин. Абсолютно нищо. Действително взех парите на Валендреа и заминах за Румъния, а след това и за Босна. Но го направих, защото аз го исках, а не защото те ме накараха. Използвах ги по начина, по който те използваха мен.

Тези думи звучаха добре, но не бяха достатъчни да прогонят болката му.

— Я ми кажи, истината има ли някакво значение за теб? — тихо попита той.

Тя прехапа устни, а дясната ѝ ръка видимо започна да трепери. В поведението ѝ нямаше дори следа от обичайния гняв, с който посрещаше всяка конфронтация.

— Доверих ти се, Кейт — продължи той. — Споделих с теб неща, които не бих споделил с никой друг.

— Не съм злоупотребила с доверието ти — сподавено отвърна тя.

— Как да ти повярвам?

В душата си обаче изпита невероятно силно желание да стори именно това — да ѝ повярва.

— Какво ти каза Валендреа?

— Достатъчно, за да започнем този разговор.

Усети как всичко вътре в него изтръпва и губи чувствителност. Родителите му отдавна ги нямаше, последвани от Якоб Фолкнер. А сега и Катерина го беше предала. За пръв път в живота си се почувства абсолютно сам и изведнъж го обзе неприятното усещане, че отново се е превърнал в изоставено дете, на което институциите бяха отнели майката. Чувстваше се изгубен, не знаеше накъде да се обърне. След смъртта на Климент беше повярвал, че бъдещето му е завинаги свързано с жената пред него. Дори беше готов да зачеркне двайсет и пет години от живота си, за да я обича и да бъде обичан от нея.

Сега това изглеждаше невъзможно. Напрегнатото мълчание помежду им се проточи, натежало от притеснение и неудобство.

— Е, добре, Колин — изправи се най-сетне тя. — Разбрах. Отивам си.

Обърна се и започна да се отдалечава по дългия коридор. Токчетата ѝ отчетливо тракаха по лъскавия мрамор. Той искаше да ѝ каже, че всичко е наред. „Спри! Не си тръгвай!“ Но от здраво стиснатите му устни не излетя нито звук.

Обърна се и пое в обратна посока. Нямаше намерение да използва колата, която му предложи Амбрози. Не искаше нищо от това проклето място, единственото му желание беше да го оставят на мира.

Намираше се във Ватикана без пропуск и без придружител, но лицето му беше прекалено познато, за да го спират с някакви въпроси. Стигна до една просторна ниша в края на дългия коридор, изпълнен с глобуси и различни географски карти. Кардинал Морис Нгови го очакваше до вратата в дъното.

— Разбрах, че си тук, научих и за преживяванията ти в Босна — топло му се усмихна той. — Добре ли си?

Мичънър кимна.

— Мислех да те потърся по-късно.

— Трябва да поговорим.

— Къде?

Нгови го разбра и му направи знак да го последва. Насочиха се към архива, запазили пълно мълчание. Помещенията отново бяха отворени за външни посетители и бяха пълни с учени, историци и журналисти. Нгови бързо откри началника на архива и тримата се насочиха към една от читалните.

— Мисля, че тук е относително чисто — подхвърли Нгови, след като вратата се затвори след тях.

Мичънър се обърна към стария кардинал и подхвърли:

— Бях сигурен, че вече сте безработен.

— Дадох ми срок до края на седмицата. Вдругиден пристига заместникът ми.

Колин знаеше какво означава тази служба за възрастния човек.

— Съжалявам. Но мисля, че за вас ще е по-добре да напуснете.

— Какво иска от теб нашият папа? — попита Нгови.

— Мисли, че разполагам с един документ, чието място е в архива — отвърна Мичънър и се отпусна в близкия стол. — Нещо, свързано с третата тайна на Фатима, което отец Тибор е изпратил на Климент, най-вероятно превод. Но аз нямам представа за какво става въпрос.

Нгови и старецът си размениха многозначителни погледи.

— Какво става тук? — изгледа ги Мичънър.

Нгови му разказа за вчерашното посещение на Валендреа в архива.

— Беше като обезумял — добави старият кардинал. — Крещеше, че нещо от сандъчето липсва. Наистина беше бесен! Бог да помага на църквата с папа като него!

— Обясни ли ти Валендреа какво точно иска? — попита Нгови.

Мичънър им предаде разговора си с папата.

— Онази петъчна вечер нещо беше изгорено — добави архиварят. — На пода имаше пепел.

— Климент нищо ли не ви каза? — погледна го Мичънър.

— Нито дума — поклати глава възрастният мъж.

Мозайката започваше да се подрежда, но проблемът оставаше.

— Цялата работа изглежда много странна — промълви Мичънър.

— През двехилядната година, преди Йоан Павел II да даде гласност на третата тайна, сестра Лусия лично потвърди автентичността на съдържанието ѝ.

— Аз присъствах — кимна Нгови. — Оригиналният текст беше изваден от сандъчето и пренесен в Португалия, където сестра Лусия потвърди, че става въпрос за текста, който е написала лично през 1944-та. Но в сандъчето имаше само два листа, Колин. Видях ги с очите си в момента на отварянето. Португалският оригинал и италианският превод. Нищо друго.

— Нима тя не е забелязала, че посланието е непълно? — погледна го Мичънър.

— Тя беше стара и с разклатено здраве. Добре помня, че хвърли само един поглед на листа и кимна. По това време вече беше зле със зрението, а и трудно чуваше.

— Морис ме помоли да направя проверка — обади се архиварят. — На 18 май 1978 година Валендреа и Павел VI са влизали в Резерва. Един час по-късно Валендреа се върнал сам, изпълнявайки заповед на папата. Останал вътре в продължение на петнайсет минути.

— По всяка вероятност посланието на отец Тибор до Климент е отворило врата, която Валендреа е смятал запечатана завинаги — замислено промълви Нгови.

— И това послание му е коствало живота — добави Мичънър. — Валендреа нарече липсващия документ „факсимиле на превода“. Превод на какво?

— Колин — въздъхна Нгови. — По всичко личи, че третата тайна на Фатима е съдържала нещо повече от това, което знаем.

— И Валендреа си мисли, че аз разполагам с него.

— А ти разполагаш ли?

— Ако беше така, щях да му го дам — поклати глава Мичънър. — Направо ми прилошава от тази история и искам тя да приключи!

— Имаш ли представа какво е направил Климент с възстановения текст на Тибор?

Не беше мислил по този въпрос.

— Нямам. Климент не беше от хората, които биха откраднали...

И които биха се самоубили, добави мислено той. Но устата му остана затворена, тъй като старият кардинал не беше запознат с този тъжен факт. От изражението на Нгови разбра, че и той си мисли същото.

— А Босна? — попита на глас кениецът.

— Там нещата бяха още по-странни, отколкото в Румъния.

Извади от джоба си посланието на Ясна и им го подаде. Това, което беше връчил на Валендреа, беше само копие.

— Не можем да го приемем за достоверно — размахна листа Нгови, след като го прочете. — Междугорие е по-скоро съпътстващо шоу, отколкото религиозно чудо. Струва ми се, че тази десета тайна с плод на въображението на свидетелката, особено ако вземем под внимание мащабите на посланието.

— И аз мисля така — кимна Мичънър. — Ясна е твърдо убедена в нейната реалност и нищо не може да я разубеди. Но Валендреа реагира много остро, след като я прочете.

Той описа с няколко думи поведението на новия папа и замълча.

— Точно по този начин се държа и в Резерва — обади се архиварят. — Просто като обезумял.

— Какво става тук, Морис? — тихо попита Мичънър.

— Нямам представа. Преди години, още като епископ, отделих цели три месеца на изучаването на третата тайна заедно с екип от други духовници, подбран лично от Йоан Павел II. Тя беше коренно различна от предишните две, които бяха точни и детайлни. Пълна с двусмислени загадки. Негово светейшество реши, че се нуждае от тълкуването на църквата, и аз приех да го направя. Но в нито един момент не допуснах, че посланието може да е непълно.

Африканецът махна с ръка към дебелия папка, която лежеше на масата пред него. Тя съдържаше обемист ръкопис, хартията на който беше станала чуплива от времето. Заглавието върху корицата беше на латински, а около него имаше рисунки, изобразяващи папата и кардиналите. LIGNUM VITAE — Дървото на живота, гласеше то, изписано с избеляло червено мастило.

Нгови се отпусна на съседния стол и вдигна глава.

— Какво знаеш за свети Малахия?

— Достатъчно, за да се съмнявам в реалното му съществуване.

— Мога да те уверя, че предсказанията му са напълно реални.

Този том пред теб с публикуван през 1595 година от доминиканския историк Арнолд Вион и в него са събрани всички бележки на свети Малахия, отнасящи се до виденията му.

— Но тези видения са се случили в средата на дванайсети век, Морис. А Вион ги събира и систематизира цели четиристотин години по-късно. Запознат съм с легендата. Никой не знае какво наистина е казал Малахия, просто защото *неговото* слово не е оцеляло във времето.

— Но през 1595-а то вече е било тук — възрази архиварят. — Доказват го нашите архиви. Което означава, че Вион е имал достъп до него.

— Защо тогава писанията на Вион оцеляват, а оригиналният текст на Малахия — не?

— Дори ако трудът на Вион е фалшификат, *неговите* предсказания, заместили тези на Малахия, също са забележителни с точността си — отбеляза Нгови. — Особено ако вземем предвид събитията от последните няколко дни.

Той му подаде три гъсто напечатани листа. Мичънър ги прегледа набързо.

Малахия бил ирландец, роден през 1094 година. На двайсет и пет станал свещеник, а на трийсет вече бил епископ. През 1139 г. напуснал Ирландия и заминал за Рим, където докладвал на папа Иннокентий II за дейността в епархията си. По същото време получил странно видение за бъдещето. В главата му се появил дълъг списък от имена, които ще се редуват при управлението на църквата. Той старателно ги записал и предал ръкописа на папата Иннокентий се запознал с него, след което го изпратил в архивите. Текстът останал там до 1595 г., когато Арнолд Вион го преписал и го включил в обемистия си труд. Той изредил имената на папите, които ще се възкачат на престола, като започнал с Целестин II през 1143 г. и продължил с още 111 имена, включително това на последния папа.

— Няма доказателства, че Малахия изобщо е имал видение — поклати глава Мичънър. — Доколкото си спомням, този факт е

включен в ръкописа в края на деветнайсети век, като са използвани косвени сведения.

— Прочети някои от прозвищата, съпътстващи имената — кротко предложи Нгови.

Мичънър отново насочи вниманието си към резюмето. Осемдесет и първият папа беше обявен за папа на „лилияте и розите“. Това бе Урбан VIII от Флоренция, чийто символ бе червената лилия, а едновременно с това и епископ на Сполето — града, чийто символ бе розата. Деветдесет и четвъртият папа бе наречен „Розата на Умбрия“. Това бе Климент XIII, който бе епископ на Умбрия, преди да стане папа. „Апостолически скитник“ бе прозвището на деветдесет и шестият папа. Пий VI наистина приключи земния си път като скитащ пленник на френските революционери. Лъв XIII бе сто и вторият папа. Прозвището му бе „Небесно сияние“, а в разтворените му ръце блестеше комета. Йоан XXIII бе наречен „Пастир и моряк“ — едно съвсем точно определение, тъй като той дефинира понтификата си като пастирска дейност, а въведената от него емблема на Ватикана представлява кораб, върху който с изобразен кръст. Освен това Йоан бе патриарх на Венеция — най-старата морска столица на света.

— Интересно — промърмори Мичънър и вдигна глава. — Но какво общо има това?

— Климент беше сто и единайсетият папа. Малахия го окичва с прозвището „Прославящ маслината“. Спомняш ли си евангелието от Матей, Глава 24, в която се говори за края на света?

Разбира се, че си спомняше. Исус напуска храма и започва да се отдалечава. Учениците му се възхищават от красивата сграда, а той им казва:

Виждате ли всичко това? Истина ви казвам: няма да остане тук камък на камък, който да не бъде сринат.

По-късно, на върха на Елеонската планина, наричана още „Планината на маслините“, учениците настояват Исус да им каже кога ще настане пришествието и какъв ще бъде знакът за края на света.

— В този пасаж Христос действително предрича Второто пришествие — кимна Мичънър. — Но Морис, ти едва ли наистина

вярваш, че се приближаваме към края на света.

— Това може би няма да е апокалипсис, но ще сложи край на една ера и ще постави началото на друга. Според пророчеството Климент е предвестник на това събитие. Но има и още нещо. Списъкът на Малахия започва с папата през 1143 година и завършва с днешния, сто и дванайсети по ред. През 1138 година Малахия предсказва, че той ще се нарича Petrus Romanus.

Петър Римски.

— Това е заблуда — поклати глава Мичънър. — Много изследователи твърдят, че Малахия никога не е предсказвал появата на Петър. Подобен текст се е появил едва в публикациите на пророчествата му, направени през XIX век.

— Надявам се да е било така — кимна Нгови, надяна чифт тънки памучни ръкавици и внимателно разгърна древния ръкопис. Изсъхналият пергамент едва чуто прощумоля.

— Прочети това — подхвърли той.

Текстът беше на латински, изписан с красив калиграфски почерк:

Окончателната разруха на светата римокатолическа църква ще настъпи по време на Петър Римски, който ще причини ужасни страдания на вярващите. Накрая Градът на седемте хълма ще бъде съден от Безмилостния съдник.

— Валендреа сам избра името Петър II — промълви Нгови. — Вероятно разбираш защо съм толкова притеснен. Тези думи принадлежат на Вион, а може би и на самия Малахия. Произнесени са преди векове. Кой сме ние, че да ги поставяме под съмнение? Климент може би е бил прав. Проучванията ни спират там, където пожелаем, а после правим онова, което ни е угодно, а не онова, което сме длъжни да правим.

— Как ще обясните факта, че този ръкопис е създаден преди петстотин години, включително прозвищата на папите? — обади се началникът на архива. — Да приемем, че десет или двайсет от тях са плод на случайността. Но ние говорим за деветдесет процента, които са нещо съвсем друго. Едва десетина процента изглеждат без връзка със съответния църковен глава, докато останалите са забележително

точни. А последното от тях — това на Петър, е точно сто и дванайсети поред. Изтръпнах, когато чух, че Валендреа е избрал именно него!

Фактите го заливаха като могъща приливна вълна. Първо дойдоха разкритията за Катерина, а сега започваше да се убеждава, че краят на света е съвсем близо. *Накрая Градът на седемте хълма ще бъде съден от Безмилостния съдник.* Извърна поглед към Нгови. Лицето на стария прелат беше загрижено и мрачно.

— Колин, трябва да откриеш възстановения превод на Тибор — настоятелно прошепна той. — След като е толкова важен за Валендреа, значи е важен и за нас. Ти познаваше Климент по-добре от всеки друг. Открий тайника му! — Внимателно затвори обемистата папка и добави: — Вероятно това ще бъде последният ни достъп до архивите. Сред тези стени ще властва друг манталитет. Валендреа ще потисне всички опити за недоволство или бунт. Искам да разбереш важността на този факт. Написаното от онази очевидка в Междугорие е спорно, но разказът на сестра Лусия, преведен от отец Тибор, е съвсем друга работа.

— Нямам представа къде може да бъде този документ — въздъхна Мичънър. — Да не говорим, че изобщо не се досещам как Якоб го е изнесъл от Ватикана.

— Аз съм единственият човек, който знаеше шифъра на сейфа — обади се архиварят. — Лично го отворих за Климент.

Мичънър си спомни за предателството на Катерина и отново усети чувство на пустота. Испита инстинктивното желание да мисли и говори за нещо друго.

— Ще опитам всичко по силите си, Морис — тръсна глава той. — Но трябва да ти призная, че изобщо не знам откъде да започна.

Лицето на Нгови запази мрачно — тържественото си изражение.

— Не искам да драматизирам нещата, Колин — промълви той. — Но въпреки това имам чувството, че съдбата на църквата е в твои ръце.

15:30 ч.

Валендреа стана, извини се на присъстващите и напусна заседателната зала. Тук се бяха събрали неговите най-верни привърженици от Флоренция и той обеща, че първото му пътуване извън стените на Ватикана ще бъде до Тоскана.

Амбрози го чакаше на четвъртия етаж. Беше напуснал тържественото събрание преди около половин час и той беше любопитен да узнае защо.

— Свети отче, веднага след аудиенцията при теб Мичънър се среща с Нгови и началника на архива — съобщи той.

А Валендреа моментално разбра какво е наложило спешното оттегляне на личния му секретар.

— Каква тема са обсъждали?

— Затворили са се в една от читалните. Моят човек в архивите не е в течение на разговора, но при тях е била една папка, до която достъп има единствено началникът на архива.

— Коя?

— *Lignum Vitae*.

— Пророчествата на Малахия? Сигурно се шегуваш. Това са пълни глупости. Жалко, че не знаем съдържанието на разговора.

— В момента възстановявам подслушвателната апаратура, но ще отнеме известно време.

— Кога напуска Нгови?

— Кабинетът му вече е опразнен. Чух, че до няколко дни ще замине за Африка. За момента все още държи апартамента си.

И все още е *camerlengo*. Валендреа не беше решил с кого да го замени, колебаейки се между трима от кардиналите, оказали му твърда подкрепа по време на конклава.

— Мислех си за личните вещи на Климент. Факсимилето на Тибор би трябвало да е сред тях. Климент е нямал причини да се съмнява, че достъп до тях ще има единствено Мичънър.

— Какво искате да кажете, свети отче?

— Според мен Мичънър няма да ни предаде всичко. Той ни ненавижда и по тази причина ще предаде документа на Нгови. Нещо, което аз не мога да допусна.

Изчака реакцията на Амбрози и със задоволство установи, че старият му приятел отново е на висота.

— Трябва да ги изпреварим, нали? — подхвърли секретарят.

— Трябва да покажем на Мичънър, че сме сериозни. Но този път няма да си ти, Паоло. Събери най-близките ни приятели и поискай помощта им.

Мичънър влезе в апартамента, който обитаваше след смъртта на Климент. Пред последните два часа беше обикалял из улиците на Рим, но главата го заболя и предпочете да се прибере. Босненският лекар го беше предупредил, че през следващите няколко месеца може да страда от главоболие. Насочи се към банята и глътна два аспирина. Лекарят бе казал и друго — да си направи пълни изследвания веднага след като се върне в Рим, но досега не беше имал време да го стори.

Съблече се и се хвърли на леглото. Часовникът на нощното шкафче показваше шест и половина. Все още усещаше ръцете на Валендреа върху себе си. Господ да е на помощ на католическата църква. Човек, който не се бои от бога, е много опасен. Особено когато е облечен в неограничена власт. Това беше основната тема в пророчествата на свети Малахия. Съзнаваше, че не бива да обръща внимание на абсурдите, но въпреки това в гърдите му потрепна ужас. Беше сигурен само в едно: предстояха трудни дни.

Навлече някакви дънки, после риза с мека яка. Отпусна се на канапето, без да пали осветлението.

Дали преди десетилетия Валендреа наистина беше взел някакви документи от архива? Дали и Климент не бе сторил същото, и то съвсем наскоро? Какво става? Всичко изглеждаше безнадеждно объркано, а хората около него — покварени и потайни. На всичкото отгоре някакъв ирландски епископ, живял преди повече от деветстотин години, беше предсказал края на света при управлението на папа с име Петър.

Разтърка слепоочията си, опитвайки се да прогони болката. През прозорците проникваше слабата светлина на уличните лампи. В

сянката под перваза тъмнееше старата дъбова ракла на Якоб Фолкнер. Спомни си, че се оказа заключена, когато нареди да я преместят от Ватикана. Беше напълно подходяща за укриването на тайни документи, тъй като едва ли някой би дръзнал да рови в личните вещи на папата.

Стана и се приближи до прозореца. Щракна настолната лампа и разгледа ключалката. Не му се искаше да я насилва, страхувайки се да не я повреди. Седна на стола пред раклата и започна да обмисля най-доброто решение.

На метър от него лежеше кашонът с личните вещи на папата, който бе прибрал един ден след смъртта му. Придърпа го към себе си и вдигна капака. Предметите, прибрани вътре, доскоро бяха украсявали папските покои. Повечето от тях предизвикаха спомени на умиление в душата му. Стенният часовник от черно дърво, няколко специални писалки, снимка на родителите на Климент в тънка рамка.

Личната Библия на бившия папа беше сложена в плик от сива хартия. Изпратиха му я от Кастел Гандолфо един ден след погребението. Беше я прибрал, без да я разтваря.

Сега обаче я извади от плика и с удоволствие опипа кориците от бяла кожа и позлатените ръбове. Обзет от дълбока почит, той внимателно ги разгърна. На първата страница имаше надпис на немски:

ПО СЛУЧАЙ УДОСТОЯВАНЕТО ТИ В СВЕЩЕНИЧЕСКИ САН ОТ ЛЮБЕЩИТЕ РОДИТЕЛИ

Климент обичаше да разказва за родителите си. Родът Фолкнер бил представител на старата баварска аристокрация от времето на Лудвиг Първи. Отличавал се с отрицателно отношение към режима на Хитлер, включително и по време на наситените с еуфория дни в навечерието на войната. Разбира се, членовете му били достатъчно благоразумни, за да не демонстрират своите настроения, и без много шум правели каквото могат, за да помогнат на бамбергските евреи. Бащата на Фолкнер приел на съхранение спестяванията на две от местните семейства, които запазил непокътнати чак до края на войната. За съжаление никой не се появил да ги потърси. След като

изчакал един разумен срок, той ги дарил на държавата Израел. Дар от миналото с надежда за бъдещето.

Пред очите му изплуваха виденията от онази бурна нощ, сред които изплува лицето на Якоб Фолкнер.

— *Не пренебрегвай повече небето. Изпълни това, за което те помолих. Не забравяй, че лоялният служител може да направи много.*

— *Каква е съдбата ми, Якоб?*

На този въпрос отговори отец Тибор, чието лице беше изплувало редом до това на папата.

Да бъдеш знак за света. Маяк на покаянието. Пратеникът, който ще обяви, че Бог е жив.

Какво означава всичко това? Случило ли се беше в действителност? Или бе само халюцинация, причинена от огромния електрически заряд?

Бавно прелисти Библията. Листовете бяха меки, изработени от специална, наподобяваща плат хартия. Някои пасажи бяха подчертани, а в полето личаха записки, направени със ситния почерк на Климент.

Деяния на светите Апостоли, 5:29: „Трябва да се покоряваме повече на Бога, нежели на човеци“.

Иаков, 1:27: „Чисто и непорочно благочестие пред Бога и Отца е това: да пригледваш сираци и вдовици в техните скърби и да се пазиш неосквернен от света“.

Матей, 15:3, 6: „А той им отговори и рече: защо и вие престъпвате Божията заповед заради вашето предание?“

... той може да не почете баща си или майка си. Тъй нарушихте Божията заповед заради вашето предание“.

Матей, 5:19: „И тъй, който наруши една от най-малките тия заповеди и тъй поучи човеците, той най-малък ще се нарече в царството небесно...“

Даниила, 4:23: „А дето е заповядано да се остави главният корен на дървото, това значи, че твоето царство ще остане при тебе, кога познаеш небесната власт“.

Йоан, 8:28: „А Иисус им рече: кога издигнете Сина Човечески, тогава ще узнаете, че съм Аз; и нищо не върша от Себе Си, но както ме е научил Моят Отец, тъй говоря“.

Интересни извадки. Още послания от един дълбоко обезпокоен папа? Или просто мисли, които са му харесали?

От долната част на книгата стърчаха четири шарени конеца от тънка коприна. Мичънър внимателно ги издърпа и разтвори книгата на обозначената страница. Конците се оказаха свързани в обща примка, обгръщайки тънко сребърно ключе.

Нарочно ли го бе сложил тук Климент? Библията беше на нощното му шкафче в Кастел Гандолфо. Вероятно папата бе решил, че никой, освен Мичънър няма да ѝ обърне внимание.

Вдигна ключето с предчувствието, че знае какво ще отвори то. Ключалката на раклата действително изщрака и капакът меко отскочи. В нея имаше писма. Стотици писма, надписани до Климент от ръката на жена. Адресите бяха различни: Мюнхен, Кьолн, Дъблин, Кайро, Кейптаун, Варшава, Рим. Местата, на които беше служил Климент. Но обратният адрес беше един и същ. Той го познаваше отлично, тъй като цели двайсет и пет години беше сортирал пощата на Климент. Жената се казваше Ирма Ран, приятелка на папата от детинство. Никога не го беше разпитвал за нея, а и самият Климент се бе задоволил с краткото обяснение, че са израснали заедно в Бамберг.

Покойният папа поддържаше редовна кореспонденция с неколцина свои приятели. Но писмата в раклата бяха само от Ирма Ран. Защо ги е оставил след себе си? Защо просто не ги е унищожил? Ако стане известно на света, съдържанието им положително би могло да се тълкува произволно, особено от врагове като Валендреа. Но Климент очевидно бе преценил, че може да поеме подобен риск.

Напомняйки си, че тези писма вече са негово притежание, Мичънър разгърна едно от тях и зачете.

Якоб,

Сърцето ме боли от новините, пристигащи от Варшава. Споменава се и твоето име. Когато са започнали вълненията, ти си бил сред тълпата. За голяма радост на комунистите, които ще са много доволни, ако ти и други духовници станете жертва. С облекчение получих писмото ти и се радвам, че си невредим. Надявам се, че негово светейшество ще те изтегли в Рим, където ще бъдеш в безопасност. Знам, че никога не би му отправил подобна молба, но се моля на Бог това да се случи. Надявам се, че ще се прибереш у дома за коледните празници. Ще се радвам да ги прекараме заедно. Ако възникне подобна възможност, моля те да ме уведомиш. Очаквам с нетърпение следващото ти писмо, както винаги. Знай, че много те обичам, скъпи мой Якоб.

Якоб,

Днес ходих на гроба на родителите ти. Подстригах тревата и почистих плочите. Оставих букет лилии от твое име. Жалко, че не доживяха да видят какъв си станал. Архиепископ на светата църква, а някой ден може би и кардинал. Това е техният завет, тяхната радост. И те, и моите родители преживяха ужасно много. Всеки ден се моля за възраждането на Германия. То може би ще стане факт благодарение на делата на добрите хора като теб. Надявам се да си в отлично здраве. Аз се оправям. Изглежда, Господ ме е дарил с много сили. През

следващите три седмици вероятно ще бъда в Мюнхен. Ако дойда, ще ти се обадя. Сърцето ми плаче да те види. Много ме топят милите думи в последното ти писмо. Пази се, скъпи Якоб. Приеми огромната ми обич, завинаги.

Якоб,

Ваше кардиналско преосвещенство. Това е титла, която заслужаваш. Бог да благослови Йоан Павел, че най-сетне те издигна. Отново ти благодаря, че ми позволи да присъствам на консисторията. Сигурна съм, че никой не разбра коя съм. Седях най-отзад и пазех чувствата за себе си. Твоят Колин Мичънър също беше там и изглеждаше страшно горд. Той е точно такъв, какъвто ми го беше описал — хубав млад човек. Превърни го в сина, за когото винаги сме мечтали. Осланяй се на него, както баща ти се е осланял на теб. Остави нещо след себе си, Якоб, превърни го в свое наследство. В това няма нищо лошо. Нито църквата, нито Бог забраняват това. Още ми се насълзяват очите, като си спомня как папата положи червената шапчица на главата ти. Това беше най-щастливият момент в живота ми. Обичам те, Якоб. Надявам се, че нашата връзка ще ти дава сили. Пази се, мили, пиши!

Якоб,

Преди няколко дни почина Карл Хайгел. На погребението си спомних как тримата, още деца, играехме през лятото край реката. Той беше много благороден човек и ако не беше ти, вероятно бих се влюбила в него. Мисля,

че ти през цялото време си го подозирал. Съпругата му почина преди няколко години, а децата му се оказаха неблагодарни егоисти. Какво се случи с нашите младежи? Нима не ценят корените си? Много пъти му носех вечеря и сядохме да си поговорим. Той много те обичаше и се възхищаваше от теб. Малкият и мършав Якоб станал кардинал на католическата църква! Само една стъпка — постът държавен секретар — го дели от папския престол! Той много би се радвал да те види, жалко, че се оказва невъзможно. Бамберг не е забравил своя епископ, а аз знам, че и той не е забравил родното си място. През последните няколко дни непрекъснато се моля за теб, Якоб. Папата не е добре и скоро ще има избор за нов. Може би имаш нужда от молитвите на една възрастна жена, която дълбоко обича своя Бог и своя кардинал. Пази се.

Якоб,

Гледах по телевизията появата ти на балкона на „Свети Петър“. Не мога да ти опиша гордостта и обичта, които изпълниха сърцето ми. Моят Якоб вече е Климент. Колко мъдро си подбрал новото си име! В тази връзка си спомням деня, в който заедно посетихме катедралата и гробницата. Спомням си и как ти си представяше Климент II — един германец, издигнал се до папския престол. Очите ти блестяха, защото още тогава той беше частица от теб. А днес ти вече си папа, Климент XV. Бъди мъдър, скъпи Якоб, бъди смел. От теб зависи дали църквата ще укрепне, или ще потъне в разруха. Направи така, че всички да се гордеят с теб, папа Климент XV. Ще бъде чудесно, ако осъществиш едно посещение в Бамберг. Трябва да го уредиш някой ден. Толкова отдавна не съм те виждала! Ще ми бъде достатъчно да те зърна само за миг, дори и на публично място. Междувременно силно се надявам, че

това, което съществува между нас, ще стопля сърцето и душата ти. Управлявай паството си с достойнство и твърдаръка. Помни, че сърцето ми е винаги с теб.

21:00 ч.

Катерина се приближи към сградата, в която живееше Мичънър. Полутъмната уличка беше пуста, от двете ѝ страни бяха паркирани множество автомобили. От отворените прозорци долитаха сподавени гласове, пицяха деца, свиреше музика. Но булеварда на петдесет метра зад гърба ѝ фучаха коли.

Прозорците му светеха. Тя застана в един тъмен вход отсреща и вдигна глава към третия етаж. Искеше да поговорят. Той трябваше да разбере, че не го е предала. Нищо не каза на Валендреа, но все пак беше злоупотребила с доверието на Колин. Реакцията му беше по-скоро тъжна, отколкото гневна, и от това ѝ стана още по-тежко. Кога най-сетне ще помъдрее, господи? Защо постоянно допуска едни и същи грешки? Нима е невъзможно поне веднъж да постъпи както трябва — умно и далновидно? Знаеше, че притежава такива способности, но все нещо ѝ пречеше.

Стоеше неподвижно в мрака, спокойна в самотата си, но едновременно с това твърдо решена да постъпи както трябва. Зад прозореца на третия етаж нищо не помръдваше и тя започна да се пита дали Колин изобщо си е у дома. В момента, в който набираще кураж да пресече улицата, от ъгъла се появи кола и бавно започна да се приближава. Катерина се притисна към студения камък, за да избегне светлината на фаровете ѝ. Миг по-късно фаровете угаснаха и колата спря. Беше мерцедес купе, тъмен на цвят.

Вратата се отвори и се появи висок мъж с хлътно лице ѝ издължен нос. Беше облечен в сив костюм, който не му стоеше добре, а Катерина неволно потръпна от мрачния блясък в тъмните му очи. И друг път беше виждала такива като него. В колата имаше още двама: един зад волана и друг на задната седалка. В главата и звънна тревожна камбана. Тези хора със сигурност бяха изпратени от Амбрози.

Високият се обърна и влезе във входа на Мичънър. Мерцедесът бавно потегли и се отдалечи надолу по улицата. В апартамента на

третия етаж продължаваше да свети. Нямаше време да се обади в полицията. Катерина тичешком прекоси улицата.

Мичънър прочете последното писмо и очите му замислено се спряха върху разпръснатите пликове. За два часа беше прочел всичко, което беше написала Ирма Ран. Стана му ясно, че бе имало и други писма, защото тази кореспонденция бе продължила през целия им живот. Вероятно Фолкнер бе запазил само онези от тях, които са означавали нещо за него. Последното беше отпреди два месеца. В него Ирма изразяваше дълбока загриженост за здравето му и настояваше да се грижи по-добре за себе си.

Вече можеше да си обясни част от забележките на Фолкнер, подхвърляни през годините, най-вече по повод връзката му с Катерина.

Нима мислиш, че си единственият духовник, който се е поддал на изкушението? Всъщност дали наистина си прегрешил? Чувстваш ли го като грях, Колин? Сърцето ти казва ли, че си постъпил зле?

Особено добре си спомняше разговора на тази тема, проведен непосредствено преди смъртта на Климент.

В обичта няма нищо лошо, Колин. Тази жена е част от твоето минало. Част, която не бива да забравяш.

Тогавя реши, че приятелят му просто го утешава. Но сега вече беше наясно, че е било много повече.

Кое то не означава, че не можете да бъдете приятели. Да споделяте чувствата, които ви вълнуват, да се радвате на взаимната си загриженост. Църквата определено не ни забранява тези малки удоволствия.

Спомни си въпросите на Климент в Кастел Гандолфо броени часове преди смъртта му.

Защо свещениците не бива да се женят? Защо трябва да запазят своето целомъдрие? Защо им се отказва едно нормално за всички останат хора поведение?

Не можеше да не се запита докъде е стигнала връзката на Климент с тази жена. Дали папата е нарушил обета за безбрачие? Дали е вършил същото, за което бе обвинен Том Кийли? В писмата дори не се намекуваше за подобна ситуация, но това не означаваше нищо. Кой в крайна сметка би изложил толкова интимни неща на хартия?

Облегна се назад и разтърка очи. Преводът на отец Тибор не беше в раклата. Бе прегледал всеки лист и всеки плик поотделно, допускайки възможността Климент да е скрил посланието на умишлено очевидно място. Фактически за Фатима не се споменава никъде. Усилията му се оказаха безрезултатни. Отново се озова там, откъдето беше тръгнал. С изключение на Ирма Ран, за която най-сетне бе научил всичко.

Не забравяй Бамберг...

Думите на Ясна изплуваха в съзнанието му. А какво беше написал Климент в последното си съобщение до него?

Бих предпочел да почивам в Бамберг, прекрасното градче край реката и катедралата, която толкова обичах. Съжалявам, че не успях още веднъж да се порадвам на красотата му. Но наследството ми може би още е там.

В ушите му се появи шепота на Климент при последната им среща в зимната градина на Кастел Гандолфо:

— *Разреших на Валендреа да прочете съдържанието на сандъчето от Фатима.*

— *Какво има там?*

— *Част от това, което ми изпрати отец Тибор.*

Част? Едва сега обърна внимание на тази кратка и на пръв поглед маловажна думичка. Отново си спомни за пътуването до Торино и разгорещените забележки на Климент относно неговата лоялност и способности. Спомни си и за плика. *Би ли пуснал това в пощата вместо мен?* Пликът беше адресиран до Ирма Ран, но тогава това не му направи впечатление. Години наред беше отговарял за кореспонденцията на папата. Но специално тази молба беше доста странна: да изпрати писмото именно от Торино, при това лично.

Едва предната вечер Климент бе посетил архива, Мичънър и Нгови чакаха пред решетката, докато той преглеждаше съдържанието на сандъчето. Много подходящ момент да извади нещо и да го скрие под дрехата си. Което означаваше, че при посещението му няколко дни по-късно, в компанията на Валендреа, възстановеният превод вече го е нямало там. А какъв въпрос бе задал на Валендреа при последния им разговор?

— *Откъде знаете, че изобщо е бил там?*

— *Не знам. Но никой не е слизал в архивите след петък вечерта, а два дни по-късно Климент беше мъртъв.*

Изведнъж входната врата се отвори с трясък. Под слабата светлина на настолната лампа Мичънър успя да зърне фигурата на висок мъж в черно, която се стрелна към него. В следващия миг тялото му бе вдигнато във въздуха, в корема му потъна тежък юмрук. Въздухът със свистене напусна гърдите му. Нападателят замахна втори път. Мичънър политна към вратата на спалнята. Шокът го парализира напълно, защото никога през живота си не бе участвал в юмручен бой. Инстинктът го накара да вдигне ръце пред лицето си, но мъжът насочи следващия си удар пак в корема му. Мичънър се сгъна на две и рухна върху леглото.

Дишайки тежко, той вдигна глава към неясната фигура, питайки се какво още ще последва. Това, което видя, го накара да замръзне от ужас. Нападателят измъкна от джоба си правоъгълна кутийка с дължина от двайсетина сантиметра, от която, като щипки на рак, стърчаха две лъскави парчета метал. Между тях проблесна ослепителна светкавица.

Електрошок.

Беше виждал такива уреди в ръцете на швейцарските гвардейци, охраняващи папата. С тях можеше да се неутрализира всеки нападател, при това, без да се използва огнестрелно оръжие. Демонстрираха ги в присъствието на Климент, обяснявайки как зарядът на една 9-волтова батерия се преобразува в двеста хиляди волта — достатъчни за парализирането на всяко живо същество. Очите му опулено гледаха синкавата дъга, която прескачаше със силен пукот между електродите.

На устните на високия мъж изплува зловна усмивка.

— Сега малко ще се позабавляваме — изръмжа на италиански той.

Мичънър събра сили, кракът му рязко се стрелна нагоре, към протегнатата ръка на мъжа. Устройството изтропа на пода, близо до отворената врата. Нападателят очевидно беше изненадан, но бързо се овладя и му нанесе силен удар с опакото на дланта си. После отново бръкна в джоба си и в ръката му проблесна нож. Мичънър затвори очи. В главата му се появи абсурдният въпрос как ли се чувства човек, в чието тяло потъва стоманено острие. Но не усети нищо. В стаята се разнесе остро пропукване. Лицето на мъжа се изкриви в страшна

гримаса, очите му се обърнаха с бялото нагоре, а тялото му се разтърси от силни конвулсии. Пръстите му изпуснаха ножа, коленете му се подгънаха.

Мичънър колебливо се надигна. Зад нападателя се виждаше дребничката фигура на Катерина. Тя захвърли електрошоковия уред и се втурна към него.

— Добре ли си?!

Той притискаше корема си с две ръце и отчаяно се опитваше да вкара в дробовете си глътка въздух.

— Колин, добре ли си?

— Кой... Кой беше този, по дяволите?

— Няма време за приказки. Долу чакат още двама.

— Ти... Ти знаеш нещо... което аз не знам...

— По-късно ще ти обясня. Сега трябва да се махаме оттук.

— Вземи ми сака — заговори трескаво той. — Ей го там. След Босна изобщо не съм го изпразвал.

— Заминаваш ли?

Той не прояви желание да отговори на този въпрос, а тя, изглежда, го разбра.

— Няма да ми кажеш, нали?

— Защо си тук?

— Исках да поговорим. Да се опитам да ти обясня. Но се появиха този тип и приятелчетата му.

Мичънър направи опит да се надигне от леглото, но острата болка го принуди да легне обратно.

— Ранен си! — тревожно промълви тя.

Той с усилие изкашля въздуха от гърдите си.

— Знаеше ли, че този човек ще дойде?

— Не мога да повярвам на ушите си! — стреснато го погледна тя.

— Отговори!

— Дойдох с намерението да си поговорим, но от стълбището чух шум. Видях как го изрита, но видях и ножа в ръката му. Затова грабнах машинката от пода и направих каквото можах. Надявах се да ми благодариш.

— И наистина ти благодаря — кимна той. — А сега ми кажи какво знаеш.

— Амбрози ме заплаши вечерта след срещата ни с отец Тибор в Букурещ. Ясно ми даде да разбере, че всяко непокорство ще бъде заплатено на висока цена. — Ръката ѝ махна към неподвижната фигура на пода. — Предполагам, че този е негов човек, но нямам представа защо е решил да те нападне.

— Вероятно защото Валендреа не остана доволен от днешния ни разговор и е решил да ускори нещата. Спомена, че няма да харесам следващия му пратеник.

— Трябва да се махаме оттук! — нервно прошепна тя.

Той обу чифт маратонки и посегна към сака. Очите му се насълзиха от острата болка в корема.

— Обичам те, Колин — промълви тя. — Сбърках, но го направих заради желанието си да бъда с теб.

Думите излитаха от устата ѝ забързано и неясно, сякаш искаше на всяка цена да ги изрече. Той ѝ хвърли втренчен поглед и поклати глава.

— Трудно ми е да споря с човек, който току-що ми спаси живота.

— Не искам да споря с теб — извика тя.

Той също не искаше. Може би не трябваше да се държи като проповедник, защото през цялото това време също не беше напълно откровен с нея. Наведе се и провери пулса на нападателя.

— Вероятно ще е доста ядосан, когато се събуди — промърмори той. — Затова предпочитам да не съм наоколо.

Обърна се и тръгна към изхода, но очите му попаднаха върху пръснатите по пода пликове. Трябва да бъдат унищожени, рече си той и се върна в стаята.

— Колин, да се махаме! — извика Катерина. — Онези двамата всеки момент ще бъдат тук!

— Трябва да събера тези... — Замълча, тъй като отдолу долетяха звуците от забързани стъпки.

— Нямаме време, Колин!

Той започна да пълни сака си с писма, но на пода имаше прекалено много. Изправи се и тръгна към вратата. Посочи нагоре и безшумно започна да изкачва стълбите, следван по петите от Катерина. Тежките стъпки отдолу се приближаваха. Болката в корема продължаваше да го измъчва, но адреналинът му помогна да не ѝ обръща внимание.

— Как ще се измъкнем? — прошепна зад гърба му Катерина.

— Сградата има още един изход, от който ще излезем във вътрешния двор. Следвай ме.

Предпазливо прекосиха дългия коридор и стигнаха до задното стълбище в момента, в който двамата мъже изскочиха в противоположния край на коридора, на двајсетина метра зад тях.

Без да обръща внимание на острата болка в корема, Мичънър се понесе надолу, вземайки по три стъпала наведнъж. Претъпканият с писма сак влизаше в болезнено съприкосновение с ребрата му. Не след дълго стигнаха до приземния етаж, завиха зад стълбището и изскочиха на двора. Оказа се, че той е пълен с паркирани коли, които трябваше да бъдат заобикаляни. Скоро пред очите им изплува арката на тесен проход, от който се излизаше направо на булеварда. По платното пълзяха хиляди коли, а тротоарите бяха пълни с народ. Слава богу, че римляните обичат да вечерят късно.

Забеляза едно такси, което чакаше на ъгъла на двајсетина метра от тях. Сграбчи ръката на Катерина и я повлече натам. Обърна се тъкмо навреме, за да види как двамата им преследвачи изскачат от пасажа, оглеждат се за миг и хукват подире им.

Стигнаха таксито и Мичънър рязко отвори задната врата.

— Пали и тръгвай! — извика на италиански той, без да обръща внимание на учудения поглед на шофьора.

Колата плавно се включи в движението. Той погледна през задното стъкло и със задоволство установи, че преследвачите им спират да тичат.

— Къде отиваме? — прошепна Катерина.

— Носиш ли си паспорта?

— В чантата ми е.

— Карай към летището! — извика на шофьора Мичънър.

23:40 ч.

Валендреа коленичи пред олтара в параклиса на любимия си Павел VI. По времето на Климент това място оставаше почти винаги пусто, тъй като папата предпочиташе едно по-малко помещение за молитвите си. Но наследникът му беше решен да провежда именно тук, сред целия този блясък, всекидневните утринни литургии, на които щяха да присъстват повече от четирийсет избраници сред най-верните му привърженици. Разбира се, след тях щеше да има и време за официалните снимки, на които да бъде запечатана и пълната им лоялност към него. Климент упорито отказваше да се възползва от предимствата на поста си — поредният му недостатък, — но Валендреа беше твърдо решен да се придържа към това, за което се бяха борили стотици папи преди него.

Колебаеше се дали да не въведе отново „Отче наш“ или някоя друга от традиционните молитви, но в крайна сметка реши, че откровеният разговор ще бъде по-подходящ за времето. Той беше върховният водач на божествената апостолическа църква. Кой, ако не той, имаше правото да разговоря открито с Бог?

Прие като знак от небето начина, по който Мичънър бе успял да прочете десетата тайна на Междугорие. Не беше случайно, че е получил възможност да се запознае и с двете тайни — от Босна и от Фатима. Това напълно оправдаваше убийството на отец Тибор. Една от десетте Божии заповеди забранява отнемането на човешки живот, но през вековете папите бяха избили милиони хора. Последното убийство не беше изключение, защото опасността за римокатолическата църква беше съвсем реална. Климент XV се пресели в отвъдното, но протежето му бе живо и очевидно възнамеряваше да се възползва от наследството му. Валендреа не можеше да позволи увеличаването на риска, който и без това не беше малък. Нещата изискваха твърда ръка. Което означаваше, че и Колин Мичънър трябва да последва съдбата на отец Тибор.

Сключи длани пред гърдите си, вдигна очи към изтерзаното лице на разпнатия Христос и смирено го помоли за съвет. Беше ясно, че изборът му за папа не е случаен, също както мотивите му да избере името Петър. До този момент ги беше приемал като продукт на собствената си амбиция, но вече не мислеше така. Той беше връзката с небето. Петър II. Пред него лежеше само един път и той благодари на бога, че го е дарил със силата да го извърви.

— Свети отче.

Валендреа се прекръсти и стана. На вратата на слабо осветения параклис се очертаваше неясната фигура на Паоло Амбрози. Върху лицето му се беше изписала тревога.

— Какво стана с Мичънър?

— Успял е да избяга заедно с Катерина Леу. Но открихме нещо друго.

Валендреа мълчаливо гледаше купчината писма, които бяха една наистина приятна изненада. Климент XV беше имал любовница. Това не подлежеше на съмнение, въпреки че нищо в съдържанието им не подсказваше смъртен грях. Но нарушаването на Божиите заповеди е смъртен грях за всеки духовник.

— Продължавам да се удивлявам — промърмори той и вдигна глава към Амбрози.

Бяха седнали в библиотеката. Същата, в която по-рано през деня се състоя драматичната му конфронтация с Мичънър. Спомни си какво му беше казал Климент преди месец, когато му докладваха за безкомпромисното поведение на отец Кийли пред трибунала: *Може би трябва да изслушваме и противоположните мнения.* Сега вече разбираше защо Фолкнер бе проявил тази необичайна търпимост — очевидно той не бе приемал сериозно безбрачието.

— Това е не по-малко тежък грях от самоубийството — подхвърли на помощника си той. — Не допусках, че Климент ще се окаже толкова потаен.

— А вероятно и проникателен — добави Амбрози. — Извадил е бележките на отец Тибор от хранилището, защото е знаел какво ще направите.

Не му стана особено приятно, че го възприемат като предсказуем, но замълча. След малко вдигна глава и рязко нареди:

— Унищожи тези писма!

— Не е ли по-разумно да ги запазим?

— Никога не можем да ги използваме, както би ми се искало — поклати глава Валендреа. — Авторитетът на Климент трябва да бъде запазен, защото, ако го дискредитираме, това ще хвърли петно върху цялата папска институция. Само ще си навредим, ако започнем да ровим кокалите на един мъртвец. Затова ти нареждам да ги унищожиш. — Замълча за момент, после зададе въпроса, който най-много го интересуваше в момента: — Закъде заминаха Мичънър и Катерина Леу?

— Скоро ще разберем. В момента нашите хора проверяват фирмите за таксита.

Вече му беше минало през ума, че Климент е използвал за скривалище старата си ракла. Но това, което знаеше за бившия си враг, даваше малки надежди за едно толкова лесно разрешение. Взе един от пликовете пред себе си и прочете адреса. ИРМА РАН, ХИНТЕРХОЛЦ 19, БАМБЕРГ, ГЕРМАНИЯ.

До слуха му достигна тиха мелодия и Амбрози извади малък мобилен телефон. Вдигна го до ухото си, изрече няколко думи и го изключи.

— Нека отгатна — промърмори Валендреа, без да отделя поглед от плика. — Закарали са ги на летището.

Амбрози кимна.

Валендреа му подаде плика и вдигна глава.

— Открий тази жена, Паоло. Успееш ли, ще получим каквото търсим. Плюс самия Мичънър. Мисля, че вече пътуват към нея.

— Как можем да сме сигурни?

— Никой не може да бъде сигурен в каквото и да било, това е само едно добре обосновано предположение. Искам лично да се заемеш с тази задача.

— Не е ли рисковано?

— Да, но е риск, който сме длъжни да поемем. Убеден съм, че ще успееш да останеш незабелязан.

— Естествено, свети отче.

— Искам да унищожиш превода на Тибор в момента, в който го откриеш. Не ме интересува как ще го направиш. Разчитам на теб, Паоло. Трябва да ликвидираш всеки, който е прочел този текст, независимо дали става въпрос за онази жена в Бамберг, за Мичънър или Леу. Просто да ги ликвидираш, без никакво колебание!

Лицето на секретаря му се изпъна, а в очите му се появи хищен блясък. Валендреа знаеше всичко за ненавистта между Амбрози и Мичънър, защото лично я насърчаваше. Лоялността се крепи на омразата. Часовете или дните, които предстояха, щяха да донесат огромно удоволствие на стария му другар.

— Няма да ви разочаровам, свети отче — тихо промълви Амбрози.

— Не става въпрос дали ще разочароваш мен. Това е нашата божествена мисия, от изпълнението на която зависи много. Страшно много!

Бамберг, Германия

Петък, 1 декември, 10:00 ч.

Крачейки по павираните улички, Мичънър бързо разбра защо Якоб Фолкнер обичаше толкова много Бамберг. Самият той идваше тук за пръв път. При редките си завръщания у дома Фолкнер винаги беше пътувал сам. Бяха решили, че градчето ще бъде включено в програмата на папската европейска обиколка, планирана за следващата година. Фолкнер бе споделил, че много иска да посети гроба на родителите си, да отслужи тържествена литургия в катедралата и да види старите си приятели. Желание, което придаваше още по-голяма странност на самоубийството, още повече че в момента на смъртта му подготовката за пътуването беше в пълен ход.

Бамберг беше разположен на мястото, където се сливаха две реки пенливата Регниц и спокойната и пълноводна Майн. Религиозните сгради заемаха част от хълмовете край града. Там бяха кралският дворец, манастирът, катедралата и резиденцията на някогашните епископи. По-надолу, върху полегатите склонове, опиращи в Регниц, беше разположена търговската част на града. Реката беше символичната граница между светското и духовното. Именно там, на малко островче в средата на буйните води, мъдрите жители на града бяха издигнали старата сграда на кметството, чиито насечени от греди стени бяха покрити с красиви фрески. До нея водеше каменен мост, който продължаваше и от другата страна, предлагайки надеждна връзка между двата свята.

Мичънър и Катерина взеха самолета за Мюнхен и прекараха нощта в един от хотелите край летището. Сутринта наеха кола и се насочиха на север, към сърцето на Бавария. Пътуването дотук им бе отнело близо два часа, тъй като трябваше да преодолеят прохода, пресичащ Франконските планини, изпълнен с остри завои. В момента се намираха на живописния Максплац, осеян с търговски сергии. Бяха улучили началото на традиционния коледен базар. Времето беше студено, но свежо. Слънцето рядко надничаше иззад тежките облаци,

от които лениво се откъсваха единични снежинки. Неподготвени за толкова рязка смяна на температурата, двамата се принудиха да влязат в първия магазин за готово облекло, където си купиха топли палта, ботуши и ръкавици.

Църквата „Свети Мартин“ хвърляше издължена сянка върху част от оживения площад. Мичънър реши, че един разговор с тукашния свещеник ще му бъде от полза, и това се оказа вярно. Свещеникът не само познаваше Ирма Ран, но и му каза къде може да я намери — най-вероятно в малката енорийска църква северно от канала, която обичала да посещава.

Откриха я в един от страничните параклиси, заета да почиства и подрежда пространството пред олтара, само на метър от печалния поглед на разпнатия Христос. Във въздуха се носеше миризмата на горящи свещи, омекотена от аромата на пчелен мед. Беше слаба жена с бледа, прорязана от ситни бръчици кожа, все още носеща следи от някогашна хубост. Ако не знаеше, че наближава осемдесет, Мичънър би се заклел, че годините ѝ не са повече от шейсет.

В продължение на няколко минути наблюдаваха как жената усърдно се кръсти при всяко преминаване покрай разпятието. После Мичънър бавно тръгна напред и бутна ниската портичка от ковано желязо, обзет от чувството, че е натрапник. Спомни си, че е тук заради Климент, и тръсна глава.

— Вие ли сте Ирма Ран? — попита на немски той.

Жената се обърна. Посребрената ѝ коса стигаше до раменете. Лицето с бледи страни беше чисто, без никаква следа от козметика. Брадичката ѝ беше гладка и закръглена, а очите ѝ бяха топли и състрадателни.

— Питам се кога ли ще намериш време за мен — прошепна тя и направи крачка към него.

— Откъде знаете кой съм? Никога не сме се срещали.

— Познавам те.

— И ме очаквахте?

— О, да. Якоб каза, че ще дойдеш. А той винаги беше прав. Особено по отношение на теб.

Той разбра.

— Писмото? Онова, което получихте от Торино.

Жената кимна.

— Значи получихте това, което искате.

— Зависи. По своя воля ли си тук, или някой те е изпратил?

Странен въпрос, рече си той и направи опит да подбере думите си.

— Идвам от името на моята църква.

— Якоб ме предупреди, че ще отговориш по този начин — усмихна се тя. — Много добре те познаваше.

Мичънър помахна на Катерина да се приближи и я представи. Възрастната жена я дари с топла усмивка и стисна ръката ѝ.

— Много се радвам да те видя. Якоб каза, че ще дойдеш и ти.

Ватикана

10:30 ч.

Валендреа бавно прелистваше *Lignum Vitae*, а началникът на архива стоеше прав пред него. Беше му заповядал да се яви на четвъртия етаж, като вземе със себе си обемистия ръкопис. Искаше лично да прегледа това, което беше предизвикало интереса на Нгови и Мичънър.

Пророчествата на Малахия, в които се говореше за Петър Римски, се оказаха едва в края на многословното описание на Арнолд Вион, което надхвърляше хиляда и осемстотин страници.

Окончателната разруха на светата римокатолическа църква ще настъпи по време на Петър Римски, който ще причини ужасни страдания на вярващите. Накрая Градът на седемте хълма ще бъде съден от Безмилостния съдник.

— Наистина ли вярваш на тези глупости? — вдигна глава той.

— Ти си сто и дванайсетият папа в списъка на Малахия. Последният. И той предрича, че ще вземеш точно това име.

— Което означава, че църквата е изправена пред апокалипсис, така ли? *Накрая Градът на седемте хълма ще бъде съден от Безмилостния съдник.* Нима наистина го вярваш? Някога не съм допускарал, че си такъв невежа!

— Открай време Рим е известен като Града на седемте хълма — поклати глава архиварят. — А аз не харесвам тона ти!

— Не ме интересува какво харесваш и какво не! Единственото, което ме интересува, е какво сте обсъждали с Нгови и Мичънър!

— Нищо няма да ти кажа.

— Тогава ми кажи защо вярваш в пророчеството — отвърна Валендреа и посочи ръкописа.

— Моето мнение едва ли представлява интерес за теб.

— Представлява, твое преосвещенство — надигна се от мястото си Валендреа. — При това много голям. Приеми го като последен жест към светата църква. Защото, доколкото си спомням, днес е последният ти ден между тези стени.

Лицето на възрастния човек не издаваше нищо от мъката, която вероятно изпитваше. Беше служил на Ватикана близо петдесет години и със сигурност беше имал своите моменти на радост и скръб. Но той беше човекът, организирал подкрепата за Нгови по време на последния конклав. Това стана ясно преди няколко дни, когато кардиналите най-сетне започнаха да говорят. Стана ясно и друго — този човек бе демонстрирал забележителни умения в своята дейност. Жалко, че не беше избрал страната на победителя.

Но и един друг факт предизвикваше безпокойство в душата на Валендреа: през последните два дни в пресата възникна дискусия относно пророчествата на Малахия. Подозираше, че тя е инспирирана от човека насреща му, въпреки че репортерите бяха използвали обичайното клише „неназован източник от Ватикана“. По принцип пророчествата на Малахия не бяха нещо ново, тъй като още преди години бяха станали обект на множество спекулации от страна на разни теоретици на конспирацията. Но сега журналистите бяха започнали да правят връзката и съответните заключения. Сто и дванайсетият папа наистина бе приел името Петър II. Как бе възможно това да е известно на някакъв монах през XI век или пък на хроникьор от XVI? Съвпадение? Може би. Но съвпадение, което даваше изключително голяма допълнителна сила на пророчеството.

Всъщност и Валендреа си задаваше този въпрос. Мнозина биха си помислили, че е избрал името, след като се е запознал подробно с архивите на Ватикана. Но не беше така. Той бе избрал името Петър в момента, в който реши да се бори за папския престол, а това беше много отдавна — още по времето на Йоан Павел II. И не го беше споделил с никого, дори с Амбрози. Да не говорим, че изобщо не беше чел пророчествата на Малахия.

Отново закова поглед в лицето на архиваря, очаквайки отговор на въпроса си. Старецът само поклати глава и промълви:

— Нямам какво да кажа.

— В такъв случай може би имаш идея къде може да е липсващият документ.

— Аз не знам за липсващ документ. Всичко, включено в инвентарния списък, си е на мястото.

— Става въпрос за документ, който не е вписан. Климент лично го е оставил в Резерва.

— Не мога да нося отговорност за нещо, което не ми е известно.

— Наистина ли? Тогава ми кажи какво ти е известно. Какво беше дискутирано на срещата между теб, кардинал Нгови и монсеньор Мичънър?

Архиварят не отговори.

— От мълчанието ти разбирам, че е ставало въпрос тъкмо за липсващия документ, а ти си пряко замесен в неговото изчезване.

Даваше си сметка, че подобно обвинение ще пониже стареца право в сърцето. Той беше длъжен да съхранява абсолютно всички ръкописи на църквата. А фактът, че един от тях липсва, щеше да опетни доброто му име завинаги.

— Не съм направил нищо друго, освен да изпълня заповедта на негово светейшество Климент XV и да отворя Резерва — глухо отвърна кардиналът.

— Вярвам ти, твое преосвещенство. Защото съм убеден, че Климент е взел документа тайно, без да казва на никого. Единственото ми желание е да го открием.

Тези думи бяха изречени с по-топъл тон — ясна индикация, че приема обяснението.

— Аз също искам да... — Стариият кардинал изведнъж замълча, сякаш се опасяваше да не изпусне нещо важно.

— Продължавай, твое преосвещенство — меко го подкани Валендреа.

— Шокиран съм не по-малко от теб — въздъхна възрастният мъж. — Но нямам никаква представа кога се е случило това, нито пък къде може да се намира въпросният документ. — От тона му пролича, че твърдо ще се придържа към тази версия.

— Къде е Мичънър?

Валендреа предварително знаеше отговора на този въпрос, но го зададе, за да се увери, че Амбрози е на прав път.

— Не знам — отвърна с леко потрепване в гласа кардиналът.

Дойде ред на въпроса, който действително интересуваше Валендреа.

— А Нгови? Той какво иска?

— Страхуваш се от него, нали? — погледна го с разбиране старият кардинал.

— Не се страхувам от никого, твое преосвещенство — хладно отвърна Валендреа. — Просто искам да знам защо кардинал-шамбеланът проявява толкова голям интерес към Фатима.

— Не съм казал подобно нещо.

— Но вчера сте говорили по този въпрос, нали?

— И това не съм казал.

Валендреа сведе очи към ръкописа — скрит знак, че упорството на стареца започва да го дразни.

— Аз те уволних, твое преосвещенство — рече с лека въздишка той. — Но със същата лекота мога и да те възстановя на поста ти. Нима не би искал да умреш тук, във Ватикана, като началник на архива на католическата църква? Нима не искаш всички документи да бъдат върнати по местата им? Нима чувството ти за дълг не е по-силно от онова, което изпитваш лично към мен?

Старецът се размърда нервно, а мълчанието му беше индикация, че обмисля предложението.

— Какво искаш? — промълви най-сетне той.

— Каж ми къде отиде отец Мичънър.

— Чух, че тази сутрин е заминал за Бамберг — неохотно отвърна старецът.

— Значи ме излъга?

— Ти попита дали знам къде е. А аз не знам. Казвам ти само това, което съм чул.

— Целта на пътуването му?

— Там може би се намира документът, който търсиш.

— А Нгови?

— Очаква обаждане от страна на отец Мичънър.

Ръцете на папата стиснаха здраво древния ръкопис. Не си беше направил труда да поиска ръкавици. Какво толкова, по дяволите? Най-късно утре този том щеше да се превърне в пепел. Но сега оставаше най-важното.

— Нгови иска да научи съдържанието на липсващия документ, така ли?

Старецът бавно кимна, сякаш откровеността му причиняваше болка, и рече.

— Те искат да научат онова, което ти по всяка вероятност знаеш отдавна.

Бамберг

11:00 ч.

Мичънър и Катерина последваха Ирма Ран през Максплац, прекосиха реката и се насочиха към просторната пететажна странноприемница, над вратата на която имаше надпис от ковано желязо „КЪОНИГСХОФ — 1614“. Цифрата означава годината на построяването, обясни Ирма.

Семейството ѝ било собственик на странноприемницата в продължение на няколко поколения, а тя се оказала единствената наследница на баща си, тъй като брат ѝ загинал по време на Втората световна война. Наоколо бяха пръснати малки къщички, построени някога от рибарите. Отначало сградата била мелница, но водното колело отдавна го нямаше, за разлика от черния покрив, балконите с железни парапети и бароковите детайли, които бяха непокътнати. Тя беше преустроила приземния етаж на ресторант с бирхале. Влязоха и се настаняха на една от свободните маси до прозореца с решетки от ковано желязо. Небето навън бързо се покриваше с тъмни облаци, предвещаващи скорошен обилен снеговалеж. Домакинята им сервира по една висока халба бира.

— Обикновено отваряме около обяд и тогава всички маси ще бъдат заети — поясни тя. — Готвачът ни се радва на голяма популярност.

— В църквата споменахте, че Якоб ви с казал за нашата поява — подхвърли Мичънър. — Наистина ли имаше такова нещо в писмото му?

— Да — кимна Ирма. — Пишеше да те очаквам, като с теб вероятно ще бъде и тази хубава жена. Моят Якоб беше много интуитивен, особено когато ставаше въпрос за теб, Колин. Нали мога да те наричам така? Имам чувството, че те познавам отдавна.

— Не бих искал да ме наричате по друг начин — усмихна се той.

— А аз съм Катерина.

Възрастната жена ги дари с лъчезарна усмивка.

— Какво друго ви каза Якоб? — пожела да узнае Мичънър.

— Разказа ми за дилемата ти. За кризата ти по отношение на вярата. Но след като си тук, значи си прочел моите писма.

— Не подозирах колко дълбока е връзката ви — промълви Мичънър.

Оттатък прозореца се появи огромна баржа, която наду сирената си и бавно се отдалечи в северна посока.

— Моят Якоб беше любвеобилен човек, отдал живота си на хората и Бог.

— Не напълно, както излиза — подхвърли Катерина.

Мичънър очакваше тази забележка. Снощи ѝ беше дал да прочете писмата и тя остана смаяна от дълбоките чувства на Фолкнер към тази жена.

— Дълго време го ненавиждах — поясни с равен глас тя. — Смятах го за главен виновник за избора на Колин. Смятах, че той го кара да предпочете църквата. Но сега разбирам, че съм грешала. Той много добре е разбирал как съм се чувствала тогава.

— Наистина е така. Ние разговаряхме за болката на Колин. Много му се искаше да разкрие истината пред него, да му покаже, че не е сам. Но аз се възпротивих. Времето не беше подходящо за подобни признания. Нашите отношения трябваше да останат тайна. — Обърна се към Мичънър и продължи: — Той искаше да останеш духовник, защото се нуждаеше от помощта ти за промените, които беше намислил. Според мен и тогава е знаел, че някой ден ще бъдете на различни мнения.

— Той направи опит да промени нещата — принуди се да отвърне Мичънър. — Без конфронтация, с помощта на разума. Якоб беше миролюбив човек.

— Но преди всичко беше мъж, Колин — прошепна тя, сякаш за да не подплаши някакъв скъп спомен. — Мъж като всички останали — слаб и грешен.

Катерина протегна ръка през масата и покри с длан тънките пръсти на възрастната жена. Очите и на двете овлажняха.

— Кога започна връзката ви?

— Още когато бяхме деца. Знаех, че винаги ще го обичам... — Ирма прехапа устни и колебливо добави: — Но знаех също, че никога няма да го имам. Или поне не напълно. Още в онези години той

искаше да стане свещеник. Примирих се и някак ми стигаше, че притежавам сърцето му.

Мичънър изведнъж пожела да научи нещо, което на практика изобщо не му беше работа. Ала поведението на жената го предразположи да прояви дързост.

— Но любовта ви никога не беше консумирана, нали? — подхвърли той.

Погледът ѝ остана върху лицето му в продължение на няколко секунди, после на лицето ѝ изплува усмивка.

— Не, Колин. Твоят Якоб никога не наруши обета си пред църквата. Би било немислимо за него, а и за мен. — Премести очи върху Катерина и добави: — Когато съдим себе си, трябва да се съобразяваме с времената, в които живеем. Ние с Якоб живяхме в друга епоха. Достатъчно лошо беше, че се обичахме. Би било немислимо да си позволим нещо повече.

В съзнанието на Мичънър изплуваха думите на Климент, изречени в Торино. И тъгата в очите му.

— И през цялото това време вие живяхте тук сама? — подхвърли той.

— Не бях сама. Имах семейството си, този бизнес, приятелите, бога... Имах и обичта на човек, който споделяше с мен абсолютно всичко. Не във физически смисъл, разбира се. Малцина могат да се похвалят и с толкова.

— Никога ли не ви създаваше проблеми фактът, че не сте заедно? — попита Катерина. — Нямам предвид сексуално, а просто физически — че не сте един до друг. Вероятно не е било лесно.

— Е, бих предпочела нещата да се развият по друг начин, но нищо не зависеше от мен. Якоб беше привлечен от църквата на много ранна възраст. Аз знаех това, но не му попречих. Обичах го достатъчно силно, за да го деля. Дори с бога.

През вратата влезе жена на средна възраст, която започна задъхано да обяснява какво е купила на пазара. По оловните води на реката зад прозореца се плъзна друга баржа. Във въздуха се въртяха самотни снежинки.

— Някой знаеше ли за вашата връзка с Якоб? — попита Мичънър, след като жената излезе.

— Никой — поклати глава Ирма. — Не сме споделяли с никого. Местните хора знаят, че сме приятели от детинство, и нищо повече.

— Смъртта му вероятно е била тежък удар за вас — промълви Катерина.

— Не можете да си представите колко тежък — въздъхна жената. — Знаех, че е зле, защото го виждах по телевизията. Съзнавах, че е само въпрос на време. И двамата остаряха, но неговото време дойде някак... Някак изведнъж. Все още очаквам да намеря писмото му в пощенската кутия. — Гласът ѝ затрепери, стана по-мек и приглушен. — Моят Якоб го няма, а вие сте първите хора, с които говоря за него. Той каза, че мога да ви се доверя. Че вашата визита ще ми донесе покой. И отново се оказа прав. Чувствам се по-добре дори като си говорим за него.

Какво ли ще си помисли тази благородна жена, ако научи, че Фолкнер сам е отнел живота си, запита се Мичънър. Но дали има право да го научи? Тя разкриваше душата си пред тях, а той се умори да лъже. С нея паметта му щеше да бъде на сигурно място.

— Якоб се самоуби — глухо промълви той.

Ирма замълча. Мичънър усети върху себе си изненадания поглед на Катерина.

— Папата се е самоубил?

— Да. Със сънотворни. Обясни, че му се явила Дева Мария и му заповядала да отнеме живота си. Това било наказанието за непокорството му. И той решил да го приеме, след като цял живот пренебрегвал волята на небето.

Ирма продължаваше да мълчи, заковала безизразен поглед в лицето му.

— Вие сте знаели? — трепна той.

Тя кимна.

— Неотдавна ми се яви. Насън. Каза, че всичко е наред. Че вече е опростен. И че срещата му с бога щяла да стане скоро. Не разбрах какво означава това.

— А имали ли сте видения наяве?

— Не, само насън — поклати глава тя, а гласът ѝ стана някак отнесен. — Все някога ще бъда с него. Това ме крепи. Ще бъдем заедно завинаги. Якоб ясно ми го каза в онзи сън. — Обърна се към Катерина и добави: — Ти ме попита трудна ли е била раздялата. Ще ти

отговоря така: тя е нищо в сравнение с вечността. А ако не друго, аз съм много търпелива жена.

Мичънър изпита нужда да я насочи към смисъла на всичко това.

— Ирма, къде е това, което ви изпрати Якоб?

Жената сведе очи към бирата на масата.

— Разполагам с един плик, който Якоб ми каза да ти предам.

— Ако обичате.

Ирма стана от масата.

— Той е в апартамента ми, ще отида да го взема.

Катерина я изчака да излезе и рязко извърна глава.

— Защо не ми каза за самоубийството на Климент?

Леденият глас, с който зададе въпроса, отговаряше на температурата навън.

— Мисля, че отговорът е очевиден — сви рамене той.

— Кой друг знае?

— Само няколко души.

— Винаги едно и също, а? — скочи тя. — Проклетата тайнственост на Ватикана! — Облече палтото си и тръгна към вратата. — Която явно много ти допада!

— На теб също — подхвърли той с ясното съзнание, че не бива да казва това.

Тя се закова на място.

— Е, получих си го. Всекиму заслуженото. А какво е твоето оправдание?

Той не отговори и тя се насочи към вратата.

— Къде отиваш?

— Да се поразходя. Сигурна съм, че ти и любимата на Климент имате да си кажете много неща, които не ме засягат.

Катерина усещаше, че е напълно объркана. Мичънър не ѝ се беше доверил, запазвайки за себе си тайната за смъртта на Климент. Валендреа положително знаеше за нея — в противен случай Амбрози непременно би я притиснал да научи нещо повече. Какво става, за бога? Липсващи ръкописи, очевидци разговарят с Дева Мария, папата се самоубива, след като тайно е обичал една жена в продължение на шейсет години... Няма жив човек, който да повярва на всичко това!

Излезе от странноприемницата, закопча палтото си и тръгна по обратния път към Максплац. Вдигна ръка да бръсне снежинките от косата си. Въздухът беше студен, сух и мрачен, също като настроението ѝ.

Ирма Ран ѝ помогна да погледне в душата си. В ситуацията, в която преди години тя бе притискала Мичънър да направи избор, причинявайки болка и на двамата, Ирма беше избрала друг, по-малко егоистичен път. Пътят на отразената любов, а не на притежанието. И вероятно беше права: важна е не физическата връзка, а близостта на душите и сърцата.

Запита се дали двамата с Мичънър биха могли да се радват на такава връзка. Вероятно не. Времената са други. Но тя е тук, пак до същия мъж, отново поела по мъчителната пътека на изгубената и преоткритата любов, на новите изпитания. А после... Тъкмо това е въпросът. Какво ще стане после?

Продължи да крачи напред. Скоро стигна площада, прекоси мостчето над някакъв капал и пред очите и изплуваха двойните кубета на храма „Свети Гандолф“.

Животът беше твърде сложен! Отново видя мъжа от снощи, наведен над Мичънър с нож в ръка. Не се беше поколебала да го нападне. След това бе предложила да се обърнат към властите, но Мичънър бе отказал. Сега вече знаеше защо: той не искаше да излага на опасност тайната, свързана със смъртта на папата. Якоб Фолкнер означаваше много за него. Може би прекалено много. Разбра и защо беше заминал за Босна — за да търси отговор на въпросите, останали

след смъртта на приятеля му. Беше ясно, че тази глава от живота му не може да бъде затворена просто защото краят ѝ все още не беше написан. Дали това изобщо ще се случи някога, запита се тя.

Неусетно се беше озовала пред отворените двери на „Свети Гандолф“. Отвътре се долавяше подканяща топлина. Влезе. Почти веднага забеляза отворената врата от ковано желязо, която водеше към страничния параклис. Онзи, в който бяха намерили Ирма. Подмина го и спря пред съседния параклис. Пред очите ѝ се появи статуя на Дева Мария, прегърнала младенеца Христос. Гледаше на света с умилителния поглед на горда майка. Този роден през средновековието образ — на бялата жена от англосаксонски тип — отдавна се беше превърнал в любима и обичайна икона за вярващите. Но на практика Дева Мария бе живяла в Израел — място с горещо слънце и топъл климат, обитавано от хора със силно мургава кожа. По тази причина Мадоната трябваше да е арабски тип, с черна коса и жилаво тяло. Но европейските католици не бяха приели такъв външен вид и съответно бяха създали образ, който е по-близо до тях. Образът, който църквата налагаше в продължение на столетия.

А била ли е дева? Дали божият син в утробата ѝ наистина е дело на Светия Дух? Дори да е така, зачатие то със сигурност е било по неин избор. Единствено тя би могла да приеме бременността. Защо тогава църквата се противопоставя на аборта с такава ярост? Кога жената губи правото да решава дали иска да даде живот, или не? Дали Богородица не е първата жена, установила това право? А какво би станало в случай на отказ? Дали пак щеше да се иска от нея да износи божественото отроче в утробата си?

Безброй въпроси напиреха в нея. А отговори за тях просто нямаше. Обърна се да си върви и почти се сблъска с Амбрози.

Нямаше време да реагира, защото папският секретар се стрелна напред и я бутна във вътрешността на параклиса. Закова я с лице към каменната стена и светкавично изви лявата ръка зад гърба ѝ. Железните му пръсти се склупчиха около шията ѝ.

— Тъкмо се чудех как да те разделя от Мичънър! — изръмжа той. — Благодаря ти, че ми помогна.

Натискът на пръстите му се усили и тя отвори уста да изкрещи.

— Хей, хей, не го прави! — прошепна в ухото ѝ той. — Освен това няма кой да те чуе.

Тя направи опит да се освободи.

— Не мърдай! Търпението ми към теб отдавна се изчерпа!

Тя мълчаливо продължаваше да се бори. Амбрози рязко я дръпна от стената и я стисна за гърлото, прекъсвайки притока на въздух към дробовете ѝ. Тя заби нокти в ръката му, но липсата на кислород обрече усилията ѝ на провал. Имаше чувството, че всеки момент ще загуби съзнание. Устата ѝ беше отворена, но от нея не излиташе никакъв звук. Очите ѝ бавно се извъртяха с бялото нагоре. Последното нещо, което видя, беше благият поглед на Мадоната, който обаче не ѝ предложи утеха.

Мичънър мълчаливо наблюдаваше Ирма, извърнала лице към реката зад прозореца. Беше си дошла малко след излизането на Катерина и бе оставила на масата познатия бледосин плик.

— Моят Якоб отне живота си — прошепна тя. — Толкова ми е тъжно! — Обърна се да го погледне и подхвърли: — Но въпреки това беше погребан в „Свети Петър“, на свята земя.

— Не можем да съобщим на света какво е станало.

— Това беше единственото му недоволство по отношение на църквата — отсъствието на истината. А по ирония на съдбата и неговото наследство зависи от една лъжа.

Което не беше чак толкова чудно. Кариерата на Мичънър също се беше градила върху една лъжа по подобие на тази на Якоб Фолкнер. Интересното беше, че двете лъжи се оказаха твърде близки.

— Винаги ли ви е обичал?

— Да не би да намекваш, че е имало и други? Не, Колин. Обичал е само мен.

— Но на даден етап и двамата сте почувствали нужда от промяна. Вие не изпитвахте ли нужда от съпруг, от деца?

— От деца да. Това е една от най-големите мъки в живота ми. Но твърде рано разбрах, че се нуждая от Якоб, а и той от мен. Сигурна съм, че вече си разбрал един прост факт — за него ти беше син в пълния смисъл на тази дума.

Очите ѝ се навлажниха.

— Някъде прочетох, че ти си намерил тялото му. Трябва да е било ужасно.

Мичънър не искаше да мисли за монахините около леглото, които подготвиха Климент за вечния му път.

— Той беше забележителен човек. Но в момента имам чувството, че не съм го познавал.

— Няма защо да мислиш така. У него просто имаше неща, които предпочиташе да запази за себе си. Убедена съм, че и ти ги притежаваш.

Колко вярно.

— Не можах да прочета това — въздъхна тя и махна към плика на масата.

— Значи се опитахте?

Тя кимна.

— Разпечатах го. Бях любопитна. Но едва след смъртта на Якоб. Оказа се, че съдържанието му е на друг език.

— Италиански.

— Кажете ми какво пише в него.

Той се подчини, а тя го слушаше с нарастващо смайване. Трябваше да ѝ признае, че единственият жив човек, който знае съдържанието на този текст, е Алберто Валендреа.

— Знаех, че нещо тормози Якоб. Последните му писма бяха мрачни, дори цинични. Далеч от обичайния му стил. И не ми казваше всичко.

— Аз също се опитах, но той не сподели нищо с мен.

— Понякога беше такъв.

Слухът му долови отварянето на входната врата, последвано от забързани стъпки. Ресторантът се намирал в дъното на приземния етаж, отвъд малкия вестибюл, от който започваше стълбището към горния етаж. Реши, че това е Катерина.

— С какво мога да ви помогна? — попита Ирма, насочила поглед някъде над главата му.

Мичънър седеше с гръб към вратата, с лице към прозореца и реката зад него. Обърна се и видя Паоло Амбрози на няколко крачки от масата. Италианецът беше облечен в черни джинси, които му стояха зле, а под сивото палто и кафявото шалче се виждаше черна риза с отворена яка.

— Къде е Катерина? — скочи Мичънър.

Амбрози не отговори, но на лицето му се изписа мрачно — иронично изражение. Колин понечи да се нахвърли отгоре му, но в ръката на папския секретар проблесна пистолет.

— Кой е този? — попита Ирма.

— Дяволът.

— Аз съм отец Паоло Амбрози — мазно се усмихна италианецът. — А вие трябва да сте Ирма Ран.

— Откъде знаете името ми?

Мичънър застана между двамата, надявайки се Амбрози да не забележи плика на масата.

— Прочел е писмата ви. Снощи, преди да напусна Рим, не успях да прибера всички.

Жената ахна и вдигна ръка пред устата си.

— А папата знае ли за тях?

— След като този мръсник ги е прочел, значи и папата е в течение — мрачно отвърна Мичънър.

Ирма мълчаливо се прекръсти. В очите на Мичънър бавно се промъкна ужас.

— Каж ми къде е Катерина!

Дулото на пистолета остана насочено в гърдите му.

— На сигурно място, поне засега — отвърна Амбрози. — Но ти знаеш за какво съм дошъл.

— А откъде си сигурен, че е у мен?

— Ако не е у теб, значи е у тази жена.

— Валендреа каза, че сам трябва да го намеря — подхвърли Колин, надявайки се Ирма да запази мълчание.

— За да го изпратиш на кардинал Нгови.

— Още не зная какво бих направил.

— Не, вече знаеш — поклати глава Амбрози.

Мичънър усети, че копнее да забие юмрук в това арогантно лице, но пистолетът го спря.

— Катерина е в опасност, така ли? — вдигна глава Ирма.

— Тя е добре — отвърна Амбрози.

— Реално погледнато, Катерина е *твой* проблем, Амбрози — подхвърли Мичънър. — Защото беше твой шпионин. Лично аз вече пет пари не давам за нея.

— Тези думи положително ще разбият сърцето ѝ.

— Сама се е забъркала в тази каша, сама да се оправя — сви рамене Мичънър. Сърцето му се сгърчи при мисълта, че излага живота ѝ на опасност, но беше убеден, че всяка проява на слабост в този момент ще се окаже фатална.

— Искам превода на Тибор! — отсеке Амбрози.

— Не разполагам с него.

— Но Климент го е изпратил тук, нали?

— Още не зная, но мога да разбера. — Сега най-важното беше да печели време. Ръката му махна по посока на Ирма. — А когато приключо, искам тази жена да бъде оставена на мира. Тя няма нищо общо с тези неща.

— Има, при това по желание на Климент.

— Само при това условие ще получиш превода. В противен случай ще го предам на медиите.

За миг в хладното поведение на Амбрози настъпи промяна. На лицето му се появи нещо като усмивка. Предположението на Мичънър беше вярно: Валендреа го бе изпратил да унищожи информацията, а не да я прибере.

— Ще я оставя, но ако не го е прочела — изръмжа след добре изиграно колебание Амбрози.

— Тя не знае италиански.

— Но ти знаеш. Не забравяй предупреждението. Пренебрегнеш ли го, автоматично ме лишаваш от избор.

— Как ще разбереш дали съм го прочел, или не?

— Наясно съм, че посланието не може да се скрие лесно. Доста папи бяха здравата разтърсени от него. Предлагам ти да го забравиш, Мичънър. То вече не те интересува.

— Положението ми е доста сложно за човек, който не се интересува — поклати глава Мичънър. — Имам предвид снощния си посетител.

— Не знам нищо по този въпрос.

— На твоє място и аз бих отговорил така.

— А какво ще стане с Климент? — проплака Ирма, която явно продължаваше да мисли за писмата.

— Паметта му е във ваши ръце — сви рамене Амбрози. — Аз не желая нещата да стигнат до медиите, но ако това все пак се случи, ние имаме готовност да им подхвърлим известни сведения. Които, меко казано, ще имат опустошителен ефект върху имиджа му. А също и върху вашия.

— Ще разкриете как е умрял? — попита Ирма.

— Тя знае, а? — попита Амбрози и хвърли кос поглед към Мичънър.

— Също като теб, както разбирам — кимна той.

— Добре. Това улеснява нещата. Да, точно така ще направим. Но не директно. В подобни случаи слуховете вършат далеч по-добра работа. И до ден-днешен много хора са убедени, че Йоан Павел I е бил убит. Представете си какво ще излезе в медиите за Климент. Да не говорим за вашата връзка с него. Писмата, с които разполагаме, съдържат достатъчно доказателства за нея. Ако го цените — нещо, в което съм дълбоко убеден, — трябва да ни сътрудничите. В такъв случай никой нищо няма да разбере.

Ирма не отговори. По лицето ѝ потекоха сълзи.

— Не плачете — рече Амбрози. — Отец Мичънър ще постъпи както трябва. Винаги го е правил. — Тръгна към вратата, после спря. — Чух, че довечера започва прочутата коледна церемония в Бамберг. Всички църкви ще покажат сцени, свързани с Рождество Христово, а в катедралата ще бъде отслужена тържествена литургия. Започва в осем, очаква се силно присъствие. Защо не изпреварим суматохата, като си разменим някои неща в седем? Ето там. — Ръката му посочи внушителната сграда на катедралата, издигаща се на отсрещния хълм. — Всички ще се почувстваме по-добре, ако го направим на публично място. Разбира се, ако не предпочитате да го направим още сега.

— Добре, в катедралата, точно в седем вечерта. А сега се махай!

— Помни какво ти казах, Мичънър. Не го разпечатвай. Така ще направиш услуга не само на себе си, но и на госпожица Леу и госпожа Ран.

След тези думи Амбрози се обърна и излезе. Ирма остана седнала, а по лицето ѝ продължаваха да текат сълзи.

— Този човек с олицетворение на злото — прошепна тя.

— Също като новия папа — добави Мичънър.

— Той е свързан с Петър?

— Личният му секретар.

— Какво става, Колин?

— За да отговоря на този въпрос, трябва да прочета съдържанието на плика — въздъхна Мичънър. — Но вие не бива да сте тук. Не искам да знаете нищо за него.

— А защо трябва да го отваряш?

— Защото трябва да разбере кое е важното в него — посегна към писмото Мичънър.

— Но онзи човек те предупреди да не го правиш.

— Амбрози да върви по дяволите! — извика Мичънър и сам се учуди на яростта в гласа си.

Ирма, изглежда, се убеди в сериозността на намеренията му.

— Добре, ще се погрижа да не те безпокоят.

След тези думи тя стана и тихо напусна помещението, затваряйки вратата след себе си. Пантите леко проскърцаха, което напомни на Мичънър за онази дъждовна утрин в архивите на Ватикана, когато му се беше сторило, че някой го наблюдава. Сега вече знаеше, че този някой е бил Паоло Амбрози.

Остана неподвижен на мястото си, заобиколен от дълбока тишина. Някъде далеч проплака корабна сирена. Камбаните на отсрещния бряг отбелязаха един часа следобед.

Той седна на масата и разпечата плика. Вътре имаше два листа — единият син, а другият кремав. Прочете първо синия, изписан с равния почерк на Климент.

Колин, в този момент ти вече знаеш, че Мадоната ни е оставила нещо повече. Поверявам ти словата ѝ, използвай ги разумно.

Отмести листа встрани. Ръцете му трепереха. По някакъв начин Климент е бил сигурен, че рано или късно той ще се озове в Бамберг и ще прочете съдържанието на плика.

Пръстите му бавно разгънаха кремав лист.

Мастилото беше светлосиньо, а листът гладък и нов. Очите му пробягаха по италианския текст, а мозъкът му автоматично започна да се нагажда към чуждия език. За целта се наложи да го изчете повторно, след което вече знаеше точното съдържание на записките на сестра Лусия от 1944-та, подробно описващи посланието на Дева Мария. Същото, което отец Тибор беше превел през 1960-а.

Преди да си тръгне, Дева Мария каза, че има още едно послание, което Бог е пожелал да бъде предадено само на мен и на Жасинта. Тя каза, че е Божията майка и ни помоли да го съобщим на света в подходящо време.

Предупреди ни, че срещу нас ще има силна съпротива. „Отваряйте си ушите и слушайте внимателно — заповяда ни тя. — Хората трябва да се поправят. Те са грешни и потъпкват дарбата, с която Бог ги е удостоил. Бракът е свят обред, дете мое. Обичта в него е безгранична. Това, което сърцето чувства, е чиста истина, независимо към кого е насочено то и защо е насочено. Бог не поставя граници пред онова, което прави свещения съюз. Знай, че щастието е единственото истинско изпитание за любовта. Знай още, че жените са толкова съпричастни към божията църква, колкото и мъжете. Призванието да служиш на Бог не е мъжка привилегия. Божиите служители не бива да се лишават от любов и приятелство, от радостта на бащинството. Да служиш на Бог не означава да пренебрегваш сърцето си. Духовниците трябва да бъдат богати във всяко отношение. А тялото ти си е само твое. Както Бог ми повери своя син, така и ти трябва сама да решиш какво е най-доброто за теб. Вървете, малки мои, разнесете славата на тези думи. И помнете, че аз винаги ще бъда до вас“.

Ръцете му се разтрепериха още по-силно. Но това не се дължеше на предизвикателството в думите на сестра Лусия.

Бръкна в джоба си и извади посланието на Ясна, написано преди два дни. То съдържаеше думите на Дева Мария, изречени на онзи планински връх в Босна. Десетата тайна на Междугорие. Разгъна го пред очите си и потъна в четене.

Не се страхувай. Аз съм Божията майка и искам тези думи да станат достояние на света. Докато го правиш, срещу теб ще има силна съпротива. Отваряй си ушите и слушай внимателно какво ти говоря. Човеците трябва да се поправят. Да се молят с покорство и скромност и да искат прошка за греховете, които са сторили и които предстои да сторят. Обяви от мое име, че човечеството ще бъде застигнато от страшно наказание, ако не повярва на думите

ми. Не днес, не утре, но скоро. Вече разкрих това пред благословените избраници в Ла Салет и Фатима. Днес го повтарям и пред теб, защото човеците са грешни и са потъпкали дарбата, дадена им от Бог. Ако не се променят, ще дойде Денят, ще настъпи Краят. Ако всичко остане каквото е или се влоши, силните и влиятелните ще загинат заедно с малките и слабите.

Вслушай се в тези думи. Защо трябва да се преследват мъжете и жените, които обичат по различен начин от останалите? Това преследване не е угодно Богу. Бракът трябва да е достъпен за всички, без ограничения. Всичко друго е човешко дело, а не божие слово. Жените стоят високо в неговите очи. Той е недоволен от забраната те да му служат в храма — забрана, наложена твърде отдавна. Христовите служители трябва да са щастливи и доволни. Не бива да бъдат лишавани от радостта на любовта и децата — нещо, което светият отец започва да разбира. Моите последни думи са най-важните. Знай, че сама избрах да бъда Божия майка. Жената трябва сама да решава дали да има дете, без намесата на мъжа. Сега върви и разкажи на света за моето послание, възхвалявай божията доброта и помни, че винаги ще бъда до теб.

Мичънър остави писмото и бавно падна на колене. Съмнение не можеше да има. Две послания. Едното, записано от португалска монахиня през 1944 г., от една неука жена, която не владееше тънкостите на словото. Преведено през 1960-а от един свещеник и представляващо точен преразказ на думите на Мадоната, произнесени на 13 юли 1917 г. А другото, записано само преди два дни от жена, която е била свидетелка на стотици божествени появи, бе произнесено на върха на обгърнатата от бурята планина при последната поява на Дева Мария.

Близо деветдесет години разделяха двете явления.

Първото послание бе останало запечатано във Ватикана, съдържанието му бе известно само на папите и на един български преводач, но никой от тях не подозираше за приносителя на второто

послание. По същия начин очевидката нямаше начин да знае за съдържанието на първото. Но двата текста бяха идентични, а общият знаменател между тях бе авторът.

Мария, Божията майка.

Цели две хиляди години скептиците искаха доказателство за съществуването на бога. Нещо осезаемо, което да доказва по неоспорим начин, че той има отношение към света, че е жив в буквалния смисъл на думата. Не притча или метафора, а истински владетел на небето, баща на човеците, автор на зачатията. В главата на Мичънър изведнъж изплуваха собствените му видения, свързани с Мадоната.

— *Каква е моята съдба?* — беше я попитал той.

— *Да бъдеш знак за света. Маяк на покаянието. Пратеникът, който ще извести, не Бог е жив.*

Тогава си помисли, че има халюцинации, но сега вече знаеше, че всичко се е случило в действителност.

Прекръсти се и започна да се моли. За пръв път го правеше с твърдото убеждение, че Бог го чува. Помоли го да даде прошка на църквата, на глупостта на човеците, най-вече на неговата собствена глупост. Ако Климент е бил прав (нещо, в което вече нямаше причини да се съмнява), значи в далечната 1978 г. Валендреа наистина бе извадил от сандъчето частта от третата тайна, която беше прочел току-що. Представи си какво е изпитал тосканецът, когато е прочел съдържанието ѝ за пръв път. Едно неграмотно португалско дете разбива на пух и прах доктрината, която църквата проповядва и утвърждава в продължение на две хилядолетия. Жените могат да бъдат свещенослужители? Свещениците могат да се женят и да имат деца? Хомосексуализмът не е грях? Абортът е личен избор на жената? А вчера, след като бе прочел посланието от Междугорие, Валендреа веднага бе разбрал това, което Мичънър научи току-що.

Че всички тези текстове са божие слово.

В главата му изплуваха думите на Мадоната: *Не жертвай своята вяра, защото накрая ще ти остане само тя.*

Затвори очи. Климент се оказа прав. Човеците се държат зле, а небето се опитва да ги поведе в правилната посока. Но човеците са прекалено глупави и пренебрегват тези усилия. Замисли се за липсващото послание, отправено към очевидците в Ла Салет. Дали

изчезването му не е дело на някой друг папа, дръзнал пръв да стори това, което беше сторил Валендреа? Предположението обясняваше повторната поява на Дева Мария във Фатима и Междугорие. Искала е да опита отново. Но унищожавайки част от текста, Валендреа беше попречил на тези усилия. Климент поне се беше опитал. *Дева Мария отново ми се яви и обяви, че времето ми е изтекло. Редом с нея стоеше отец Тибор. Покорно очаквах да ме вземе със себе си, но тя каза, че трябва сам да се лиша от живот. А отец Тибор добави, че това е мой дълг, че е наказанието ми за проявеното непокорство. Но по-късно всичко щяло да се оправи. Попитах за душата си и те ми казаха, че Бог ме очаква. Твърде дълго пренебрегнах посланията на небето, но този път няма да го направя.* Това не бяха бълнувания на сенилен мозък, нито дори предсмъртно писмо на психически нестабилен човек. Сега разбираше защо Валендреа не желае да сравнява възстановения превод на отец Тибор с посланието на Ясна.

Последиците бяха опустошителни.

Службата на Бог не е мъжка привилегия. Църквата имаше негативно отношение към идеята за жени свещеници. Още от времето на Римската империя папите бяха свиквали събори, за да затвърдят тази традиция. Христос е бил мъж, следователно неговите служители трябва да са мъже.

Христовите служители трябва да са щастливи и доволни. Не бива да се лишават от радостта на любовта и децата. Безбрачието е измислено и наложено от хората. Смяташе се, че Христос се е обрекъл на безбрачие, следователно такива трябва да бъдат и служителите му.

Защо трябва да се преследват мъжете и жените, които обичат по различен начин от останалите? В Битие мъжът и жената се сливат в едно цяло, за да създадат нов живот. Затова църквата възприема становището, че е греховна всяка връзка, която не създава живот.

Знай, че сама избрах да бъда Божия майка. Жената трябва сама да решава дали да има дете, без намесата на мъжа. Църквата се обявява категорично против всички форми на ограничаване на раждаемостта. Папите постоянно повтарят, че ембрионът има душа и право на живот, че неговият живот трябва да бъде запазен — дори за сметка на живота на майката.

Човешката концепция за божие слово вероятно е много различна от самото слово. И още по-лошо — в продължение на векове нейното безкомпромисно отношение към Божиите послания се подпечатва от папската непогрешимост, която обаче е доказано фалшива, тъй като нито един папа не е изпълнявал желанията на небето. Какво беше казал Климент? *Ние сме само хора, Колин. Нищо повече. Аз не съм по-непогрешим от теб. Но въпреки това се обявяваме за князе на църквата. За всеотдайни духовници, чиято единствена грижа е да изпълняват желанията на своя Бог. На практика ние изпълняваме собствените си желания.*

Той беше прав, Бог да благослови душата му!

Няколко прости думи, написани от две избрани жени, бяха достатъчни, за да разбият хилядолетни заблуди. Мичънър отправи нова молитва към небето, този път от благодарност към божие търпение. Поиска прошка за човешките си недостатъци и горещо му се помоли Климент да бди над него през следващите часове.

Исключено беше да даде на Амбрози текста, преведен от отец Тибор. Мадоната каза, че е знак за света. Маяк на покаянието. Пратеникът, който трябва да обяви пред света, че Бог е жив. Но за да изпълни това, той се нуждаеше от третата тайна на Фатима. Тя трябваше да бъде подложена на задълбочено научно изследване, което да отстрани обяснимото и да направи едно-единствено заключение.

Но запазването на текста на отец Тибор означаваше да изложи на опасност живота на Катерина. И той отново започна да се моли, този път за указания и просветление.

16:30 ч.

Катерина се бореше да освободи ръцете и краката си от дебелото тиксо. Лежеше с ръце зад гърба върху някакъв твърд и неудобен матрак, от който се разнасяше миризма на боя. Небето зад единственото тясно прозорче бързо потъмняваше. На устата ѝ също имаше тиксо и тя направи опит да се успокои, за да може да диша през носа.

Нямаше представа как е попаднала тук. Единственото, което помнеше, бяха костеливите пръсти на Амбрози, впити в гърлото ѝ. След което беше припаднала. Свести се преди повече от два часа, но наоколо цареше дълбока тишина, нарушавана единствено от приглушените гласове, идващи откъм улицата. По всяка вероятност се намираше на горния етаж на някоя от старите барокови къщи в близост до „Свети Гандолф“, тъй като Амбрози не би могъл да я пренесе някъде по-надалеч. Студеният въздух изсушаваше ноздрите ѝ и тя се радваше, че той не беше свалил палтото ѝ.

В онзи параклис, в продължение на един ужасен миг, тя беше сигурна, че умира. А в момента си даваше сметка, че Амбрози е пощадил живота ѝ само защото му е нужна. Най-вероятно като разменна монета в предстоящата сделка с Мичънър. Том Кийли беше прав по отношение на Валендреа, но дълбоко грешеше относно нейните лични качества. Страстите на тези мъже бяха нещо непознато за нея. По време на трибунала Валендреа открито обвини Кийли, че в него се е вселил дяволът. Ако това бе вярно, значи и двамата са в една компания.

Чу отварянето на някаква врата, последвано от приближаващи се стъпки. Миг по-късно в стаята се появи Амбрози, който смъкна ръкавиците си и се надвеси на нея.

— Удобно ли ти е?

Очите ѝ мълчаливо го следяха. Той хвърли палтото си на близкия стол и седна на леглото.

— В църквата сигурно реши, че умираш, нали? — подхвърли той. — Животът е хубаво нещо, много хубаво. Ти не можеш да отговориш, разбира се, но няма проблем. Аз обичам сам да отговарям на въпросите си.

Изглеждаше страшно доволен от себе си.

— Животът е божи дар, но в случая аз те удостоих с него. Защото бих могъл да те убия и да приключа с проблемите, които ми създаваш.

Тя лежеше абсолютно неподвижно. Очите му бавно опипаха тялото ѝ.

— Мичънър ти се е порадвал, нали? Сигурен съм, че е изпитал голямо удоволствие. Помниш ли какво ми каза в Рим? Че пишкаш седнала, а аз не се интересувам от такива. Мислеше, че не изпитвам страст към жените, нали? Мислеше, че не зная какво да направя, защото съм свещеник? Или защото съм педераст?

Тя се зачуди дали представлението е предназначено за нея или за него самия.

— Твоят любовник заяви, че изобщо не му пука какво ще ти се случи — подхвърли с нескрито удоволствие Амбрози. — Нарече те моя шпионка и каза, че си мой, а не негов проблем. И може би е прав. Защото все пак аз те наех, нали?

Тя направи усилие, за да запази безизразното изражение в очите си.

— Мислеше, че си наета от негово светейшество, но аз бях този, който разкри връзката ти с Мичънър и който реши да се възползва от нея. Без мен Петър нямаше да има никаква представа за нея.

Внезапно се наведе напред, отлепи тиксото от устата ѝ и впи устни в нейните. Езикът му проникна навътре по особено противен начин. Катерина направи опит да се отскубне, но той я държеше здраво. Сграбчи я за косата и изви главата ѝ на една страна. Устата му вонеше на бира. Тя не издържа и стисна езика му със зъби. Той изкрещя и се отдръпна, а тя политна подире му.

— Мръсна кучка! — изрева Амбрози и я тръшна на леглото.

Катерина с отвращение изплю слюнката му, сякаш искаше да се отърси от злото. Ръката му се стрелна и ѝ нанесе силен удар. Устата ѝ се напълни с кръв. Той я удари още веднъж и главата ѝ се заби в стената над леглото. Стаята се завъртя пред очите ѝ.

— Трябваше да те убия! — изръмжа Амбрози.

— Майната ти! — изфъфли Катерина и се обърна по гръб. Главата ѝ продължаваше да се върти.

Той избърса с ръкав кръвта, който капеше от устата му. От нейната също се проточи алена струйка и тя скри брадичка в шала си. Върху плата останаха яркочервени следи.

— Ако не ме убиеш, аз ще убия теб! — яростно изсъска тя.

— Няма да ти се удаде подобна възможност.

А тя си даде сметка, че до момента, в който тоя тип получи каквото иска, ще е в безопасност. Колин беше постъпил правилно, карайки го да повярва, че тя няма значение за него. Той отново попи кръвта от устната си и пристъпи към леглото.

— Силно се надявам, че твоят любовник ще пренебрегне предупрежденията ми. Тогава ще имам удоволствието да гледам как и двамата умирате.

— Големи приказки от малко човече.

Той се стрелна напред, обърна я по гръб и я възседна. Но тя вече знаеше, че няма да я убие. Все още не.

— Какво ти става, Амбрози? Нима не знаеш какво да правиш?

Той целият се разтърси от гняв. Тази жена нарочно го предизвикваше.

— Аз бях този, който каза на Петър да те остави на мира след Румъния.

— Сега вече разбирам защо търпя побой от псето му.

— Имаш късмет, че е само побой.

— Валендреа може да ревнува. Не мислиш ли, че ще е по-добре да запазим това между себе си?

Поредното предизвикателство ѝ донесе поредното притискане на трахеята. Натискът не беше достатъчно силен, за да прекъсне дишането ѝ, но ѝ стигаше, за да държи устата си затворена.

— Правиш се на голям герой пред една вързана жена! — изрече на пресекулки тя. — Я ми освободи ръцете да те видя колко струваш!

Амбрози я пусна и се изправи.

— Не си струва труда. След два часа всичко ще свърши. Мисля да ги използвам за една хубава вечеря, след която ще приключа и с теб. — Жестоките му очи се забиха в лицето ѝ. — Завинаги!

Ватикана

18:30 ч.

Валендреа бавно се разхождаше в градината, наслаждавайки се на необичайно меката декемврийска вечер. Първата му събота начело на католическата църква беше протекла напрегнато. Сутринта отслужи празничната литургия в катедралата, а после прие стотиците вярващи, пристигнали в Рим специално да му поднесат почитанията си. Следобедът започна със заседание на колегията на кардиналите. На него присъстваха около осемдесет човека, които все още не бяха отпътували от Рим, и той използва случая да очертае пред тях част от основните задачи на понтификата си. Предвидливо обяви, че назначенията на Климент XV ще бъдат продължени с една седмица, което му спести голяма част от неудобните въпроси. Изключение беше направено единствено за началника на архива, който, както обяви Валендреа, бе подал оставката си по здравословни причини. На негово място беше назначен един белгийски кардинал, който, въпреки че си беше заминал само няколко дни по-рано, вече пътуваше обратно за Ватикана. Всички останали назначения бяха отложени за следващата седмица. Добре забеляза погледите на мнозина от участниците в конклава, очакващи да изпълни обещанията, които им беше дал. Никой не се обади и това му хареса.

Пред него стоеше кардинал Бартоло, с когото се беше разбрал да го изчака след края на заседанието. Епископът на Турино беше настоял да разговорят именно днес. Вероятно за поста държавен секретар, който му беше обещал преди началото на конклава. Всъщност обещанието бе дадено от Амбрози, но по-късно самият той бе настоял назначението да се отложи максимално във времето. На практика този пост беше обещан на още няколко души, но Паоло се нуждаеше от време, за да намери достатъчно солидни компромати срещу повечето от тях. Целта беше да им откажат назначението, но да запазят властта си над тях. Разбира се, повечето от тези хора щяха да получат други

оферти, но Валендреа добре знаеше, че позицията държавен секретар е мечтата на всички кардинали.

Бартоло го чакаше близо до Passetto di Borgo. Построеният през средновековието пасаж свързваше Ватикана с Кастел Сант Анджелио — крепостта, която беше пазила папите в продължения на столетия.

— Твое преосвещенство — рече Валендреа и пристъпи към торинския кардинал.

— Свети отче — почтително отвърна Бартоло и сведе глава в знак на уважение. После на лицето му се появи дяволита усмивка. — Обръщението ти харесва, нали, Алберто?

— Действително звучи добре.

— Напоследък ме избягваш.

— Глупости — махна с ръка Валендреа.

— Познавам те много добре — изгледа го възрастният духовник. — Освен това чувам, че и други се надяват да заемат мястото.

— Знаеш, че гласове се събират трудно — въздъхна Валендреа. — Трябва да правим каквото можем. — Опитваше се да поддържа игрив тон, но Бартоло съвсем не беше наивник.

— Осигурих ти цели дванайсет гласа — изтъкна той.

— Които се оказаха излишни.

Лицето на Бартоло видимо се опъна.

— Само защото Нгови се оттегли. Но ако беше продължил борбата, тези дванайсет гласа щяха да се окажат решаващи.

Изрече последните думи с писклив глас, което рязко намали тежестта им, превръщайки ги почти в молба. Валендреа реши да премине в директно настъпление.

— Густаво, ти си прекалено възрастен, за да бъдеш държавен секретар. Тази длъжност е тежка, изисква много пътувания.

Бартоло се втренчи в лицето му. Явно щеше да бъде един от съюзниците, които трудно можеха да бъдат задоволени. Подслушвателните устройства потвърдиха, че кардиналът наистина бе привлякъл няколко гласа и още от началото беше сред фаворитите му. Но имаше репутация на мързеливец и хитрец с не особено добро образование и пълна липса на дипломатически опит. Издигането му на всеки пост във Ватикана би било посрещнато с недоумение, да не говорим за особено деликатното място на държавния секретар. За него кандидатстваха още трима кардинали, които също бяха работили

упорито за Валендреа, но притежаваха огромен опит и се радваха на голямо уважение в колегията на кардиналите. Бартоло обаче предлагаше нещо, което другите не притежаваха: безпрекословно подчинение. А то не можеше да се отмине с лека ръка.

— Ако все пак реша да те назнача, ще стане при определени условия, Густаво — внимателно подхвърли Валендреа, решил да изпробва почвата, преди да направи решителната крачка.

— Слушам те.

— Възнамерявам да ръководя външната политика лично. Което означава, че решенията ще вземам аз, а не ти. За теб ще остане да ги изпълняваш безпрекословно.

— Ти си папата.

Отговорът дойде бързо, изпълнен с радостна готовност.

— Няма да търпя нито непокорство, нито самоволни действия.

— Алберто, духовник съм от близо петдесет години и винаги съм изпълнявал папските заповеди. Дори коленичих и целунах папския пръстен на Якоб Фолкнер — човек, когото дълбоко ненавиждах. Не виждам причина да се съмняваш в лоялността ми.

Валендреа си позволи една приятелска усмивка.

— Не се съмнявам. Искам само да си наясно с правилата.

Обърна се и тръгна бавно през пасажа, следван по петите от Бартоло.

— Някога папите са бягали от Ватикана, използвайки този път — подхвърли той. — Криели са се като деца, които се плашат от тъмното. Направо ми става лошо, като си го представя.

— Срещу Ватикана вече няма армии — успокоително отвърна Бартоло.

— Няма войници, но армиите са си на мястото — поклати глава папата. — Днешните неверници ни атакуват под формата на репортери и журналисти. Опитват се да подкопаят устоите на църквата със своите камери и бележници, подпомагани активно от разни либерали и дисиденти. Понякога става така, че дори папата е на тяхна страна, Густаво. Както беше в случая с Климент.

— Слава богу, че умря.

Тези думи погалиха слуха му. Беше ясно, че не са просто банални фрази.

— Възнамерявам да възвърна славата и блясъка на папската власт. При всяка своя поява, независимо къде, папата събира най-малко един милион вярващи. Правителствата трябва да се страхуват от този огромен потенциал. Ето защо съм решил да бъда най-пътуващият папа в историята.

— Но при тези пътувания ще имаш нужда от държавния секретар до себе си.

Направиха още няколко крачки и Валендреа кимна.

— Така мисля и аз, Густаво.

Очите му още веднъж опипаха тухлената настилка на пасажа, а във въображението му изникна картината на бягащия папа, търсец спасение от нахлуващите в Рим германски наемници. Помнеше наизуст датата, на която се беше случило — 6 май 1527 г. На този ден бяха загинали 147 швейцарски гвардейци, които защитавали своя папа. Самият той се измъкнал в последния момент, използвайки този криволичещ проход, като в хода на бягството съблякъл бялата одежда, за да не бъде разпознат.

— Аз никога няма да избягам от Ватикана! — прошепна той, обръщайки се не толкова към Бартоло, колкото към безмълвните стени. Потънал в значимостта на мига, той изведнъж реши да пренебрегне съветите на Амбрози. — Добре, Густаво. В понеделник ще направя официално изявление. Ти ще бъдеш моят държавен секретар. Надявам се да ми служиш вярно.

— В мое лице ще имаш най-предания си слуга! — светна лицето на възрастния кардинал.

Това накара Валендреа да си спомни за най-лоялния си съюзник.

Преди два часа Амбрози се бе обадил да съобщи, че в седем вечерта ще му донесат възстановения превод на отец Тибор. До този момент нямало индикации, че някой го е прочел — новина, която му донесе огромно удовлетворение.

Хвърли поглед на часовника си. Седем без десет.

— Трябва ли да бъдеш някъде, свети отче?

— Не, приятелю. Мислех за един проблем, който по това време вече би трябвало да е решен.

Бамберг

18:50 ч.

Мичънър изкачи стръмната пътека, която водеше до кръгъл площад пред катедралата „Св. Св. Петър и Георги“. Под него остана центърът на града със своите керемидени покриви и каменни кули, осветен от жълтеникавите езерца на уличните лампи. Снежинки се сипеха от тъмното небе, но това не пречеше на тълпите от хора, които се бяха насочили към катедралата с четирите остри кули, осветени от студената светлина на прожекторите. От четиристотин години насам началото на коледните пости се отбелязваше с особени наивистични представления, разигравани по църквите и площадите на Бамберг. Ирма Ран му обясни, че началото им се поставя в катедралата, а след благословията на епископа хората се пръскат из града и наблюдават онова, което им харесва. На тържествата пристигат гости от цяла Бавария и градът става твърде населен и шумен.

Хвърли поглед на часовника си. Наближаваше седем. Огледа се. Към широко отворения портал на катедралата се стичаха семейства, децата възбудено бърбеха за снега, Коледа и свети Николай. Вдясно от входа няколко души бяха наобиколили жена с дебело вълнено палто, която разказваше исторически факти, покачила се върху нисък каменен зид. Очевидно ставаше въпрос за туристи.

Запита се какво ли ще си помислят тези хора, ако знаеха това, което знаеше той. Че Бог е тук, винаги е бил тук, наблюдавайки човешките дела със задоволство или гняв — както открай време проповядват учените теолози. И в този смисъл най-старият съвет беше и най-добрият — да му служим вярно и покорно. Все още изпитваше страх от бездната на изкуплението, зейнала пред душата му. Вероятно и тя беше част от покаянието, което му предстоеше. Същевременно изпитваше огромно облекчение от факта, че любовта му към Катерина никога не е била греховна — поне от гледна точка на небето. Колко духовници са напуснали църквата след подобни грехове? Колко доблестни мъже са умрели с мисълта, че са прегрешили?

Понечи да си пробие път сред туристите, когато част от думите на екскурзоводката го накараха да се закове на място.

— ... Градът на седемте хълма — довърши изречението си тя. — Така някога са наричали Бамберг заради седемте възвишения, издигащи се от двете страни на реката. Сега е малко трудно да ги видим, но през средновековието всеки един от тях е бил обитаван от епископ или друг представител на църквата. По времето на Хенри II тук е била столицата на Свещената римска империя, а аналогията със седемте хълма е превърнала Бамберг във втори религиозен център по подобие на Рим.

Окончателната разруха на светата римокатолическа църква ще настъпи по време на Петър Римски, който ще причини ужасни страдания на вярващите. Накрая Градът на седемте хълма ще бъде съден от Безмилостния съдник.

Това беше пророчеството на свети Малахия, направено през XI век. До този момент Мичънър беше приемал, че когато говори за Града на седемте хълма, пророкът е имал предвид Рим. За пръв път чуваше, че подобно прозвище има и Бамберг.

Затвори очи и отправи нова молитва към небето. Дали това не беше още едно знамение? Дали не означаваше, че предстои да се случи нещо важно? Вдигна глава към входа на катедралата. Окъпана в ярка светлина, фреската над тимпана изобразяваше Христос в деня на Страшния съд. В краката му бяха паднали Йоан и Дева Мария, молещи се за душите на мъртвците, които се надигаха от ковчезите. Праведните се трупаха зад гърба на Богородица, която им сочеше нагоре, към рая, докато ухиленият дявол беше подкарал към ада грешниците пред себе си. Нима това е нощта на разплатата след две хиляди години арогантност, проповядвана от християнската религия? Нима хуманността ще се завърне точно тук — на мястото, предсказано преди близо хиляда години от един ирландски проповедник, обявен за светец?

Напълни гърдите си с леден въздух, тръсна глава и започна да си пробива път към нефа. Скоро се озова сред каменните стени, покрити с мека патина. Очите му обхванаха огромния свод, стъпил на солидни

каменни колони, и статуите в нишите между високите прозорци. В единия край на пространството пред него се издигаше niskият подиум на църковния хор, а в другия блестеше внушителният олтар. Зад него се намираще гробницата на Климент II — единствения папа, погребан на германска земя, когото Якоб Фолкнер бе почитал толкова дълбоко, че без колебание бе приел името му.

Спря пред малка мраморна урна и потопа пръсти в светената вода. Прекръсти се и отправи нова молитва към Бога, търсейки подкрепата му за това, което предстоеше. Органът свиреше тиха мелодия.

Обърна се и огледа хората, които пълнеха дългите редици дървени скамейки. Псалтове в черни роби извършваха последни приготовления за службата. Далеч вляво, полускрита зад масивна каменна колона, стоеше Катерина. До нея се беше изправил Амбрози, облечен в същото тъмно палто и шал. От двете страни на широкото двойно стълбище с мраморни парапети се трупаха хора. В пространството между стъпалата се намираще императорската гробница. Климент му беше говорил за нея, наричайки я с немското ѝ име *Riemenschneider*. Каменният ѝ похлупак беше покрит с красива резба, изобразяваща Хенри II и неговата кралица, погребани тук преди половин хилядолетие.

Видя мътното проблясване на пистолета, опрян в ребрата на Катерина, но не вярваше, че Амбрози ще дръзне да го използва в катедралата. Запита се дали между тълпата богомолци не се крие и подкреплението му. Стоеше неподвижно, с изправени рамене, без да обръща внимание на тълпата, която се нижеше покрай него.

Амбрози му направи знак да поеме по лявото стълбище. Той не помръдна. Амбрози повторно махна. Той бавно поклати глава. В очите на Амбрози проблесна жестокост. Мичънър извади писмото от джоба си и му го показа. От погледа на папския секретар стана ясно, че е разпознал плика, който беше лежал на масата при първата им среща. Мичънър отново поклати глава. После си спомни, че Катерина му беше разказала как Амбрози е хванал разговора им на площад „Свети Петър“, разчитайки движенията на устните им.

Отвори уста и безгласно артикулира своето кратко послание:
Върви по дяволите, Амбрози!

Веднага видя, че врагът му го разбра. Прибра писмото в джоба си и тръгна към изхода. Силно се надяваше, че няма да съжалява за това, което предстоеше да стори.

Катерина видя как Мичънър изрича нещо, а после тръгва към изхода. Беше дошла в катедралата, без да оказва съпротива, тъй като Амбрози я предупреди, че не е сам и ако не се появят в храма до седем нула — нула, Мичънър ще бъде убит. Тя се усъмни в думите му, но реши, че катедралата е подходящо място за появата на един или друг благоприятен шанс. И този шанс се появи в мига, който беше нужен на Амбрози да осъзнае предателството на Мичънър. Без да обръща внимание на пистолета в ребрата си, тя вдигна крак и токчето ѝ потъна в обувката на папския секретар. В същата секунда се извъртя и го блъсна с всичка сила. Пистолетът излетя от ръката му и изтропа на каменния под.

Някаква жена изпищя в момента, в който тялото ѝ полетя по посока на оръжието. В настъпилата суматоха не ѝ беше трудно да се добере до него, да се изправи и да хукне към стълбището. С крайчеца на окото си видя как Амбрози започва да се надига. Стълбите бяха претъпкани с народ и след няколко крачки тя реши да се прехвърли през мраморния парапет. Падна точно върху каменния лик на жената, изпълнала се редом с мъж в дълга роба, след което бързо скочи на крака. Пистолетът остана в ръката ѝ. Наоколо се разнесоха викове, но без да им обръща внимание, тя започна да си пробива път към изхода. Секунди по-късно вече беше навън, вдишвайки ледения въздух с пълни гърди.

Пъхна пистолета в джоба на палтото си и се огледа за Мичънър. Видя го да крачи по пътеката, която водеше към центъра на града. Раздвижването на хората зад гърба ѝ сигнализира, че Амбрози е по петите ѝ. Обърна се и хукна да бяга.

За миг Мичънър зърна Катерина зад гърба си, но не можеше да се спре. Продължи надолу по извиващата се пътека, преминавайки в бяг. Ако беше тя, значи Амбрози бе някъде зад нея.

Разблъсквайки хората, които вървяха в обратна посока, той скоро стигна долу и се насочи към каменния мост. Прекоси го тичешком и се шмугна под древния дървен портал, от който се излизаше на оживения

Максплац. Едва тук си позволи да забави крачка и да хвърли поглед зад гърба си. Катерина беше на петдесетина метра от него и бързо се приближаваше.

Тя искаше да му извика да я почака, но той крачеше бързо и фигурата му скоро се скри между празничните сергии на градския пазар. Пистолетът все още беше в джоба ѝ, а Амбрози бързо скъсяваше разстоянието помежду им. Очите ѝ трескаво търсеха полицай или някакъв друг представител на властта, но държавните служители явно си бяха дали почивка в празничната вечер. Униформи не се виждаха никъде.

Надяваше се, че Мичънър знае какво прави. Нарочно блъсна Амбрози, залагайки на вероятността, че той няма да я нарани на публично място. Съдържанието на превода на отец Тибор явно имаше важно значение, тъй като той не желаше да го сподели нито с Амбрози, нито с Валендреа. Но дали беше толкова важно, че да се изложи на рисковете, които очевидно бе решил да поеме?

Фигурата на Мичънър изчезна сред хората, които се трупаха пред сергиите с коледни сувенири. Пазарът беше ярко осветен. Във въздуха се носеше аромата на бира и кренвирши на скара. Тя също забави ход и потъна в тълпата.

Мичънър се промъкваше между празнуващите хора, стараяйки се да не привлича вниманието. Пазарът се простираше на още стотина метра напред, сергиите бяха подредени от двете страни на тясна, покрита с едри павеа алея. Околните сгради бяха построени от дърво, стъпили на солидни каменни основи. Скоро отмина последната сергия, тълпата видимо намаля. Отново затича. Шумният пазар остана зад гърба му в момента, в който прекоси реката по тясно каменно мостче и се озова в малък, много спокоен квартал. Зад гърба му се разнесоха стъпки, а пред очите му се разкри осветената фасада на „Свети Гандолф“. Площадчето пред нея беше почти пусто, тъй като празнично облечените хора се бяха струпали главно в катедралата и на Максплац. Надяваше се на няколко минути уединение, нищо повече. И горещо се молеше да не е предизвикал съдбата.

Катерина видя как Мичънър влиза в „Свети Гандолф“ и в очите ѝ се появи недоумение. Беше глупаво, особено ако вземе предвид факта, че Амбрози бе по петите им. А той със сигурност знаеше, че тя го следва, следователно привлича и папския слуга.

Огледа се. Малко прозорци на околните сгради светеха, а улицата беше пуста. Затича се към железния портал, разтвори го с рязко движение и се втурна в храма. Дишаше тежко и на пресекулки.

— Колин!

Никой не отговори. Отново го повика, но в храма продължаваше да цари тишина. Тръгна по централната пътека, която водеше към олтара. От двете ѝ страни се виждаха празните скамейки. Нефът беше слабо осветен от няколко крушки, разположени на голямо разстояние една от друга. Явно храмът не участваше в тазгодишните празненства.

— Колин!

В гласа ѝ се долови отчаяние. Къде изчезна той? Защо не отговаря? Дали не се е измъкнал през друга врата? Сама ли е? Порталът зад гърба тихо проскърца. Катерина клекна между редиците от седалки и запълзя към далечната стена. Но скоро се принуди да спре, тъй като стъпките се приближаваха право към нея.

Мичънър видя, че някакъв човек влиза в църквата, а миг покъсно лицето му попадна в осветената зона. Беше Паоло Амбрози. Катерина го беше изпреварила с няколко минути, но той умишлено не отговори на повикванията ѝ. В момента се беше сгушила някъде между скамейките и вероятно умираше от страх.

— Доста бързо се придвижваш, Амбрози — подвикна той.

Гласът му отекна между стените, а ехото го поде, правейки локализирането му невъзможно. Гледаше как Амбрози тръгна надясно, към стаичките на изповедниците, въртейки глава във всички посоки. Сега Катерина трябваше да запази самообладание и да направи всичко възможно да не се издаде.

— Защо усложняваш нещата, Мичънър? — подвикна Амбрози, продължавайки да се озърта. — Много добре знаеш какво искам.

— Преди известно време спомена, че ако прочета текста, нещата ще претърпят коренна промяна. И се оказа прав за пръв път от доста време насам.

— Никога няма да проявиш покорство, а?

— А какво ще кажеш за отец Тибор? Той прояви ли покорство?

Амбрози бавно се насочи към олтара, опитвайки се да го засече в мрака.

— Никога не съм разговарял с Тибор — отвърна той.

— Разговарял си, разбира се!

Мичънър подаде глава над амвона, издигащ се на около два метра над папския секретар.

— Покажи се, Мичънър. Ела да се разберем...

Мичънър скочи в момента, в който Амбрози се обърна с гръб към него. Събори го на пода, двамата се претърколиха. Амбрози успя да се освободи от хватката му и скочи. Мичънър също започна да се надига. Някакво движение вдясно го накара да извърне глава.

Катерина тичаше към тях с пистолет в ръка. Амбрози я видя едновременно с него, прескочи няколко редици скамейки и се стрелна към нея. Кракът му се вдигна неестествено високо, след което се заби в гърдите ѝ. До слуха на Мичънър ясно достигна противният звук на черепа ѝ, влязъл в съприкосновение с твърдия камък. Фигурата на Амбрози за миг изчезна между седалките, а когато се появи отново, в ръката му проблесна пистолетът. С другата си ръка помогна на олюляващата се Катерина да се изправи, заби дулото в тила ѝ и изръмжа:

— Достатъчно, Мичънър! Дай ми превода на Тибор!

Мичънър се приближи на няколко крачки и извади плика от джоба си.

— Това ли искаш?

— Пусни го на пода и се отдръпни! — Ударникът на пистолета отчетливо изщрака в тишината. — И не ме предизвиквай! Имам достатъчно смелост да направя каквото трябва, защото Бог ми дава сили!

— А може би само те подлага на изпитание?

— Млъквай! Не ми трябва лекции по теология!

— Може би трябва да ги чуеш точно от мен.

— Онзи текст ти дава сила, нали?

Въпросът беше зададен с някакво странно, почти хлапашко любопитство, което Мичънър веднага усети.

— Валендреа май ти е спестил най-важното, а? — подхвърли той. — Лошо, много лошо!

Амбрози стегна хватката си и Катерина се олюля.

— Хайде, пусни плика на пода и се отдръпни!

Отчаянието в очите му беше сигнал, че ще изпълни заканата си. Мичънър покорно хвърли плика в краката си. Амбрози блъсна Катерина към него. Тя се задържа права, но очите ѝ все още бяха изскочили от орбитите.

— Добре ли си? — попита той.

Тя кимна колебливо.

— Е, сега вече имаш каквото пожела — подхвърли той към Амбрози, който изследваше съдържанието на плика. — Как обаче ще разбереш, че точно това иска Валендреа?

— Няма как. Но заповедта ми е ясна: да взема каквото мога и да ликвидирам очевидците.

— Ами ако съм направил копие?

— Това е риск, който сме длъжни да поемем — сви рамене Амбрози. — За щастие няма да си налице, за да дадеш показания. — Дулото зае хоризонтално положение и се насочи към тях. — Идва частта, която най-много ще ми хареса.

Изад близката колона изплува неясна фигура на мъж, която безшумно се насочи към застаналия с гръб папски секретар. Носеше черни панталони и широко черно яке. В ръката му проблесна пистолет, който бавно опря в слепоочието на Амбрози.

— Уверявам те, отче, че и на мен ще ми хареса! — заяви кардинал Нгови.

— Ти пък как се озова тук?!

— Дойдох да си поговорим. За целта трябва да свалиш оръжието и да отговориш на няколко въпроса. После си свободен.

— Искаш кожата на Валендреа, нали?

— Единствената причина, поради която все още дишаш — кимна африканецът.

Мичънър затаи дъх, докато Амбрози преценяваше шансовете си. Преди няколко часа, когато позвъни на Нгови, той бе заложил на инстинкта си и бе стигнал до заключението, че макар и безкрайно верен на своя папа, Паоло Амбрози все пак ще предпочете живота.

— Всичко свърши, Амбрози — подвикна той и посочи плика. — Аз го прочетох, кардинал Нгови също. Твърде много хора са запознати със съдържанието му, няма как да спечелите.

— И каква стойност има всичко това? — попита Амбрози, показвайки, че обмисля предложението.

— Махни пистолета и ще разбереш.

Настъпи напрегната пауза, после ръката на Амбрози най-сетне се отпусна. Нгови отстъпи крачка назад, но неговото оръжие остана насочено в тила на свещеника.

— Значи си бил примамка, а? — извърна се Амбрози към Мичънър. — Идеята е била да ме накараш да те последвам.

— Нещо такова.

— Имаме няколко въпроса — намеси се Нгови. — Ако им отговориш, няма да има полиция, нито арести. Просто изчезваш. Мисля, че сделката е добра.

— Какви въпроси?

— Относно убийството на отец Тибор.

— Хей, стига с тези блъфове — пусна кривата си усмивка Амбрози. — Целта ви е да свалите Петър II, нали?

— Не — поклати глава Мичънър. — Ти ще свалиш Валендреа. Което, между другото, е без значение. Ако ролите ви бяха разменени, той със сигурност щеше да направи същото.

Нямаше съмнение, че мъжът срещу него беше замесен в убийството на отец Тибор, а най-вероятно беше и физическият извършител. Но Амбрози беше достатъчно умен, за да разбере, че играта вече е друга.

— Добре — кимна папският секретар. — Задавайте въпросите си.

Кардиналът бръкна във вътрешния си джоб и извади малък касетофон.

Подкрепяйки Катерина, Мичънър се насочи към главния вход на Кьонигсхоф, където ги чакаше Ирма Ран.

— Наред ли е всичко? — попита с треперещ глас тя. — Вече цял час не мога да си намеря място!

— Всичко е наред.

— Слава богу! Много се тревожех за вас!

Катерина беше по-добре, макар че все още се олюляваше.

— Ще я кача горе — рече Мичънър и поведе младата жена към стълбите. Тя проговори едва когато вратата на стаята се затвори зад тях.

— Как се озова в онази църква Нгови?

— Обадох му се днес следобед и му разказах всичко, което научих. Той взе първия самолет за Мюнхен и пристигна още преди да тръгна за катедралата. Задачата ми беше да подмамя Амбрози в „Свети Гандолф“. Нуждаехме се от място, което няма нищо общо с празниците. Поразпитах и научих, че тази година църквата няма да участва в тях. Нгови се срещна с енорийския свещеник и поиска разрешението му. Той знаеше само, че представители на Ватикана искат да проведат кратка среща в храма му. — Усетил посоката на мислите й, побърза да добави; — Слушай ме внимателно, Кейт. Бях убеден, че Амбрози няма да ти стори нищо лошо, преди да е получил превода на Тибор. Просто защото не беше сигурен как ще се развият нещата. Трябваше да направим тази постановка.

— А аз бях примамката, така ли?

— И двамата бяхме примамка. Само по този начин можехме да го накараме да се обърне срещу Валендреа.

— Ама и Нгови си го бива — поклати глава Катерина.

— Израснал е на улицата в Найроби и знае как да се справи.

Разпитът на Амбрози, съответно записан на лента, продължи около половин час. През това време тя научи всичко, с изключение на пълния текст на тайната от Фатима. Той извади плика от джоба си и го хвърли на масата.

— Това е копие от писмото на отец Тибор до Климент. Оригиналът е у Нгови.

Тя разгъна листа и го прочете.

— Много прилича на това, което е записала Ясна. Нима си предложил на Амбрози посланието от Междугорие?

— Това не са думите на Ясна — поклати глава Мичънър. — Това са думите на Богородица, записани от Лусия Душ Сантуш през 1944 година, преведени от отец Тибор през 1960-а.

— Не може да бъде! — ахна Катерина. — Нима не си даваш сметка, че двете послания са еднакви?

— Разбрах го едва днес следобед — тихо отвърна той, оставяйки й достатъчно време да възприеме смайващата новина. Много пъти бяха говорили за липсата на вяра в душата й, но той никога не си беше позволявал да я съди, имайки предвид собствените си отклонения. *Накрая Градът на седемте хълма ще бъде създаден от Безмилостния*

съдник. Може би Катерина е първата, която ще бъде подложена на този съд.

— По всичко личи, че Бог се е завърнал — промълви Мичънър.

— Невероятно! Но друго обяснение за еднаквите послания просто няма!

— От това, което ние с теб знаем, наистина изглежда така. Но скептиците ще кажат, че нарочно сме редактирали превода на отец Тибор, за да го уеднаквим с думите на Ясна. Ще ни обвинят в измама. Оригиналите ги няма, а авторите им се мъртви. Ние сме единствените, които знаят истината.

— Значи всичко отново опира до вярата. Ние с теб знаем какво се е случило, но останалите трябва да повярват на думата ни. — Тя поклати глава и тихо добави: — По всичко личи, че Бог винаги ще си остане загадка...

Мичънър отдавна беше преценил възможностите. В Босна Дева Мария му каза, че ще бъде *знак за света. Маяк на покаянието. Пратеникът, който ще съобщи, че Бог е жив.* Но Богородица му беше казала и още нещо, също толкова важно: *Не жертвай своята вяра, защото накрая ще ти остане само тя.*

В главата му изплуваха думите на Йоан XXIII, изречени пред Втория ватикански събор: *Да превърнем земния град в максимално близко копие на онзи небесен град, в който властва истината.* Едва сега разбра какво е искал да каже папата.

— Климент направи каквото можа — тихо промълви Катерина. — Съжалявам, че имах лошо мнение за него.

— Мисля, че той ще те разбере.

— А сега какво? — тръсна глава тя и на лицето ѝ се появи лека усмивка.

— Връщаме се в Рим. Двамата с Нгови имаме малко работа там.

— А после?

Той знаеше какво има предвид.

— После заминаваме за Румъния. Децата ни чакат.

— Помислих, че може да си се разколебал.

— Дължим го на Бог — посочи небето Мичънър. — Не мислиш ли?

Ватикана

Събота, 2 декември 11:00 ч.

Мичънър и Нгови крачеха по широкия коридор към библиотеката. През високите прозорци нахлуваше ярка слънчева светлина. Бяха облечени в официалните си свещенически одежди — съответно алена и черна.

Визитата беше уредена предварително, чрез папската канцелария. Нгови обяви, че искат среща с папата, без никакви посредници, но отказа да уточни темата. Разчитаха на съобразителността на Валендреа, който без съмнение щеше да се досети за какво става въпрос, особено след изчезването на Паоло Амбрози. И тактиката им се оказа успешна. Папата се съгласи да ги приеме, въпреки че отдели на аудиенцията само петнайсет минути.

— Ще се вместите ли във времето? — попита асистентът на Амбрози, който временно изпълняваше функциите на папски секретар.

— Надявам се — промърмори Нгови.

Валендреа ги накара да чакат близо половин час, след което найсетне бяха допуснати в библиотеката и вратата се затвори зад гърба им. Облечен в бяло, папата ги чакаше до прозореца. Слънчевите лъчи обливаха ниската му набита фигура.

— Трябва да призная, че искането ви за аудиенция пробуди любопитството ми — подхвърли той. — Двамата сте последните хора на света, които очаквах да видя в тази съботна утрин. Мислех, че отдавна си заминал за Африка, Нгови. И че ти, Мичънър, си в Германия.

— Предполагането ти е наполовина вярно — кимна Нгови. — И двамата бяхме в Германия.

В очите на Валендреа припламна любопитство.

Мичънър реши да мине право на въпроса.

— Няма смисъл да чакате обаждането на Амбрози — рече той.

— Какво искаш да кажеш?

Нгови извади касетофона и натисна копчето. Просторната библиотека се изпълни от гласа на Амбрози, който разказваше за убийството на отец Тибор, за подслушвателните устройства във Ватикана, за досиетата на кардиналите, използвани като средство за натиск по време на конклава. Валендреа слушаше с безизразно лице. Когато записът свърши, Нгови изключи апарата и вдигна глава.

— Сега ясно ли ти е за какво става въпрос?

Папата не отговори.

— Разполагаме с пълния текст на третата тайна от Фатима и десетото послание от Междугорие — добави Мичънър.

— Имах впечатлението, че аз разполагам с тайната от Междугорие — възрази Валендреа.

— Само с копие. Сега вече разбирам защо реагирахте толкова остро на посланието на Ясна.

Валендреа скръцна със зъби, очевидно изпуснал нервите си.

— Искате на всяка цена да потулите това послание! — пристъпи крачка напред Мичънър.

— И твоят Климент искаше същото! — обвинително отвърна Валендреа.

Мичънър поклати глава.

— Той знаеше какво ще направите и прояви благоразумието да извади превода на отец Тибор от архивите. Същевременно направи нещо много повече — пожертва живота си. Той беше по-добър от всички нас, защото вярваше в Бог, без да иска доказателства. — Усети как го обзема дълбоко вълнение и пулсът му се ускорява. — Вие знаете ли, че Бамберг е бил наричан *Градът на седемте хълма*? Помните ли пророчеството на Малахия? *Накрая Градът на седемте хълма ще бъде съден от Безмилостния съдник...* — Пръстът му се заби в касетата: — За вас истината е Страшният съдник!

— Тази касета съдържа обърканите обяснения на човек, който е притиснат до стената, и не доказва нищо — спокойно отвърна Валендреа.

Но Мичънър изобщо не беше впечатлен.

— Амбрози ни разказа за пътуването ви до Румъния. Детайлите в разказа му са достатъчни за повдигане на обвинение с последваща присъда — дори за съдебните органи от една бивша комунистическа

страна, в която, нека признаем, доказателствата са доста относително понятие.

— Блъфирате! — отсече Валендреа.

Нгови извади втора касета от джоба си и заяви:

— Показахме му и двете послания — първо от Фатима, а после и другото — от Междугорие. Не беше необходимо да подчертаваме значението им, защото дори неморален човек като Амбрози схвана цялата тежест на онова, което го очаква. След което не беше трудно да получим обясненията му. А накрая дори ме помоли да го изповядам. — Ръката му махна към касетата. — Но не и преди да направи официални признания.

— От него ще излезе чудесен свидетел — добави Мичънър. — Както сам разбирате, над вас все пак има един по-висш авторитет.

Валендреа закрачи между мраморните полици като диво животно в клетка.

— Папите отдавна пренебрегват бога. Посланието от Ла Салет вече цял век липсва от архивите. Мога да се обзаложа, че и там посланието на Дева Мария е било същото.

— На тези хора може да бъде простено — поклати глава Нгови. — Те са разглеждали посланията като дело на очевидците, а не на Мадоната. Подхождали са към тях с нужното внимание, без да притежават доказателствата, които си притежавал ти. Защото ти си знаел, че става въпрос за божие слово, но беше готов да убиеш Мичънър и Катерина, за да им затвориш устата.

— А ти си лицемерно набожен мръсник! — гневно блеснаха очите на Валендреа. — Какво друго можеш да направя? Да оставя църквата да рухне? Нима не си даваш сметка каква революция ще предизвика всичко това? Една догма на две хиляди години изведнъж се оказва фалшива!

— Ние не сме хората, които могат да манипулират съдбата на църквата — поклати глава Нгови. — А божие слово недвусмислено сочи, че търпението му е изчерпано.

— Ние сме длъжни да запазим църквата — възрази Валендреа. — Нима католиците по света ще вярват на Рим, ако разберат, че всичко е било лъжа? Не става въпрос за дребни неща, а за вековни традиции като обета за безбрачие, забраната на жените да бъдат свещеници, абортите и хомосексуализма. А дори и за непогрешимостта на папата.

Нгови не се смути от тази тирада.

— Много повече съм загрижен как ще обясня на бога защо съм пренебрегвал заповедите му — въздъхна той.

Мичънър се обърна с лице към папата.

— През 1978 година, когато сте влезли повторно в архива, посланието от Междугорие още не е съществувало. Но сте прибрали част от съдържанието на сандъчето. Откъде ви е било известно, че записките на сестра Лусия отговарят на истината?

— Видях страха в очите на Павел, когато ги прочете. След като човек като *него* можеше да се уплаши, значи в тях имаше нещо. А в онази петъчна нощ, когато Климент ми разказа за последния превод на Тибор и ми показа част от оригиналното послание, изпитах чувството, че дяволът се завръща.

— В известен смисъл е било точно така — кимна Мичънър.

Валендреа го погледна втренчено.

— След като Бог съществува, значи и дяволът е жив — поясни Мичънър.

— И кой от двамата причини смъртта на отец Тибор? — горчиво подхвърли папата. — Бог, за да помогне на истината? Или дяволът със същата цел? Ясно е, че и двамата са били на едно мнение, нали?

— А вие убихте Тибор, за да попречите на това — студено го изгледа Мичънър.

— Всяка религия има своите мъченици — отвърна Валендреа, а в гласа му нямаше капчица разкаяние.

— Точно така — обади се Нгови. — И сега към тях ще се прибави още един.

— Вече разбрах какво сте намислили. Ще ме дадете под съд, нали?

— Нищо подобно — отвърна Нгови.

Мичънър се поколеба за миг, после извади малко шишенце в шоколадов цвят.

— Това ще ви помогне да се включите в списъка на мъчениците — обяви той.

Веждите на Валендреа смаяно се повдигнаха.

— Приспивателното, с което Климент отне живота си — поясни Мичънър. — Количеството е предостатъчно. Ако утре сутринта открият безжизнения ви труп, ще получите папско погребение и ще

бъдете положен в криптата до „Свети Петър“ с всички почести. Управлението ви ще бъде кратко, но за вас ще си спомнят по начина, по който си спомняха за Йоан Павел I. И обратно — ако утре сутринта все още сте жив, ние ще запознаем светата колегия с фактите, с които разполагаме. Това ще ви превърне в първия папа в историята на църквата, който е бил изправен пред съда.

— Искате да се самоубия? — попита Валендреа, без да посяга към шишенцето.

— Или ще умрете като почитан папа, или ще живеете като презрян престъпник — отсече Мичънър. — Аз лично предпочитам второто, затова се надявам да нямате куража на Климент.

— Мога и да се боря.

— Ще изгубите. Доколкото сме информирани, доста кардинали само чакат повод, за да гласуват свалянето ви от папския трон. Доказателствата са неоспорими, а главен свидетел срещу вас ще бъде съучастникът ви. Няма начин да спечелите.

Валендреа все още не протягаше ръка към шишенцето. Затова Мичънър изсипа съдържанието му върху бюрото и навъсено го погледна.

— Изборът е ваш. Ако обичате своята църква толкова силно, колкото декларирате, спокойно можете да пожертвате живота си за нея. Не се колебахте да отнемете живота на отец Тибор, нека видим дали ще бъдете толкова решителен и по отношение на своя. Страшният съдник издаде своята присъда. И тя е смърт.

— Искаш да умра — прошепна Валендреа.

— Искам да спестите унижението на тази институция, която ще бъде принудена да ви отстрани насила.

— Аз съм папа. Никой не може да ме отстрани.

— С изключение на Бог. А той прави именно това.

Валендреа се обърна към Нгови.

— Ти ще бъдеш следващият папа, нали?

— Почти сигурно — кимна африканецът.

— Но имаше своите шансове и по време на конклава, който избра мен.

— Да, и то нелоши.

— Защо тогава се оттегли?

— Защото така пожела Климент.

— Кога? — объркано го погледна Валендреа.

— Една седмица преди смъртта си. Предвиди, че борбата ще се води главно между нас двамата, и настоя да спечелиш ти.

— Защо го послуша, за бога?

Чертите на Нгови окаменяха.

— Защото беше мой папа.

Валендреа безмълвно поклати глава.

— И беше прав — добави африканецът.

— И възнамеряваш да изпълниш заповедите на Мадоната, така ли?

— Ще премахна всички догми, които противоречат на посланието ѝ.

— В резултат на което ще възникнат бунтове.

— Несъгласните могат да напуснат църквата и да основат своя собствена религия — сви рамене Нгови. — Това е тяхно право и аз няма да им преча. Но тази църква ще изпълнява заповедите на своя Бог.

Върху лицето на Валендреа се изписа недоверие.

— Наистина ли мислиш, че е толкова лесно? Кардиналите никога няма да го допуснат!

— Ние не живеем в условията на демокрацията — подхвърли Мичънър.

— Означава ли това, че никой няма да узнае съдържанието на посланията?

— Би било излишно — отвърна Нгови. — Скептиците ще обявят, че преводът на отец Тибор е бил приведен в съответствие с посланието от Междугорие, а самото то няма да предизвика нищо друго, освен разгорещени критики. Сестра Лусия и отец Тибор не са между живите и не могат да потвърдят истинността на написаното. Не е нужно светът да знае какво се е случило. Важното е, че го знаем ние тримата. Аз ще се съобразя с текста, но изцяло по своя воля и на моя отговорност. Което означава, че ще поема върху себе си както възхвалите, така и критиките.

— А папата след теб просто ще възстанови статуквото — мрачно подхвърли Валендреа.

— Господи, колко слаба е вярата ти — въздъхна африканският кардинал и бавно тръгна към вратата. — Утре сутринта очакваме

новини. От тях зависи ще се видим ли пак.

Мичънър се поколеба дали да го последва, после се обърна и погледна папата право в очите.

— Мисля, че и на самия дявол ще му е трудно да се справи с вас!
Обърна се и излезе, без да чака отговор.

23:30 ч.

Валендреа гледаше таблетките, пръснати по бюрото. В продължение на десетилетия беше мечтал за папския трон, целият му живот беше подчинен на тази мечта. И тя най-сетне се беше сбъднала. Би трябвало да управлява двайсет години, пък и повече, превръщайки се в надежда за бъдещето чрез връщане към миналото. Едва вчера бе обсъждал в продължение на часове детайлите по официалната си коронация, която щеше да се състои след две седмици. Разходи се из ватиканските музеи, оглеждайки реквизитите, които папите преди него бяха използвали. Избра няколко от тях и заповяда да ги подготвят за церемонията. Имаше амбицията да я превърне в запомнящо се събитие, с което да се гордее всеки от милионите католици по света.

Беше обмислил в детайли и съдържанието на тронното си слово. То трябваше да съдържа призив за завръщане към традициите. Категоричен отказ от промени и нововъведения за сметка на святото минало. В същото време църквата може и ще бъде оръжие на промените. Край на празните декларации, на които никой от световните лидери не обръща внимание. Религиозният плам ще бъде в основата на новата международна политика. В основата, на която ще е той — *викарията* на Христа. *Истинският* папа.

Механично преброи таблетките. Двайсет и осем. Ако ги погълне, ще остане в историята като папата, който е управлявал само четири дни. Ще го смятат за неосъществен лидер, когото Бог прекалено бързо е прибрал при себе си. Внезапната му смърт ще породи всякакви слухове. Йоан Павел I беше никому неизвестен кардинал, а днешната почит към него се дължеше единствено на факта, че беше управлявал едва трийсет и три дни. Като него бяха малцина, защото повечето папи бяха управлявали далеч по-дълго. Но никой никога не бе изпадал в ситуацията, в която се намираше той сега.

Предателството на Амбрози го разтърси дълбоко. Дори за миг не се беше усъмнил в лоялността на Паоло. Толкова години заедно! Може би Мичънър и Нгови все пак го бяха подценили. Може би именно

Амбрози ще се погрижи светът да не забрави Петър II. Никога да не го забрави! Искрено се надяваше, че някой ден Нгови горчиво ще съжالياва за великодушието си да пусне на свобода човек като Паоло Амбрози.

Очите му отново се извърнаха към хапчетата. Поне няма да го боли. А Нгови ще се погрижи да няма аутопсия, тъй като все още изпълняваше функциите на кардинал-шамбелан. Представи си как врагът му се навежда над него, почуква го по челото със сребърното чукче и три пъти го пита дали е мъртъв. Беше убеден, че ако остане жив, Нгови ще повдигне обвиненията си. Процедура за служебно отстраняване на папата не съществуваше, но обвиненията за съучастие в убийство със сигурност щяха да го свалят от трона. И това беше причина за основната му тревога. Ако изпълни искането на Мичънър и Нгови, автоматично ще трябва да отговаря за греховете си. Но какви ще бъдат аргументите му?

Доказателството, че Бог съществува, означава само едно — че в света съществува и неизмеримо по силата си зло, което обърква човешкия дух. А животът е постоянна борба между двете крайности. Как ще обясни греховете си? Ще има ли прошка, или всичко ще бъде сведено до безмилостно наказание? Въпреки всичко, което бе научил от посланията на Мадоната, той все още беше убеден, че само мъжете могат да бъдат духовни лица. Божията църква е основана от мъже, в нейна защита те са проливали кръвта си в продължение на две хилядолетия. Намесата на жените в нещо толкова мъжко изглежда абсолютно светотатство. Съпругите и децата са само повод за разсейване, а убийството на неродено дете — жестоко престъпление. Дългът на жената е да дава живот, независимо как е заченала, независимо дали детето е желано, или не. Как е възможно Бог да не възприема толкова очевидни неща?

Протегна ръка и размести хапчетата.

Църквата ще се промени. Нищо няма да бъде същото. Нгови ще направи всичко възможно за налагането на екстремизма. При тази мисъл стомахът му се сви. Прекрасно знаеше какво го чака. Ще му бъде потърсена сметка, но това изобщо не го притесняваше. Ще се изправи пред Бог и ще заяви, че е вярвал във всичко, което върши. А ако бъде прокълнат и отиде в ада, там ще го очаква една доста

подбрана компания. Няма да е първият папа, който се с отрекъл от небето.

Пръстите му механично разделиха хапчетата на купчинки по седем. Първата от тях потъна в шепата му. Обзе го една особена сигурност, нетипична за човек в последните мигове на живота. Щеше да остане в паметта на хората, защото е Петър II, глава на римокатолическата църква. Никой не може да му отнеме тази титла. Дори Нгови и Мичънър ще бъдат принудени да демонстрират почит към паметта му. От тази представа веднага му стана по-леко. Усети прилив на смелост. Хвърли хапчетата в устата си и протегна ръка към чашата с вода. После, без да си дава време за размисъл, погълна и втората купчинка. Възползвайки се от силата на мига, той стори същото и с останалите хапчета, поглъщайки ги с остатъка от водата.

Надявам се да нямате куража на Климент...

Върви по дяволите, Мичънър! Прекоси помещението по посока на позлатения молитвен подиум под образа на Христос. Коленичи, прекръсти се и поиска прошка от бога. Остана в това положение десетина минути, после главата му започна да се върти. В траурното слово трябва да бъде отбелязан фактът, че Господ го е повикал при себе си по време на молитва.

Замайването ставаше все по-силно и за момент той се изкуши от желанието да се предаде. Част от съзнанието му изпитваше облекчение, че няма да свързват името му с църква, която отхвърля всичко, в което вярваше. Може би беше по-добре да легне в основите на базиликата като последния папа, който бе държал нещата да си останат както преди. Представи си как утре площадът ще се изпълни с жителите на Рим, потресени от новината, че са изгубили своя Santissimo Padre. Милиони ще гледат погребението му, а световната преса ще пише за него с респект. Със сигурност ще се появят и книги за живота му. Надяваше се, че традиционалистите ще използват името му като обединяващ фактор за съпротива срещу Нгови. А Амбрози ще го има винаги. Милият Паоло! Все още е жив и здрав, някъде там, в човешката джунгла. Тази мисъл му донесе дълбоко удовлетворение.

Мускулите му копнееха за сън. Вече не можеше да се съпротивлява и тялото му бавно се свлече на пода. Закова очи в тавана и най-накрая се предаде на въздействието на хапчетата. Стаята се

люшна пред очите му. Обзе го чувството, че потъва. Последната му мисъл беше, че Бог все пак е милостив.

Неделя, 3 декември, 13:00 ч.

Мичънър и Катерина се придвижваха заедно с множеството към площад „Свети Петър“. Много хора около тях плачеха, стискайки броеници в ръце. Камбаните на базиликата издаваха тържествен звън.

Новината дойде преди около два часа под формата на обичайното за Ватикана лаконично съобщение, според което папата бе починал през нощта. В присъствието на кардинал Морис Нгови в качеството му на кардинал-шамбелан, личният лекар на папата беше потвърдил, че смъртта на Алберто Валендреа е настъпила вследствие на масивен инфаркт. След задължителния ритуал със сребърното чукче бе обявено, че Светият престол е вакантен и кардиналите бяха призовани да се явят в Рим.

Мичънър спести на Катерина подробностите за събитията от вчерашния ден. Нямаше чувството, че е станал убиец, въпреки че действията му определено се бяха приближили до това понятие. Напротив, изпитваше дълбоко чувство на възмездие, най-вече за смъртта на отец Тибор. По някакъв странен и дори извратен начин едно зло бе заплатено с друго. Начин, който бе станал възможен благодарение на необичайните събития през последните няколко седмици.

След петнайсет дни щеше да бъде свикан конклав за избор на нов папа. Двеста шейсет и девети поред след Петър, който нямаше да фигурира в списъка на Малахия. *Безмилостният съдник* бе издал присъдата си. Грешниците бяха наказани. Сега вече изпълнението на божията воля зависеше само от Морис Нгови, който без съмнение щеше да заеме овакантия папски трон. Вчера, когато напуснаха двореца, Нгови го помоли да остане в Рим и да вземе участие в предстоящите събития. Но той отказа. Беше твърдо решен да замине за Румъния с Катерина. Искаше да сподели живота си с нея и Нгови го разбра. Пожела му всичко хубаво и добави, че вратите на Ватикана винаги са отворени за него.

Огромното пространство между колонадите на Бернини продължаваше да се изпълва с народ. Самият той не беше сигурен защо е тук, но нещо сякаш го бе призовало. В душата му имаше дълбок покой — чувство, което отдавна не беше изпитвал.

— Тези хора нямат представа какъв беше Валендреа — прошепна Катерина.

— За тях той беше светият отец, при това италианец — промърмори той. — Никой не може да ги убеди в противното. Паметта му ще бъде дълбоко почитана.

— Никога няма да ми кажеш какво се случи вчера, нали?

Още снощи долови изпитателния ѝ поглед. Младата жена веднага бе усетила, че с Валендреа се е случило нещо важно, но той не пожела да говори по въпроса и тя тактично не настоя.

Понечи да отговори, но в същия миг една старица се строполи в несвяст близо до фонтаните. Неколцина мъже се втурнаха да я вдигнат. Преди да я отведат на сянка под колонадата, тя отвори очи и проплака на висок глас, че Господ е прибрал най-добрия папа.

По площада сновяха новинарски екипи, поднасяйки микрофоните си на различни хора. Не след дълго представителите на световните медии отново щяха да се впуснат в догадки относно решението, което ще бъде взето в Сикстинската капела.

— Предполагам, че Том Кийли отново ще изплува — подхвърли Мичънър.

— И аз си помислих същото. Човекът, който има отговор на всички въпроси... — На лицето ѝ се появи многозначителна усмивка и той я разбра.

Спряха пред загражденията на входа на базиликата заедно с хилядите опечалени. Тя беше затворена и той знаеше, че подготовката за погребението е в пълен ход. Балконът над входа беше покрит с черен креп. Очите му се извърнаха надясно. Прозорците на папската спалня бяха плътно затворени. Само преди час зад тях бяха открили безжизнения труп на Алберто Валендреа. Според пресата сърцето му спряло в момент на молитва, а тялото му лежало под лика на Христос. Последната публична изява на Валендреа го накара да се усмихне.

После някой го хвана за ръката и той се обърна. Мъжът пред него имаше гъста брада и крив нос, а гъстата му коса имаше особен червеникав цвят.

— Какво ще правим сега, отче? — попита той. — Защо Бог прибра нашия папа? Какво иска да ни каже?

Съобразил, че е привлякъл вниманието на човека с черната си дреха, Мичънър бързо намери отговор на въпросите му.

— Защо винаги трябва да търсим смисъла? Нима е невъзможно да приемете делото божие, без да задавате въпроси?

— Петър беше велик папа, възвърнал трона на италианците след толкова много време! Хранехме големи надежди!

— Мнозина божии служители имат качествата да бъдат велики папи. Не е задължително те да бъдат италианци. — Отговорът му предизвика недоумение в очите на непознатия. — Важна е тяхната всеотдайност към бога.

Даваше си сметка, че само двамата с Катерина сред хилядното множество знаят истината. Бог е жив. Той е тук и чува всичко. Погледът му напусна лицето на червенокосия и се насочи към величествената фасада на папския дворец. Великолепно творение на човешкия гений, но в крайна сметка нищо повече от каменни блокове, споени с хоросан, подвластни на хода на времето, което в крайна сметка ще ги превърне в прах. Но това, което символизира тя, ще остане вечно. *Ти си Петър, и на тоя камък ще съградя Църквата си, и портите адови няма да ѝ надделяят: и ще ти дам ключовете на царството небесно, и каквото свържеш на земята, ще бъде свързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.*

Отново върна вниманието си към мъжа, който говореше нещо.

— Всичко е свършено, отче. Папата е мъртъв. Всичко свърши още преди да е започнало.

Не беше готов да приеме тези думи, нямаше намерение да позволи на този човек да потъне в дълбините на поражението.

— Грешещ, синко — ободрително се усмихна той. — Нищо не е свършено. Напротив, това е само началото.

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Събирайки материал за този роман, пътувах няколко пъти до Италия и Германия. Идеята за него е плод на католическото ми възпитание и големия ми интерес към феномена Фатима. Още като младеж бях поразен от факта, че в продължение на две хилядолетия Дева Мария се явява на смъртните със забележително постоянство. Най-запомнящи сред нейните появи в наше време са тези в Ла Салет, Лурд, Фатима и Междугорие, но съществуват и хиляди други — по-малко известни. Използвах подхода, който приложих при написването и на предишните си две книги. Стремях се да включа както поука, така и чистото забавление. Но тази съдържа далеч повече истина.

Описаната в пролога сцена във Фатима се базира на разказите на очевидци — най-вече на самата сестра Лусия, която излага в писмен вид събитието, случило се в началото на ХХ век. Думите на Богородица са лично нейни, както и голяма част от това, което разказва Лусия. Трите тайни, цитирани в Глава 7, са взети от оригиналния текст. Художествена измислица са само модификациите, които предлагам в Глава 65.

Чиста истина е всичко, което се случва с Франсишку и Жасинта, такава е и любопитната история на третата тайна, останала скрита във Ватикана до май 2000 г. и достъпна единствено за папите (Глава 7). Действителна е и забраната на църквата, наложена върху публичните изяви на Лусия по отношение на Фатима.

Божествената поява в Ла Салет през 1846 г. (спомената в Глава 19 и 42) е предадена реално, също като историята на двамата очевидци с техните хапливи забележки и язвителните коментари на папа Пий IX. Тази поява е една от най-странните в цялата история, свързана с Дева Мария, белязана със скандали и съмнения. Тайната е неразделна част от нея, а оригиналното ѝ описание действително липсва от архивите на Ватикана. В допълнение Светият престол прави всичко възможно да запази в тайна събитията, случили се в това малко селце на френските Алпи.

По подобен начин се развиват и нещата в Междугорие, въпреки че те рязко се отличават от другите появи на Мадоната. Защото там става въпрос не за единична поява, нито дори за поредица от появи, а за хиляди такива в продължение на двайсет години. Църквата и до днес няма официално становище по въпроса, въпреки че босненското селце отдавна се е превърнало в място за поклонение. Както е отбелязано в Глава 38, тайните от Междугорие са десет на брой. Беше ми трудно да устоя на подобно изкушение и резултатът личи в Глава 65, в която по естествен начин се свързват десетата тайна от Междугорие с третата от Фатима, за да се стигне до окончателното доказателство, че Бог съществува. Но, както отбелязва в Глава 69 Мичънър, въпреки това доказателство нещата опират до непоклатимостта на вярата.

Истина са и пророчествата на Малахия, описани в Глава 56. А точността на прозвищата, съпътстващи имената на бъдещите папи, е наистина свръхестествена и смайваща. Абсолютно точно е и последното от тези пророчества относно 112-ия папа на име Петър. То върви в комплект с предупреждението за „Безмилостния съдник, който ще съди народите от Града на седемте хълма“. Папа Йоан Павел II е сто и десети в списъка на Малахия. От пророчеството му за 112-ия папа ни делят само двама. По подобие на Рим германското градче Бамберг също е наричано „Градът на седемте хълма“. Самият аз научих това по време на посещението си там и веднага се изкуших да го включа в историята си.

За съжаление ирландските „центрове за раждане“ от Глава 15 също са съществували реално. Както и болката, която са причинявали. Хиляди бебета били отнемани от майките им и осиновявани в чужбина. За тяхното минало не се знае почти нищо и мнозина — днес вече възрастни хора — правят огромни усилия да открият корените си, както го прави Колин Мичънър. За радост тези „центрове“ вече не съществуват.

Не по-малко тъжна е съдбата на румънските сирачета, описана в Глава 14. Тяхната трагедия продължава и до днес, те все така страдат от болести и отчайваща бедност, да не говорим за сексуалната експлоатация, на която са подложени от педофили в страната и чужбина.

Всички църковни процедури и церемонии са предадени точно, с изключение на древния ритуал със сребърното чукче, използван за установяване смъртта на папата (Глава 30 и 71). Той вече не се прилага, но на мен ми беше трудно да пренебрегна драматичното му звучене.

Реално е и разделението, което съществува в католическата църква. То е многопластово: между консерватори и либерали, италианци и неиталианци, европейци и неевропейци. Антагонизмът между Климент XV и Алберто Валендреа го отразява съвсем точно.

Разбира се, цитатите от Библията в Глава 57 са съвсем точни и представляват голям интерес в контекста на фабулата. Такива са и думите на Йоан XXIII (Глава 7 и 68), произнесени пред Втория ватикански събор през 1962 г. Неговата надежда, че земният град ще се превърне в копие на небесния град, в който властва истината, са особено многозначителни предвид факта, че той е първият папа, запознал се с третата тайна на Фатима.

Самата трета тайна става обществено достояние през май 2000 г. Това вероятно е свързано с опасенията на църквата от евентуален атентат срещу папата (както се споменава в Глава 17 в разговора между Нгови и Валендреа) и обяснява нежеланието ѝ тайната да бъде оповестена по-рано. На практика обаче загадките и двусмислиците в нея са повече объркващи, отколкото заплашителни. Именно това кара редица наблюдатели да се съмняват, че съдържанието ѝ е публикувано изцяло.

Католическата църква е уникална човешка институция. Тя не само оцелява в продължение на две хилядолетия, но и продължава да процъфтява. Въпреки това много хора се питат каква ще бъде съдбата ѝ през следващия век. Някои, по подобие на Климент XV, твърдо вярват във фундаменталните промени. Други, като Алберто Валендреа, искат завръщане към традиционните ѝ корени. Но най-точно е мнението на папа Лъв XIII, изразено през 1881 г.:

Църквата се нуждае единствено от истината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.